

တက္ကသိုလ်စိန်တင်

သိဂီဆောင်
အခန်းအမှတ်(၃)

ဒုတိယအကြိမ်

ရန်ကုန်မြို့မှ
မိန်းကလေးများ
အကြောင်း

Than
Myint
Aung

သိင်္ဂီဆောင်အခန်းအမှတ် (၃)

တက္ကသိုလ်စိန်တင်

ပုံနှိပ်မှုကော်တမ်း

ပထမအကြိမ်၊ စပယ်ဦးစာပေတိုက်၊ ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ အုပ်စု- ၁၅၀၀၊
ဒုတိယအကြိမ်၊ အားဖန်သစ်စာပေ၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ အုပ်စု (၂၀၀၀)

- စီစဉ်သူ ❖ ဇွန်ကျာမှိုင်း
- စာမူခွင့်ပြုချက် ❖ ၂၂၀/၂၀၀၂(၃)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် ❖ ၁၀၈၆/၂၀၀၃(၉)
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ ❖ ပန်းချီသန်းမြင့်အောင်
- မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် ❖ ဦးတိုးဝင်း၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်
- အတွင်းဖလင် ❖ 'ပုံရိပ်ရှင်'၊ အမှတ် ၁၉၈၊
၃၃ လမ်း (အထက်)၊ ရန်ကုန်
- စာအုပ်ချုပ် ❖ ပပစိုး၊ ဦးစိုးမြင့်
- စာအုပ်ရောင်းဈေး ❖ ၂၀၀၀

ဤစာအုပ်ကို တက္ကသိုလ်စိန်တင်၊ ညောင်ရမ်းစာအုပ်တိုက်၊ မိုးမခမြိုင်၊
အမှတ်-၁၁၅၇/၁၁၅၈၊ မိုးမခလမ်း၊ ၄၆ ရပ်ကွက်၊ ၁၇မြို့နယ်
(မြောက်ပိုင်း)၊ ရန်ကုန်က ထုတ်ဝေ၍ ဦးစိုးအိမ်၊ ရေတပ်ဝင်မ (စက်မှု၊
လက်မှုတပ်ဝင်း) သံလျက်စုနဲ့ ဒီဂျစ်တယ်ထောင်မြို့ ကပုံနှိပ်သည်။

တကယ်ဖြစ်ပျက် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော
ဘော်ဒါဆောင်နေ...
ရန်ကုန်မြို့က မိန်းကလေးများအကြောင်း

တက္ကသိုလ်စိန်တင်

သိင်္ဂီဆောင် အခန်းအမှတ် (၃)

ဒီတာဝန် အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမဏ္ဍိုင်ရေး ဒီအရေး
- တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒီအရေး
- အချွန်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒီအရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ဝယ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့ဝေဘာဏာ

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုမြင်ပီပီများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ

နိုင်ငံရေးတည်ချက် ၄ ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ပုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ငွေလွှာကွပ်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဝိတ်ဝေ၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တိုးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တ ဖြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ် ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး၊ လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဓူင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် ဖြင့်မားရေး။

တက္ကသိုလ်စိန်တင်နှင့် ဆက်သွယ်ရန် လိင်စာသစ်

တက္ကသိုလ်စိန်တင်

မိုးမခမြိုင်၊ အမှတ်-၁၁၅၇/၁၁၅၈၊
မိုးမခလမ်း၊ (၄၆) ရပ်ကွက်၊
ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)၊ ရန်ကုန်မြို့။

☎ ၅၈၀၄၅၅

တက္ကသိုလ်စိန်တင်၏ စာအုပ်များ

၁။ နင်းမှုန်ကြားမှ တပ်နီတော်	၂၀။ ဗိုလ်မှူးအောင်ဆန်းသူရိယအေးချို
၂။ ကမ္ဘာ့ဦးစီးချုပ်ချုပ်ချုပ် စိသုကာ ဦးသန်း	၂၁။ သီဂီဆောင် အခန်းအမှတ် (၃)
၃။ ဟစ်တလာ၏ သစ္စာကေရီ	၂၂။ မိန်းမချောကလေးများ မချစ်ရ
၄။ ၁၉၄၅ မြန်မာနိုင်ငံ ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေးသပိုင်း	၂၃။ ထို့ကြောင့် မိန်းမဟုတ်ဘဲသည်
၅။ ခဲဘော်သုံးကျိပ်မော်ကွန်း	၂၄။ စတီရီယိုမင်းသမီး
၆။ ငွေတားဗိုလ်	၂၅။ ကျွန်တော်တို့အပေ
၇။ အန္တရာယ်တောင်ကြား	၂၆။ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲနှင့် သခင်ဗမိန်
၈။ နွေမင်းသားနှင့် ဆောင်းကေရီ	၂၇။ ပခုက္ကူဦးအုံးဖေ (ဘဝခရီးနှင့် အောင်မြင်နည်း အတွေ့အကြုံများ)
၉။ ကံ့ကော်ပြိုင်တန်း လွမ်းပန်းဝေဝေ	၂၈။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံပြိုကွဲခြင်း
၁၀။ နန်းကျဘုရင်သီပေါ	၂၉။ မြန်မာ့တော်လှန်ရေးအာဇာနည် ပုဂံဗိုလ်ချို
၁၁။ အကျဉ်းခံ သီပေါ	၃၀။ ပုဂံရှာပုံတော် (၁) (နရသီဟပတေ့မင်း၊ မိဖုရားစောလုံနှင့် မိဖုရားဖွားစော)
၁၂။ မင်းတုန်းမင်း၏ နောက်ဆုံးနေ့များ	၃၁။ မြင်ကွန်းနှင့်ကနောင်
၁၃။ မြန်မာနိုင်ငံရေးဇာတ်ပုံ စောစံဖိုးသင်	၃၂။ ပုဂံရှာပုံတော် (၂) (အနန္တသူရိယ၊ နရပတိစည်သူမင်းနှင့် ဝေဠုဝတီမိဖုရား)
၁၄။ ၁၉၇၃ အာရပ်-အစ္စရေး သဲကန္တာရစစ်ပွဲ	
၁၅။ ဗိုလ်ကြီးအောင်ဆန်းသူရိယ တိုက်ချွန်း	
၁၆။ ကေရီဂုဏ်များ	
၁၇။ မုန်တိုင်းဗိုလ်ရဲဒင်	
၁၈။ အိုဘယ့်အနော်ရထာ	
၁၉။ ပုဂံမှာ ကျွန်စစ်သား	

မာတိကာ

- ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းအတွက် စာရေးသူ၏ အမှာစာ .....
- **အဘယ့်ကြောင့်နည်း** (ဒုတိယအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်းအတွက် စာရေးသူ၏ အမှာစာ) .....
- ၁။ သဇင်နွယ် .....
- ၂။ အေးကြည်မ .....
- ၃။ သီဂီဆောင် အခန်းအမှတ် (၃).....

သည် အမှာစာဖတ်ပြီးမှ
သည် ဝတ္ထုကို ဖတ်ပါခင်ဗျား

တက္ကသိုလ်စိန်တင်

(၁)

“ကိုကို ထမင်းထည့်ပါဦး”

“တော်ပြီ၊ ချစ်ရယ်”

“ကြက်သားတစ်တုံး ထပ်ယူဦးလေ”

“ဝပြီအချစ်ရဲ့၊ ချစ်ပဲစားလိုက်ကွယ်”

“ဟင့်အင်း၊ ချစ်စားဖို့ ထမင်းဘူးထဲကို အပြည့်ထည့်ပြီးပြီ၊
ရော့ပါ၊ ဟောဒီအသည်းကလေး စားလိုက်နော်...နော်...
နော်”

“အိုကွယ်...ကိုကိုက၊ အသည်းစားဘုရင်ကြီး ဖြစ်နေပါ
မယ်၊ အချစ်ပဲစားကွယ်”

“ဟင်...ဒီတော့၊ ချစ်က၊ အသည်းစားဘုရင်မကြီး ဖြစ်
သွားမှာပေါ့...ဟော့...ဟော့”

(၂)

ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာမဟုတ်ပါ။ ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ လေးထပ် တိုက်တစ်လုံး၏ တတိယထပ်၊ လှေခါးထိပ်မှ ပေါ်လာ သော အသံများဖြစ်၏။

အချိန်က နံနက် ၉ နာရီခန့်ရှိပြီ။ သည်အချိန်မှာ ကျွန်တော်က အဲသည် လေးထပ်တိုက်အပေါ်ဆုံးရှိ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးအခန်းသို့ လာသည်။ သူငယ်ချင်းနှင့် အတူ လှေကားက ဆင်းလာတော့၊ သည်အသံတွေကို ကြားရသည်။ လူကိုတော့ မမြင်ရသေး။

သူတို့ ချစ်ကျီစယ်နေကြသည့်ကို နားထောင်ရင်း၊ လှေကားမှ ဆက်ဆင်းလာတော့ တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်၊ ညိုညိုချော ချောကလေး။ သွက်သွက်လက်လက်ကလေး။ ယဉ်ယဉ် နုနုကလေး။ တက်ထရွန် အနီရင့်ထဘီဝမ်းဆက်ဝတ်စုံ ဝတ်လို့ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်အပြည့်နှင့် တင့်တင့်တယ် တယ် ချစ်စဖွယ်။

လှေကားထိပ်က လက်ရန်းဘောင်ပေါ်မှာ ပန်းကန်တွေ တင်ထားသည်။ အမျိုးသားတစ်ဦးက ထမင်းစားနေ သည်။ သူတို့မောင်နှံ ထမင်းစားကြတာကလည်း ဆန်းပါ ဘီတော့၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ လှေကား လက်ရန်းဘောင်ပေါ်မှာ စားသောက်ဖွယ်တွေတင်လို့ အံ့စရာ ကောင်းနေသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်နေကြတာလဲကွ”

လှေကားကို ဆက်ဆင်းလာရင်း၊ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းကို မေးလိုက်၏။

“ထမင်းကျွေးနေတာလေကွာ” သူငယ်ချင်းကဖြေ၏။

“ဟ ထမင်းကျွေးနေတာတော့ မြင်တာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ လှေကားထိပ်မှာ၊ လူသွားလမ်းမှာ၊ ထမင်းခွဲနေ တော့မလို ဖြစ်နေကြလို့ မေးတာကွ”

“အဲဒါ မိန်းကလေးဘော်ဒါဆောင်ကွ၊ ဒါကြောင့် အခန်းထဲကို ယောက်ျားဝင်ခွင့်မရဘူး။ ထမင်းကျွေးချင် ရင် ခုလို အပြင်ထွက်ပြီး လှေကားထိပ်မှာ ကျွေးရတယ်၊ စားတဲ့လူက မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း မတ်တတ်ရပ်ပြီး စားရ တာပေါ့ကွ...”

“ဟာကွာ မြင်လို့မကောင်းလိုက်တာ”

“ဒီလိုပဲ သူငယ်ချင်း၊ မိန်းကလေးတွေနေတဲ့ ပုဂ္ဂလိ က ဘော်ဒါဆောင်တွေမှာဆို ဒါမျိုးတွေက မဆန်းတော့ ဘူး။ ခု အဲဒီမိန်းမပျိုလေး ထမင်းကျွေးနေတဲ့လူက သူရဲ့ အမှတ် (၁) ချစ်သူ”

“ဟ ဒီလိုဆို အမှတ် (၂) က...”

“အမှတ် (၂) ချစ်သူက ညနေကျရင် ရုံးကအပြန်မှာ ပါလာတယ်လေ။ အဲဒီအခါကျရင် ဒုတိယချစ်သူနဲ့ အတူ၊ ဟိုနားဒီနား သွားကြ လည်ကြနဲ့ ပျော်ကြပြန်တာပေါ့ ကွာ”

“ဟ...မင်းဟာက ယုံတမ်းစကား ပြောနေတာလား ကွာ”

“မယုံရင် မင်းလာကြည့်လေ၊ မင်းတို့ စာရေးဆရာ တွေ မသိသေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ အများ ကြီး ရှိသေးတယ် သူငယ်ချင်း၊ အများကြီး ရှိသေးတယ်”

(၃)

အဲသည်ကစလို့ သည်ဝတ္ထုကို ရေးဖို့အကြောင်း ဖြစ်လာသည်။

ရန်ကုန်မြို့တစ်ခုမှာ မိန်းကလေးများ နားနေတည်းခိုဖို့၊ အဆောင် စုစုပေါင်း ၈၀ ခန့်ရှိပါလိမ့်မည်။ သည်အဆောင်တွေမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ၊ ဘယ်လိုနေထိုင်ကြသလဲ၊ ဘာတွေသိဖို့လိုသလဲ၊ အဆောင်နေ မိန်းကလေးတွေနေရေး၊ စားရေးမှအစ ဘယ်မျှအခက်အခဲရှိနေကြသလဲ။ ကျွန်တော်တို့မသိသေးတာ ဘာတွေရှိနေသေးသလဲ။

အကြောင်းသင့်သမို့၊ မေးရင်း မြန်းရင်း၊ လှေလာရင်းနှင့် ပြောချင်တာတွေ ပေါ်လာသည်။ တင်ပြချင်တာတွေ တွေ့လာသည်။ သတင်းပေးချင်တာတွေ မြင်လာသည်။

သူတို့ သူတို့ကလေးတွေ၊ ဟောသည်လို ဟောသည်လို နေကြ၊ ထိုင်ကြ၊ လှုပ်ရှားနေကြရပါ၏။ အခက်အခဲတွေကသည်လို၊ အမျက်အဆီးတွေက သည့်နှယ်၊ အပျက်အစီးတွေက သည်လောက်။ အကောင်းအမွန်တွေက သည်ပုံ။ အစုံစုံ အရပ်ရပ်သော၊ ဇာတ်လမ်းကလေးတွေကို ကြားရ၊ သိရ၊ မြင်တွေ့ရသောအခါတွင်...

ဝတ္ထုကလေးတစ်ပုဒ် ရေးထုတ်တင်ပြချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။ သူတို့ကလေးတွေရဲ့ ဖြစ်ရပ်ဇာတ်လမ်းတွေကို သိမြင် ဖတ်ရှု ကြပြီးသည့်နောက်...

မိန်းကလေး ဘော်ဒါဆောင်များ၏ သည်ကနေ အခြေအနေကို ဆိုင်ရာဌာနများက သိရှိပြီးသည်နောက်...

ပြုပြင်ဖွယ်ရာတွေကို ပြုပြင်၊ ဆင်ခြင်သင့်ဖွယ်များကို ညွှန် ပြ၊ ချမှတ်ပေးရမည့်စည်းမျဉ်းဘောင်များကို ရေးဆွဲ၍ သေသပ်ကျနသော မိန်းကလေးဆောင်များအဖြစ် စနစ်တကျ ဖွင့်လှစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင်

ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်မိပါသည်။ ထိုစိတ်ကူးသည် ယခုဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် စာရွှေသူလက်သို့ ရောက်နေပါပြီ။

သည်ဝတ္ထုက-
“သီဂီဆောင် အခန်းအမှတ် (၃)”

***

(၄)

တစ်ခုပြောချင်ပါသေးသည်။ အဆောင်နေ မိန်းမပျိုကလေးများ၏ လက်တွေ့ဘဝကို လေ့လာ၊ စူးစမ်း၊ မေးမြန်းပြီး ရေးချလိုက်သော သည်ဝတ္ထုတွင်-

မိန်းမတွေအကြောင်းသာ အများဆုံး ပါရှိပါလိမ့်မည်။ သည်တော့...

မိန်းမပျိုကလေးများနှင့်ပတ်သက် ယှက်နှယ်လာသော ဇာတ်လမ်းဇာတ်ရုပ်၊ အထုပ်အထည်တွေကို ဖွဲ့နွဲ့တင်ပြ ရေးသားရာတွင် မောင်နှင့်နှမ၊ သားနှင့်အမိ ဖတ်ကြည့်

၍ သင့်တော်နိုင်သလောက်၊ သင့်တော်အောင် ပေါ့၍၊ ဖော့၍၊ လျှော့၍ ရေးသည်လည်း ရှိပါသည်။ ပေါ့၍မရ၊ ဖော့၍မရ၊ လျှော့၍ မရသဖြင့် စကားလုံးအသုံးအနှုန်း ပြင်၍ အရင်းတိုင်း ရေးချလိုက်ရသည်လည်း ရှိပါသည်။ သို့ဖြင့် သည်ဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးအသားပိုင်းတွင် ပြစ်တင်ဝေဖန်မှုများ ရှိလာနိုင်သည်ကို ကျွန်တော် ကြိုတင်မြင်မိပါ၏။

သို့သော် တစ်ခုတော့ စဉ်းစားသင့်ပါသည်။ “ကြည့်မြင်တိုင် ငါးစိမ်းဈေးတန်းသို့သွားလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အလယ်ရုံက အမွှေးနံ့မျိုးကို ရှာ၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ”

* * *

(၅)

ကျွန်တော် လုံးချင်းဝတ္ထု ရေးရခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စာဖတ်ပရိသတ်ထံ တင်ပြချင်သည့် အချက်တစ်ချက်ရှိပါသည်။

သမိုင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိများရေး၍ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် ရင်းနှီးခဲ့သော စာရေးဆရာက ယခုဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဘာကြောင့် ရေးထုတ်လိုက်ပါသလဲ။

ဖြေပါမည်။

စာရေးဆရာတွင် အသိရှိသည်။ အမြင်ရှိသည်။ ခံစားချက် ရှိသည်။ တင်ပြချင်တာတွေ ရှိသည်။ ဝေဖန်ဆန်းစစ်စေလိုသော ဆန္ဒတွေရှိသည်။ ဒါတွေကို စာဖတ်သူ ပြည်သူတို့ ထံတင်ပြလိုသောအခါ၊ ပေးအပ်ချင်သော

အခါ၊ အဝေဖန်၊ အဆန်းစစ်ခံလိုသောအခါ၊ နည်းအသွယ် သွယ်၊ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် တင်ပြပေးအပ်ရလိမ့်မည်။

ယခုလည်း

“သီဂီဆောင်”လို အကြောင်းအရာမျိုး၊ အဖြစ်အပျက်မျိုး၊ ဇာတ်လမ်းမျိုးကို စာဖတ်သူတို့ထံ တင်ပြပေးအပ်ချင်သော ဆန္ဒဖြစ်လာပါပြီ။

ထိုအခါတွင်-

စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် ရင်းနှီးမှုကို ရယူရာ၌ အထိရောက်ဆုံးလမ်းမှာ “ဝတ္ထု”ပင် ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် “သီဂီဆောင်”လို အကြောင်းအရာ၊ အဖြစ်အပျက်၊ အဆက်အစပ်၊ ဇာတ်လမ်းအသွယ်သွယ်ကို ဝတ္ထုပုံစံဖြင့် ဖွဲ့နွဲ့တင်ပြလိုက်ပါသည်။

* * *

(၆)

“သီဂီဆောင်”ဝတ္ထုကို ရေးသားရာတွင်အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုသည့် အချက်တစ်ချက်ရှိပါသည်။ သည်ဝတ္ထုသည် မိန်းကလေးဘော်ဒါဆောင်များမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော ဇာတ်လမ်းအသွယ်သွယ်ကို တင်ပြထားသော “စိတ်ကူးရုပ်ပုံ”သာ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက် (သို့) မည်သည့် မိန်းကလေးဘော်ဒါဆောင်ကိုမျှ ရည်ညွှန်းဖွဲ့ဆိုခြင်းမဟုတ်။

တက္ကသိုလ်စိန်တင်

သို့နှင့်-

ဤဝတ္ထုပါ ဇာတ်ဆောင်များသည် မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ညွှန်းပါ။ မည်သူ့ဖြစ်ရပ် ဇာတ်လမ်းဟူ၍ အတည်တကျ ဖွဲ့ဆိုရေးသားခြင်း မဟုတ်ပါ။ ရန်ကုန်မြို့ တစ်ခွင်ရှိ မိန်းကလေး ဘော်ဒါဆောင်များသို့ စာရေးသူ ရောက်ရှိ လေ့လာ၊ မေးမြန်းရယူခဲ့သည်တို့ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဖွဲ့နွဲ့တင်ပြထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပါလေ၏။

တက္ကသိုလ်စိန်တင်

ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းအတွက်
စာရေးသူ၏ အမှာစာ

တက္ကသိုလ်စိန်တင်

အဘယ့်ကြောင့်နည်း ?

(၁)

“တက္ကသိုလ်စိန်တင် သိဂီဆောင်အခန်းအမှတ် (၃) ဝတ္ထု စာအုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရေးခဲ့တာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မေးခွန်းထုတ်တာလဲ ခင်ဗျ”

“ဪ သည်လိုပါဗျာ၊ နိုင်ငံရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်တွေ၊ သမိုင်းဆိုင်ရာစာအုပ်တွေ၊ တစ်စုံတစ်ခုမတ်မတ်ရေးလာတဲ့ စာရေး ဆရာက အခုလို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖောက်ရေးလိုက်တော့ အံ့ဩ သွားမိလို့မေးတာပါ”

စာရှုသူခင်ဗျား၊ အထက်ပါမေးခွန်းနှင့်အဖြေတို့မှာ တက္ကသိုလ်စိန်တင်အား၊ သူ့စာဖတ်ပရိသတ်တချို့က မကြာခဏ မေးခွန်းထုတ်ခဲ့သည်ကို ရေးပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း “ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ဗိသုကာဦးသန်း၊ အိုဘယ့် အနော်ရထာ၊ မြန်မာ့ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲနှင့်၊ သခင်စစိန်၊ ရဲဘော်သုံးကျိပ် မော်ကွန်း” စသည့် စာအုပ်မျိုးကိုရေးသား ပြုစု

ခဲ့သော ထိုစာရေးဆရာသည် အဘယ့်ကြောင့် 'သီဂီဆောင်'ကို ကလောင်ဖြင့် ထိတို့ရေးဖွဲ့ခဲ့သနည်း။ ထိုသို့ သဘော သက်ဝင် သော မေးခွန်းကို တက္ကသိုလ်စိန်တင်ထံ ရဟန်းရှင်လူ စာဖတ် ပရိသတ်အချို့က စာတစ်စောင်၊ နှစ်စောင်၊ သုံးလေးစောင်ရေးပို့ မေးမြန်းခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့စာရေး၍ မေးခဲ့စဉ်ကတော့ကိုစိန်တင် ပြန်မဖြေဖြစ်ခဲ့။ စာတစ်စောင်ပေတစ်ဖွဲ့မျှ ပြန်ကြားရေးပို့ခဲ့ခြင်း လည်း မရှိခဲ့။ သူတို့သိလိုသော အကြောင်း ခြင်းရာကို တစ်နေ့ တွင် တိုတိုနှင့်လိုရင်း ရှင်းပြမည်ဟု အာရုံထားခဲ့သည်တော့ အမှန်။

(၂)

၁၉၇၆-ခုနှစ်ကဖြစ်၏။ စာရေးဆရာတက္ကသိုလ်စိန်တင် ရေးသားပြုစုသော 'ဇကရီစုဖုရား နှင့် အိုဘယ့်အနော်ရထာ' စာအုပ်များကို ချင်းတွင်းစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ သည်အရင်ကလည်း 'နန်းကျဘုရင်သီပေါနှင့် အကျဉ်းခံ သီပေါ' စာအုပ်များကို နှလုံးလှစာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထို့ထက် စောစောနှစ်များကတော့ 'ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ဗိသုကာ ဦးသန့်၊ ရဲဘော်သုံးကျိပ်မော်ကွန်း၊ ငွေစားဗိုလ်' စသော စာအုပ်များကို မြစာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တက္ကသိုလ်စိန်တင်သည် စာအုပ်သစ်များလည်း ရေးဖြစ်သေး၏။ 'တရုတ်နှင့်ရုရှ၊ နှစ်နိုင်ငံဆက်ဆံရေး လှိုင်း ဂယက်များ' (ဘာသာပြန်) 'မြင်ကွန်းနှင့်ကနောင်'၊ 'မိဖုရားဖွား စော' စာအုပ်များ။ အထက်ဖော်ပြပါ၊ စာအုပ်အဟောင်းအသစ် များကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် ထုတ်ဝေသူများနှင့် ညှိနှိုင်းစီစဉ် သောအခါတွင်၊ အကြောင်းကြောင်းများကြောင့် ကြုံကြာမှုများ ရှိခဲ့သည်။ ဤတွင် တက္ကသိုလ်စိန်တင် အကြံထုတ်လေသည်။

စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးတွင် လေးလံဖင့်နွှဲစေမည့် အထက်ပါစာအုပ် များထက်၊ သွက်သွက်လက်လက်ရှိမည့် (မိုငြိမ်းစာအုပ်များ၊ မရှာရသော) ဆုလွယ်နပ်လွယ်ဝတ္ထုလိုင်းကို ပြောင်းရေးလျှင်... လျှင်...လျှင်..."

တက္ကသိုလ်စိန်တင်ဆိုသော ထိုစာရေးဆရာသည် အတွေး ပေါ်လျှင်၊ ထိုအတွေးကို အကြွေးမထားတတ်ချေ။ ချက်ချင်း လက်ငင်းအကောင်အထည်ဖော်ရန် ပြင်ဆင်တော့သည်။ သို့သော် ဝတ္ထုလိုင်းပြောင်းရေးမည်ဟု အတွေးပေါ်ခဲ့သော်လည်း ချစ်မှုရေးရာတို့တွင် အတွေးအကြံနည်းဟန်ရှိသော ထိုစာရေး ဆရာသည် အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်ဖြင့် ရေးထုတ်နိုင်မည့် မရှိရှာချေ။ ထိုအခါတွင် ဝတ္ထုပင် ဖြစ်စေကာ မှ တကယ့်ဖြစ်ရပ်များကို အခြေခံသော အကျိုးပြုဝတ္ထုမျိုးရေး လျှင် သင့်မည်လားဟု ဆန္ဒဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤတွင် 'သီဂီဆောင်' သည် တက္ကသိုလ်စိန်တင် ကြိုးပမ်းရေးထုတ်သော ဝတ္ထုတစ် ပုဒ်အဖြစ် စပယ်ဦးစာပေမှ 'ဆရာဦးတင်စိုး'၏ ကူညီမှုဖြင့် စာဖတ်သူလက်သို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ ချစ်သော စာရှုသူများက အားပေးကြသည်။ အုပ်ရေ ၁၅၀၀ မကြာမီပင်ရောင်းစွဲသွား၏။

ဟုတ်ပြီ၊ လေးလံသော ဟိုစာအုပ်တွေကို မထုတ်ဝေနိုင် သေးမီ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သည်ဝတ္ထုကလေးမျိုးဖြင့် စာဖတ်သူ ပရိသတ်အတွင်း တိုးဝှေ့လှုပ်ရှားကြီးစားကြည့်တော့လည်း မဆိုး လှပါကလား။ မြန်မာစကားပုံရှိသည်လေ။ "ငါးမရလျှင်ရေချိုး ပြန်မည်"။ သည်လိုပါပဲ။ 'သီဂီဆောင်'သည် ကိုစိန်တင် အတွက် 'ငါးမရ၍ ရေချိုးပြန်ခဲ့သော' ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပင်။

ပြောရဦးမည်။

ထိုအချိန်က (၁၉၇၉-၈၀) စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ စာမူပို့ရင်း တက္ကသိုလ်စိန်တင် ရောက်သွားသည်။ အယ်ဒီတာ 'မပန်းဝေ' ၏ စားပွဲတွင် မှိုင်တွေတွေနှင့်ထိုင်နေသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးနှင့် မပန်းဝေက မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ ထိုမိန်းမပျိုက သူ့နေထိုင်သော အမျိုးသမီးဆောင်မှ ပြဿနာကို စာရေးဆရာအား ရှင်းဖွင့်ပြောပြလေသည်။ အဆင်ပြေလိုက်ပလေချို့၊ သမင်လိုက်မှုဆိုသည် သားကောင်နှင့်တိုးပါပြီကော။ 'သီဂီဆောင်' တွင် ပါဝင်သော 'လှလှ'(နာမည်လွှဲ)၏ ဇာတ်လမ်းကို ထိုမိန်းမကလေးက သည်းထိတ်ဖိုဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် ဖွင့်လှစ်ပြောပြခဲ့လေသည်။

သည်လိုပါပဲ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း (အောက်လမ်း)၊ (၄)ထပ်နေ၊ မိတ်ဆွေကိုသန်းအောင်အိမ်သို့ စာရေးဆရာအလည်ရောက်သည်။ သူ့အိမ်ကအပြန် ထိုအိမ်မှပင် (၃)ထပ် အိမ်ခန်းတစ်ခန်း၏ ရှေ့မှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက အမျိုးသားတစ်ဦးကို ထမင်းခွဲပေးလှန်းနိုး၊ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်နှင့် ပက်ပင်းတိုးပြန်လေ၏။ ('သီဂီဆောင်' အမှာစာရှု)သည်တွင် စာရေးဆရာ ကိုစိန်တင်မှာ ကုန်ကြမ်းတွေတစ်ပုံတစ်ပင် ရသွားပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် စာရေးဆရာမှာ ဝတ္ထုရေးဖို့ ထွေလီကာလီ စိတ်ကူးကလေးမျှ ယဉ်စရာမလိုဘဲ တကယ့်ဖြစ်ရပ် ထုပွတ်ဇာတ်လမ်းတွေ တစ်ပွေတစ်ပိုက်ကြီး ရရှိလိုက်တော့သည်။

ထို့ပြင် ရန်ကုန်မြို့တွင်း၊ မြို့လယ်၊ မြို့စွန်များရှိ မိန်းကလေးတော်ဒါဆောင်များဆီသို့ ကားဦးထိုးပြီး တစ်ဆောင်ပြီးတစ်ဆောင် ဝင်ထွက်လေ့လာ စူးစမ်းမေးမြန်းလိုက်ပြန်၏။

ရေးစရာဇာတ်လမ်းတွေ တစ်လေ့ကြီး ဖွဲ့စရာ အကြောင်းရပ်တွေတစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် ပြောပြလျှင် အော့ချလော့က် ဖွယ် မယုံကြည်နိုင်စရာ သို့သော် အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ခဲ့သော ထုပွတ်ကြောင်းရပ်များသာ။

ချစ်စွာသော စာရှုသူ။
စာရှုသူအဆွေ၏ လက်ထဲတွင် ယခုရောက်ရှိနေသော 'သီဂီဆောင်'သည် စင်စစ် လွန်ခဲ့သော (၂၃)နှစ်ကျော်က ရန်ကုန်မြို့နေ မိန်းကလေးများအကြောင်းကို ရေးဖွဲ့တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုကြပါစို့၊ ထိုဝတ္ထုသည် စာရေးဆရာ၏ နှစ်ဦးအခါက ငယ်စိတ်၊ ငယ်သွေး၊ ငယ်အတွေး၊ ငယ်အသိဖြင့် ရင်းနှီး၍ စာနာစိတ်၊ ကရုဏာအတွေး၊ ညှာတာမှုအသိဖြင့် ပေါင်းစပ်ကာ ရေးဖွဲ့ခဲ့သော စာတစ်အုပ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်ဝန်ခံရလျှင် ငယ်မူငယ်စိတ်ဖြင့် ရေးဖွဲ့ခဲ့သော ထိုစာစုမျိုးကို စာရေးသူ၏ ယခုရောက်ဆဲအသက်အရွယ်နှင့် ဆိုပါက ရေးဖွဲ့နိုင်တော့မည်မဟုတ်။ ယခုနေအခါ ဤဝတ္ထုမျိုးတစ်ပုဒ်လောက်ရေးထုတ်စမ်းပါကွယ်ဟု တိုက်တွန်းအားပေးလာလျှင်သော်မှ အရွယ်၏အသိကြောင့် ရေးသိဖွဲ့ဆိုနိုင်ရန် မဝံ့မရဲနှင့် ခက်ခဲမည်ဧကန်။

မေးစရာရှိနေသည်။ တက္ကသိုလ်စိန်တင်အနေဖြင့် အကျိုးပြုရည်ရွယ်ချက်များကို ဦးထိပ်တင်၍ 'သီဂီဆောင်'ကို ရေးခဲ့သည်ပဲ ထားပါဦး။ ထိုဝတ္ထုထုတ်ဝေခဲ့ပြီးနောက် သည်ကနေ့အခြေအနေတွင် ရန်ကုန်မြို့ရှိ မိန်းကလေးများ အားထားမှီခိုနေ

ရသော ဘော်ဒါဆောင်များ၏ အခြေအနေမှာ မည်သည့် အတိုင်းအတာအထိ တိုးတက်လာခဲ့ပါသနည်း။

ထိုမေးခွန်း၏ အဖြေကို တည့်တိုးပေးနိုင်ရန်ကား လွယ်ကူမည်မဟုတ်ချေ။ ပြောရဦးမည်။ ‘သိင်္ဂီဆောင်’ကို ရေးသားခဲ့သော (၁၉၇၉-၈၀)အချိန်ကာလက မိန်းကလေး ဘော်ဒါဆောင်များ၏ အနိမ့်ဆုံး အခန်းခမှာ (၄၅)ကျပ်သာဖြစ်၍ အတော်ကလေး အခန်းခမြင့်မားလျှင်သော်မှ (၁၂၀)ကျပ်မှ (၁၅၀)ကျပ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ယနေ့ ဘော်ဒါဆောင်ပိုင်ရှင်များက မိန်းကလေးများထံမှ တိုးမြှင့်တောင်းယူနေသော အခန်းခ ဈေးနှုန်းမှာ ဘယ်လောက်ဖြစ်နေပါသလဲ။ သိလိုသူများ စုံစမ်းကြည့်နိုင်ကြသည်။ မိန်းကလေး ဘော်ဒါဆောင်များ၏ အခန်းခများမြင့်မားလာသော်လည်း၊ အဆောင်နေသူကလေးများ၏ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေး အဆောင်နေဘဝ အခြေအနေများ၊ တိုးတက်မြင့်မားလာရဲ့လား။ စဉ်းစားစရာ သည်ကနေ့ အိမ်ရှင်နှင့်တွဲနေရသော အမျိုးသမီးဆောင်နေ၊ နယ်မှ မိန်းကလေးတစ်ဦးက ပြောဖူးသည်။ “သမီးတို့ အဆောင်မှာ ရေကိစ္စအလွန် ဂရုစိုက်ရတယ် ဆရာရဲ့၊ မနက်(၄) နာရီလောက် အိပ်ရာကထပြီး ကိုယ်တိုင်ရေမော်တာဖွင့်ရ တယ်။ မဟုတ်ရင် အဲဒီနေ့ ရေမချိုးနဲ့တော့”။

စာရေးဆရာက စိတ်ကူးကြည့်မိသည်။ ဘော်ဒါဆောင်နေ အမျိုးသမီးငယ်ကလေးများ၏ နေမှုထိုင်မှု အဆင်ပြေရေး အတွက် အခန်းခများမှအစ၊ တပြေးညီဖြစ်ရေး၊ သူတို့ကလေးများ၏ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေး၊ ကျန်းမာရေးကိစ္စများအတွက် ကြီးကြပ်၊ စည်းကမ်းပေးမည့် အစီအစဉ် တစ်ရပ်ကို သီးခြား အဖွဲ့ငယ်တစ်ခုဖြင့် ဝိုင်းဝန်းသတ်မှတ်ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်

ကြမည်ဆိုလျှင်-- ထို့ပြင် မြို့နယ်ပေါင်းစုံက မိဝေးဖဝေး လာရောက်၍၊ ပညာသင်ရင်း အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ရပ်တည်နေ ကြရှာသော မိန်းကလေးများအတွက် အဆောက်အဦလုပ်ငန်းရှင်များက တည်းခိုဆောင်များ စနစ်တကျဆောက်လုပ်ပေးပြီး သင့်တင့်မျှတသော အခကြေးငွေဖြင့် ဝန်ဆောင်မှုပေးနိုင်ကြမည်ဆိုလျှင်...

သို့သော် စေတနာဖြင့် စိတ်ကူးကြည့်ခြင်းသာ ဖြစ်မည် ထင်၏။ လက်တွေ့တွင် ကား...။

တက္ကသိုလ်စိန်တင်
၃-၉-၂၀၀၃

သရင်နွယ်

(၁)

“ယောက်ျားတွေကို ဇင်နွယ်တို့က ဟောဒီလို ဟောဒီလို
ခြေထောက်နဲ့ ခတ်ကစားပြမယ် သူငယ်ချင်းရေ”

သည်လိုပြောနေသူက သဇင်နွယ်။

သူက ခြေသလုံးဖြူဖြူသွယ်သွယ်ကလေးကို ခြင်းခတ်သလို
ခတ်ပြရင်း ဟန်ပါပါ ပြောနေသည်။

မီးရောင်က ပြာလဲ့လဲ့ရယ်။

မီးရိုးဝပ် ဖန်မီးလုံးပြာကလေးသည် တစ်ခန်းလုံးကို နီလာ
ရောင် လွှမ်းခြုံထား၏။ မီးလုံးက အပြာရောင်နုနု ထိန်ထိန်ဝင်းဝင်း
လင်းနိုင်အားမရှိ။ သို့သော် သည်လိုမှိန်လဲ့လဲ့အလင်းရောင်ကလေး
ကပင် အခန်းငယ်ကလေးထဲရှိ မိန်းမပျိုသုံးဦး၏ မျက်နှာကို လှပစေ
ဆာစွာ ဖျန်းပက်ထားပေသည်။

သဇင်နွယ်က စကားဆက်ပြော၏။

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်းတို့ရဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်လာ
ရင် ဘယ်တော့မှ ကိုယ်က အနာမခံနဲ့ အသည်းကွဲမခံနဲ့၊
အသည်းခွဲကြစတမ်းဆိုရင် ကိုယ်က အရင်ဦးအောင် ခွဲ
ပစ်လိုက်”

သဇင်နွယ်က တစ်ဦးတည်း သရုပ်ဆောင်ကာ အားရပါးရ
ပြောနေသည်။ လက်ဟန်၊ ခြေဟန်၊ ကိုယ်ဟန် အမူအရာက

သွက်သွတ်လက်လက် ချက်ချက်ချာချာ ရှိပါဘိ။ ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခါး၊ လက်၊ တစ်ဆက်တည်း လှုပ်ရှားရင်း အသုံးတော်ခံ နေသည်။ သူ့ အမူအရာမှာ ရုပ်ရှင်စကားဖြင့်ပြောရလျှင် “အကယ်ဒမီရှော့” ဆိုပါစို့။

သဇင်နွယ် အခန်းထဲသို့ တရားနာပရိသတ်အဖြစ် ရောက်နေကြသူတို့မှာ အခန်းနိုးချင်းအဖော် သော်သော်နှင့် မော်မော်။

သည်ညီအမနှစ်ဖော်မှာ အသက်ကို တွက်စစ်လိုမှ ၂၁ နှစ် မပြည့်ချင်သေး။ သည်တော့ မိမိတို့ထက် အသက်လည်းကြီး အတွေ့အကြုံလည်းရင့်သော သဇင်နွယ်ပြောသမျှ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

တရားနာ ပရိသတ်က စိတ်ဝင်စားနေသည် ဆိုတော့ တရားဟောဆရာမ သဇင်နွယ်တို့က တကယ်စိတ်ထက်သန်နေသည်။ သို့နှင့်ပဲ သူ့ရဲ့ “ယောက်ျားကိုင်နည်း နိဿရည်း” မဟာတရားတော်ကြီးကို မငြီးတမ်း ဆက်ဟောရလိမ့်မည်။

တရားနာဖို့ရောက်နေသော သော်သော်နှင့်မော်မော် တို့ကို သဇင်နွယ်က အကျွေးအမွေးနှင့် ဧည့်ခံ၏။ သည်ကောင်မလေး နှစ်ယောက်မှာ စားပွဲပေါ်ရှိ ချဉ်ချဉ်ငံ ဓပ်စပ် သုပ်ထားသော လက်ဖက်ပွဲကို တစ်စွန်းခပ်စားလိုက်၊ ရေခွေးကြမ်းပူပူကို တစ်ခွက် မော့သောက်လိုက် လုပ်နေကြသည်။

သဇင်နွယ်ကတော့ သည်အချိန်မှာ လက်ဖက်ခွက်နှိုက်ရန် သတိမရ။ သူပြောချင်တာကို လေအမျှင်မပြတ်အောင် ပြောနေသည်။

“ဇင်နွယ်မှာ ကိုယ်ပိုင်သဘောတရားပစ္စုဒ္ဓါဒဂ္ဂိတယ်ကွယ်၊ အဲဒီသဘောတရားငါးချက်ကို အင်္ဂလိပ်လို အတိုကောက် ပြောပြမယ်၊ နားထောင်”

“ဝမ်းရိုး၊ တူးကမ်း၊ သရိုးဝိတ်၊ ဖိုးဘွတ်ကင်၊ ဖိုက်ရယ်ဒီ တဲ့”

“အဓိပ္ပာယ်ကိုရှင်းပါဦး မမသဇင်နွယ်၊ ပြီးတော့

ဒီသဘောတရားငါးချက်က တယ်စာအုပ် ဘယ်ကျမ်းထဲမှာ ပါသတဲ့လဲ”

သော်သော်က လက်ဖက်တစ်စွန်း ခပ်စားရင်း မေးလိုက်၏။

“ဘယ်ကျမ်း ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာမှ မပါဘူး ညီမရေ၊ ဒီ သဘောတရားတွေက နှစ်ဆယ်ရာစု အချစ်သုတေသီ ဒေါ်သဇင်နွယ်ပြုစုတဲ့ ချစ်အဘိဓာန် အတွဲ(၁)မှာ ပါလိမ့်မယ်၊ အဟံ...ဟံ”

“အဓိပ္ပာယ်က”

“အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အရှင်းကြီးပါကွယ်၊ ဒီမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုမချစ်လို့ စွန့်ခွာသွားပြီဆိုရင် လေကျိတ်ပြီးဆွေးမနေနဲ့၊ တစ်ယောက်သွားရင် နှစ်ယောက်လာမယ်၊ သုံးယောက်ကို စောင့်ခိုင်းထားမယ်၊ လေးယောက်က ဘွတ်ကင်လုပ် မှတ်ပုံတင်ထား၊ ငါးယောက်က အခွင့်သာရင် ဝင်ဖို့ပြင်”

သဇင်နွယ်က သူ့ရဲ့ အနီးကပ်အချစ်ကျူရှင်ကို အမျှင်မပြတ် ဆက်ပို့ချနေသည်။ သော်သော်နှင့်မော်မော်တို့ကတော့ တရားနာပရိသတ်ပီသပါပေ။ သဇင်နွယ်ပြောသမျှ နားထောင်၊ ရယ်စရာရှိလျှင်ရယ်၊ ပြီးစရာရှိလျှင်ပြုံး၊ ပြီးတော့ လက်ဖက်ပွဲကို လက်ထဲက မချနိုင်အောင် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စားကြလို့။

အမှန်က သဇင်နွယ်တစ်ယောက် ခုလို ရင်ဖွင့်နေသည်မှာ အကြောင်းရှိသည်။ ယောက်ျားတွေကို ဘယ်လို မေးစေ့ကိုင်းနားရွက်ဆွဲ ထိုင်ထလုပ်ခိုင်း၊ ဘယ်လိုနာခေါင်းညှစ်နှင့်သင်တန်းပေးနေသည်မှာ တကယ်ပဲ အကြောင်းရှိသည်။

မနေ့ညနေက သဇင်နွယ်နှင့် သူ့ချစ်သူလင်းအောင်တို့ ရန်ဖြစ်ကြသည်လေ။ ရန်ဖြစ်သမှ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် တကယ်အပြတ်ရှင်းကြသည်။ ရန်ဖြစ်သည့်အချိန်ကိုလည်း

ကြည့်ဦး။ ညဉ့်မှောင်မှောင် အဆောင်ပိတ်ချိန်၊ ည ၉ နာရီ။ ရန်ဖြစ်ကြသည့်နေရာက သင်္ဃန်းတို့ အဆောင်လှေကားရင်း ပလက်ဖောင်းလှေသွားလမ်းမှာ။ သည်တုန်းက သူတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးရဲ့ ငယ်ကျိုးငယ်နာကို တစ်ဦးကဖော်ပြီး စုတ်စုတ်ပဲ့ပဲ့ ပြောကြဆိုကြသည်အထိ အခြေအနေဆိုးခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ လင်းအောင်က သင်္ဃန်းကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ပြောသွားသည်။

“အေး သင်္ဃန်း နှင့်လို သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဆီ ဘယ်တော့မှ ငါမလာတော့ဘူး၊ အပြတ်...အပြတ်၊ ဒီတစ်သက်အပြတ်ဟေ့”

လင်းအောင်ကခုလို မာမာထန်ထန် ပြောပေမယ့် သင်္ဃန်းတို့က ဂရုမစိုက်။ ဆောရီးပဲလေ။ မနေချင်သွား မတားပါဘူး။ ချစ်မာနကို တစ်ပြားသားမှ မလျှော့နိုင်။ သည်တုန်းက သင်္ဃန်းသည် ခါးကိုထောက်သည်။ ရင်ကိုကော့သည်။ ခေါင်းကိုမော့သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းတော် နီတျာရဲကို ခပ်တွဲတွဲ ရှုံ့ပြီးပြောလိုက်၏။

“အို...လင်းအောင်ရယ်၊ မိခင်နှယ်တို့ကလည်း ပြတ်ပါတယ်နော်၊ တစ်သက်မဟုတ်ဖူး...ဆက်သက်အပြတ်...အပြတ်”

အဲသည်လို ဒေါသလျှောက် ပြောတုန်းကပြော၊ ဆိုတုန်းကဆို၊ အော်တုန်းက အော်ခဲ့ပေမယ့်၊ ခုတော့ သွေးအေးသွားပြီလေ။ သွေးပူပူ ဒေါသပူပူနဲ့ ပြောခဲ့ပေမယ့် ခုလို သွေးအေးသွားတော့ အခြေအနေက တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။

ခုတော့...မိခင်နှယ်တစ်ယောက် ဖိလင်ဝင်လာပြီ။ ခံစားမှုပြင်းထန်လာပြီ။

ခါတိုင်းဆို သည်အချိန်မှာ သူလာပြီ။ သူနဲ့ လမ်းတကာလျှောက်။ စားသောက်ဆိုင်တကာဝင်။ ဗန္ဓုလ ပန်းခြံထဲမှာဖြစ်ဖြစ်။

ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြည်ထောင်စုဘဏ်ရှေ့က အပိုင်းမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ချစ်စကားတွေပြောနေကြ။ ချစ်တေးတွေသီနေကျ။ ပြီးတော့...

သည်အရသာကလေးတွေကို ပြန်တွေးမိတော့ သင်္ဃန်းတို့ ဆွေးချင်ပြီ။ သူ့ကိုပြောလိုက်မိသည့် ဒေါသစကားများအတွက် နောင်တရသလိုလို၊ ဝမ်းနည်းချင်သလိုလို၊ ကိုယ်ကပဲ လွန်လေသလား။ ကိုယ့်စကားကပဲ မှားခဲ့သလား။ အို...မမှားပါဘူး မလွန်ပါဘူးလေ။ သူက ဒီတစ်သက်အပြတ်ဆိုလို့ ကိုယ်ကလည်း အားကျမခံ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မိခင်နှယ်တို့ ဘယ်တုန်းက မာနချခဲ့ဖူးလို့လဲ။

အဲသည်လို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးရင်း၊ ဖြေသိမ့်ရင်း၊ သင်္ဃန်းက အားငယ်စိတ်ကို ဖုံးသည်။ ကွယ်သည်။ ကာသည်။ ဝေဒနာ သက်သာရအောင် ဟန်ဆောင်လို့ အားတင်းသည်။ သည်လို အားတင်းရင်း စိတ်ဓာတ်အင်အားတွေ ပြန်လည်ပြည့်ဖြိုးလာသည်ထင်ရဲ့။ သင်္ဃန်းက ယောက်ျားတွေကို အပုပ်ချစကားဆိုပြီး မိမိကိုယ်ကို အသည်းမာသူကြီး ဖြစ်ဟန်မာန်သွေးသည်၊ မာန်ထုတ်သည်၊ မာန်ပြသည်။

ဒါကြောင့်ပဲ သင်္ဃန်းက ရင်ထဲမှ ဝေဒနာကို မကြေညာမိအောင် ကြိုးစားရသည်။ ယောက်ျားတွေအပေါ် ဘယ်လိုအနိုင်ယူရမည်ကို နည်းပြသည်။ တရားပြသည်။ တရားနာမည့်တရားနာပရိသတ်ကို ဝေးဝေးမှာ ရှာစရာမလို။ အခန်းနီးချင်း အမြှာညီအစ်မကို အခန်းထဲဖိတ်၊ လက်ဖက်တစ်ပွဲ သုပ်ပေးပြီး စည့်ခံသည်။ ပြီးတော့ မသင်္ဃန်းရဲ့ ဟန်လုပ်မာန်ထုတ် တရားတော်ကြီးကို မငြီးတမ်းဟောလေပြီ။

သော့သော်နှင့် မော်မော်တို့ ညီအစ်မကလည်း လက်ဖက်တစ်ပွဲအလကား စားရနည်းသလား။ ပြီးတော့ အပျင်းတောင်ပြေပါ

သေး။ သည်လိုတွေးပြီး သဇင်နွယ်တရားကို အောင်အည်းလို့ နာကြားကြသည်။

“အဲဒါပဲ ညီမတို့ရေ၊ ညည်းတို့ကို ဇင်နွယ်က ပညာကုန် ထုတ်ပေးလိုက်ပြီ။ ယောက်ျားတွေ ပြောစကားနှစ်ပြား သားမှမယ့်နဲ့၊ သူတို့နဲ့ ဆက်ဆံရင် ကိုယ်က ဦးအောင် တီးနိုင်မှ တော်ရုံရယ်”

“ဟင်...မမသဇင်နွယ်ကလည်း ဒီလိုဆိုလောကကြီးမှာ အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလား။”

“အို...သော်သော်ကလည်း အဲဒီ အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဆို တာ ဘယ်တော့မှမရှိဘူး ညီမရေ၊ အဲ...ရှိတယ်ဆိုရင် လည်း အဲဒါ ဆားရောထားတဲ့ ယိုးဒယား အချိုမှုန့်ပဲ”

“မမသဇင်နွယ်ပြောပုံကတော့ တကယ်အပြတ်ပဲ”

“ပြတ်တယ်လေကွယ်၊ ဒီမှာ မိသော်ရေ၊ ရေဒီယိုကလာ တဲ့ ခေတ်ဟောင်းသီချင်းတစ်ပုဒ် ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ သိကြားမင်းပျက်တောင်မပျက်နိုင်ပါဘူးရှင်တဲ့၊ အဲဒါ တကယ်ပဲခေတ်ဟောင်းက အချစ်ကိုပြောတာ၊ တို့များရဲ့ ၂၁ ရာစုအကြိုခေတ် အချစ်ကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“အဲ အဲဒီ ၂၁ ရာစု အကြိုခေတ်ရဲ့ အချစ်က ဘယ်လို မှီလဲ”

“ဘယ်လိုရမလဲ သော်သော်၊ အရှင်းကြီးပဲကွာ ယူတို့ စတီရီယို တေးသံရှင် ပုလဲဆိုတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် ကြား ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အသည်းနှလုံး အသည်းနှလုံး၊ အသည်းနှလုံးလေးပေးလိုက်ချင်၊ ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ ပေးမှာ တောင်းထားတဲ့သူများစွာ တင်းနဲ့ထည့်လို့ဝေနိုင်မှာတဲ့”

“ဟောတော်၊ အသည်းနှလုံးကို မမသဇင်နွယ်က တင်း တောင်းနဲ့ထည့်ပြီး ဝေမှာမို့လို့လား”

“ဒါပေါ့၊ ဝေရမှာပေါ့၊ တို့အသည်းနှလုံးကို တောင်းဆို နေတဲ့သူတွေ အများကြီးပါဟယ်၊ လူစေတက်စေ မပေး နိုင်လို့စိတ်တောင်မကောင်းဘူး။ ဇင်နွယ်တော့ အသည်း နှလုံးကို တစ်ဖုံစိလိုက်ဝေပေးချင်တယ်၊ ပြီးတော့ အသည်း နှလုံးအလှူရှင် ဒေါသဇင်နွယ်ဆိုပြီး ဓာတ်ပုံကြီးကြီးရိုက်၊ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာထည့်၊ ဒါနဲ့ပဲ”

“သဇင်နွယ်၊ ဧည့်သည်”

သဇင်နွယ်ခမျာ စကားကိုမှ ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရရှာ။ အခန်းအပြင်ဘက်မှ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အော်ပြောသံကို ကြား လိုက်ရသည်။ သည်အသံကိုကြားတော့ သဇင်နွယ်က သုတ်ခဲနဲထရပ် သည်။ ပြီးတော့ ဖွာရာကြိုပြီး လည်ကုပ်ပေါ်မှာဝဲနေသည့် ဆံပင် တွေကို လက်ဖြင့်စုပြီး ကလစ်နှင့်ညှပ်၏။ နောက် တွန့်ကြေနေ သော ဘလောက်စ်အင်္ကျီကို ဆွဲဆန်ပြီး အခန်းအပြင်သို့ ပြေးထွက် သွားလေသည်။

သဇင်နွယ်က အဆောင်အပြင်သို့ ပြေးလိုကြည့်သည်။ ဘယ်သူပါလိမ့်။

ခဏအတွင်းမှာပဲ ပျာယံးပြာယာနှင့် ပြန်ဝင်လာ၏။ ပြီးတော့ သူ့အခန်းထဲမှာရှိနေဆဲ သော်သော်နှင့်မော်မော်တို့ကို စကားမပြောနိုင်သေး။ သဇင်နွယ်ခမျာ သူ့ဘာသာသူ အလုပ်ရှုပ်နေပါ လေပြီ။

သဇင်နွယ်သည် ခါးမှ တက်ထရွန်ထဘီအနီရင့်ကို ကွင်းလုံး ပုံချွတ်ချလိုက်၏။

အတွင်းခံဘောင်းဘီ အပြာကလေးအပေါ်မှ ထပ်၍ ထဘီ တစ်ထည်ဝတ်လိုက်သည်။ ထဘီက ကျကျနန ခေါက်ထားသည် မဟုတ်၊ ခုတင်ခြေရင်းမှာ ဖြစ်သလို တင်ထားသော အိမ်နွယ်ပုလဲတီတီ ခေါ် တမူးလုံချည် ကြက်သွေးရင့်ထဘီ။ ထဘီနှင့်ဆင်တူသွေးတဲ့

အင်္ကျီကို ခြင်ထောင်တန်းပေါ်မှ ဆွဲချယူလိုက်သည်။ ကိုယ်ပေါ်က ဘလောက်စံ အင်္ကျီတွန့်ကြေကြေကို မချွတ်တော့ဘဲအပေါ်က ထပ်ဝတ်၏။ အင်္ကျီက စစ်တပ်ကျောကွဲအင်္ကျီ။ သို့နှင့်ကျောဘက်က စစ်ကိုဆွဲစေနေရင်းမှ သဇင်နွယ်က ပြောလိုက်သည်။

“ဇင်နွယ် အပြင်ခဏသွားဦးမယ် ညီမတို့ရေ၊ လက်ဖက်ပန်းကန်ကို ကုန်အောင်စားလိုက်။ ပြီးတော့ ရေစင်အောင်ဆေးပြီး ညီမတို့အခန်းထဲ မှာပဲမှောက်ထားလိုက်နော်”

“မမသဇင်နွယ် ဧည့်သည်က ဘယ်သူလဲ”

သဇင်နွယ်က သည်မေးခွန်းကို ပြန်မဖြေ။ သူ့ဘာသာ အလုပ်ရှုပ်ဟန်ပြနေ၏။ မီးမှိန်မှိန်နှင့် အလုပ်မဖြစ်။ မေ့ပြီး မီးချောင်းကို မဖွင့်မိ။ ခုမှ မီးချောင်းခလုတ်ကို ဒေါက်ခနဲ ဖွင့်လိုက်သည်။ တစ်ခန်း လုံးမှာ ပုလဲရောင်ထိန်ထိန်ဝင်းသွား၏။

သည်တော့မှ သဇင်နွယ်က မိတ်ကပ်ဘူးကို ဖွင့်ပြီး မျက်နှာကို ခြယ်သရသည်။ မှန်ကြည့်ပြီး အလှပြင်ရသည်။ တကယ်တော့ စောစောတုန်းက လေကုန်မှုတ်ထားလို့ ခုမှသော်သော်မေးခွန်းကို သဇင်နွယ် မဖြေရဲ၊ မဖြေဝံ့၊ မဖြေနိုင်။ ဒါကြောင့်ပဲ မျက်နှာကို အလှခြယ်ရင်း သဇင်နွယ် တွေးနေသည်။ “ဘယ်လိုဖြေရပါ့မလဲ၊ ဘယ်လို လှည့်ပတ်ပြောရပါ့မလဲ၊ ဟင်း...ပင်ပန်းလိုက်တာနော်”။

သည်အချိန်မှာ သော်သော်နှင့်မော်မော်တို့က နေရာမှထရပ်၏။ လက်ဖက်ပန်းကန် ကိုင်ထားသော သော်သော်က ထပ်ပြီး စပ်စုသည်။

“မမသဇင်နွယ် ပြောလေ၊ ဧည့်သည်က ဘယ်သူလဲလို့”

“ပြောပါ့မယ်ဟယ်၊ မိသော်ကလည်း တကတည်း လောလိုက်တာ၊ အခုလာတာ ကိုလင်းအောင်ပဲပေါ့၊ မနေ့က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ (အသံကို ခပ်တိုးတိုးနှိမ့်၍ ပြောသည်) အဲဒါ ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးချင်လို့ပါတဲ့၊ မျက်နှာအောက်ချ

ပြီး လာချော့တယ်လေ”

“ဪ...ကိုလင်းအောင် ဟုတ်လား”

“အေးပါကွယ်၊ သူက ခုလိုတစ်ပတ်လျော့လာတော့ ဇင်နွယ်က ဈေးကိုင်ထားလို့ မကောင်းဘူးထင်တယ် ညီမရယ်၊ တွေ့ဆုံဆွေးနွေး ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်ဖို့ ခေတ္တခဏ လိုက်သွားဦးမယ်”

သဇင်နွယ်လေသံက ပျော့သွားပြီ။ ပျောင်းသွားပြီ၊ ကျသွားပြီ၊ စောစောကလို ခက်ခက်ထန်ထန် မာန်အပြည့်မရှိ၊ သူ့အသံက စောစောကလို အသံပြတ် အသံမာမဟုတ်။ မီးထိသော ဖယောင်းနှယ် သွယ်ပျောင်းနူးညံ့စွာဖြင့်။

“ကဲ ဇင်နွယ်သွားမယ်နော်၊ ဘိုင်ဘိုင်”

လက်ထဲက မျက်လုံးမွှေးဆွဲတံကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချရင်း သဇင်နွယ်က အခန်းထဲကထွက်သည်။ စိတ်စောနေသည် ထင်ပါရဲ့။ မီးချောင်းကို မပိတ်မိ။ သည်တော့ အခန်းပြင် ရောက်လို့တံခါးပိတ်ပြီးမှ သော့ဖွင့်၊ တံခါးဖွင့်ပြီး မီးချောင်းပြန်ပိတ်သည်။

သဇင်နွယ်က သော့တွဲကို ပိုက်ဆံအိတ် အရှည်ကလေးထဲ ထည့်နေရင်းမှ အဆောင်တံခါးဝသို့ အပြေးကလေး ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့ဟန်က ခပ်မြူးမြူး၊ ခပ်ကြွကြွ၊ နည်းနည်းများ ပြာယာ ခတ်နေသလားမသိ။ ခတ်ချင်လည်း ခတ်မပေါ့လေ။ လှေခါးထိပ်မှာ စောင့်နေရာတဲ့ ချစ်သူလင်းအောင်တစ်ယောက် ဇင်နွယ်ကို စောင့်နေရတာကြာလို့ စိတ်ကောက်မှာ ကြောက်မိသည်။

သဇင်နွယ်က လှေကားထိပ်ကိုပြေးထွက်သည်။ လင်းအောင်၏ ညာလက်မောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီးတွဲခိုလိုက်၏။ ပြီးတော့မှ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ခါးတစ်ယောက်ဖက်ပြီး လှေခါးမှ ဆင်းကြသည်။

“ဖြည်းဖြည်းကွယ် ဒါလင်၊ ချော်လဲလိမ့်မယ်ဆို”

သခင်နွယ်က မှုနွဲ့လို ချွဲချွဲကလေးပြော၏။ လင်းအောင်
ခမျာ သခင်နွယ် အချောအညှကို သဘောအတွေ့ကြီးတွေ့သွားသည်
ထင်၊ သူက သခင်နွယ် ခါးကို ပိုလို တင်းကျပ်စွာ ဖက်သည်။

ဘာမျှမကြာလိုက်ပါ။

လေးထပ်တိုက် လှေကားထစ်များကို တထစ်ပြီးတထစ်
ဆင်းလာကြသော၊ သူတို့မောင်နှံစုံတွဲ၊ လှေကားရင်းသို့ ရောက်ပြီ။

ကြည့်လိုက်ကြနော်၊ မျှော်လိုက်ကြစမ်း။ ခုလို လင်းအောင်
ရဲ့ ပခုံးကို မှီခိုတွယ်ဖက်သွားတာ သခင်နွယ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လား။

စောစောက ယောက်ျားကိုင်နည်း နိဿရည်းကို အနီးကပ်
ကျူရှင်ပေးခဲ့တာ သည်မိန်းကလေးပဲနော်။

ယောက်ျားတွေကို နားရွက်ဆွဲ၊ ထိုင်ထလုပ်၊ နှာခေါင်းညှစ်
ပါးပုတ်၊ အိရူးလုပ်တော့မလောက် အပြောကြီးခဲ့တာ သူမှသူ အစစ်။

သခင်နွယ်မှ သခင်နွယ် အစစ်။

ဟုတ်ပါရဲ့ အဲသည် သခင်နွယ်ဆိုသော မိန်းမချောကလေး
က ချစ်သူလက်မောင်းကိုမှီ၊ ချစ်တေး နနနွဲ့နွဲ့ ကလေးတွေ သီရင်း
လိုက်သွားပြီ။ သူလည်းလေ လောကီသားပေမို့ ချစ်သူလင်းအောင်
ရဲ့ အထိအတွေ့ အပွေ့အနု အယုအယမှာ ကြည်နူးပျော်ပါးချင်မှာ
ပေါ့။

သည်အချိန်မှာ သော်သော်နှင့်မောင်မောင်တို့က မိန်းမတို့
သဘာဝ စပ်စုချင်သည်။ သို့နှင့် ဝတ်တာသို့ ပြေးထွက်၏။ သခင်နွယ်
တို့ စုံတွဲကိုကြည့်သည်။

မြင်ပါပြီ။ ပန်းဆိုးတန်းပလက်ဖောင်းကို မိုးကာထားသည့်
ခရေပင်တန်းအောက်မှ သခင်နွယ်တို့ မောင်နှံရဲ့ လှုပ်ရှားဟန်။

ဪ အပြောသန်သော အချစ် တန်ခိုးတော်ရှင်မ၏ ကျဆုံး
ခန်းရယ်လေ။

(၂)

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

“ဟေ့ ရေချိုးခန်းထဲက သခင်မပုရား၊ ရေသုံးသပ်လို့
မပြီးသေးဘူးလား၊ တို့များကိုလည်း နည်းနည်းအားနာ
ပါဦးရှင့်၊ ရုံးသွားရဦးမှာ”

အချိန်မှာ နံနက် ၈ နာရီခွဲကျော်ပြီ။ ရေဒီယိုက အင်္ဂလိပ်
သတင်းပိုင်းလာနေသည်။ သည်အချိန်မှာ ရေချိုးခန်းတံခါးကို တအား
လွှဲပြီး ထုနေသူက မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦး။

မိန်းမပျိုမှာ ထဘီရင်လျားထားသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ
ဆပ်ပြာခွက်၊ သတ္တုရေဖလား၊ သွားပွတ်တံနှင့် ရေလဲထဘီကို ပွေ့လို့။
ပခုံးပေါ်မှာ မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည် တွဲလောင်းချထား၏။
မို့မောက် ဖွံ့ထားသောရင်၊ ကင်၊ လက်မောင်းဖြူဖြူညွှန်သွယ်တို့က
သည်မိန်းမပျို၏ ကိုယ်ကာယအလှကို မွမ်းမံခြယ်သထားသည်။

ခုတော့ သည်မိန်းမပျိုက ရေချိုးခန်းတံခါးကို လက်ထဲက
ဒန်ခွက်နှင့်တဝုန်းဝုန်း၊ တဒုန်းဒုန်းထုနေသည်။ သူကတံခါးကို
ထုနေတော့အထဲက ရေလောင်းနေသည့်အသံခေတ္တရပ်သွားသည်။
ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ မကြာမီ ရေဆက်ချိုးနေ၏။

အမှန်ဆိုတော့သည် ရေချိုးခန်းက အကျယ်ကြီးပါ။ မိန်းမပျို သုံးလေးယောက် တစ်ပြိုင်တည်း ရေချိုးနိုင်သော အုတ်ရေကန်ရှည်ရှိ သည်။ ရေကန်က မကျဉ်းပေမယ့် ခုလို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ချင် သော မိန်းကလေးတချို့က တစ်ယောက်တည်း တံခါးပိတ်ရေချိုး သည်။ ညစ်ကျယ်ကျယ်လုပ်တတ်သည်။ အများသုံးရေချိုးခန်းထဲသို့ တစ်ကိုယ်တည်းဝင်၊ တံခါးကိုအတွင်းက မင်းတုပ်ချပိတ်၊ စိတ်ချ လက်ချနှင့် လွတ်လပ်စွာ ရေချိုးကြသည်။

ခုပဲကြည့်တော့။ အပြင်ဘက်က တံခါးကို တပုန်းစုန်းတဒိုင်း ဒိုင်းထုနေပေမယ့် အော်နေပေမယ့်၊ ရေချိုးခန်းထဲက မပုရားမှာ သီချင်းဆိုမပျက်၊ ဂျိုးတွန်းမပျက်။ ဆပ်ပြာတိုက်မပျက်။

အထဲကမအတု ကံချင်တိုင်း ကံနေတော့ အပြင်က လူမှာ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ရှည်နိုင်တော့မှာလဲ၊ ဘယ်သူကကော သည်းခံနိုင် စွမ်းရှိမှာတဲ့လဲ။

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

“ဟေ့ အခန်းထဲက ဘယ်လိုလဲ၊ သေနတ်နဲ့ ပစ်ဖွင့်ရမှာ လား၊ အမြောက်နဲ့ပစ်ပြီး ဖွင့်ရမှာလား”

စောစောက မိန်းမပျိုမှာ စိတ်မရှည်နိုင်လှပြီမို့ တံခါးကို ထပ်ထုသည်။ ထပ်အော်သည်။ ခုတော့ သူ့အနားမှာ ဆပ်ပြာခွက် ရေလဲထဘိတ်တို့နှင့် အဆောင်သူတစ်ဦး ထပ်ရောက်လာပြီ။ ရုံးချိန်နီး ပြီမို့ သူလည်း ရေချိုးမလို့။

သည်တစ်ကြိမ်မှာ ရေချိုးနေသည့်အသံ ရပ်သွား၏။ သီချင်း ဆိုသံလည်း မကြားရတော့။ ခဏကြာတော့ ရေချိုးခန်းတံခါး ဝှန်း ခနဲပွင့်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ ယူတို့”

တံခါးဖွင့်ထွက်လာသော မအတုက ခပ်စွာစွာ အော်သည်။ သူ့ကိုယ်မှာ မျက်နှာသုတ်ပဝါအကြီးစားကို တစ်ကိုယ်လုံး လှဲအောင်

ပတ်ထား၏။ ပုံစံက အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင်ကားများမှာ ပါလေ့ရှိသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ရေချိုးပြီး ထွက်လာသည့်ဟန်။ ဆံပင်မှာ ရေတ စက်စက်ကျနေလို့ ခေါင်းလျှော်ထားကြောင်းသိသာနိုင်၏။ နဖူးကိုရုံ့ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ အော်လိုက်သော သည်မိန်းမ၏ဟန်က ခပ်ထန် ထန်၊ မာန်ကြွနေသည့်နှယ်။

အပြင်ကမိန်းမပျိုကလည်း မခံ။ ကက်ကက်လန်အောင်ပြန် ၍ ရန်တွေ့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ၊ ယူတို့ရေချိုးပုံက မလွန်လွန်းဘူး လား၊ တခြားအဆောင်သူတွေကို အားနာပါဦး၊ ရုံးသွားရ ဦးမယ်”

“ဒါနဲ့ ရေချိုးတာနဲ့ ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုတာပေါ့ဟဲ့၊ အများပိုင်ရေချိုးခန်းကို ကိုယ်တစ် ယောက်တည်းပိုင်သလို တံခါးပိတ်ရေချိုးတာ လွန်တာ ပေါ့၊ ကဲ...ထွက်ပါ၊ ရေချိုးခန်းထဲက မြန်မြန်ကလေး ထွက်ကြတော်မူပါ၊ မထွက်ရင် ဆွဲထုတ်ရပါလိမ့်မယ်”

တံခါးကိုထုခဲသည့် မိန်းမပျိုက သည်လိုခပ်စွာစွာ ပြန်တွယ် တော့ ရေချိုးနေသော မအတုက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောမည်ဟု နှုတ်ခမ်းပြင်သည်။ သို့သော် မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထား လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆပ်ပြာခွက်၊ ရေဖလား၊ သွားပွတ်တံကိုယူ ပြီး မထီတရီဟန်ဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်၏။

“ဝှမ်း ဗလမ်း ဝှမ်း”

ရေချိုးခန်းထဲက မိန်းမပျိုမမျှာ ဒေါသနှင့် လှမ်းထွက် လာသည်မဟုတ်လား။ ရေဖလားနှင့်ဆပ်ပြာခွက်တို့မှာ လက်ထဲက ချော်ပြီး လွတ်ကျသွား၏။ လွတ်ကျသည်ဆိုခြင်းထက် လွတ်ချလိုက် သည်ဆိုခြင်းက ပိုမှန်မည်။

ရေချိုးခန်းထဲက သူလှမ်းအထွက် အမွေးပွ မျက်နှာသုတ်

ပဝါမှာ ရင်လျားထားသည့်နေရာက ပြေလျော့ကျသွားသည်။ သည်တော့ အရှက်လုံအောင် ပတ်ထားသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ကျွတ်မကျအောင် ဖမ်းထိန်းရ၏။ သို့နှင့် လက်ထဲကပစ္စည်းတွေ သမံတလင်းပေါ်၌ ပွဲဈေးတန်း ခင်းသလို ပြန်ကျသွားသည်။

“တယ်လေ ငါ”

မအာက မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ကိုယ်မှာလုံအောင်ပြင်ပြီး စည်းသည်။ နောက်တော့ ရေဖလားနှင့် ဆပ်ပြာခွက်၊ သွားပွတ်တံတို့ကို လိုက်မကောက်တော့ဘဲ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် လှမ်းထွက်သွား၏။

ခုအချိန်မှာဟော့ စောစောက ရေချိုးခန်းတံခါးကို ရေဖလားဖြင့် ထုခဲ့သော မိန်းမပျိုက ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားပြီ။ သူ့ဟန်က ပြုံးလို့၊ ရွှင်လို့၊ ကျေနပ်လို့။ သူ့ဗီဇ၊ သူ့မလေ့အတိုင်း မဟုတ်မခံကံကက်လန်အောင် ရန်ထောင်လိုက်ရလို့ ထင်ပါ၏။ ပီတိအပြည့်။ ဟုတ်ကဲ့။ သူက သဇင်နွယ်ပါပဲ။

မိန်းကလေးအများ စုပေါင်းနေထိုင်ကြသည့် အဆောင်မှာ ပြောင်ပြောင်ဝင်းဝင်း သတင်းကျော်စောခဲ့သူ သဇင်နွယ်ပါပဲ။

သဇင်နွယ်ဆိုတာက ကိုယ့်အပေါ် ကျော်လွှားစော်ကားလာလျှင် ဘယ်ကော့မှ ကြာရည်သည်ခံလေ့မရှိ။ အမြင်မတော်ဘူးထင်လျှင် သည်လိုပဲပြတ်ပြတ်ပြောသည်။ ပြတ်ပြတ်ဆိုသည်။ သူနှင့်ထိပ်တိုက်တိုးပြီဆိုပါစို့။ သဇင်နွယ်ကို အနိုင်ယူဖို့ မမျှော်လင့်လေနှင့်။ ရန်မဖြစ်စုံလျှင် ရှောင်သွား။ ဖယ်သွား။ တိမ်းသွား။ အနားကို မသိလေနှင့်။

ခုပဲကြည့်လေ။

မနေညနေတုန်းက သဇင်နွယ်တစ်ယောက် နောက်ကျမှ အဆောင်ပြန်ရောက်သည်။ အဆောင်ပိတ်ချိန်က ညဆယ်နာရီ။ သဇင်နွယ်နှင့် လင်းအောင်တို့ ဆယ်နာရီထိုးခါနီးမှ ပြန်ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ သူနှင့် လင်းအောင်တို့ ပြန်ပေါင်းထုပ်ပွဲမှာ ဘယ့်

ကလောက်များ အပျော်ကြီးပျော်ခဲ့သည်မသိ။ ညဉ့်မှောင်မှောင်မှာ အဆောင်လှေကားကို နွမ်းယိပန်းလျှာဖြင့် သူတက်ရရှာသည်။ အဆောင်လှေကားထိပ်ရောက်လို့ လင်းအောင်က တိတ်တခိုးအနမ်းဖြင့် နှုတ်ဆက်တာကို တုံ့ပြန်လို့ နမ်းနိုင်အား မရှိ။

အဆောင်ပေါ်ရောက်၊ အခန်းထဲဝင်၊ ခုတင်ပေါ်မှာလှဲပြီး၊ စောစောက ကြည့်နူးခဲ့တာတွေ ပြန်နူးသည်။ ရွှင်မြူးစရာကလေးတွေ ဆွတ်ပျံ့ရင်မောဖွယ်ရာကလေးတွေ တွေးရင်း ဘယ်အချိန်က အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။ ခု နံနက် ၈ နာရီထိုးပြီးမှ အိပ်ရာက နိုးခဲ့သည်လေ။

အိပ်ရာက နိုးတော့ ခြင်ထောင်အမိုးကိုကြည့်ပြီး၊ တဒဂံတခဏနှပ်နေချင်သေး၏။ သို့သော် ရုံးတက်ရဦးမည်။

သည်တော့ အိပ်ရာထဲမှာ စည်းစိမ်မယူနိုင်။ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေးထ၊ အိမ်သာတက်၊ အပေါ့အလေးသွား၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်သည်။ ပြီးရေချိုးခန်းအသွားမှာ တစ်ချိတစ်ပွဲနွဲ့ရပါပကော။

သည်မှာ ပြောစရာရှိသေး၏။

သဇင်နွယ်နှင့် ထိပ်တိုက်လာတိုးသူ မအာကလည်း သည်အဆောင်မှာ ခပ်စွာစွာ၊ ခပ်လောင်လောင်။

ကြည့်လေ၊ အဆောင်သူ၊ မိန်းကလေးတွေ စုပေါင်းသုံးကြရမည့် ဘုံရေချိုးခန်းကို တစ်ဦးတည်း တံခါးပိတ်၍ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရေချိုးနေသည်မဟုတ်လား။ ရေချိုးခန်းထဲက မအာမှာ အင်္ဂလိပ်သီချင်းတအေးအေးညည်း၍ စည်းစိမ်တော်အပြည့်။

သူ့နာမည်က “ဝေးဝေး” တဲ့။ ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ အစိုးရရုံးကြီးတစ်ရုံးမှာ အထက်တန်းစာရေးဖြစ်သည်။ အသားဖြူဖြူ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သွယ်သွယ်လျလျ။ ခုခေတ် အကိုကာလသားတို့အကြိုက် “ဆလင်းဘော်ဒီ” နှင့် ပိန်ပီနီပါးပါးရယ်။ သို့နှင့် ဝေးဝေး၏ ဘော်ဒီအလှကို မြင်သူတိုင်း ငေးကြရသည်။ ရင်မောလှိုက်ဖို့ ရှိကြရလား။

ဝေးဝေး၏ အလှကို ဆေးမခြယ်သဘဲ တောက်ပြောင်စေ တာက သူပါးပေါ်က ပါးချိုင့်ခွက်ကလေးများ။ ပြုံးလိုက်ရယ်လိုက် တိုင်း ခွက်၍ခွက်၍ ချိုင့်သွားသော နုပါးပြင်နှင့် ပြူဖြူမွှေးမွှေးပုလဲသွေး ထနေသော သွားကလေးများက ကျက်သရေအပြည့်။

ခက်သည်က ဝေးဝေးတစ်ယောက် ဘိုဆန်လွန်းသည်။ အနေအထိုင် တကယ်ပဲအနောက်တိုင်းဟန်မူရာအပြည့်။ နိုင်ငံခြား ပစ္စည်းကိုသုံး၊ နိုင်ငံခြားတေးဟစ်၍ နိုင်ငံခြားဖြစ် အသစ်အဆန်းတွေ၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ တင်ရုံဖြင့် မကျေနပ်။ စကားပြောလျှင် အင်္ဂလိပ်စကား သုံးလေးလုံး ညှပ်ပြောလိုက်ရမှ ဘဝင်ကျသည်။ ကြည့်တော့ အင်္ဂလိပ် ရုပ်ရှင်။ တနင်္ဂနွေတိုင်း ဘုရားကျောင်းသွားတာကတော့ သူ့ဘာသာ ရေး အလေးကဲပုံကို ချီးကျူးဖွယ်။

ဝေးဝေး၏ အပြင်အဆင်မှာဘီအိုအေစီ လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာသော ဥရောပသူ လေယာဉ်မယ်လား ထင်မှားစရာ။ ဆံပင်၊ မိတ်ကပ်၊ ဖိနပ်၊ အင်္ကျီ၊ ထဘီ အဆင်အသွေးကိုပဲကြည့်။ မြန်မာပြည် မှ မြန်မာ့အသွင်အပြင် အလွန်နည်းသည်။ အနောက်ယဉ်ကျေးမှု၊ အနောက်အဆင်အပြင် အပြည့်။

ဒါက ဘာဖြစ်လဲ။

ကိုယ့်ဘာသာတတ်နိုင်လို့ကတော့ သူတို့ဆီက မိန်းမတွေလို မိနီစကတ်ဝတ်ပြီး ရုံးတက်ချင်တက်ပါဦး။ ဘာမျှမဖြစ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်။

ထိခိုက်သည်က အဆောင်ထဲမှာ ကိုယ်နေချင်သလိုနေ၊ ပြောချင်သလိုပြော၊ ဘဝတူ အဆောင်သူအချင်းချင်း အဖက်တန်သည် ဟု သူသဘောမထားသည့်ကိစ္စ။ ခုပဲကြည့်ပေတော့။ သူများတကာ ရုံးသွားမည့်အချိန်မှာ တစ်ဦးတည်း ရေချိုးခန်းတံခါးပိတ်၍ ထင်တိုင်း ကြိတ်နေပါရောလား။

ဒါကလည်း တခြားအဆောင်သူတွေလို စကားနည်းရန်စဲဆို

လျှင် အရေးမကြီး။ သင်္ဇင်နွယ်လို ဆတ်ဆတ်ကြံ အကဲမခံသူနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့တော့ ပြဿနာက ကြီးထွားလာပြီ။ မျက်နှာတစ်ချက် မှမပျက်ဘဲ အချက်ကျကျ ရန်ဖြစ်နိုင်သည့် သင်္ဇင်နွယ်။ ပါးစပ်ဖြင့် နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးရန်စကားဆိုလို့ မလုံလောက်ဖူးလား။ အားနှင့် အင်နှင့် မိန်းမချင်း နပန်းလုံးရမည်ဆိုလည်း သင်္ဇင်နွယ်တို့က အသင့်။

သင်္ဇင်နွယ်ဆိုတာက အဲသည်လိုပါ။ ပါးကိုက်လျှင် နားကိုက် မည်။ ကြောမည်မကြံနှင့်။ ပိုင်းမည်မကြံနှင့်။ ခုတ်မည်မကြံနှင့်။ ဘဝတိုက်ပွဲကို ရဲရဲကြီးနဲ့ခွဲပြီးပြီ။ အတွေ့အကြုံတွေ တစ်လှေကြီး ရထားပြီးပြီ။ သည်လို ဝါရင့်ဘဝ သရုပ်ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သော သင်္ဇင်နွယ်အဖို့ စောစောက ဝေးဝေးနှင့်ဆုံရသည့်ကိစ္စမျိုးမှာ အသေး အဖွဲ့။ တကယ့်ကို အသေးအဖွဲ့။

အမှန်က ဆိုရိုးစကားရှိသည်လေ။ ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းတို့ မည်သည် တစ်ဂူမှာ နှစ်ကောင်မအောင်းဘူးတဲ့။ ခုလည်းကြည့်ပါ လား။ ကိုယ့်လိုင်းမှာ ကိုယ်က နံပါတ်တစ်လို သတ်မှတ်ထားသည့် ဝေးဝေးနှင့်သင်္ဇင်နွယ်။ သီဂီဆောင်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဆောင်မှာ နှစ် ကောင်မအောင်းနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။

စကားအသွားအလာမရှိသမို့ သီဂီဆောင်နှင့်ပတ်သက်လို့ ပြောရဦးမည်။

သင်္ဇင်နွယ်နှင့် အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများ စုဝေးနေ ထိုင်သော အဆောင်က သီဂီဆောင်။

သည်နေရာမှာ နည်းနည်းကလေး ရှင်းလင်းတင်ပြဖို့လိုလေ မလား။

သီဂီဆောင်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကျောင်းသူတွေ နေကြသည့် အဆောင်မျိုးလား။ သည်အဆောင်ကို အစိုးရက ဖွင့်ထားတာလား။ ပုဂ္ဂလိကပိုင်လား။ သည်အဆောင်တွေမှာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးတွေ နေကြပါသတဲ့လဲ။

သီဂီဆောင်သည် ရန်ကုန်မြို့တော်၏ အလယ်ရပ်ဝန်းလူ စည်ကားသော ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမှာ ရှိသည်။ ကျယ်ဝန်းခွံညားသော လေးထပ်တိုက်ကြီး၏ အပေါ်ဆုံး အထပ်မှာမို့ နေရာထိုင်ခင်း သန့်ပြန့် သည်။ ဆိတ်ငြိမ်သည်။ လေကောင်းလေသန့်ရသည်။ ဒါကြောင့်ပဲ အဲသည် အဆောင်ကို မိန်းကလေးများက နှစ်ခြိုက်သဘောကျကြ သည်။

သိကြသည် မဟုတ်လား။

ရန်ကုန်မြို့လယ်နှင့် ဆင်ခြေပုံးဒေသတွေမှာ ပုဂ္ဂလိကပိုင် မိန်းကလေးဆောင်များရှိသည်။ ဆွေမျိုး မိဖဆိုလို့ အားကိုးအားထား မရှိသူ မိန်းကလေးတွေ၊ ရှိပါလျှင်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အားကိုးမရှိလို့ မဖြစ်သူတွေ သည်လို့ မိန်းကလေးဆောင်တွေမှာ တည်းခိုနေထိုင်ကြသည်။

သူတို့အထဲမှာ တချို့က တက္ကသိုလ်နှင့်ကောလိပ်၊ အထက် တန်းကျောင်းသူတွေ။ တချို့ကတော့ အစိုးရအမှုထမ်း၊ ပုဂ္ဂလိကလုပ် ငန်း အမှုထမ်းအမျိုးသမီးတွေ၊ လူတန်းစားစုံ၊ အလွှာစုံ။

ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာတော့ ပိုင်ငံလူ့စီအေခေါ် ခရစ်ယာန်အမျိုး သမီးအသင်းက ဖွင့်ထားသည့် မိန်းကလေးဆောင်၊ ဇိနက်အစွလမ် သာသနာရေးအဖွဲ့မှ ဖွင့်ထားသည့် အစွလမ်အမျိုးသမီးဆောင်ဟူ၍ လည်း သီးခြားရှိ၏။ ကျန်တာတွေကတော့ ပုဂ္ဂလိက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်များ ဖွင့်ထားသည့် မိန်းကလေးဆောင်များ ဖြစ်သည်။

သည်ပုဂ္ဂလိက မိန်းကလေးဆောင်တွေမှာ ရန်ကုန်ထဲ၌ မွမ ကြီးအောင် များပြားလှသည်။ အထူးသဖြင့်တော့ တက္ကသိုလ်ကောလိပ် များနှင့်နီးသော ကမာရွတ်၊ လှည်းတန်းတစ်ဝိုက်၊ စံရိပ်ငြိမ်၊ တံတား ဖြူ၊ နာနတ်တောလမ်း၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း၊ အင်းလျားလမ်းတို့မှာ မိန်းကလေးဆောင်များကို တစုတဝေးတွေ့ရမည်။

မြေနီကုန်း၊ မကြီးကြီးလမ်း၊ မြေနုလမ်းတစ်ဝိုက်မှာလည်း ရှိကြသည်။ ဒါတွေက၊ ကျောင်းသူအနေများပြီး၊ ရုံးအမှုထမ်းအမျိုး သမီးနည်းသော မိန်းကလေးဆောင်တွေ။

ရန်ကုန်မြို့ထဲကျတော့ သည်အမျိုးသမီးဆောင်တွေမှာ ရုံး အမှုထမ်းများသည်။ ကျောင်းသူ မရှိမဟုတ်၊ ရှိတော့ရှိ၏။ နည်းသည်၊ ကြည့်လေ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာက ရုံးပေါင်းစုံသည် မဟုတ် လား။ ရုံးပေါင်းစုံမှာ ဝမ်းရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ကြရသော အမျိုး သမီးများသာ သည်မြို့ထဲက အဆောင်တွေမှာ အနေများကြသည်။

ဒါကလည်း သူတို့အတွက် အစစအဆင်ပြေလို့ပါ။ လှလှပပ ပြင်ဆင်ပြီး ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးပြားပြားကပ်လို့ အသက် ၅၂ကျပ်အောင် မတိုးချင်ကြ။ မတိုးနိုင်ကြ။ သည်တော့ ရန်ကုန်မြို့ လည်မှာ နေစရာထိုင်စရာရှာကြသည်။

ဗိုလ်ရွဲလမ်း၊ ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း၊ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း၊ ပန်းဆိုးတန်းမှ အစချီ၍ ရေကျော်ရှိ ၄၅ လမ်း၊ ၄၆ လမ်း၊ ၄၇ လမ်း၊ ၄၈ လမ်းအထိ မိန်းကလေးဆောင်များ ဖွင့်ထားကြသည်။ သည်အဆောင်တွေမှာ မိန်းကလေးတွေ အပြည့်အညပ်။ တစ်ယောက် ထွက်သွားလျှင် နှစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ နေသူမလာ၍ အခန်းအား နေသည်ဟုမရှိ။ နေချင်သူများပြီး ထားစရာ အခန်းမရှိတာဘဲ ကြိုသည်။

ဒါကတော့လည်း ထူးသည်ဆန်းသည်မဟုတ်။ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ လူနေထူထပ်မှုပြဿနာ အများခတ်သွားသလို ဖြစ်မည်။ သိကြသည့် အတိုင်း ရန်ကုန်မြို့မှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ လူနေသိပ်သည်းလာ၏။ အိမ်ခန်းတွေရှားပါးလာသည်။ သည်အချိန်မှာ နယ်က ရန်ကုန်မြို့ တက်ပြီး ကျောင်းနေချင်သော၊ အလုပ်လုပ်ချင်သော မိန်းကလေးများ အဖို့ အခက်အခဲတွေက တပုံတပင် ပြဿနာတွေက တစ်ထုပ်တစ်ပိုး။

သည်မိန်းမပျိုကလေးတွေမှာ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ဆီ၌ တွယ်ကပ်မိနိမိတော အစဉ်အမြဲ အဆင်ချောသည်မဟုတ်။ တကယ်တော့ အဒေါ်က ကြည်ဖြူပါမှ၊ ယောက်မက သဘောပြည့်ပါမှ၊ ခဲအိုက သစ္စာစောင့်သိပါမှ သူတို့လေးတွေ ခမျာ ဘဝသာယာပါလိမ့်မည်။

သည်နေရာမှာ အဒေါ်အိမ်မှာနေ၊ ဦးလေးနှင့်အဆင်ပြေဖို့၊ အစ်ကို အိမ်မှာနေ ယောက်မနှင့် ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိဖို့ဆိုတာ၊ ကိုယ်လိမ္မာလျှင် လိမ္မာသလို ဟန်ကျနိုင်သည်။ အစ်မအိမ်မှာ နေပြီးခဲအိုနှင့် အစစအဆင်ပြေဖို့ဆိုတာ တော်တော်မလွယ်သော အလုပ်။

ရန်ကုန်မြို့တော်မှာလာပြီး ပညာသင် အလုပ်လုပ်ကြရရာ သော တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာ မိန်းမပျိုများမှာ နေရေးထိုင်ရေးအတွက် အဲသည်လောက်ခက်သည်။ ကျောတစ်နေရာစာခင်းရေးအတွက် ပြဿနာက အဲသည်လောက် ထွေပြားသည်။ သွားရေး၊ လာရေး၊ စားရေး၊ သောက်ရေး အဆင်ပြေဖို့ အသာထား။ နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေဖို့က သည်ကောင်မလေးများအတွက် မဟာကိစ္စ၊ မဟာပြဿနာ။

အဲသည်လို အခြေအနေမှာ ငွေကလေး သုံးလေးငါးဆယ် ပေးရုံဖြင့် ရေမီးအစုံ၊ ခုတင်၊ စားပွဲပါရသော အခန်းတစ်ခန်းနေခွင့် ရသည်မှာ သူတို့အတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာကြီးပါ။

မိန်းကလေးဆောင်တွေမှာ အခန်းတစ်ခန်းအတွက် တစ်လ ၃၅ ကျပ်၊ ၄၀ ကျပ်၊ ၅၀ ၊ ကျပ်ပေးရသည်။

တချို့အဆောင်တွေမှာ ၆၀ ကျပ်အထိ တောင်းသည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦးအတွက် ခုတင်တစ်လုံး၊ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်တစ်စုံ၊ လျှပ်စစ်မီးတစ်ပွင့်၊ အသင့်ပေးသည်။ တချို့အဆောင်တွေက

စားပွဲကုလားထိုင်မပေး။ မီးပွင့်လည်းမပေး။ ကိုယ့်ဘာသာမီးလုံး သွယ်ယူ၊ တပ်ဆင်ယူ၊ ဒါပေမဲ့ အခန်းခဈေးကိုမလျှော့။ သူများလိုပဲ ၄၀ ကျပ်၊ ၅၀ ကျပ်။”

တစ်ခုပဲရှိသည်။ နေရာထိုင်ခင်း သန့်ရှင်းကောင်းမွန်သည့် အဆောင်အချို့က ဈေးပိုယူသည်။ အထပ်ခိုးမှာနေရလျှင် အခန်းခလျှော့ပေးသည်။ တချို့အဆောင်ပိုင်ရှင်တွေက အခန်းလခနှင့်အတူ စပေါ်ငွေ သုံးလ၊ လေးလ ကြိုတင်တောင်းသည်။ သည်အခါမှာ သုံးလေးလမနေဘဲ တစ်လဖြင့် ဆင်းသွားလျှင်၊ စပေါ်ငွေ အဆုံးတဲ့။ ဒါကလည်း တစ်လတည်းနေပြီး သည့်ထက်ကောင်းသော အဆောင်သို့ ပြောင်းသွားသည့် မိန်းကလေးများကြောင့် ဝိသမလောဘရှိသော အဆောင်ပိုင်ရှင်တို့ လုပ်သည့်စည်းကမ်း။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နေရေးထိုင်ရေး အခက်အခဲတွေ့ပြီလား။ တကယ်တွေ့နေပြီဆိုလျှင် စပေါ် ၂၀၀၊ ၃၀၀ ကျပ်ကို မြင်နေ၍မဖြစ်။ ပေးလိုက်ပေရော။

အဆောင်နေမိန်းမပျိုတို့မှာ ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ်ထိန်း၊ ကိုယ့်အကျင့်စာရိတ္တကိုယ်စောင့်ရှောက်ရသည်။ လွတ်လပ်မှုအတိုင်းအတာကို နားလည်ရလိမ့်မည်။ မိဘအိမ်က ထွက်လာပြီဆိုပြီး ဇောင်းထဲက လွတ်လိုက်သည်မြင်းလို ယာခင်းတကာ ဝင်စား၍ မဖြစ်။ အများအမြင်မှာ မသင့်တော်မည့် အနေအထိုင် အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုကို ရှောင်။ အသွားအလာကိုဆင်ခြင်။

မရှောင်နိုင်ဘူးလား၊ မဆင်ခြင်နိုင်ဘူးလား၊ သူတစ်ပါးတံထွေးခွက်မှာ ပက်လက်မျောဖို့ အသင့်ပြင်ပေရော။

အဆောင်နေ မိန်းမပျိုများအဖို့ ပတ်ဝန်းကျင်က အရေးအကြီးဆုံး။

ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာက အကောင်းကိုသာ မပြောချင်ရှိမည်။

အဆိုးကို လက်ညှိုးထိုးဖို့ အစဉ်အသင့်။ ကဲ့ရဲ့စကားဆိုဖို့ မလိုတမာ ပြောဖို့ အတင်းအပျင်း ကြေညာဖို့ နေရာတကာမှာ ရှိနေမည်။ အထူးသဖြင့်တော့ ဆွေမျိုးမိဖအကွပ်အထိန်းဘောင်အပြင်ဘက်မှာ နေထိုင်ကြသော သည်မိန်းကလေးတွေဆို အပြစ်ကိုသာ မြင်ချင်နေကြ သည်။ ပြောချင်နေကြသည်။

“မိန်းမပျိုက ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ရှိသားနဲ့၊ စိတ်ထင် တိုင်း နေချင်ထိုင်ချင်လို့ အဆောင်မှာ သီးသန့်သွားနေတာ ပေါ့”

ဒါမျိုးတွေ ကြားရတာ နားဝမှာလျှ။ နားအိမ်မှာအပြည့်။ သည်အပြောမျိုးခံရသည်မှာ ရန်ကုန်မြို့လယ်က အဆောင် နေ မိန်းကလေးတွေ အများဆုံး ဖြစ်မည်။ တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်ရှိ ပုဂ္ဂလိက အမျိုးသမီးဆောင်တွေမှာ ဘွဲ့ကြို ဘွဲ့လွန်ကျောင်းသူတွေ သာ အနေများတော့ အပြောခံရသက်သာမည်။ အပြစ်တင်ခံရတာ နည်းမည်။ သူတို့ခံမှာ တက္ကသိုလ်က ပင်မအဆောင်ကြီးတွေမှာ နေခွင့်မရလို့သာ အပြင်ဆောင်တွေမှာ ငှားနေရတာလို့ ခွင့်လွှတ်သည့် သဘောဖြင့် ကြည့်နိုင်ကြသည်။

ကျောင်းသူတွေထဲက တချို့တလေ အနေအထိုင်မဟုတ်လျှင် တောင် ဘေးက အပေါင်းအသင်းတွေက ဝိုင်းဝန်းထိန်းသိမ်းဖုံးဖိပေး လို့ မသိတန်တာမသိ။ မကျော်တန်တာမကျော်။ မပေါ်တန်တာမပေါ်။

ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ မိန်းကလေး အဆောင်တွေမှာ သည်လို့ မဟုတ်ပေါင်။

အလုပ်သမားတွေ၊ ရုံးအမှုထမ်းမိန်းမပျိုတွေသာ နေကြသမို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် မနာလိုဝန်တိုစရာဆို မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်။ ပြောကြဆိုကြ ပေါက်ကွဲထွက်ကြမြဲ။

ရုံးအမှုထမ်း မိန်းမပျိုတွေ နေကြသည်ဆိုတော့လည်း ပြော စရာ၊ ဆိုစရာ လက်ညှိုးထိုးစရာ များသည်။ မေးငေါ့စရာ ပေါသည်။

အညှီအဟောက်ကိစ္စတွေ ပါလာပြီ။ သည်ဝန်းကျင်ကလည်း အဲသည် လို ကိစ္စမျိုးဆိုလျှင် တစ်စိတ်ကိုတစ်အိတ်၊ တစ်အိတ်ကိုတစ်လှည်း၊ ချဲ့ကားလို့ ပြောစမြဲ။

တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်က မိန်းကလေးဆောင်တွေနှင့် ရန်ကုန် မြို့လယ်က မိန်းကလေးဆောင်များ မတူတာတစ်ချက်ရှိ၏။ ရန်ကုန် မြို့လယ်က မိန်းကလေးဆောင်တွေမှာ အမြဲပဲလူပြည့်နေသည်။ တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်က မိန်းကလေးဆောင်တွေမှာ ကျောင်းဖွင့်ချိန် ဌ် လူအပြည့်။ ကျောင်းပိတ်ချိန်၌ သင်းကလေးတွေ အဖေအမေ အိမ်ပြန်ကြပြီ။ သည်အချိန်မှာ ယင်းမိန်းကလေးဆောင်များ၌ ကျီးနှင့် ပုတ်ပုတ်။

တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်ရှိ ပုဂ္ဂလိကပိုင် မိန်းကလေးဆောင်တွေ မှာ ကျောင်းဖွင့်ချိန် လူပြည့်နေတာက ခိုင်လုံသော အကြောင်းရှိပါ၏။ ကြည့်လေ၊ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်၌ ပင်မမိန်းကလေး ဆောင်ကြီး လေးဆောင်ရှိ၏။

အင်းလျား၊ ရတနာ၊ မာလာ၊ သီရိ။ သည်အဆောင်ကြီး တွေမှာ ကျောင်းသူတွေနှင့်အပြည့်။

ပညာရေးတက္ကသိုလ်ဖက်မှာ မိန်းကလေးဆောင် သုံးဆောင် ရှိသည်။ သစ်သားဆောင် ပြည်နှင့်တကောင်း။ အုတ်တိုက်ဆောင် ပုဂံ။

သမိုင်းကောလိပ်ဝင်းမှာက မိန်းကလေးဆောင် ငါးဆောင်၊ အင်ကြင်း၊ သဇင်၊ ကန့်ကော်၊ ဂန္ဓမာ၊ နှင်းဆီတဲ့၊ ပန်းနာမည်လှလှ ကလေးတွေမို့ မိန်းကလေးဆောင်ကို အမည်ပေးပုံက ချစ်စဖွယ်။

အဲသည် မိန်းကလေးဆောင်တွေမှာ နေခွင့်ရသော ကျောင်း သူတို့အဖို့ တစ်နှစ်တစ်တန်း စာမေးပွဲအောင်ရသည်။ စာမေးပွဲ တစ် ကြိမ်ကျသော ကျောင်းသူတွေ၊ သည်အဆောင်များမှာ နေခွင့်မရှိ။ သည်နှစ် စာမေးပွဲအောင်သလား၊ ကျသလား၊ အောင်လျှင်

အတန်းတက်၊ ကျလျှင် အဆောင်ကထွက်။

ဒါကလည်း ကျောင်းသူတွေ စာကြိုးစားအောင်။ ပြီးတော့ အဆောင်နေရာ အခက်အခဲပြဿနာပြေလည်အောင် အထက်တန်း ပညာဦးစီးဌာနက သတ်မှတ်သည့် ဥပဒေ၊ သိကြပြီးမဟုတ်လား၊ သာမန် အရည်အချင်းရှိသူတွေ၊ မကြိုးစားချင်သူတွေ၊ အချောင်ခိုချင် သူတွေ၊ ဝေးဝေးကရှောင်။ သင်းတို့တစ်တွေအဖို့ နေရာလပ်မရှိ။ ကြိုးစားသူ၊ လူချွန်၊ လူမွန်များအတွက်တော့ ကုလားထိုင်အသင့်၊ ဖျာအသင့်။

သည်တော့ နှစ်ပတ်လည် စာမေးပွဲမှာ ကျရှုံးသူတွေ ပြင်ပ ပုဂ္ဂလိကဆောင်သို့ ပြေးကြရပြီ။ နယ်ကလာပြီ၊ ဘွဲ့လွန်သင်တန်း တက်နေသူတွေလည်း တက္ကသိုလ်အဆောင်များမှာ နေခွင့်မရှိ။ သူတို့လည်း ပုဂ္ဂလိကဆောင်များကို အားကိုးနေကြရသည်။

ပုဂ္ဂလိက မိန်းကလေးဆောင်တွေ သည်မျှပေါများနေပေ မယ့်၊ တကယ်နေချင်တော့ ရှားပြန်သည်။ တက္ကသိုလ်ကောလိပ်များ ဖွင့်ပြီးနောက်မှ အခန်းရှာကြမည်ဆိုလျှင် မောကြောဆိုက်ပြီ။

အဲသည်လို တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်ရှိ အဆောင်တွေထက် နေရာရှားပါးသည်က ရန်ကုန်မြို့လယ်မှ မိန်းကလေးဆောင်များ။

သည်မှာက အလုပ်သမား၊ အမှုထမ်းအမျိုးသမီးတွေ မဟုတ် လား။ တစ်နှစ်ကုန်လည်းမပြောင်း၊ နှစ်နှစ်ကုန်လည်းမခွာ။ အဆောင် စောင့်နတ်ကြီးတွေလို့ နောက်ပြောင်ပြောရလောက်အောင် နှစ်ကြီး သမားစတုဂံရှိသည်။ တချို့လည်း တစ်ဆောင်ပြီးတစ်ဆောင် လျှောက် ပြောင်းနေသူတွေရှိ၏။ သို့သော် အများစုကတော့ မိမိနှင့်အလွမ်းသင့် သော အဆောင်ဆိုလျှင် မပြောင်းတော့ပြီ။

အဲသည်လို ပုဂ္ဂလိက မိန်းကလေးဆောင်တွေမှာ နေချင်သူ တွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေပေမယ့်၊ အဆောင်ပိုင်ရှင်တွေအနေဖြင့် အဆောင်ကို ကောင်းအောင်ပြုပြင်ပေးဖို့ စိတ်ပင်မကူး။

အဆောင်နေ မိန်းကလေးတွေမှာ ကျောင်းစရာ အိပ်ရာ ကလေးတစ်ကွက်၊ စားပွဲတစ်လုံးစာ နေရာကလေးရလျှင် ပြီးရော။ သဘောထားကြီးကြီးနှင့် ဆင်းရဲကျပ်တည်းစွာ တည်းခိုနေထိုင်ကြ ရသည်။

ခက်သည်က မိန်းကလေးဆောင်တွေမှာ မူလက အဆောင် ဖွင့်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ဆောက်ခဲ့တာမဟုတ်။ သူများတကာတွေ ငွေ ဝင်နေသည်မြင်မှ အားကျပြီး အဆောင်ထဖွင့်ကြသူတွေ ဖြစ်သည်။

သည်တော့ မိန်းကလေးဆောင်တွေမှာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း မရှိ။ နေရာထိုင်ခင်း သန့်ပြန့်မှု နည်းသည်။ အချို့များဆို အိမ်နောက် ပေး အစေခံတန်းလျားနှင့်ကားဂိုဒေါင်ကို အခန်းဖွဲ့သည်။ ပြီးတော့ အရေးတကြီး အခန်းလိုချင်သူ မိန်းကလေးများကို အငှားချထားခဲ့ ကြပါသတဲ့။

သည်နည်းက အဆောင်ပိုင်ရှင်အတွက် အလွန်တွက်သား ကိုက်သည့်နည်းဖြစ်သည်။

အခန်းကျဉ်းကျဉ်းမှာ မိန်းကလေး ၁၀ ဦးလောက် နေရာ ချပေးလိုက်ပါလား။ ငွေကျပ်လေးငါးရာက ပြေးမလွတ်တော့။ သည်ထဲက ရေဖိုးနှင့်လျှပ်စစ်မီး မိတာခကိုနုတ်၊ ကျန်သည့်ငွေသုံး ရာငါးဆယ်မှာ တစ်အိမ်ထောင် တစ်လတွက် သားငါးဟင်းလျာဖိုး ကောင်းကောင်းခုလိမ့်မည်။

ရန်ကုန်မြို့လယ်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်မှာဖြစ်ဖြစ် အဆောင်ပိုင်ရှင်တွေ သဘောကောင်းလျှင် အဆောင်နေမိန်းကလေး တို့အနေချောင်သည်။ အဆောင်ပိုင်ရှင်တို့ အတ္တစွဲကြီးလျှင် ကြီးသလို မိန်းကလေးများ သောကပွားရသည်။

ကြည့်ပါတော့။ အချို့အဆောင်တွေမှာ ရေပေါ၏။ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားကို ကြိုက်သလိုသုံး၊ မီးပုပဲတိုက်မလား။ ရေနွေးကျိုသောက် ဦးမလား။ တစ်ညလုံးမီးဖွင့်ပြီး အိပ်မှာလား။ လျှပ်စစ်မီးဖိုနှင့် ထမင်း

ချက်ချင်သလား၊ လုပ်ချင်တာလုပ်၊ မပြော၊ သဘောရှိ။

အချို့အဆောင်တွေမှာ ရေရှားသည်။ ရေကန်ရေစည်က ခပ်သေးသေး။ သည်အထဲ ရေပိုက်က ရေမှန်မှန်မလာ။ ရေတင်သော မော်တာ စက်ပျက်သည်က ရက်သတ္တတစ်ပတ်မှာ ၆ ရက်၊ ၇ ရက်။ လျှပ်စစ်မီးတစ်ပွင့်ပဲသုံး။ လျှပ်စစ်မီးပူကို တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်သာတိုက်ခွင့်ရှိသည်။ သည်ကြားထဲ ညတိုင်စာကျက်ရင်း၊ စာဖတ်ရင်း မေ့ပြီးမီးမပိတ်မိဘူးလား။ စကားများဖို့သာ ပြင်ပေတော့။

မိန်းကလေး အဆောင်တွေတိုင်းမှာ တူညီသော ပြဿနာ တစ်ရပ်ရှိ၏။

အညှီကိစ္စ။

မိန်းကလေးဆောင်ဆိုတော့ သည်ကောင်မလေးတွေရဲ့ ဧည့် သည်များ လာကြသည်။

တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်တွင် ပုဂ္ဂလိက မိန်းကလေးအဆောင် တွေမှာ ကျောင်းသူတွေသာများ၏။ သည်တော့ သူတို့ ဧည့်သည် အများစုက ကျောင်းသားတွေ။

ရန်ကုန်မြို့လယ်က မိန်းကလေးဆောင်တွေမှာ ရုံးအမှုထမ်း မိန်းမပျိုများသာ အနေများကြသည်။ သို့နှင့် သူတို့ဆီလာလည်သော ဧည့်သည်တွေမှာ အမှုထမ်းတွေ၊ စီးပွားရေးသမားတွေ ဆိုကြပါစို့။ လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီးပိုင်းအရွယ်တွေ။

သည်မှာတင် အဖို့နှင့်အမ၊ အဆိုနှင့်အက၊ နှစ်ပါးသွားကိစ္စ ကလေးတွေ ပေါ်လာပြီ။

သည်အထဲက အချို့မှာ အနံ့ကလေး တသင်းသင်းနှင့် လေသင့်ရာ လွင့်ပါလို့ရယ်။

တကယ်တော့ ဒါတွေက ထူးလျက်နှင့်မဆန်းသော ဇာတ် လမ်းကလေးတွေပါ။ အညှီရှိလျှင် ယင်အုံမည်။ ယင်ကလည်း အညှီ ကိုရှာသည်။ အညှီကလည်း ယင်ကိုမျှော်လင့်မည်။

တစ်ခုပြောစရာရှိသည်က သည်မိန်းကလေးဆောင်တွေမှာ ဧည့်သည်လာလျှင် ဧည့်ခံစကားပြောဖို့ နေရာထိုင်ခင်း သီးသန့်ပေး မထား။ ထိုင်စကားပြောဖို့ ကုလားထိုင်၊ စားပွဲဆို ဝေးပါရော။ ဧည့်သည် အမျိုးသားတွေ သူတို့မိန်းကလေးများနှင့် တွေ့ဖို့လာခဲ့ သော်၊ ဟိုနားမတ်တတ် သည်နားငုတ်တုတ်။

သို့နှင့် အမြင်မတော် မဖြစ်ရလေအောင် အဆောင်သူ ကောင်မလေးတွေက သူတို့ဧည့်သည်တွေနှင့် အပြင်လိုက်လည်သည်။ သည်ကလေး ဗန္ဓုလပန်းခြံတစ်ဝိုက်၊ ရုပ်ရှင်ရုံအနီးအပါး၊ ပန်းဆိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းနေရာတွေမှာ အတွဲကလေးတွေ၊ အချိတ်ကလေးတွေ၊ အစု ကလေးတွေကို မြင်လာရပြီ။ တွေ့လာရပြီ။

ကဲ အဲဒါတွေကတော့ သည်ကနေ မြို့တော်ရန်ကုန်ရှိ ပုဂ္ဂလိ ကပိုင် အမျိုးသမီးဆောင်များ အကြောင်း စာမြည်းလောက်ပဲဖြစ်သည်။ သည်အဆောင်နေ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဘဝသမားရိုးကျဖြစ်ရပ်ကလေး တွေ၊ ထူးလျက်နှင့်မဆန်းသော တစ်ခန်းရပ် ပြဇာတ်ကလေးတွေ၊ ထွေထွေပြားပြား၊ အများကြီးရှိပါသေးသည်။

သည်ဖြစ်ရပ် ဇာတ်ဆန်း၊ အခန်းကဏ္ဍကလေးများကို သိချင်လျှင်၊ ရှေ့စာမျက်နှာများမှာ ဆက်လက် ရှုစားကြပါတော့။ “အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်၊ ကဲ မယုံချင်နေ” လို့ ပြောရမည့် ကောင်မလေး တွေရဲ့ ဇာတ်လမ်းအသွယ်သွယ်က...။

(၃)

သည်နေရာမှာ အဓိကထားလို့ ပြောသွားရမှာက “သီရိဆောင်”။

သည်အဆောင်မှာ တစ်နှစ်တစ်မိုး၊ နှစ်နှစ် နှစ်မိုး၊ သုံးနှစ် သုံးမိုးတည်းခို နေထိုင်ကြသော မ၊တစ်ရာသား ကောင်မကလေးများ ရှိသည်။ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ် ဒေသမျိုးစုံ၊ အနွယ်မျိုးစုံ၊ တိုင်းရင်း သားမျိုးစုံတို့မှ ပေါက်ဖွားလာသော သည်မိန်းကလေးတွေမှာ ပုံစံ ကလည်း အမျိုးမျိုး။

ဥပမာဆိုပါစို့။

“သဇင်နွယ်” တို့လို ခပ်သွက်သွက်ကလေးတွေ၊ “ဝေးဝေး” တို့လို ခပ်စွာစွာ ခပ်ထက်ထက် ခပ်ထက်ထက် ကလေးတွေ၊ “သော် သော်နှင့်မော်မော်” တို့လို ရိုးရိုးသားသား ကြိုးကြိုးစားစား ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရန်ကန်နေကြသူကလေးတွေ။

ပြီးတော့...

သည်ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့လို့ ရေစုန်မျောလိုက် နေကြသူ အမူကြွယ် ပရိယာယ်ကြွယ်သော မိန်းမချောကလေးတွေ။

သူတို့ဘဝ ဇာတ်လမ်းအစကို မပြောမီ ဒေါ်သီရိနွယ်ရဲ့ အကြောင်း သောင်းပြောင်းထွေလာ ကလေးများကို နိဒါန်းသွယ်ရဦး မည်။

ပန်းဆိုးတန်းလမ်းတွင် အထင်ကရ တည်ရှိသော သည်သီရိဆောင်ကို ဒေါ်သီရိနွယ်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ပိုင်သည်။ သည်အမျိုးသမီးကို “ဒေါ်” တပ်ခေါ်ရသည်မှာ အားနာဖွယ်ကောင်းပါ ဘိ။ တကယ်တော့ သူ့ခမျာ အသက်သုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို ဦးစီးနေသူဆိုတော့လည်း “ဒေါ်” တပ်၍ ခေါ်မှပဲ ခုံခုံညားညား သားသားနားနား ရှိလိမ့်မည် မဟုတ် လား။

ဒေါ်သီရိနွယ်က ပိန်ပိန်ပါးပါး အသားဖြူဖြူ၊ လူကိုယ်ဟန် မှာ နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်း၊ သွယ်သွယ်ပျောင်းပျောင်း၊ သို့သော် လူကသာ ပိန်ပေမယ့် မိန်းမတို့အလှကို ဖော်ကျူးပေးသည့် ခါးတွေ၊ တင်တွေ၊ ရင်တွေက စံချိန်အပြည့်။

သေးသွယ်သော ခါး၊ စွင့်ကားသောတင်၊ ဖွံ့ထွားသောရင် နှိုသည် ခေတ်မီမိန်းမငယ်တစ်ဦး၏ သားကောင်းမိခင်ပုံစံကို ကောင်း ကောင်းကြီး ဖော်ဆောင်ပေးနေကြသည်။ နှာတံပေါ်၊ မျက်လုံးဝိုင်း ဝိုင်းကလေးနှင့် တင့်တယ်စိုပြည်သော သူ့မျက်နှာအလှသည် ကိုယ် ကာယအလှနှင့် လိုက်ဖက်ကယ်ညီလျက်။

သည်အလှအပများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်၍လည်း ဒေါ်သီရိနွယ်ကို ဦးဘလှအောင်က မြတ်နိုးချစ်ကြင်၍ နေခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဦးဘလှအောင်က ဒေါ်သီရိနွယ်၏ အမြတ်နိုးဆုံးခင်ပွန်း၊ အားအကိုး ဆုံး ချစ်လင်၊ အကြင်နာဆုံးဘဝအဖော်မွန် ဖြစ်ပါသတဲ့။ သည်စကား ရပ်များကို ဒေါ်သီရိနွယ် မကြာခဏ ပြောလေ့ဆိုလေ့ရှိသည်။

ဆိုပေမှာပေါ့။ ပြောပေမှာပေါ့။ ဒေါ်သီရိနွယ်အဖို့ စားရေး သောက်ရေးအတွက် မပူပင်ရ။ နေရေးထိုင်ရေးအတွက် သောက မရောက်ရ။ ဝတ်ရေးဆင်ရေးအတွက် စိတ်မညစ်ရ။ သည်ကိစ္စများ အတွက် ဦးဘလှအောင်က အားလုံးတာဝန်ယူထားသည်။

ပြီးတော့ကြည့်ဦး။

သည်သီဂီဆောင်မှ ရသမျှအခန်းခငွေ တစ်ထောင်ကျော်ကို ဦးဘလှအောင်က ပြန်လှည့်၍မကြည့်။ အားလုံးကို ဒေါ်သီဂီနွယ် တစ်ဦးတည်းယူ။

“သီဂီတစ်ယောက်တည်းသုံး၊ လိုသေးရင်ပြော”

အဲသည်လိုလည်း ဦးဘလှအောင်က မကြာခဏပြောသေး သည်။

ကံ...ဘာလိုသေးသလဲ။

လိုပါသေးသည်။ ဒါကတော့ သီဂီဆောင် ထောင့်ခန်းကျယ် မှာ အိမ်ဖော်မကလေးတစ်ဦးနှင့် နေထိုင်သော ဒေါ်သီဂီနွယ်ထံသို့ ဦးဘလှအောင် မကြာခဏ လာအိပ်ဖို့၊ နားနေအပန်းဖြေဖို့၊ တူနှစ် ကိုယ့် ယှဉ်ကားတွဲပြီး မောင်နှင့်မေတို့ ချစ်ပွဲကြီး ပျော်ပျော်ဝင်နိုင်ဖို့။ သို့သော်...

သည်လိုအပ်ချက်ကို ဦးဘလှအောင်က ပြည့်စုံအောင် မဖြည့် စွမ်းပေးနိုင်တာအမှန်။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်။ နှစ်ည၊ သို့ မဟုတ်သုံးညသာ ဒေါ်သီဂီနွယ်ထံ ဦးဘလှအောင်က လာအိပ်နိုင် သည်။ ကျန်သည့်ညများမှာ သကောင်သားဦးဘလှအောင်တစ် ယောက် ဘယ်အိမ်မှာ သွားအိပ်ပါလိမ့်။

မသိ။

ဘယ်သူမှမသိ။

တကယ်တော့ ဦးဘလှအောင်ဆိုတာ ရန်ကုန်မြို့တွင် သည်ကနေ့ အလုပ်အများဆုံးလုပ်နေသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ် ဦးဖြစ်သည်။ သူ့အသက်က ၅၀ လောက်ပဲရှိမည်။ အသိအမြင် ကြွယ်သည်။ စီးပွားရေးလာဘ်မြင်သည်။ တစ်ချိန်က ကုန်သွယ်ရေးမှာ မန်နေဂျာလုပ်ဖူး၏။ နောက်တော့ ပြဿနာတစ်ခုတက်ပြီး သူ့အလုပ် ထွက်ရသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ အချိန်ကောင်းကလေးပဲ။ သူ့မှာ

စုထားဆောင်းထားသော ရတနာပစ္စည်းအဝဝနှင့် ငွေသားများဖြင့် မပူမပင်ဘဲ စီးပွားရေးနယ်သို့ဝင်နိုင်ခဲ့၏။

ဦးဘလှအောင်မှာ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း။ ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ပြီး နေကာမျက်မှန်တပ်၍ စီးကရက်ခဲထားလျှင် အင်္ဂလိပ်ဇာတ်လိုက်မင်းသား ရှောင်ကွန်နရီနှင့်တူလိုက်တာ။ သည်လိုပဲ ဒေါ်သီဂီနွယ်က မကြာခဏ မွန်း၏။ ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိ။ ဘယ် လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးဘလှအောင်မှာ ရုပ်ရည်သန်သန် အရပ်ကမြင့်မြင့် တင့်တင့်တယ်တယ် သားသားနားနား ရှိတာတော့ အမှန်။

ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးမှာ ဦးဘလှအောင်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တွေ အနှံ့အပြား ပြန့်ကြက်ထား၏။ ကြည့်လေ။ အင်းစိန်ရန်ကုန် ပြေးနေသော နံပါတ် (၁၇) ဘတ်စ်ကားလှိုင်းမှာ သူပိုင် တိုယိုအုတ် ကားတစ်စင်းရှိသည်။

ဒါက နေ့စဉ်ဝင်ငွေကောင်းသည်။ စပယ်ယာ၊ ဒရိုင်ဘာပေး၊ ဓာတ်ဆီဖိုးပေးပြီး ကိုယ့်အတွက် ၂၀၀ ကျပ်မှ ၂၅၀ ကျပ်အထိ ဝင်သည်။

စိန်ဂျွန်းဈေးမှာ အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိသည်။

ဆူးလေဘုရားလမ်းက “အောင်မြင်” လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဦးဘလှအောင် အားအကိုးဆုံးဖြစ်သည်။ လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေ သည်။ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ အဖျော်ကောင်းလိုလား၊ ဧည့်ခံသော မိန်းကလေးတွေ ချောလိုလား။ ဖွင့်ထားသော စတီရီယိုတေးသီချင်း တွေ နားထောင်ရတာ အရသာ ရှိလိုလား။

သည်လိုစီးပွားရေးလုပ်ငန်း အလုတ်စားကလေးတွေကို ဆုပ် ကိုင်ထားလေတော့ ဦးဘလှအောင်အဖို့ ဘာသွားပူရမှာလဲ၊ ရေခဲဖင် ထိုင် ထမင်းကြမ်းဖုပ်ပဲပြီး ပါးစပ်မှာ စီးကရက်အခဲမပျက်၊ စည်းစိမ် တော်ယစ်မှူးလျက် နေနိုင်သည်။ မိမိပဲ။

ဒါကြောင့်ပဲ ဦးဘလှအောင်က ဒေါ်သီဂီနွယ်ထံမှ အဆောင်
ခွေကို ပြန်လှည့်လို့ မကြည့်တာ ဖြစ်မည်။ တစ်ခုပဲ မေးစရာရှိပါ၏။
ဒေါ်သီဂီနွယ်ဆိုတာ ဦးဘလှအောင်ရဲ့ မယားကြီးလား။
မယားလတ်လား။ မယားငယ်လား။ သူ့မှာ တရားဝင်ဇနီးအဖြစ်နဲ့
ဒေါ်သီဂီနွယ်တစ်ဦးတည်းရှိသလား၊ တခြားကော။

သည်းခံတော်မူကြပါတော့။

သည်းခံမေးခွန်းကို အတိအကျဖြေစရာမရှိပါ။ သည်မေးခွန်း
များရဲ့ အဖြေကို ဒေါ်သီဂီနွယ်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။ သိအောင်
လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ သူမကြီးစား။ သိလည်း သိချင်ပါဘူးလေ။
ဦးဘလှအောင်ကိုယ်တိုင်ကပင် ဒေါ်သီဂီနွယ်ကို မိမိ၏ အမှတ်ဘယ်
လောက်မှာရှိသော ဇနီးပါဟု တစ်ခါဖူးမျှ ဖွင့်မပြော။ ပြောဖို့လည်း
မလိုဟု သူထင်ဟန်တူရဲ့။

ဒါပါပဲ။ သီဂီဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်သီဂီနွယ်နှင့် သူ့ချစ်ခင်ပွန်း
ဦးဘလှအောင်တို့အကြား အဆက်အဆံ အသွားအလာအနေ
အထိုင်က သည်ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်သည်။ အချိန်မှန်လည်နေသော
တိုင်ကပ်နာရီကြီးလို အသွားမပျက်၊ အလာမပျက်၊ ချိန်သီးပြားကြေး
ဝါပိုင်းက သူ့တာဝန်အရ မှန်မှန်ကြီးလှုပ်ရှားလျက်။

သီဂီဆောင်မှာ ရန်ကုန်မြို့တော်ရဲ့ အလယ်၊ ပန်းဆိုးတန်း
လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရှိသည်ဆိုတော့ အသွားအလာ လွယ်ကူ၏။
ဘယ်ဖက်ကိုထွက်ထွက်၊ ညာဖက်ကိုကွေ့ကွေ့၊ ဘတ်စ်ကားလိုင်း
ပေါင်းစုံ ရှိသည်။ ရုံးပေါင်းစုံနှင့်လည်း နီးသည်။ ဈေးပေါင်းစုံနှင့်လည်း
လက်တစ်ကမ်း၊ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကတော့ လမ်းထိပ်မှာ။ ဆိပ်ကမ်း
သို့ ဆင်းပြီး သင်္ဘောစီးချင်သလား၊ ခြေတစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းလျှောက်ရုံ
ဖြင့် ရောက်နိုင်သည့်နေရာ။

ကဲ... ဘယ်ကလောက် အဆင်ပြေပြေနေလို့ ထိုင်လို့ကောင်း
သည့်နေရာပါလဲ။ သည်တော့လဲ သီဂီဆောင်ကို မိန်းမပျိုများ

အလွန်သဘောတွေ့ မနော့ခွေကြပြီ။

တကယ်တော့ ပန်းဆိုးတန်းလို လမ်းမျိုးက မိန်းကလေး
တွေပင် မဆိုထားနှင့်။ မိန်းမယောက်ျားအားလုံး သဘောကျသည့်
နေရာဖြစ်သည်။ လူလည်းစည်သည်။ ပျော်ရွှင်စရာပေါသည်။ ရုပ်ရှင်
ရုံတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည်။ အဲသည်လို စည်ကားလှသော လမ်း
မျိုးမှာ မနေချင်ဘူး ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။

ပန်းဆိုးတန်းလမ်းပေါ်မှာ ရုံးတွေ အဆောက်အအုံတွေ ဈေး
ဆိုင်တိုက်တာတွေက တစ်ဆက်တည်းရှိနေ၏။ ပန်းဆိုးတန်းလမ်း၏
အပေါ်ဆုံး၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လမ်းဘက်မှာတော့ ရုပ်ရှင်ရုံပေါင်းစုံ
က တန်းစီနေရာယူထား၏။ မြို့မ၊ ရွှေဂုန်၊ သွင် စသည့်ရုပ်ရှင်ရုံ
များက လမ်း၏ညာဖက်မှာ။ လက်ဝဲဘက်မှာတော့ သည်ကနေ
ရန်ကုန်မြို့မှာ နာမည်အကြီးဆုံး ပြည်သူ့ကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီး၊
ပစ္စည်းမျိုးစုံအကုန်တင်၍ ရောင်းသောဆိုင်ကြီးမှာ ဝယ်သူတွေ ကြိတ်
ကြိတ်တိုး၊ တိုးတိုးကြိတ်။

သည်မှကမ်းနားလမ်းဖက် လျှောက်ကြည့်ရအောင်-

တစ်လမ်းလုံးမှာ တေးသံသွင်းဆိုင်၊ အပ်ချုပ်ဆိုင်၊ ဟိုတယ်
စားသောက်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီးတွေနှင့် တင့်တင့်တယ်တယ်၊
ထည်ထည်ဝါဝါ ခုံခုံညားညားဝင်လို့ ကြွားလို့။ လမ်းအလယ်လောက်
မှတော့ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးတွေ၊ တရားရုံးချုပ်နှင့်သင်္ဘောသားတွေ
ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသော သင်္ဘောသားရုံးစသည်ဖြင့်။

သည်နယ် လူစည်ကားသော ပန်းဆိုးတန်း လမ်းမကြီး၏
အလယ်နား ခပ်ကျကျမှာ လှပခုံညားပါတဲ့ လေးထပ်တိုက်
အဆောက်အအုံတစ်ခု။ လေးထပ်တိုက်ဆိုပေမယ့် စစ်ကြိုခေတ်က
ဆောက်သော တိုက်အိုတိုက်ဆွေးမဟုတ်။ နှစ်များမကြာမီကမှ
ဆောက်လုပ် ပြီးစီးသည့်ဟန်၊ ဆေးရောင်စိမ်းပြာက သစ်သစ်လွင်
လွင် ယဉ်ယဉ်စစ။ သံတိုင် လှလှကလေးတွေနှင့် ဝရန်တာခတ်ထား

တာကိုက ကျက်သရေအပြည့်နှင့် တင့်တယ်ပါဘိ။ အောက်ထပ်မှာ တစ်ခန်းကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်။ ပြီးတော့ အပ်ချုပ်ဆိုင်။ တေးသံသွင်းဆိုင်။ စာအုပ်ဆိုင်နှင့်တရုတ်အစားအစာရောင်းသည့် ဟိုတယ်စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု။

သည်လေးထပ်တိုက်ကြီး၏ အပေါ်ထပ် ဝဲယာနှစ်ခန်းမှာ အမျိုးသမီးဆောင်တစ်ခု၊ သည်အဆောင်ရုံမှာမည်က “သီဂီ”။ ကဗျာပဲဆန်ပါသေးတော့သည်။

“သီဂီဆောင်” ဆိုသည် ဆိုင်းဘုတ်လှလှကလေး တစ်ချပ်ကို မြေညီထပ် လှေကားရင်း နဖူးစည်းမှာ ကျကျနန ဆွဲချိတ်ထားသည်။ ကျွန်းသားဆိုင်းဘုတ်ကလေးက ပြောင်ပြောင်ချောချော။ သပြေသီးမှည့်ရောင် အရောင်တင်ဆေးက ရွန်းပြည့်ဝင်းအိလိုနေ၏။ သည်ဆိုင်းဘုတ်ပြာကလေး အလယ်တည့်တည့်မှာ စာလုံးဝိုင်းကလေးတွေ ညီညီညာညာ စီကာတန်းလို့ ဆေးဖြူနှင့် သပ်ရပ်စွာ ရေးထားသော “သီဂီဆောင်” ဆိုသည့် စာလုံးငယ်ကလေးများက မြူးမြူးကြွကြွ ဝင်းဝင်းပပ။

သည်သီဂီဆောင်မှာ မိန်းကလေး ၂၄ ဦးတိတိ နေထိုင်ကြသည်။ လှေကားကို အဆုံးအထိ တက်သွားလျှင် ၄ ထပ်မှာ အခန်းကျယ်ကြီး ၂ ခန်းက ဝဲနှင့်ယာ။ သည်အခန်း ၂ ခန်းတွင် အပေါ်ဆင့် အထပ်ခိုးတင်ပြီး၊ အခန်းငယ်ကလေးတွေ ဖွဲ့ထား၏။ အထပ်ခိုးမှာ တစ်ဖက် ၄ ဦးစီနှင့် ၂ ဖက်ဆိုတော့ အဆောင်သူ ၈ ဦး နေနိုင်ကြသည်။ အထပ်ခိုးအောက်က အခန်းတွေမှာ အလားတူပါပဲ။ မိန်းမပျိုရှစ်ဦးနေရ၏။ သည်တော့ လှေကားထိပ် ညာဖက်ခန်းမှာ စုစုပေါင်း မိန်းမပျို ၁၆ ဦး။

လှေခါးထိပ်ဝဲဖက်မှာတော့ အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်သီဂီနွယ်နှင့် အိမ်ဖော်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်။ ပြီးတော့ အဆောင်နေမိန်းမပျို ၈ ဦးပဲ တွဲထားသည်။ ဒေါ်သီဂီနွယ်က သူ့အခန်းကို ကျယ်ကျယ်ဝန်း

ခန်း ဖွဲ့ထား၏။ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ပါ အိပ်ခန်းကို လှလှပပ ဝဲပြင်ထားသည်။

သို့နှင့် ဟိုဖက်ခန်းက မိန်းမပျို ၁၆ ဦး။ သည်ဖက်ခန်းက မိန်းမပျို ၈ ဦး။ ပေါင်း ၂၄ ဦးသော အဆောင်နေ ကောင်မလေးများက သီဂီဆောင်မှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး အစားမပျက်၊ အသွားမပျက်၊ အပျော်အရွှင်မပျက် နေထိုင်ကြလျက်။

သည်အဆောင်မှာ နေသူမိန်းကလေးများအဖို့ အဆောင်ခနှစ်မျိုးရှိသည်။ အထပ်ခိုးအပေါ်ဆင့်မှာ နေရသူတွေအတွက် အခန်းခမှာ တစ်လျှင် ၄၀ ကျပ်။ အောက်ထပ်မှာ နေသူတွေအတွက်ကတော့ ၅၀ ကျပ်။ အောက်မှာနေရသူတွေက ၁၀ ကျပ်ပိုပေးရသည်။ ဒါကလည်း နေရာထိုင်ခင်းကောင်း၍ ဖြစ်၏။ အပေါ်ထပ်အထပ်ခိုးမှာက ပြတင်းတံခါးမရှိ၊ လေဝင်လေထွက်နည်း၏။ အလင်းရောင်ကလည်း လုံလောက်အောင်မရ။ ၂၄ နာရီမီးထွန်းနေရသည်။ အောက်ထပ်မှာနေသူတွေကတော့ ပြတင်းပေါက်နှင့် ဝရန်တာနှင့်၊ လေကောင်းလေသန့်ရသည်။ အလင်းရောင်ဆိုတာလည်း ထိန်ထိန်ဝင်းလို့။

ကဲ...သည်တော့၊ ရန်ကုန်မြို့ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းတွင်ရှိ “သီဂီဆောင်” အကြောင်း သိသင့်သလောက် သိကြရပြီ။ အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်သီဂီနွယ်နှင့် သူ့ချစ်လင် ဦးဘလှအောင်တို့၏ ဆက်ဆံရေးအခြေအနေကိုလည်း အရိပ်အမြှက် နားလည်ကြရပြီ။ ခုထပ်ပြီး တင်ပြဖို့လိုသည်က “သဇင်နွယ်” နှင့် သူ့အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်း မိန်းကလေးများအကြောင်း။

ဟုတ်ပါရဲ့၊ သဇင်နွယ်အပါအဝင် အပျိုစင်ကောင်မလေးများ ရဲ့ တွေ့ပြားသော ဇာတ်လမ်းအသွယ်သွယ်က တကယ်တော့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းပါတိသည်။

သဇင်နွယ်က မိဘမရှိ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမမရှိ။ ဆွေမျိုးသား

ချင်းမရှိ။ သူ့မိဘတွေမှာ သဇင်နွယ်ငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည် ဟု သိရသည်။ သူ့ဘဝကို မှတ်မိသိရှိစ ကလေးအငွယ်ရောက်တော့ အဖေအမေခေါ်စရာ မတွေ့တော့ပြီ။ သဇင်နွယ်သိသည်မှာ ခိုကိုး ရာမဲ့ မိန်းကလေးများ စောင့်ရှောက်ရေးကျောင်းမှာ နေခဲ့ရသည်က စသည်။

သို့နှင့် မိဘမေတ္တာဆိုတာ သဇင်နွယ်ဘာမျှမသိ။ ညီအစ်ကို မောင်နှမ သံယောဇဉ်ဆိုတာ သဇင်နွယ်ဘာမျှ နားမလည်။ မိသားစု ကြင်နာယုယမှုဆိုတာ သဇင်နွယ် ဘာမျှခံစားဖူးခြင်း မရှိ။ သူ့သိတာ က ငွေရအောင်အလုပ်လုပ်ရမည်။ ငွေရလျှင် စုထား၊ သိမ်းထား၊ နောက်ထပ်ရအောင် ကြိုးစား၊ သည်လောကမှာ ငွေကလွဲ၍ ကိုးကွယ် ရာမရှိ။ ငွေရလျှင် မိမိဘဝမှာ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်သည်။ ငွေမရှိလျှင် မိမိဘဝမှာ အချိန်မရွေးပျက်စီးပြိုလဲသွားနိုင်သည်။ ဒါကြောင့် သဇင် နွယ်သိသည်မှာ ငွေ-ငွေ-ငွေ။ ပြီးတော့လည်း ငွေ။ ငွေသည် မိမိဘဝ မှာ အရေးအကြီးဆုံး နံပါတ်တစ်။

ဒါကြောင့်ပဲငွေရမည့်အလုပ်ကို သဇင်နွယ် အမြဲတမ်းနားစွင့် နေ၏။ ဘယ်လိုစီးပွားရေးလုပ်ငန်းမျိုးလုပ်ရမလဲ။ လုပ်နိုင်မလဲ၊ မိမိ မှာရှိသည့် ငွေအတိုင်းအတာနှင့်လုပ်၍ရမည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို သဇင်နွယ် အမြဲစူးစမ်းသည်။ ငွေကုန်မည့်ကိစ္စများဆို သဇင်နွယ် အလွန်မုန်းသည်။ ကြည့်လေ ဒါကြောင့်ပဲ သည်တစ်နှစ်အတွင်းမှာ သဇင်နွယ်တစ်ယောက် အဆောင်တွေ ခဏခဏပြောင်းခဲ့၏။ အဆောင်ခ သက်သာမလား။ သွားရေး လာရေး စရိတ်စခ သက်သာ မလား။ သည်မျှော်လင့်ချက်အပိုင်းအစကလေးများကြောင့် သဇင်နွယ် တစ်ယောက် ဟိုအစောင်ပြောင်း သည်အဆောင်ရွှေနှင့် သည်အထဲ မှာ သုံးဆောင်တိတိ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။

ပန်းဆိုးတန်းရှိ သီဂီဆောင်သို့ သဇင်နွယ်လောက်လာသည် မှာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ ရက်ကိုတွက်စစ်လို့ သုံးလနှင့်ဆယ့်ရှစ်ရက်

ပင် ပြည့်ဦးမည်မထင်။ သူ့ရောက်လာတာ ၁၉၇၈-ခုနှစ် တစ်ခုသော ဆောင်းညနေ မြူးနင်းတွေဝေစ၊ နိုဝင်ဘာလ။

သည်လိုပြောင်းရွှေ့မလာခင် သဇင်နွယ်နေတာ မြေခိုကုန်း၊ မကြီးကြီးလမ်းရှိ အမျိုးသမီးဆောင်တစ်ခုမှာ။

နှစ်ဦးတုန်းက သဇင်နွယ်နေသည်မှာ အင်းလျားလမ်းရှိ အမျိုးသမီးဆောင်တစ်ခုမှာ ဖြစ်၏။ သည်အဆောင်က အတော်အသင့် ကောင်းမွန်သည်။ ရေပေါသည်။ နေရာထိုင်ခင်းကျယ်သည်။ လေကောင်းလေသန့်ရသည်။ သို့သော် သည်အဆောင်မှာ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူတွေနှင့် ရောနေရတော့ စည်းကမ်းတွေက များပါတီ။ ည ၈ နာရီ အဆောင်ဝင်းတံခါးကြီးပိတ်သည်။ အဲသည်တော့ ညနေကလေး ညဦးပိုင်းကလေး လည်ရပတ်ရမှ ကျေနပ်သော သဇင် နွယ်အပို့ အခက်။ ကိုယ်က သူများလို ကျောင်းသူမဟုတ်တော့။ ၁၉၇၅ ခု၊ ဇန်နဝါရီလကစလို့ တက္ကသိုလ်ပရဂျက်ကို နှုတ်ဆက်လို့ ထွက်ခဲ့ပြီ။ သည်တက္ကသိုလ်ကို နောင်အခါ ဘယ်လိုမှ ပြန်လည်ပတ် သက်နိုင်ရန်အကြောင်းမရှိ။ သည်တော့ ကျောင်းသူတွေလို စည်းကမ်း နှင့်မနေချင်။ ဘောင်နှင့်မနေချင်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လည်း လွတ် လွတ်လပ်လပ်ပျော်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကလေး မြူးချင်သည်။ ကစားချင်သည်။ ဒါကြောင့် အဲသည့်အဆောင်ကို သဇင်နွယ် စွန့်ခွာ ခဲ့သည်။

အင်းလျားလမ်းက အဆောင်ကို စွန့်ခွာခဲ့သည့် နောက် တစ်ကြောင်းက အဆောင်နေ ကျောင်းသူကလေးများကြောင့်။ ဟုတ် သည်။ သဇင်နွယ်တစ်ယောက်အဆောင်နေ ကောင်မကလေးများနှင့် တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ပဋိပက္ခကြုံရသည်။ တွေ့ရသည်။ သည် ကလေးမကလေးများမှာ တက္ကသိုလ်၌ တတိယနှစ်၊ စတုတ္ထနှစ် နေသူတွေ မဟုတ်လား။ သည်တော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူရယ်လို့ စိတ်ဓာတ်က တက်ကြွကြွ။ အမူအယာက ခပ်သွက်သွက်။ ပြောသံ

ဆိုပုံ နေပုံထိုင်ပုံက မြူးမြူးရွှင်ရွှင်၊ မာနတွေ ဝင်နေသည်ဟု သဇင်
 နွယ်က ထင်သည်။ ရေချိုးခန်းမှာ၊ အိမ်သာအဝင်မှာ၊ အဝတ်လှမ်း
 ရာမှာ၊ သည်ကောင်မကလေးများနှင့် အထိအနိုက်ရှိသည်။ မတော်
 တံဆ တိုက်မိသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ စကားများ၊ ရန်ဖြစ်ရသည့်
 အဖြစ်မျိုး ကြုံသည်။ သည်အခါမှ အဆောင်နေ ကောင်မကလေးတွေ
 မိမိကိုကြည့်ပုံကပင် အထင်သေးသည့်သဘော၊ အထင်သေးသည့်
 မနောဟု သဇင်နွယ်စွဲမှတ်ထားသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေက
 ကျောင်းသူ မဟုတ်တော့သည့်မိမိကို အထင်အမြင်သေးစွာ ဆက်ဆံ
 နေကြပါပကော။

တကယ်တော့ သဇင်နွယ်ဆိုတာက အဆင်မသင့်လို့သာ
 တက္ကသိုလ်စင်မြင့်က ဆင်းခဲ့သည်မဟုတ်လား။ ကိုယ်လည်း ဟိုတစ်
 ချိန်တုန်းက ကျောင်းသူစင်စစ်ပဲလေ။ သို့သော် သည်လို ပဋိပက္ခ
 ကလေးတွေကို မကြာခဏ ကြုံတော့ သဇင်နွယ် စိတ်ပျက်ပြီ။
 အားငယ်စိတ်လည်းဝင်ပြီ။ ကိုယ့်ထက် သုံးလေးငါးနှစ်ငယ်သော
 သည်ကောင်မကလေးတွေရဲ့ အထောအငေါ့ကို မခံချင်။ အပြောအဆို
 ကို မခံချင်။ အငြူအစူကို မခံချင်။ ရင်ထဲမှာလည်း အားငယ်စိတ်
 ဝင်လာသည်။ ပရိယေသန ဝမ်းစာရှာပြီးဘဝကို ရုန်းကန်နေသော
 မိမိဘဝနှင့်အပူအပင်ကင်းစွာ ဘဝခရီးနှင့်နေသော သူတို့ကို ပြိုင်၍မရ။
 တု၍မရ။ ယှဉ်၍မရ။ ဒါကြောင့် သဇင်နွယ်တစ်ယောက် ဆိုင်းမပါ
 ဗုံမဆင့်ဘဲ နာနတ်တောလမ်းရှိ မိန်းကလေးဆောင်သို့ ပြောင်းပြေးခဲ့
 သည်။

နာနတ်တောလမ်းက မိန်းကလေးဆောင်မှာ ကောင်းပါ၏။
 အဆောင်နေ အမျိုးသမီးတွေမှာ အမှုထမ်းက များသည်။ သည်တော့
 အရွယ်ကလည်း သိပ်မငယ်ကြ။ အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ်မှ သုံးလေးနှစ်
 စွန်းသူတွေပဲ များ၏။ သို့နှင့် နေကြတာကိုက ကိုယ့်မှင်ကိုယ့်မောင်း
 နှင့်၊ ကောင်းကောင်းကြီး ဟန်ဆောင်တတ်သည်။

သို့သော် သဇင်နွယ်တစ်ယောက် အဲသည့်အဆောင်မှာ သိပ်
 မကြာလိုက်ချေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ္ဆေကြောက်လို့။ တစ္ဆေ
 ကို ကြောက်ရုံသာ ကြောက်သည်။ တစ္ဆေခြောက်သည်တော့မဟုတ်။
 သဇင်နွယ်တို့ အဆောင်ရှေ့မှာက နာနတ်တောခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်း
 ရှိ၏။ ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်းတို့ ထုံးစံ ပန်းပင်၊ သစ်ပင်ကလေးတွေ
 ဝေဝေစည်စည်၊ ညီညီညာညာ၊ လေတိုက်လျှင် ပန်းပွင့်နီနီဝါဝါ
 ပြာပြာလဲ့လဲ့ကလေးတွေက ယိမ်းကသလို ဟိုယိမ်းလိုက်၊ သည်ယိမ်း
 လိုက်။

သဇင်နွယ်တို့ အဆောင်ကနေ နာနတ်တော သင်္ချိုင်းကို
 ညဖက်ကြည့်လိုက်လျှင် လရောင်မွေးမွေးမှာ အုတ်ဂူလှလှကလေး
 များရယ်၊ ပန်းပွင့်တွေယိမ်းကနေတာရယ် မြင်ရပြီ။ သည်အချိန်မှာ
 သင်္ချိုင်း၌ တစ္ဆေရှိသည်ဟု ငယ်ငယ်က စွဲခဲ့သော သဇင်နွယ်တစ်
 ယောက် ကြောက်ပြီ၊ လန့်ပြီ၊ ထိတ်ပြီ။ ခြင်ထောင်ချစောင်ကို
 ခေါင်းမှာမြှုပ်ပြီး အိပ်ရာဝင်တော့သည်။ လရောင်ထဲမှာ မြင်ရသော
 ပန်းပွင့်တွေ၊ ပန်းပင်တွေမှာ တစ္ဆေဆိုတာ ဝင်စီးပြီး ကပြနေသလား
 မသိ။ အဲသည်လိုထင်ပြီး ကြောက်ရသည်မှာ အမော။

နာနတ်တော အဆောင်မှာ သဇင်နွယ်မနေနိုင်သည့်
 အကြောင်းတစ်ခုလည်း ပေါ်လာသည်။ အဆောင်တွင်းမှာ ပစ္စည်း
 ပျောက်သည့် ပြဿနာ။

အဆောင်တွင်းမှာ နေ့လယ်နေ့ခင်း လူသူ ကင်းမဲ့သည်
 မဟုတ်လား။ အဆောင်သူတွေအားလုံးပဲ ကျောင်းသွား၊ ရုံးသွားကြ
 သမို့ သူတို့အခန်းတွေကို သော့ခတ်ပိတ်ထားခဲ့သည်။ သည်အချိန်
 မှာ အခန်းတိုင်းလိုလို သူခိုးဝင်သည်။ သူခိုးက ဘယ်ကလဲ။

မေးမနေနှင့် သူခိုးက သူခိုးလိမ္မာ မျက်နှာကြီးပါ။ ပြီးတော့
 သူလက်ထဲမှာ “မာစတာကီး”ခေါ်သည့် သော့ခလောက်တိုင်းကို
 ဖွင့်နိုင်သော အထူးသော့ တစ်ချောင်းပါသည်။

ပထမတော့ သဇင်နွယ် လက်ပတ်နာရီကလေး ပျောက်သွား၏။ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားတစ်ယောက်ထံက ဂျပန်လုပ် “စီကို” မိန်းမပတ် လက်ပတ်နာရီတစ်လုံး လက်ဆောင်ရသည်။ သို့နှင့် အရင်ပတ်နေကျ စီတီဇင်နာရီအဟောင်းကလေးကို သဇင်နွယ်က စားပွဲပေါ်မှာပဲ ထားခဲ့၏။ ညနေ သဇင်နွယ်ရုံးကပြန်တော့ သည်လက်ပတ်နာရီကလေး မရှိတော့ပြီ။ ပတ်ကား ၄၅ ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းပင် အဆစ်ပါသွားသေးသည်။ သူခိုးကလည်း သူခိုးလူလည်း စီမံကိန်းနှင့်ခိုးသည်။ ပစ္စည်းများများမယူ။ အတိုင်းအတာနှင့်ပဲ ခိုးသည်ထင်ပါရဲ့။ အခြားအဖိုးတန် အဝတ်အစားတွေ မယူ။

နောက်နေ့တွေမှာလည်း အဆောင်နေ မိန်းကလေးများ ပစ္စည်းပျောက်သည်။ ငွေပျောက်သည်။ အင်္ကျီပါသွားပြန်ပြီ။ ထဘီ ၂ ထည် ရှာမရ။ နာရီတွေ တစ်ရက်တစ်လုံး၊ သုံးရက်တစ်လုံး။ ဖောင်တိန်တွေဆိုတာ ပါသွားပြီ။ မကြာခဏ။ တော်တော်ခက်နေသည်က အဆောင်ရှိ အခန်းတွေမှာ သော့ခတ်ထားပါလျက် သော့မပျက်ဘဲ ပစ္စည်းတွေပျောက်နေသည့်ကိစ္စ။

နောက်ဆုံးတော့ လက်သည်တရားခံကို မိပြီ။ သူခိုးဖမ်းဖို့ အဆောင်သူတွေ တိုင်ပင်ပြီး တစ်နေ့တစ်ယောက် ခွင့်ယူသည်။ ခွင့်ယူသူက မထင်မှတ်သည့်နေရာမှာ ပုန်းပြီး ခြောင်း၏။ သို့နှင့် သုံးရက်လောက် စောင့်ဖမ်းတော့ သူခိုးလိမ္မာ မျက်နှာကြီးကို ဖမ်းမိပြီ။ သူခိုးက အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်လှလှ၏သား မောင်ကောက်ရ ဒေါ်ဂျော်နီသိန်း။ သည်ကောင်လေးမှာ အသက်အရွယ် ငယ်ငယ်ကလေးရယ်။ နှစ်ဆယ်ပင် မပြည့်တတ်သေးဘဲ ဖိုးစွဲနေသည်။ ဘိန်းဖြူစွဲနေသည်။ သည်တော့ငနဲကလေးမှာ အမေထံမှ တောင်းရသမျှ ပိုက်ဆံကို ရှူပစ်သည်။ မီးရှို့ပစ်သည်။ ဖိုးဝယ်ပြီး သုံးစွဲပစ်သည်။ ခုတော့ အမေထံက ပိုက်ဆံတောင်း၍မရသဖြင့် အဆောင်နေ မိန်းကလေးတွေဖက်လှည့်ပြီး အန္တရာယ်ပေးလေသည်။

သူ့ကိုဖမ်းမိသည့်နေ့က သော့တူနှင့် အခန်းတစ်ခန်းကိုဖွင့်နေရင်း၊ အဆောင်သူတစ်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုးသည်။ အဲသည်တော့လည်း သူခိုးလူပွေ ဖိုးသမားကလေးမှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင့်ရမှန်းမသိဘဲ ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

သည်ကိစ္စကို သဇင်နွယ် အပါအဝင် အဆောင်သူပျိုဖြူချောတွေက ဒေါ်လှလှအား တိုင်ကြား၏။ ဒေါ်လှလှမှာ အမေမျက်နှာအိုးမည်းသုတ်သော သားအတွက် တောင်းပန်စကားဆိုသည်။ နောင်မဖြစ်စေရပါဘူးဟု အာမခံသည်။ မောင်ကောက်ရကိုလည်း အိမ်မှာမထားတော့ပါ။ နောင်အခါ သည်ကိစ္စမျိုးဖြစ်ခဲ့လျှင် တန်ဖိုးကို မိမိပဲပေးလျော်မည်တဲ့။

ဒါပေမဲ့...ဒါပေမဲ့ ပေါ့လေ။ သဇင်နွယ်ကတော့ ခုလို အိမ်တွင်းသူခိုးကို လန့်သွားသည်။ ဖျားသွားသည်။ ကြောက်သွားသည်။ ဘယ့်နှယ် အဆောင်ပိုင်ရှင်ရဲ့သားက သော့တူနှင့်အခန်းစေလိုက်မွေသည့်ကိစ္စဆိုတာ ကြောက်စရာပေပဲ။ ရွံ့စရာပေပဲ။ တော်ပါပြီ။ မရှိမရှိမဲ့ ရုန်းကန်ရှာဖွေထားရသော ပစ္စည်းကလေးတွေမို့ နှမြောပါ၏။ သည်ပစ္စည်းကလေးတွေ သူခိုးလက်မှာ အကုန်ပါမသွားမိသည်အဆောင်က ရှောင်မှ၊ ခွာမှ၊ ပြေးမှ။

ဒါပဲ။
 နာနတ်တောသင်္ချိုင်း ရှုခင်းကြီးကြည့်ပြီး တစ္ဆေခြောက်မှာ ကြောက်တာရယ်၊ အဆောင်မှာ ဖိုးသမား သူခိုးငတက်ပြားပေါ်တာ ရယ်ကြောင့် မသဇင်နွယ်တို့ သည်အဆောင်မှလည်း ပြေးခဲ့ရပြန်ပြီ။
 နာနတ်တောလမ်း အဆောင်မှထွက်ခဲ့ပြီး သဇင်နွယ်ရောက်ခဲ့သည်က ဗိုလ်တထောင် ဘုရားလမ်းက ဝါဝါဝင်းအဆောင်။

ဝါဝါဝင်းအဆောင်မှာ နေခဲ့ရသမျှ အဆောင်များတွင် သဇင်နွယ်သဘောအတွေ့ဆုံး၊ မနောအခွေဆုံး။

ကြည့်။ အဆောင်က တိုက်အဆောင်။ နှစ်ယောက်တစ်ခန်း နေရသည်။ ရေလည်းပေါ၏။ မီးလည်းလွယ်၏။ ဧည့်ခန်းကလည်း သပ်ရပ်လှပ၏။ ပန်းချီကားနှင့်၊ မျက်နှာကြက် ပန်းကာနှင့်။ ဆက်တီ ကုလားထိုင်နှင့်။ ပြီးတော့ သည်အဆောင်မှာ တယ်လီဖုန်းရှိ၏။ တစ်ခါပြော တစ်ကျပ်ယူပေမယ့် လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောကြရသည်ပင် ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

အဲသည်လို အစစအရာရာ အဆင်ပြေပေမယ့်...

အဆောင်ခက နံနက်ည ထမင်းကျွေးပြီး အခန်းခပါ ၂၂၀ ကျပ် ယူသည်။ ပထမတော့ ဖြစ်နိုင်မလားထင်ပြီး သင်္ဃန်းစိတ် ကူးယဉ်ကြည့်သည်။ တစ်လ၊ နှစ်လ၊ သုံးလေးလတော့ နေကြည့် မည်။ ရသည့်လခ ချွေတာသုံး၍ သည်လောက်ကောင်းတဲ့အဆောင် ပေါ်မှာ ပျော်ပျော်ကြီး နေလိုက်မည်လေ။

သို့သော် သုံးလမပြည့်မီ သည်အဆောင်က သင်္ဃန်းစိတ် ပြောင်းပြေးခဲ့ပြီ။ မပြောင်းလို မဖြစ်။ သူရသည့် လခကလေး ၃၀၀ ကျပ်မှာ အဆောင်ခ ပေးပြီးတော့ ၈၀ ကျပ်ပဲ ကျန်တော့သည်။ သည်ငွေ ၈၀ ကျပ်ဖြင့် တစ်လတာ ဘယ်လိုသုံးရပါ။ ဘယ်မှာလဲ မုန့်ပဲသရေစာဖိုး၊ ရုပ်ရှင်ဖိုး၊ အဝတ်အစားဖိုး၊ ဘယ်မှာလဲ သာရေး နာရေးသုံးဖိုး အပိုငွေ။ သည်ငွေကလေး ၈၀ ကျပ်ဖြင့် ရက်ပေါင်း သုံးဆယ်ခရီးကို ကျော်ဖြတ်ဖို့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်။

မဖြစ်လေးရယ်တဲ့မှ အို မဖြစ်နိုင်။

သင်္ဃန်းစိတ်တစ်ယောက် သီဂီဆောင်သို့ရောက်ခဲ့သည် အကြောင်းက ဒါပဲ။ ဈေးကြီးသော အဆောင်မှာ ဆက်နေဖို့ဘယ် လိုမှ မဖြစ်နိုင်သမို့၊ ခပ်မြန်မြန်ပြောင်းပြေးခဲ့သည်။ သီဂီဆောင်ကို ရောက်တော့ နေရာကောင်းဟူသမျှ လှအပြည့်။ သို့နှင့်သူများတကာ မကြိုက်သော အထပ်ခိုးမှာပဲ သင်္ဃန်းစိတ်နေရ၏။ အလင်းရောင်နည်း

သည်။ လေကောင်းကောင်းမဝင်။ ခုတော့ သည်အခန်းနှင့်ပဲ ကျေနပ် ပေဦး။ သင်္ဃန်းစိတ်အခန်းနံပါတ်ကတော့ (၃)။

အထပ်ခိုးမှာ နေရတာက အရေးမကြီး။ သင်္ဃန်းစိတ် စိုးရိမ် တာက အထပ်ခိုးသို့ တက်ရသော လှေကား။ သည်လှေကားကလေး မှာ ခနော်ခနဲ့ ရှိလှသည်။ နင်းတက်လိုက်လျှင် ဟိုကလှုပ်၊ သည်က အသံမြည်။ လှေကားခြေနင်းခုံကလည်း လက် ၄ လုံးပင် မပြည့်။ သို့နှင့် သည်လှေကားလေးကို နင်းတက်ရသူတို့မှာ ရင်ထိတ်သည်းဖို့ ရှိလှချည့်။ ဘယ်နေပြိုကျမလဲ။ ပျက်ကျမလဲ။ ကျိုးကျလေမလဲ။ ထားပါလေ။

သီဂီဆောင်အနေဖြင့် ဒီကိစ္စမျိုးကို အသေးအဖွဲ့စာရင်းမှာ ထားရမည်။ တကယ်အရေးတကြီးပြောရမည်က၊ အဆောင်နေကောင် မကလေးတွေရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးပြဿနာ။

ဥပမာ သင်္ဃန်းစိတ်ကိုပဲကြည့်။ သီဂီဆောင်ရောက်မှ အတတ် ဆန်းတွေ တတ်လာသည်။ ပညာဆန်းတွေ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ မိမိမလုပ်ဖူးသေး၍ အများသူငါလုပ်နေသော ကိစ္စရပ်များကို စူးစမ်း ချင်လာသည်။ သည်အကြောင်းများကို ပဏာမပျိုးရသည်မှာ ခိုင်လုံ သောအကြောင်းရှိလို့ပါ။

နားဖြင့်မနာ၊ ဖဝါးဖြင့်နာကြားတော်မူကြပါ။ သင်္ဃန်းစိတ် တစ်ယောက် သည်အဆောင်ရောက်မှ ယောက်ျားနှစ်ယောက်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာ ဆက်သွယ်မိသည်။ ခေတ်လူငယ်တို့ စကားနှင့်ဆိုရ သော် “နှစ်ပွေထိန်း” ပါသတဲ့။ မိန်းကလေးတစ်ဦးတည်းက ရည်းစား နှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်းထားသော ဇာတ်လမ်း။ သည် ဇာတ်လမ်းမှာ သင်္ဃန်းစိတ်တစ်ယောက် ကောက်ကာ ငင်ကာဝင်ပါ ခဲ့သည်မို့ ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်နှင့် တွေ့ခဲ့ပြီ။

သူလိုပဲ အဆောင်နေမိန်းမပျိုအချို့က လူမသိ သူမသိဖြင့်
တစ်ပြိုင်တည်းမှာ အမျိုးသား ၂ ဦး လက်ခံကြသတဲ့။

မယုံလျှင် ပုံပြင်လို့ မှတ်ကြတော့။ သူတို့ကလေးတွေရဲ့
ဘဝဇာတ်လမ်း ဆန်းကြယ်သမျှက သည်လိုပါ။

(၄)

ခုအချိန်မှာတော့ သဇင်နွယ်တို့က ခပ်တည်တည်ပဲ၊
ရည်းစားနှစ်ယောက်ရှိနေသည်။ ရည်းစားလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့လေ။ ဒါမှ
မဟုတ်လည်း ချစ်သူပဲ ထားပါတော့၊ သဇင်နွယ်မှာ အမှန်ပင်
ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း “ကိုင်” ထား၏။

ကစ်ချိန်တည်းမှာ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို လက်ခံထိန်း
သိမ်းထားနိုင်ခြင်းအတွက် သဇင်နွယ်ကို ချီးကျူးဖို့ပဲ ကောင်းသေး
တော့။

ကြည့်လေ...သည်ယောက်ျားနှစ်ဦးကြားမှာ ပြဿနာမရှိစေ
ရ။ ပဋိပက္ခမပေါ်စေရ။ အရုပ်အရှင်း အလျှင်းမရှိစေရ။ မသဇင်နွယ်
တို့က အဲသည်လောက် ပိုင်သည်။ နိုင်သည်။

အများအမြင်မှာတော့ သဇင်နွယ်၏ အမြတ်နိုးဆုံးချစ်သူ
သည် လင်းအောင်။ သဇင်နွယ်ကို ဂရုအစိုက်ဆုံး အယုယဆုံးချစ်
သူသည် လင်းအောင် သဇင်နွယ်က ပြန်လည်ယုယပြုစုခြင်းကို ခံရသူ
သည် လင်းအောင်။

လင်းအောင်ဆိုတာက အသက် ၃၀ ခန့်ရှိပြီ။ အသားဖြူဖြူ
လူရည်သန်သန် တရုတ်ကပြား ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာ
နှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ်မှ သမိုင်းအဓိကဖြင့် ဘွဲ့ရထားသည်။

လင်းအောင်မှာ အစိုးရဌာနကြီးတစ်ခုက အထက်တန်း စာရေး ဖြစ်၏။ သည်တော့ သူရသည့်လခမှာ ၃၀၀ ကျပ်ပင်မပြည့်၊ သူ့မှာ တရားဝင်မိန်းမကြီးရှိသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ့မိန်းမကလည်း သူ့လိုပဲ သမိုင်းဘာသာဖြင့် ဘွဲ့ရသည်။ သမဝါယမ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အထည်တွေပေတိုင်း၊ ဂိုက်တိုင်းရင်း အလုပ်ရှုပ်နေသူ ဖြစ်၏။ သည်တော့ လင်းအောင်တစ်ယောက် ထင်တိုင်းပေါက်ပြီ။ မိန်းမကို ဘေးချိတ်၊ သားငယ်ကိုချောင်ထိုးပြီး ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင် မှာ လူပျိုယောင်ဆောင်သည်။ စားကျက်ကိုဖွေသည်။ စားကွက်ကို ကြည့်သည်။ စားကြောကို တွေ့ပြီ။ သူတွေ့တာက သဇင်နွယ်ဆို သည့် သားသမင်မကလေး။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာလည်ရင်း၊ စိန်ဂျန်းဈေးမှာ ပွေ့ရင်း၊ လင်းအောင်နှင့် သဇင်နွယ်တို့ တွေ့ကြသည်။ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း နှစ်ဦးသား ရင်းနှီးသွားသည်မှာ မပြောနဲ့တော့၊ သူတို့နှစ်ဦးစတင်တွေ့ ဆုံကြသည့် စနေနေ့တစ်နေ့ကိုပဲ မှတ်မိသေးတော့။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ အချိုရှာနေသော လင်းအောင်သည် သကာရည်ပုလင်းကို ခလုတ် တိုက်မိပြီ။ လက်ထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့်လျှောက်လာ သော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အနောက်ဘက်တန်းမှာ လင်းအောင်တွေ့သည်။

လင်းအောင်က ဖရိုဖရဲဖြစ်လာသော ထိုမိန်းကလေးကို ငေးကြည့်နေသည်။ သည်ခဏမှာ မိန်းကလေးလက်ထဲမှ အထုပ်နှစ် ထုပ် လွင့်ကျသွားပြီ။ ကောင်းလိုက်တဲ့ ကုသိုလ်ကံပါပဲ။ လင်းအောင် အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ပြေးကောက်သည်။ ပြီးတော့ ဣန္ဒြေရှင်မိန်းမဘား ထံ ပြေးသွား၏။ နှုတ်မှလည်း ချိုချိုသာသာ ပြောရသည်။

“ပစ္စည်းတွေ ဝယ်တာများတော့ မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေမှာပေါ့ နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့”

သဇင်နွယ်က ပါးချိုင့်ကလေးကို ခွက်သွားအောင် ပြီးရင်း တစ်ခွန်းတည်းသော စကားကိုဆိုသည်။ ပြီးတော့မှ စကားဆက်ပြော ရ၏။ လောကဝတ်ပြုရသည်လေ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

“အို...ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ဒါလောက် ကလေးကူညီတာများ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိ။

လင်းအောင်မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်ရင်း။ ဟုတ်ကဲ့တစ်ခွန်း ထွက်သွားပြန်၏။ ဘာဖြစ်လို့ ဟုတ်ကဲ့တွေ ထပ်အောင် ပြောနေမိ သည်ကိုပင် သဇင်နွယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မသိ၊ သူသိတာက လင်း အောင်၏ရုပ်ရည်၊ အမူအရာ၊ အပြောအဆိုကို အကဲခတ်နေမိခြင်း ပါ။

“ဘာနဲ့ပြန်မှာလဲ၊ ကားပါလားဟင်၊ ကျွန်တော်ပစ္စည်းတွေ ဝိုင်းကိုင်ပြီး လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

“အို...နေပါစေရှင်၊ ကားလည်း မပါပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘတ်စ်နဲ့ပြန်မလား၊ ကားဂိတ်ကို လိုက်ပို့ပေး ပါ့မယ်”

“ဟင်း...ဟင်း ဘတ်စ်နဲ့လည်း မပြန်ပါဘူးရှင်၊ ဇင်နွယ် က လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်မှာပါ”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုလည်း ပြန်လေ၊ ကျွန်တော်ကူညီပြီး လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ပစ္စည်းတွေ များနေလို့ပါ။ တစ်ခါထပ် ပြီး လွင့်ကျကုန်ဦးမယ်”

“ရပါတယ်ရှင် နေပါစေ”

ဒါလောက်ပဲ သဇင်နွယ်က ပြောဖြစ်တော့သည်။ လေသံက ပျော့သွား၏။ သည်လိုလေသံမျိုးလာလျှင် ဘယ်လိုဝင်ရမည်ဟု လင်း

အောင်ကသိပြီးသား၊ သို့နှင့် အနားကမခွာတော့ဘဲ ကပ်လိုက်လာ သည်။

“ကဲ...ဗျာ၊ ပေးပါ၊ ပေး...အဲဒီအထုပ်တွေ”

လင်းအောင်က လက်ကမ်းရုံမက ဆွဲလို့ပင်ယူလိုက်သည်။ သူဆွဲယူလိုက်သည့် အထုပ်မှာ ဘီစကစ်မုန့်ထုပ်၊ ဖိနပ်ဘူးနှင့်၊ ပြီးတော့ ...ပြီးတော့ အထုပ်တစ်ထုပ်က-

“အို...အဲဒီအထုပ် မယူပါနဲ့၊ ပေးပါ၊ ဇင်နွယ်ကို ပြန်ပေး ပါ”

“ဟာ...ဘာဖြစ်လဲ၊ ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကို...ကို”

“ကျွန်တော့်နာမည် လင်းအောင်ပါ”

“အဲ ကိုလင်းအောင်ရယ်ပေးပါ၊ အောက်ဆုံးက အထုပ် ပြန်ပေးပါ၊ ဇင်နွယ်ကို ပြန်ပေးပါ”

သည်တော့မှပဲ လင်းအောင်က အောက်ဆုံးက အထုပ်ကို ပြန်ကြည့်မိ၏။ လက်စသတ်တော့ သည်အထုပ်က...သည်အထုပ်က မိန်းကလေးတွေ အရေးပေါ်ရင် သုံးသည့် ဝှမ်းထုပ်၊ ဘလူးခရော့စ် ဝှမ်းထုပ်ပါလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှိပစေတော့လေ။ “ဝက်”ဖြစ်မှတော့ “ချေး” ကို ရွံနေ၍ မသင့်တော့။ လင်းအောင်က ခပ်တည်တည်ပဲ ကိုင်ပြီး လိုက်လာ၏။

“ရပါတယ်ဗျာ၊ မဇင်နွယ်ကလည်း၊ ကဲ...ပြော ဘယ်ကို ပြန်မှာလဲ”

“ဟို...ဟို ပန်းဆိုးတန်းတင်ပါ”

“ဪ...အနီးလေးပဲဗျာ၊ လာပါ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာပေါ့ နော်၊ ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်လိုက်ပြီး ပို့မယ်”

ဟုတ်သားပဲ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကနေ ပန်းဆိုးတန်းအထိဆိုတာ

က၊ ဘယ်မှာဝေးလို့လဲ၊ စကားပြောရင်း လမ်းလျှောက်သွားရင် ဘယ် ကြာမှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ သဇင်နွယ်က လင်းအောင်လက်ထဲမှာ ဟိုဝှမ်း ထုပ်ကြီးကိုလဲလာတာကို ရှက်နေသည်။ ရွံ့နေသည်။ အားလည်းနာနေ သည်။ တတ်နိုင်ဘူးလေ။ သူ့လက်ထဲက အတင်းပြန်ဆွဲယူလိုက် လည်း မဖြစ်။ ရှက်နေတော့ သူ့မျက်နှာကိုပင် သဇင်နွယ်မကြည့်ရဲ။

“ပန်းဆိုးတန်း၊ ဘယ်ဘလောက်လဲ”

လေးငါးခြောက်လှမ်း လျှောက်လာမိတော့မှ လင်းအောင်က မေးသည်။

“မီးရထားဘလောက်ပါ၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းဖက်က ဝင်ရမှာ ပေါ့”

သဇင်နွယ်က မျက်နှာကို ရှေ့တည်တည့်ကြည့်ပြီး ဖြေသည်။

“ဒါဖြင့် ပိုနီးတာပေါ့ လျှောက်ရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှစ်ယောက်သား စကားပြတ်သွားကြပြန်သည်။

လင်းအောင်က စကားဆက်ချင်သည်။ သို့သော် သဇင်နွယ် က ပခုံးချင်းယှဉ်၍ မလျှောက်၊ နောက်ချန်ပြီး လျှောက်လိုလျှောက်၊ ရှေ့က မြန်မြန်သွားလိုသွားနှင့် မူယာမာရာများနေလိုက်သည်။

လင်းအောင်က ဒါကိုသိသည်။ မိမိနှင့်တွဲပြီး လျှောက်သွား ရမည်ကို မလိုလားဟန် ပြနေကြောင်း နားလည်၏။ ကလေးအဖေ ဘဝသို့ရောက်၍ မိန်းမကျမ်း ကျေပြီးသူ မဟုတ်လား။ သဇင်နွယ်၏ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး မိမိအတော်အသင့် အားထုတ်ရုံဖြင့်ရမည်ဟု သိလိုက်ပြီ။ သည်တော့ လင်းအောင်က တစ်ပတ်ပြန်ခွေ၏။ နှစ်ပတ် သုံးပတ်ခွေ၏။ သဇင်နွယ်နှင့် ခပ်ဝေးဝေးက လျှောက်သည်။ ခပ်ခွာ ခွာပဲ လျှောက်သည်။ သူလည်း အတုမလျှောက်ချင်သည့်ဟန်။

ဝစီရာရပ်ရှင်ရုံရှေ့ရောက်ပြီ၊ ရှေ့မှသွားနေသော သဇင်နွယ် က ခြေလှမ်းနေသွား၏။ ရပ်ရှင်ပိုစတာ ကြည့်သလိုလို။ ခြေညောင်း

၍ နားသလိုလို။

“မဇင်နွယ်...ညောင်းပြီထင်တယ်၊ လျှောက်ရတာ”

“ဟင့်အင်း...ညောင်းပါဘူးရှင့်”

“ဪ...ဒါဖြင့် ရုပ်ရှင်ပိုစတာ ကြည့်မလို့လား”

“အို...ဟုတ်ပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို သဇင်နွယ်က ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက် ဆက်လှမ်းသည်။

“မဇင်နွယ် ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ ဝါသနာပါလားဗျ”

လင်းအောင်က သဇင်နွယ် ခြေလှမ်းကို အမိလိုက်ရင်း မေး၏။ သဇင်နွယ်က မကြားဟန်ပြုသည်။ ခုမှ သိသည့်လူ၊ ပြီးတော့ လမ်းဘေးမှာသိခဲ့သည့်လူ၊ သူနှင့်စကားတွေအများကြီး ပြောနေမိသော် ဈေးပေါလှချည်။ လွယ်လိုက်တဲ့မိန်းကလေး ထင်သွားမည်။ သည်တော့ စကားကို ဆင်ခြင်ပြောမှ။

“မဇင်နွယ်...ကျွန်တော်မေးတာကြားလား”

“ရှင်”

“ဪ...ရုပ်ရှင်ဝါသနာပါလားလို့”

“ဟင့်အင်း...သိပ်မပါဘူး၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း

ကြည့်တယ်လေ”

စကားပြတ်သွားပြန်၏။ စောစောက ပုံစံအတိုင်း ဆက် လျှောက်ကြသည်။ မြို့မရုံရှေ့ ရောက်လာ၏။ လင်းအောင်ကပဲ စကားစသည်။

“မြန်မာကားတွေ ကြည့်ဖြစ်သလားဟင်”

“ရှင်...”

“ဪ မြန်မာရုပ်ရှင်ကားတွေ...”

“ကြည့်ပါတယ်၊ မြန်မာကားတွေလည်း ကောင်းသားပဲ”

စကားပြောရင်း ပန်းဆိုးတန်းလမ်းဖက်သို့ ချိုးကွေ့လာကြ သည်။

“ရပါပြီ...ကို...ကိုလင်းအောင်၊ ဇင်နွယ် ဘာသာ သွား

တော့မယ်လေ”

“အို...မဟုတ်တာဘဲ အိမ်ထိအောင်လိုက်ပို့ပါမယ်”

“ရပါတယ်ရှင်၊ တော်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးပဲနော်”

သဇင်နွယ်က ပြောပြောဆိုဆို လင်းအောင် လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို လှမ်းယူ၏။ သည်ခဏမှာ သဇင်နွယ်လက်ထဲမှ သွားတိုက်ဆေးဘူး လမ်းပေါ်သို့ လွင့်ကျသွားပြန်သည်။

“ဟော ကြည့်ပါလား၊ မနိုင်မနင်းနဲ့ဗျာ၊ မဇင်နွယ်က

လည်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မဇင်နွယ်အိမ်ကို ကျွန်တော်သိမှာ

စိုးလို့လားဟင်”

သည်လိုမေးလာပြန်တော့လည်း သဇင်နွယ်က အားနာသွား ပြန်၏။ ပြီးတော့ ရယ်လည်း ရယ်ချင်လာသည်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်နေတာကိုး၊ မိမိနေသည့် နေရာဌာနကို မသိစေချင်တာ အမှန်၊ သည်တော့ ဟန်ဆောင်နေပါလျက်နှင့် ပြုံးမိအောင် ပြုံးမိသေးသည်။ ဒါကို လင်းအောင်က မြင်၏။

“ဘာပြုံးတာလဲ မဇင်နွယ်”

“ဪ ဟိုဒင်း ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

“ပြောပါဗျာ၊ အားမနာပါနဲ့၊ မဇင်နွယ်အိမ်သိမှာစိုး

လို့လား”

သဇင်နွယ်က ဘာမျှထပ်မပြောတော့။ ပြောစရာလည်းမရှိ တော့။ ဘယ်လိုပြောရမှန်းလည်း မသိတော့ပြီ။ သည်အချိန်မှာ လင်း အောင်က ခပ်တည်တည်ပဲ သူ့ဘေးကလျှောက်လိုက်လာသည်။ လင်း အောင်ကလည်း ဘာမျှထပ်မမေး။

တော်တော်ကလေး လျှောက်လာပြီတော့ သဇင်နွယ်က ရုပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လင်းအောင်ကို လှည့်ကြည့်၏။

“ရောက်ပြီလား မဇင်နွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“ဘယ်အခန်းလဲ၊ ဒီတည့်တည့်အိမ်ခန်း”

“အိမ်ခန်း မဟုတ်ဘူးရှင့်”

“ဟင် ဒါဖြင့်”

“အဆောင်လေ၊ မိန်းကလေး အဆောင်ပါ၊ ဇင်နွယ်သွား မယ်နော်၊ ကျေးဇူးပဲရှင့်”

သဇင်နွယ်က ပြောပြောဆိုဆို လက်ကမ်းပြန်၏။ သည် တစ်ခါတော့လင်းအောင်က ငြင်း၍မဖြစ်။ သို့နှင့် လက်ထဲက ပစ္စည်း တွေကို လှမ်းပေးရသည်။ သဇင်နွယ်က ပစ္စည်းတွေယူပြီး ခပ်သုတ် သုတ် လှမ်းထွက်သွား၏။ လင်းအောင်က ငေး၍ ကျန်ရစ်သည်။

သီဂီဆောင် လှေကားဝသို့ရောက်ပြီ သည်မှာ သဇင်နွယ်က နောက်သို့ သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်၏။ လင်းအောင် စောင့်ကြည့် နေသည်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားသည်။ သဇင်နွယ်က ပြုံးပြသည်။ ပြီးဟော့ ကြော့ကြော့မော့မော့၊ ကော့ကော့ကလေးပဲအဆောင်လှေကား ကို ပြေးတက်သွားလေသည်။

လမ်းပေါ်မှာတွေ့၊ လမ်းပေါ်မှာခင်၊ လမ်းပေါ်မှာငြိ၊ လင်း အောင်နှင့် သဇင်နွယ်တို့ဆုံမိသည်က ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ။

နောက်တော့ လင်းအောင်က သဇင်နွယ်၏ အဆောင်သို့ တစ်နေ့တစ်ခေါက် ရောက်သည်။ နှစ်ခေါက်လည်း လာသည်။ သုံးခေါက်လည်း တွေ့သည်။ အချိန်ကြာလာတော့ ပန်းဆိုးတန်းကနေ သဇင်နွယ် ရုံးရှိသော ဗိုလ်ဆွန်ပက်လေးလမ်းသို့ အကြိုအပို့ပင် လုပ်လာသည်။ မနက်တစ်ခေါက်၊ ညနေတစ်ခေါက်၊ ပြီးတော့ ညလည်း ရောက်သည်လေ။

ကြာတော့လည်း ယောက်ျားနှင့်မိန်းမတွေ့ရဖန်များ၍ အတွေ့ကိုခင်၊ အထိကိုခင်၊ သံယောဇဉ်တွယ်မိကြပြီ။ လင်းအောင် က ပထမတော့ လူပျိုလိုလို တစ်ခုလပ်လိုလို ပြောသည်။ သဇင်နွယ် နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ကြပြီးတော့လည်း အဖုံးအကွယ် တွေ မရှိတော့ပြီ။ လင်းအောင်က မှန်ရာကို ပြောသည်။ မိမိမှာ လက်ထပ်ပြီး အိမ်ထောင်ကြီးနှင့်ကလေးလည်း ရှိသည်။ လူပျိုမဟုတ်။

ရှိစေတော့လေ၊ ခုနေအခါမျိုး ရောက်မှတော့ သဇင်နွယ် အနေဖြင့် နောက်ဆုတ်၍ မရတော့ပြီ။ လင်းအောင်ကို မယားရှိလင် တစ်ဦးအသွင် မမြင်တော့...

ကိုယ်နှင့်တွေ့တုန်း ကိုယ့်အချစ်ဆုံးလင်။ ချစ်ကြင်ဖွယ် အကောင်းဆုံး ယောက်ျား၊ အားထားဖွယ် အကောင်းဆုံး ချစ်သူ လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ခုလို သဘောထားတာပဲ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ သည့်ထက်ပိုပြီးတော့ဖြင့် သဇင်နွယ်က ဘာလုပ်နိုင်ဦးမှာ တဲ့လဲ။

အမှန်တော့ဖြင့် သဇင်နွယ်က စိတ်ကောင်းရှိသည်။ လူတစ် ဗက်သားကို ကူညီချင်သည်။ သူငယ်ချင်းကို ခင်သည်။ သူ့ဘဝမှာ မှီခိုတွယ်တာစရာ ဘယ်မှာမှ မရှိတော့သည့် တစ်ကောင်ကြွက် မဟုတ်လား၊ တွေ့သမျှ အပေါင်းအသင်းသည် သူ့ဆွေမျိုး၊ သူ့ဘဝ သူ့ချစ်သူ ခင်သူ။

သဇင်နွယ်မှာ ချစ်စရာကောင်းသည့်အချက် တစ်ခုရှိသေး သည်။ ဒါက လူတစ်ယောက်က တစ်ယောက်အပေါ်၊ အပေါ်စီးနှင့် နိုင်လိုမင်းထက် ပြောနေသလား၊ လုပ်နေသလား၊ သဇင်နွယ်တွေ့ လျှင် မြင်လျှင် အမုန်းခံပြီး သူဝင်ပြောသည်။ အင်အားနှင့် အနိုင်ကျင့် သည့် ပုံစံမျိုး သူတွေ့လျှင် ဘယ်တော့မှ ကြည့်မနေ။ သူနှင့်မဆိုင် ပေမယ့် ဝင်ပြောတာပဲ၊ ဝင်ဖြေရှင်းတာပဲ၊ မုန်းချင်လည်း မုန်းကြစမ်း။

ကြည့်လေ၊ တစ်ခါတုန်းက အေးကြည်မ ခေါက်ထီးကို အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်သီဂီနွယ်ရဲ့ အိမ်ဖော် ကောင်မလေးက ငှားသည်။ တစ်ကြိမ်ငှားသည်။ နှစ်ကြိမ်ငှားသည်။ သုံးကြိမ်ငှားသည်။ ဟိုကောင်မလေးကလည်း အဆောင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ အိမ်ဖော်ဆိုပြီး အပေါ်စီးနှင့် လုပ်သည်။ အေးကြည်မက အားနာလို့ ပေးလိုက်ရ၏။ ဒါကို သဇင်နွယ်တွေ့တော့ ဝင်ပြောပြီ။

“ဟေ့ မမနွယ်ကို ပြောလိုက်၊ မိုးရွာထဲသွားဖို့ ကိစ္စပေါ်တိုင်း တို့ထီးလာမငှားနဲ့။ ထီးတစ်ချောင်းဝယ်ထားလို့ ပြောလိုက်”

သဇင်နွယ်ဆိုတာက အဲဒီလိုမိန်းမ။ အေးကြည်မမှာတော့ အဆောင်ရှင် ဒေါ်သီဂီနွယ်ကို အားနာလိုက်တာ။ သဇင်နွယ်ကတော့ ဆတ်ဆတ်ကြိမိန်းမ။

သဇင်နွယ်နှင့်အတူသွားသည့်အခါတွင် လမ်းပေါ်က ယောက်ျားလေးတွေက သဇင်နွယ်နှင့်အဖော်မိန်းကလေးတွေကို နောက်လားပြောင်လား လုပ်သလား၊ သဇင်နွယ် ဆတ်ဆတ်ကြိမိ ဘယ်တော့မှ မခံ။

“ဟေ့ ကိုယ့်လူတို့ရဲ့၊ တို့ဟာ မြန်မာမိန်းကလေးတွေ၊ ယူတို့က မြန်မာအမျိုးသားတွေ၊ ကိုယ့်အမျိုးသားအချင်းချင်း စောင့်ရှောက်ဖို့ စိတ်မကူးဘူး၊ အရှက်ကွဲအောင် ပြောင်ဖို့နောက်ဖို့ပဲ တတ်တယ်၊ လမ်းသရဲစိတ်ဓာတ်၊ ကလေးကချေ စိတ်ဓာတ်၊ တိုင်းပြည်ကြီးသား မပီသတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ မြေမြှုပ်လိုက်စမ်းပါကွာ”

လူလယ်ကောင်မှာ လူစည်ကားသည့်နေရာမှာ သဇင်နွယ်က အဲသည်လို ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ဝင်ပြောသည်။ နောက်တစ်ခါ သဇင်နွယ်တို့ မိန်းကလေးအုပ်စု လာလျှင် ဘယ်သူမှ မပြောင်ရဲကြ။ မနောက်ရဲကြ။ အနားမကပ်ကြ။

သဇင်နွယ်ဆိုတာက တစ်ပါးသူ ဒုက္ခရောက်နေလျှင် သူ့အတော်ခံပြီး ကျွေးသည်။ ကြည့်ပါ။ သူ့အစ်မ ဝမ်းကွဲတစ်ယောက် မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံသို့ တက်ရသည်။ ကလေးက ၆ ယောက်၊ လင်က ယာဉ်မောင်း၊ ကလေးတွေမှာ ထမင်းစားရတစ်ရက် မစားရတစ်ရက်၊ ဒုက္ခတွေ့လျက်၊ ဂရုတစိုက် ထမင်းချက်ကျွေးမည့် ဆွေမျိုးမရှိ။

ဒါကို သဇင်နွယ်သိတော့ ရုံးနေ့တစ်ဝက်ခွင့်ယူပြီး နေ့တိုင်းပဲ ကလေးတွေဆီ ထမင်းသွားပို့သည်။ ဆိုင်ကဝယ်သည့်အခါ ဝယ်၊ သူကိုယ်တိုင် ချက်သည့်အခါချက်၊ တစ်ခါတလေ ဒံပေါက်ထမင်း သုံးလေးထုပ် ဝယ်သွားသည့်အခါလည်း ရှိ၏။

အဆောင်သို့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မိန်းမကြီးများ မကြာခဏ လာတတ်၏။ ကြက်ဥ ယူလာသည်။ ဟင်းသီး၊ ဟင်းရွက်ယူလာသည်။ ပြီးတော့ အဆောင်သူတွေကို ဒီပစ္စည်းတွေလက်ဆောင်ပေးပြီး အဝတ်ဟောင်းကလေးများ ပေးပါဟု တောင်းတတ်၏။

ဒါမျိုး သဇင်နွယ်တွေ့လျှင် ဝေဿန္တ ရာကတော် ကျနေတာပဲ၊ သူ့အဝတ်အစားသေတ္တာ ဖွင့်သည်။ တစ်ပတ်နွမ်းတွေ၊ သူသဘောမကျသည့် အဝတ်အစားတွေထုတ်၊ အဝတ်လာတောင်းသော မိန်းမကြီးတွေကို အကုန်လုံး ပေးပစ်သည်။ အလကား ပေးပစ်သည်။ သူတို့ထံက ကြက်ဥ၊ သစ်သီး ဘာမှ ပြန်မယူဘဲ ပေးပစ်သည်။

ပြီးတော့ သဇင်နွယ်က ပြောသေး၏။
“အမေကြီး ဇင်နွယ်စေတနာနဲ့ လှူတာပါ၊ ယူပါ၊ ဘာပစ္စည်းမှ ပြန်မပေးခဲ့ပါနဲ့၊ အမေကြီးတို့ကို ဒီပစ္စည်းတွေ ပေးလိုက်ရရင် ဇင်နွယ်ဝမ်းသာပြီး ကျေနပ်ပြီ”

သဇင်နွယ် ဆိုတာက အဲသည်လိုမိန်းမ၊ စိတ်ကောင်းရှိသည်။ သူတစ်ပါးကို ကူညီချင်သည်။ ပေးချင်ကမ်းချင်သည်။ လိမ်ညာလို့မပြောတတ်။ မဆိုတတ်။ ပုထုဇဉ်လူသားမို့ သူလည်း မှားတာ

ရှိမည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စေတနာ သူ့စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ အသိအမှတ် ပြုရမည်။

သဇင်နွယ်က ထင်သည်။ သည်လောကကြီးမှာ လင်းအောင် အပြင် ယောက်ျားတွေ ရှိမှ ရှိသေးရဲ့လား။ လင်းအောင်လို ယောက်ျား ဆိုတာ ရှိပါသေးရဲ့လား။

ပထမတော့ သဇင်နွယ်က တွေးမိသည်။ အဲသည်လိုပဲ တွေးမိသည်။ သို့သော် လှမ်းအောင်လိုပဲ မိမိကို အလိုလိုက်သူ၊ လင်းအောင်ထက်ပင် အစဉ် ဂရုစိုက်နိုင်သူ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သဇင်နွယ်တွေ့ပြီ။

သည်လူက လင်းအောင်ထက် အသက်ကြီးသည်။ ဧရာပိုင်း သို့ ရောက်နေသည့် ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး၊ အသက်ကပဲ ၅၀ ကျော် ၆၀ နားသို့ ကပ်နေပြီ။ သို့သော် ဆရာဝန်မို့ ထင်ပါရဲ့။ အလွန်အမင်း ရုပ်ရည်မကျ။ ခေတ်စကားနှစ်ပြောရသော် “နပျိုစွာ အိုမင်းသူ”။

ကြည့်လေ ဆံပင်ဖြူပေမယ့် ဆံပင်နက်ဆေးကို သုံးသည် မို့။ သိပ်ပြီးအကြည့်ရမအိုလှ။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားက သားနား သလောက် အဆင့်နုနု၊ အညှိုးနုနုလေးတွေကို ဝတ်သည်။ သွားလာ လှုပ်ရှားပုံက သူ့ကလေးလက်လက်။ သည်ဆရာဝန်ကြီးကို သဇင် နွယ် မက်မောထွယ်တက်ရသည့်အကြောင်းက ငွေသုံးနိုင်ခြင်းကြောင့်။

ကွာသည်။

လင်းအောင်နှင့် ဆရာဝန်ကြီး ဦးစံထွန်းနိုင်တို့အကြားမှာ ကွာဟမှုက အတော်ကြီးမားသည်။

ဘာလဲ။

လခ သုံးရာလောက်ရသည့် လင်းအောင်က သဇင်နွယ်ကို ချစ်ပဲချစ်တတ်သည်။ လေဟာပြင်ဈေးမှာ စားဖို့သောက်ဖို့ပင် လင်းအောင်က အစဉ်အမြဲ မတတ်နိုင်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဝင်လို့မှ မုန့်အဝမကျွေးနိုင်သူ စာရေးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို အပေါင်းအသင်း

လုပ်နေတော့ သည်မျှဆင်းရဲသည်ကို ဆင်းရဲသည်ဟု မမြင်နှင့်။ သူ့မှာ အိမ်ထောင်နှင့် သားနှင့်မယားနှင့်၊ စားဖို့ဝတ်ဖို့၊ နေဖို့လည်း လိုသေးသည်။

ဦးစံထွန်းနိုင်ကတော့ သည်လိုမဟုတ်။ သူက ရနိုင်ပြည်နယ် မှာနေသည်။ ရန်ကုန်ကို တစ်လတစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်၊ တစ်ခါတ လေ သုံးခေါက်လာသည်။ လာတိုင်းပဲ သဇင်နွယ်အဖို့ ကိုးရာမျိုး တစ်ထောင်မျိုး အဖိုးတန်လက်ဆောင် ပါလာသည်။ လက်ဆောင် မပါလျှင် ငွေပေးသွားသည်။ ငွေကျပ် ၁၀၀၊ ၂၀၀ ဆိုတာ မုန့်ဖိုး ပဲရှိမည်။

သူပေးလျှင် လေးငါးရာအထက်၊ အစိတ်တန်အုပ်လိုက်။ သဇင်နွယ်နှင့် ဦးစံထွန်းနိုင်တို့ တွေ့ကြုံပုံကတော့ အနည်း ငယ် ဆန်းကြယ်သည်ဟု ဆိုရမည်လားမသိ။

သဇင်နွယ်တစ်ယောက် တနင်္ဂနွေတစ်နေ့မှာ ရန်ကင်းမြို့သို့ အလည်သွားသည်။ ရန်ကင်းမြို့ ရဲစခန်းအနီးမှာ လမ်းဖြတ်ကူးနေ သော သဇင်နွယ်ကို ဦးစံထွန်းနိုင်မောင်းသော လင့်ရီဇာကားဖြင့် မတော်တဆ တိုက်မိသည်။

ကားတိုက်မိ၍ သဇင်နွယ်ခြေထောက်မှာ အနည်းငယ်ဒဏ် ရာ ရသည်။ သို့သော် ဦးစံထွန်းနိုင်က ဂရုစိုက်လွန်းလှချေရဲ့။ သဇင်နွယ်ကို အနီးဆုံးဆေးတိုက်မှာ ဆေးထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ပန်းဆိုးတန်းရှိ အဆောင်သို့ ကိုယ်တိုင်ပို့ပေးသည်။ နောက်တော့ သဇင်နွယ်တို့ အဆောင်သို့တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက် အလည်ရောက်သည်။

အဲသည်ကစလို့။

သဇင်နွယ်ရဲ့ မိဘမဲ့၊ ဆွေမျိုးမရှိ ဘဝကို ဦးစံထွန်းနိုင်က သနားသည်။ သဇင်နွယ် ဆိုစကားအတိုင်း ပြောရလျှင် အပေခေါ် စရာမရှိတော့သော တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝတွင် ဦးစံထွန်းနိုင်ကို သဇင်

နွယ်ခေါ်သည်က “ဒက်ဒီ”

ဦးစံထွန်းနိုင်ကလည်း သဇင်နွယ်ကို တယုတယပြန်လို့ ခေါ်ပါ၏။ “သမီး” တဲ့။

ဒယ်ဒီနှင့်သမီး၊ သမီးနှင့်ဒယ်ဒီတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက သည်မျှ နှင့်မပြီး၊ သည်ခရီးမှာ မရပဲ။ သည်မှတ်တိုင်မှာ မဆုံးပြီ။

သွားရင်း၊ လာရင်း၊ ထိရင်း၊ တွေ့ရင်း အချင်းချင်း ရင်းနှီး ကြသည်မှာ မပြောပါနှင့်တော့။

အမှန်တော့ လင်းအောင်က လူလည်မှလူလည်။ ဂျင်ပေါ် ကထုံးဆိုတာ သူ။ သို့သော် သဇင်နွယ်နှင့် ဦးစံထွန်းနိုင်တို့၏ ဇာတ်လမ်းကိုလင်းအောင်သိမလိုက်ချေ။ သဇင်နွယ်က ဦးစံထွန်းနိုင်ဆို သည့် နာမည်ကို ပျောက်ထားသည်။ လင်းအောင်ကို လုံးဝအသိမပေး တဲ ထားသည်။ သဇင်နွယ်နှင့် ဦးစံထွန်းနိုင်တို့နှစ်ပါးကြည်ကြသည် မှာပင် နေရာက မြို့ထဲမှာမရှိ။ မင်္ဂလာဒုံ ဆယ်မိုင် စော်ဘွားကြီးကုန်း ရွာ အိမ်တစ်အိမ်မှာ စတည်းချကြသည်။ ဒါကြောင့် သဇင်နွယ်တို့ ဇာတ်လမ်းကို လင်းအောင်မသိလိုက်၊ မရိပ်မိလိုက်။

သို့သော်-

သည်သို့သော်က သဇင်နွယ်နှင့်လင်းအောင်တို့အတွက် အလွန်အရေးကြီးသော “သို့သော်”

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်နေ့မှာ ပန်းဆိုးတန်းက ပဒေသာ စားသောက်ဆိုင်၌ စာရင်းရှင်းရသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့၍။

သည်တုန်းက စနေနေ့ တစ်နေ့။

ခါတိုင်း စနေနေ့ဆိုလျှင် လင်းအောင်နှင့် သဇင်နွယ်တို့ အတွက် ပွဲကြီးပွဲကောင်း။

လင်းအောင်ကလည်း စနေနေ့ရုံးဆင်းပြီးဆိုလျှင် သဇင်နွယ် ထံပြေးလာသည်။ သဇင်နွယ်ကတော့ စနေနေ့မှာ အဆောင်ပြန်လေ့ မရှိသည်မို့ အဝတ်အစားအပို စုံလင်စွာ ယူလာ၏။ ဝိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း

ရှိ သဇင်နွယ်တို့ ရုံးခန်းမှာ သဇင်နွယ်နှင့်လင်းအောင်တို့ တစ်နေ့ လုံး အချိန်ဖြုန်းကြသည်။ ရုံးမှာက အမှုထမ်းသိပ်များသည်မဟုတ်။ အမျိုးသမီးအမှုထမ်း သုံးလေးငါးဦးနှင့် သဇင်နွယ်ရယ်၊ ရုံးအုပ်ကြီး ကိုမျိုးနိုင်ရယ်၊ ရုံးစေထော်နီရယ် ဒါပဲဖြစ်သည်။

သဇင်နွယ်တို့ လုပ်ငန်းက နိုင်ငံခြား ကုန်တင်ပို့ရောင်းချရေး ကိုယ်စားလှယ်ဆိုတော့ အလုပ်က များသည်အခါများ၏။ နည်းသည် အခါ နည်းသည်။ အလုပ်နည်းသည်အခါ မန်နေဂျာကြီး မစ္စတာ ပီးကော့သည် ရုံးသို့ပင်မလာ။ သည်အခါမှာ သဇင်နွယ်တို့အတွက် ပွဲတော်ကြီးတွေပြီ။ ရုံးမှာကြိုက်သလိုနေ။ ထင်သလိုပြော၊ သဘောကျ သလို လုပ်ကြပေရော။

အလုပ်ပါးသည့် စနေနေ့များမှာ သဇင်နွယ်နှင့်လင်းအောင် တို့ကို အခြားလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ညှာသည်။

သူတို့ ရုံးစောစောဆင်းသွား၏။ သဇင်နွယ်တို့ မောင်နှံမှာ မစ္စတာပီးကော့အခန်းထဲက ၄ ယောက်ထိုင် ဆုံဟာရှည်ကြီး၌ အကြည် ဆိုက်၊ အကြိုက်တွေ့နေကြပြီ။ သည်လို စနေနေ့မှာ သဇင်နွယ်တစ် ယောက် အပျော်ဆုံး၊ အရွှင်ဆုံး၊ အကြည်ဆုံး၊ ပြီးတော့...

ညနေ နေဝင်ရီတရော မီးထွန်းချိန်ရောက်မှပဲ ရုံးခန်းက ပြန်ကြသည်။ တစ်ခါတလေ လေဟာပြင်ဈေးသွား၊ ကြည့်ဥဖောက် ထည့်သည့် ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက်သောက်၊ အအေးသောက်ပြီးမှ ပြန်ကြ သည်။ တစ်ခါတလေတော့ လင်းအောင်ကော သဇင်နွယ်ကော လ ကုန်ရက်မို့ ငွေမထွက်နိုင်ကြ။ သည်အခါ သံပရာရည်တစ်ခွက်၊ ကြိရည်တစ်ခွက်လောက်သောက်ပြီး အဆောင်သို့ ပြန်လာကြပြီ။

သည်တစ်ပတ် စနေနေ့မှာ အဲဒီ အစီအစဉ်မရှိ။

လင်းအောင်က ရုံးမှတာဝန်ဖြင့် စနေနေ့မှာ ပဲခူးသို့သွား ရမည်။ သည်တော့ သဇင်နွယ်တစ်ယောက်ပျင်းနေသည်။ စနေနေ့ ရုံးလာတက်ရသည်ကိုပင် ပျင်းရိလေးတွဲသည်။ စိတ်မပါ၊ ဖြစ်နိုင်

လျှင် အဆောင်ပြန်အိပ်ချင်နေတော့၏။ ဒါပေမဲ့ သဇင်နွယ်ကြာကြာ မပျင်းလိုက်ရချေ။

“ကလင်...ကလင်”

“သဇင်နွယ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဇင်နွယ်ပါရင့်”

“သမီးလား...ဒယ်ဒီပါ။ ဒီနေ့မနက်ပဲရောက်တယ်၊ တွေ့ချင်တယ်ကွယ်၊ လွမ်းလှပြီ”

“ဟင်...ဒယ်ဒီရောက်နေတယ်၊ အို ဇင်နွယ် ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ တွေ့မယ်၊ တွေ့မယ် ဘယ်ကိုလာရမှာလဲကွယ်”

“ဒယ်ဒီလာမယ်လေ၊ ရုံးအောက်ကို ဆင်းခဲ့ပါလား၊ ဒီနေ့ တစ်ညနေလုံး သမီးနဲ့အတူ နေမယ်”

ဒယ်ဒီလာပြီး ဒယ်ဒီရောက်နေပြီ။ သဇင်နွယ် တစ်ယောက် မြူးသွားသည်။ ရွှင်သွားသည်။ ပျော်သွားသည်။ မပျော်ပဲနေမလားလေ။ ဒယ်ဒီဆိုတာက သဇင်နွယ်ရဲ့ အားအကိုးရဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒယ်ဒီနှင့်တွေ့သည့်အခါ သဇင်နွယ်တို့ ရွှေယူမလား၊ ငွေယူမလား၊ လိုချင်တာပြော သဘောကျ ဖြစ်စေရမည်။

ခုလည်းကြည့်...။

ဒယ်ဒီတစ်ယောက် ရခိုင်ကရောက်လာပြန်ပြီ။ ဘာလက်ဆောင်တွေပါသလဲ မသိရ။ သမီးငယ်တစ်ယောက် ပွပေါက်တိုးပြန်ပြီ။

သဇင်နွယ်က မစ္စတာပီးကော့ကို ခွင့်တောင်းနေဖို့ မလို။ စနေနေ့မဟုတ်လား။ အလုပ်ကလည်း ပါးတော့ မစ္စတာပီးကော့ရုံးမတက်။ ပြီးတော့ လင်းအောင်လည်း ရန်ကုန်မှာမရှိ။ သည်ကနေ့တော့ ဒယ်ဒီနှင့်သမီးတို့ ပျော်ပျော်ကြီး အချစ်နာလန်ထလို ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ သဇင်နွယ်တစ်ယောက် ရုံးအောက်သို့ ရောက်နေပြီ။ ဦးစံထွန်းနိုင်လည်း မကြာမီရောက်လာ၏။ ဖယ်မလီယာ နံပါတ်အနက် တက္ကစိကားကလေးဖြင့်။

ပထမအစီအစဉ်အရ နီးနီးနားနား ပန်းဆိုးတန်းက ပဒေသာစားသောက်ဆိုင်မှာ နေ့လယ်စာ စားကြမည့်။ ဖယ်မလီယာကားကလေးသည် ဒယ်ဒီနှင့် သမီးငယ်ကို ပန်းဆိုးတန်းပဒေသာစားသောက်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားမည်။

ပဒေသာ စားသောက်ဆိုင်မှာ စနေနေ့ဖို့ လူများသည်။ ကိစ္စမရှိ အရှေ့ဆောင်မှာ အခန်းလွတ်ရှိသည်။ အခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင် စကားပြောရင်း ဒယ်ဒီနှင့်သမီးတို့ အချိန်ဖြုန်းနေကျ သို့သော်...

သည်ကနေ့တော့ အခန်းလွတ်မရှိ။ သည်တော့ သဇင်နွယ်တို့အပြင်မှာပဲ နေရာရသည်။ အခြားတစ်ခုတော့ လှမြင်သည်။ အသိမိတ်ဆွေတွေနှင့် တိုးတတ်သည်။ အဆုံးသဖြင့် ဦးစံထွန်းနိုင်လိုငါးဆယ်ကျော်သက်ကျားအိုနှင့် တွေ့သည့်ကဲ့ သဇင်နွယ် နည်းနည်းတော့ရှက်သား။

အဲသည်တော့ သဇင်နွယ်က အကြံအဖန်လုပ်လေ၏။ ကြည့်ပါ။ အလွယ်ကလေးပဲ။ သဇင်နွယ်က မိမိအောက်ဆိုင်၏ ထောင့်က စားပွဲမှာ နေရာယူသည်။ ပြီးတော့ မိမိကို နံရံဘက်သို့လှည့်သည်။ ဆံပင်ရှည်ကို ဖားလျားချလိုက်၏။ မျက်နှာကို ဆံပင်ရှည်ဖြင့်ကွယ်သည်။ ကားသည်။ ဖုံးသည်။ သူ့ဆံပင်နွယ်များသည် မျက်နှာကြက်ပန်ကာအောက်တွင် လှုပ်ယမ်းကာစား၏။ သို့သော် သဇင်နွယ်မျက်နှာကိုတော့ သေသေချာချာဖုံးကာလို့ မထင်ထားလေသည်။

ဦးစံထွန်းနိုင်နှင့် သဇင်နွယ်တို့ စကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်သည်။

လွမ်းတာကို စာဖွဲ့သည်။ သတိရတာကိုစာဖွဲ့သည်။ အောက်
မေတာကိုစာဖွဲ့သည်။ တိတိတာတာ ပလိပလာ အညုအခရာတွေ
နှင့် ဒယ်ဒီတစ်ယောက် အသည်းနှလုံးတွေ ယောက်ယက်ခတ်သွားပါ
လိမ့်မည်။

ခေါက်ဆွဲကြော်တွေမှာပြီး တို့ပင်မတို့နိုင်သေး။ စကားပြော
လိုကမဝ။ ဘေးအမြင်မှာတော့ ဆံပင်ဖားလျားချပြီး မျက်နှာကွယ်
ထားသည့်ကောင်မလေးတစ်ဦးလို့သာ သိမည်။ သဇင်နွယ်မျက်နှာကို
လုံးဝမမြင်ရ။ သည်တော့ သဇင်နွယ်အဖို့ အနေချောင်သည်။ အထိုင်
ချောင်သည်။ သူများမြင်မှာ မစိုးရိမ်ရ။

ဒါပေမဲ့-

တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်သေးတော့။ ပဲခူးသွားမည်ပြောသည့် လင်း
အောင်တစ်ယောက် ပဒေသာစားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။
လင်းအောင်က အကြံအဖန်လုပ်လာသည်။ သဇင်နွယ်ကို သည်စနေ
မှာ “ခေါက်” ထားမည်။ ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပေါက်စနကလေး
တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ပဒေသာ စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာ
သည်။

ကဲ- ကျားနှင့်ဆင်တော့ လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြပြီ။

လင်းအောင်တစ်ယောက် ပဒေသာဆိုင်ထဲဝင် စားသောက်
ဖွယ်မှာပြီးသည်အထိ သဇင်နွယ်ကို မမြင်သေး။ ခဏကြာတော့မှ
ဆံပင်ရှည်တွေချပြီး မျက်နှာကို ပုံးကာထားသည့် ကောင်မလေးတစ်
ယောက်ကို တွေ့သည်။ သို့သော် သဇင်နွယ်မှန်း လုံးဝမသိ၊ လုံးဝ
မထင်။ ထင်စရာလည်းမရှိ။ ခုလောက်ဆို သဇင်နွယ်တစ်ယောက်
အဆောင်ပြန်ရောက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ အပျင်းဆန့်နေလိမ့်မည်။
အဲဒီလိုပဲသိသည်။

သို့သော် မထင်မှတ်သည့် အရေးအခင်းတွေက ရုတ်တရက်
ပေါ်လာသည်။ သဇင်နွယ်က စကားကောင်းတုန်း ဆိုင်ထဲကို ခေါင်းပဲ

ကြည့်သည်။ သမင်လည်ပြန်ခဲ့သည်။ သည်အချိန်မှာ အဲသည့်အချိန်
မှာ-

လင်းအောင်က ဆိုင်ထဲသို့ မျက်လုံးမဆိုးလိုက်သည်။ ဆိုင်
မှာ အမှုထမ်းနေသည့် စားပွဲထိုး မိန်းမပျိုကလေးတွေ ငမ်းသည်။
သူတို့ အသွားအလာကို ငေးသည်။ ဆိုင်မှာလာပြီး စားကြသောက်ကြ
သည့် တခြားစုံတွဲတွေကို ကြည့်သည်။

သည်မှာတင် သဇင်နွယ်နှင့် လင်းအောင်တို့ မျက်လုံးချင်းဆုံ
သွားပြီ။

ဟင် သဇင်နွယ်ပါလား၊ သဇင်နွယ်ပါလား။

ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့်ပြုံးရယ်ကာ ပြောဆိုနေလိုက်သည့်
သဇင်နွယ်ပုံက၊ လောကကြီးကို မေ့လို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လို့။

လင်းအောင်က သဇင်နွယ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပါ၏။
သဇင်နွယ်ကတော့ လင်းအောင်ကိုမမြင်။ မတွေ့။ သို့နှင့် သူ့ခေါင်း
ကို အသာအယာပဲ ပြန်လှည့်သွား၏။ နောက်တော့ စောစောကလို
ပဲ ဆံပင်နွယ်များကို ဖားလျားချပြီး မျက်နှာကိုပုံးကာသည်။ ဦးစံ
ထွန်းနိုင်နှင့် နှစ်ပါးကြည်လို့ ရယ်တစ်ခါ ပြုံးတလှည့်၊ ပလိပလာ
စကားကလေးများဖြင့် တိတာနဲ့လို့။

“ကဲ သမီးလး ဒယ်ဒီတို့ သွားကြမယ်။ ကားစောင့်နေ
ရတာ အားနာပါတယ်။”

“အိုကေ ဒယ်ဒီ၊ သွားမယ်လေ၊ ဒီမှာ ထိုင်ရတာလည်း
ညောင်းလှပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို သဇင်နွယ်က နေရာမှ ထရပ်၏။
မိန်းကလေးတို့သာတာဝ၊ နေရာမှထထွင် ထဘီပြင်ဝတ်နေသည်။

“သွားကြတော့မလို့လား နေကြပါဦး၊ စကားလေးတစ်
ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောကြရအောင်”

လင်းအောင်က သဇင်နွယ်တို့ဆီ ရောက်လာသည်။ သူက

မထေမဲ့မြင်၊ မထိလေးစား၊ အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ထဘီကိုင့် ဝတ်နေသော သဇင်နွယ်က ရုတ်တရက် မော့ မကြည့်ဖြစ်သေး။ လင်းအောင်လိုလည်းမထင်၊ သို့သော် မော်ကြည့် လိုက်သော အခါတွင်တော့-

“ဟင် ဟင် ကို ကိုလင်းအောင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လင်းအောင်ပေါ့၊ နင်ဒီကို ဘာလာလုပ် တာလဲ ဇင်နွယ်”

ရုတ်တရက် တွေ့ကြပြီဆိုတော့ ရန်သူကြီးပမာ ဖြစ်ကုန်ကြ ပြီ၊ အရင်ကလို ဒါလင်တွေ၊ အချစ်တွေ၊ ကိုကိုတွေမရှိတော့။ နင်လုံးကြီးများရိုက်လို့ ခပ်မိုက်မိုက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ စကား ဆိုကြပြီ။

သဇင်နွယ်ကတော့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့၊ အသားကလေးများပင် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“ပြောလေ ခွေးကောင်မ၊ နင် ငါ့ကွယ်ရာမှာ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

“ကို...ကို...ကိုကို ပဲခူးသွားမယ် ဆို”

“အေးလေ နင့်အကျင့်ကိုသိလို့ ဖမ်းချင်လို့ ပဲခူးသွားမယ် ပြောတာလေ၊ ခုတော့ မိပြီမဟုတ်လား ကောင်မ။ လာ ခု ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ နင်နဲ့ငါ စာရင်းရှင်းရမယ်”

လင်းအောင်က ရှေ့တိုးလာ၏။ သဇင်နွယ်ကို ဇွတ်ဆွဲ ခေါ်တော့မလို သူ့ဟန်က။

သည်အချိန်မှာ ဦးစံထွန်းနိုင်က ရှေ့တိုးလာသည်။ အရပ် ဆိုးဆိုး မဖြစ်ခင် ဝင်ရလိမ့်မည်။

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ လာမလုပ်နဲ့ဗျာ၊ နောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်း ကြတာပေါ့”

“ဘာဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့ နောက်မှ ရှင်းရမှာလဲ၊ ကျုပ်မိန်းမ ကို ပြန်ခေါ်တာ ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုင်သလဲ”

“ဘယ်က မင်းမိန်းမလဲကွ၊ ဒီလိုမလုပ်နဲ့ ကိုယ့်လူ၊ အကုန် လုံး အရပ်ဆိုးကုန်မယ်၊ လူကြီးလူကောင်းတွေပဲဟာ ယဉ် ယဉ်ကျေးကျေးလုပ်မှပေါ့”

ဦးစံထွန်းနိုင်က ပြောပြောဆိုဆို သဇင်နွယ်လက်ကို ဆွဲပြီး သူ့နောက်ဖက်သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။ ခုအချိန်မှာတော့ စားသောက် ဆိုင်ထဲမှာ ပွဲကြီးပွဲကောင်း။ ဦးစံထွန်းနိုင်နှင့်လင်းအောင်တို့ နှစ်ဦး သား မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြပြီ။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဒေါသအခိုးတွေလျှံ လို့၊ ဒေါသအရောင်တွေလျှမ်းလို့။ ဒေါသမာန်တွေနှင့် အပြည့်။

သူတို့နှစ်ဦးဖြစ်ပုံကို ဘေးကလူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ ထဘီပြာနှင့် စားပွဲထိုးမိန်းကလေးတွေကတော့ ပြေးကြပြီ။

သည်မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ကြောက်လန့်လို့ ဝေးဝေးကိုရှောင်နေကြ ပြီ။

သည်အချိန်မှာ လင်းအောင်က ရှေ့တိုးလာ၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဖယ်ဗျာ၊ ကျုပ်မိန်းမ ကို ကျုပ်ခေါ်မလို့”

ဦးစံထွန်းနိုင်က မဖယ်။ မထိတရီမျက်နှာနှင့် လင်းအောင်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ဒီနေရာမှာ ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိဖို့မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းသိဖို့လိုတာက တို့ကို မနှောင့်ယှက်ဖို့ပဲ”

“ခင်ဗျားကြီးဘာသိလို့လဲ ဒါကျုပ်မိန်းမ၊ ဟေ့ဇင်နွယ် ထွက်ခွဲလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ နောက်မှာ ကွယ်နေတာလဲ။ ထွက်ခွဲ”

သဇင်နွယ်က အသံမထွက်တော့ဘဲ ငိုနေသည်။ ခုနေအခါ မှာတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့၊ ယောက်ျားနှစ်ဦးကြားမှာ ဘာများ

လုပ်နိုင်တော့မှာလဲ၊ အရှက်ကွဲဖို့ အခြေအနေကလွဲလို့ သဇင်နွယ် ဘာမျှမတတ်နိုင်။

သို့သော်-

တော်ပါသေးရဲ့၊ လက်သီးထိုးပွဲကလေး မဖြစ်ခင် ဆိုင်မန် နေရာရောက်လာသည်။ အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းသည်။ အဖြစ်အပျက် ကို မေးပြီး လင်းအောင်ကိုရော၊ ဦးစံထွန်းနိုင်ကိုပါ တောင်းပန်ဖြန် ဖြေ၏။

“ကဲဗျာ...တော်ကြပါတော့၊ ကျွန်တော်ကပဲ နှစ်ဦးစလုံး ကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပြဿနာရှင်းကြမယ်ဆိုရင် တခြားမှာ သွားရှင်းကြဗျာ၊ ဒီမှာက ဘေးလူတွေကို အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး...ဒီကိစ္စကို ဒီမှာ တစ်ခါတည်းရှင်းမှ ဖြစ် မယ်”

လင်းအောင်က ဒေါသနှင့် ရှေ့တိုးလာသည်။ သည်တော့ လည်း ဆိုင်မန်နေရာက တင်းပြို၊ မာပြို၊ ထန်ပြို။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူ၊ တောင်းပန်လို့ မရဘူးလား၊ မရရင် ရဲကိုခေါ်ပြီး အပ်ရလိမ့်မယ်၊ အလကားနေရင်း အမှုမဖြစ်ချင်ပါနဲ့ဗျာ”

လင်းအောင်က မန်နေဂျာမျက်နှာကို ပြန်ကြည့်၏။ မန်နေ ဂျာရဲ့ မျက်နှာက ခပ်တည်တည်၊ ခပ်တင်းတင်း၊ တကယ်လုပ်မည့် ဟန်။ ရဲကိုခေါ်ပြီး ရဲစခန်းလိုက်ရှင်းရမည့်ကိစ္စကိုတော့ ရင်မဆိုင် လို့။ လင်းအောင်က ရင်မဆိုင်ဝံ့။

သည်အချိန်မှာ ဦးစံထွန်းနိုင်က အခွင့်ကောင်းကို အမီအရ ယူသည်။ သူက သဇင်နွယ်လက်ကိုဆွဲပြီး ဆိုင်ထဲက ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းထွက်၏။ သဇင်နွယ်လည်း လင်းအောင်မျက်နှာကို မော်မကြည့် တော့ပဲ အမြန်ဆုံးလစ်ထွက်သည်။

ရုတ်တရက်တော့ လင်းအောင်လည်း ကြောင်ကြည့်နေ၏။ သူသတိရလို့ ပြေးထွက်လိုက်တော့ ဦးစံထွန်းနိုင်နှင့်သဇင်နွယ်တို့ ပယ်မလိယာကားပေါ် ရောက်နေကြပြီ။

သည်အချိန်မှာ လင်းအောင်က ဒေါသကြီးစွာဖြင့် လှမ်းအော် ၏။

“ဟဲ့ကောင်မ...ဆင်းခဲ့၊ လင်ငယ်နဲ့ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဆင်းခဲ့လေ”

ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးတစ်ခြံရဲ့ အလယ်က အိမ်ငယ်ငယ်
ကလေးမှာ မီးလုံးပြာကလေးရဲ့အောက် သူတို့ နှစ်ယောက်သာယာ
သော ဘဝတစ်ခုကို ဖန်တီးနေကြသည်။ ဦးစံထွန်းနိုင်အဖို့တော့
သင်္ဇင်နွယ်ရဲ့ အပြုအစု အယုအယ ကလေးတွေကို တစ်ညတာခံစား
ရင်း ဘဝကိုမေ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့၊ လောကကြီးကိုလည်း တကယ်
မေ့လို့။

“ဇင်ဇင်...နေ့လယ်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းမှာ
လဲ၊ ဒယ်ဒီကို ပြောစမ်းပါဦး။”

သင်္ဇင်နွယ်က ဦးစံထွန်းနိုင်၏ ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းတင်ရင်း
မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားသည်။ မအိပ်သော်လည်း မှိန်းနေသည်။
ဦးစံထွန်းနိုင်က သင်္ဇင်နွယ်နဖူးပြင်ကို ပါးပြင်ကို၊ လည်တိုင်
ကို၊ သူ့နှုတ်ခမ်းဖြင့် အသာအယာ ထိတွေ့ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်
ချသည်။

ပြီးတော့...

သူ့ရင်ထဲမှာ အဖြေရှာမရသည့် ကိစ္စကို မေးသည်။

“အို...ဒယ်ဒီကလည်း ဘာခက်သလဲ၊ သူနဲ့အဆက်ဖြတ်
လိုက်မှာပေါ့။”

ဦးစံထွန်းနိုင်က သင်္ဇင်နွယ်လက်ချောင်းကလေးတွေကို ဆုပ်
ကိုင်လိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး ဇင်ဇင်၊ ဒီကောင်ကို ဇင်ဇင် အလွယ်တကူ
ဖြတ်လို့ရမလား။ ဇင်ဇင်နောက် အတင်းပူးကပ်လိုက်နေ
ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြတ်နိုင်ရမှာလဲ ဒယ်ဒီ၊ ဘာလဲ ဒယ်ဒီက
ဇင်နွယ်ကို မယုံလို့လား၊ ဇင်နွယ်တို့ကလေး ဒယ်ဒီလို
အလိုလိုက်မယုံ၊ ဂရုစိုက်မယုံ သူရှိနေရင်၊ ကျန်တာတွေ
ဝက်စာနဲ့ သလဲပဲ၊ ခေါက်...ဝေးဝေးကခေါက်”

(၅)

ည...

လှပလွန်းသော ညတစ်ည။

စနေနေ့ရဲ့ ညတစ်ည။

ဆောင်းလေက ခပ်အေးအေးကလေး တိုက်နေသည်။

ကောင်းကင်ယံမှာတော့ ကြယ်လည်းစုံသည်။ ဖိုးရွှေလကလည်း ထိန်
ထိန်ဝင်းဝင်း လင်းလို့၊ သာလို့။

သည်အချိန်မှာ...

အဲသည့်အခါမှာ...

မင်္ဂလာဒုံ ၁၀ မိုင်ကုန်းထိပ်က စော်ဘွားကြီးကုန်း ရွာက

လေးထဲက အိမ်တစ်အိမ်၌...

ည၏ သဘာဝအလှကို မမြင်။

ဆောင်းလေအေး တိုက်နေသည်ကိုလည်း မသိ။

ကြယ်တွေ လင်းနေသည်ကိုလည်း သတိမပြုနိုင်။

ဖိုးရွှေမင်း ထိန်ထိန်ဝင်းနေတာကို အရသာခံစားပြီး

မကြည့်နိုင်သော သူတို့နှစ်ဦး။

သူတို့ကတော့...

ဦးစံထွန်းနိုင်နှင့် သင်္ဇင်နွယ်။

မသဇင်နွယ်က အပြောတော့ ပိုင်သည်။

နေ့လယ်က ပန်းဆိုးတန်းမှာ လင်းအောင်နှင့်ပြဿနာဖြစ်ပြီး ဦးစံထွန်းနိုင်နှင့် မင်္ဂလာခုံသို့ တန်းလာခဲ့သည်။ ယာဉ်မောင်းသူကို နန်းယုက ခေါက်ဆွဲသုံးထုပ်ဝယ်ခိုင်းပြီး ယူလာခဲ့သည်။

ဦးစံထွန်းနိုင်အဖို့ မိမိအနားမှာ သည်လိုငယ်ငယ်ချောချောကလေးရှိနေလျှင် ပြည့်စုံပြီ။ နုနုလှလှကလေး။ အိအိစင်စင်ကလေး၏အညုအခရာ၊ တီတီတာတာ ပြုစုမှုကလေးများ ခံစားနေရလျှင် တခြားဘာမျှမလို၊ ဘာမျှမတောင့်တ၊ ဘာမျှ ဆန္ဒမရှိ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဝမ်းက မဆာပေမယ့် သဇင်နွယ်ကရှိသေးသည်။ ဒါကြောင့် ခေါက်ဆွဲထုပ်ဝယ်၊ ဓာတ်ဘူးနှင့်ကော်ဖီဝယ်၊ ပုလဲမုန့်တိုက်က ကိတ်မုန့်သုံးထုပ် ကားပေါ်တင်လာခဲ့ရသေး၏။ ကြည့်လေ...ခုပဲ ည ၉ နာရီထိုးနေပြီ။ သည်စားစရာတွေကို နှစ်ဦး စလုံးပဲ လက်ဖြင့် မတို့နိုင်ကြသေး။

သဇင်နွယ်ကို ဦးစံထွန်းနိုင်က လင်းအောင်အကြောင်း မေးသည်။ သဇင်နွယ်ကလည်း အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြသည်။ လင်းအောင်နှင့် တွေ့သည်ကအစ၊ ချစ်ကြသည်အလယ်၊ ညားကြသည်၊ အကုန်လုံးပြောသည်။ ဘာမျှချန်မထား အများကြီး ပြောပြသည်။

“ဒါဖြင့် ဇင်ဇင် လင်းအောင်ကို မဖြတ်နိုင်ဘူးလား၊ ဒယ်ဒီကတော့ ခုလို နှစ်ယောက်တစ်ပြိုင်နက် ဇင်ဇင်လက်ခံနေတာကို မကြိုက်နိုင်ဘူး။ ဇင်ဇင်ကို ဒယ်ဒီတစ်ဦးပဲ ပိုင်ချင်တယ်၊ ဆိုင်ချင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တရားဝင်လက်ထပ်မယ်”

“အို...ဒီကောင်ကို ဘာဖြစ်လို့ မဖြတ်နိုင်ရမှာလဲ ဒယ်ဒီရယ်၊ ဇင်နွယ်တို့က ဒီကိုကောင်ကို တစ်သက်မှဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်သက်အပြတ်”

အမှန်တော့ လင်းအောင်နဲ့တွေ့၊ လင်းအောင်နဲ့ချစ်၊ လင်းအောင်ရင်ခွင်မှာအိပ်၊ လင်းအောင်ကိုဖက်ပြီး မငြီးတမ်းရယူခဲ့သည့် အရသာတွေကို သဇင်နွယ်မမေ့နိုင်။ မသုံးလုံးကျေသော လင်းအောင်၏ “အကိုင်အတွယ်”ကို သဇင်နွယ် စွဲသည်အမှန်၊ မပြတ်နိုင်သည်အမှန်။

သို့သော် ခုလိုညမှာ ဦးစံထွန်းနိုင်နှင့် တွေ့ပြန်တော့ကော။ ဖွင့်ပြောရမှာလဲ ရှက်စရာ၊ သူလည်း သူ့အထာနှင့်၊ သူ့လမ်းစဉ်နှင့်၊ သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့်၊ အနုပညာပါပါ ကိုင်တွယ်တတ်သော ဦးစံထွန်းနိုင်၏ “မိန်းမကိုင်အတတ်ပညာ”ကိုလည်း အထင်သေး၍ မရ။ ကြည့်လေ...နေ့လယ် ၂ နာရီကတည်းက သည်အိမ်ကို ရောက်နေသော သဇင်နွယ်၊ ခု ည ၉ နာရီထိ ၃ယံဒီကို မခွာနိုင်ရယ်တဲ့မှ မခွာနိုင်။

ဒါကတော့ သူက ဆရာဝန်မို့ ခန္ဓာဗေဒကို ကျွမ်းကျင်သည်ထင်ပါရဲ့။ ဆရာဝန်မို့ အကြောပေါင်းတစ်ထောင်တို့၏ သွားရာလမ်းကို ကျွမ်းကျေနေသည် ထင်ပါရဲ့။

“ဇင်ဇင်ရယ်၊ ခုလို ပြဿနာဖြစ်ပြီးတော့မှ ဒယ်ဒီဘယ်လိုလုပ်ပြီး စစ်တွေကိုပြန်မှာလဲ၊ ပြန်နိုင်မှာလဲ”

“အို...ဒယ်ဒီကလည်း ဇင်နွယ်ဟာလေ ဒယ်ဒီရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး၊ ဟဲ...ဟဲ...သမီးတဲ့၊ အဲ...မယားကလေး၊ အချစ်ကလေး၊ ဒယ်ဒီတစ်ဦးတည်းပိုင်ချစ်သူမှ ချစ်သူပါ။ ဇင်နွယ်ခေါင်းထဲမှာ လင်းအောင်လည်း မရှိတော့ဘူး။ တခြား ဘဲနာ ဘဲရှုပ် ဘဲဥပုပ်တွေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဟောဒီက ဆရာဝန်ကြီး ဦးစံထွန်းနိုင်ဆိုတဲ့ အသည်းခိုင်ကြီးကိုသာ ရာသက်လုံး မခွဲနိုင် ဖြစ်နေပါပြီတဲ့ရှင်”

ပြောလိုက်ပုံက ပိုင်လှသည်။ စာရေးဆရာမ လုပ်ဖို့ပဲကောင်း
သေးတော့။ မသဇင်နွယ် ဓကားလုံးကလေးတွေက ပြောင်သည်။
နုသည်။ လှသည်။ ဦးစံထွန်းနိုင်ခမျာ တစ်ချက်တည်းငိုင်ကျသွားပြီ။
သည်တော့ သူက သဇင်နွယ်ကို 'ကိုင်း'ဖို့ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး၏။

“ဒါဖြင့် ဇင်ဇင်နဲ့ ဒယ်ဒီတို့ရုံးမှာ တရားဝင်လက်ထပ်မယ်
လေ၊ ပြီးတော့...ဇင်ဇင်စစ်တွေကို လိုက်ရမယ်”
အို...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ မလွယ်ပါလား၊ သဇင်နွယ်လန့်သွား
သည်။ ထိတ်သွားသည်။ တုံ့သွားသည်။ သည်အတိုးအိုကို တရားဝင်
လက်ထပ်ရမတဲ့။ ရခိုင်ကိုလိုက်ရမတဲ့။ သည်လိုဆိုရင် ကိုယ့်မှာ
အပျိုစင်ဘဝက မယားငယ်ဖြစ်ရတော့မှာ၊ လွတ်လပ်မှုတွေ အကုန်လုံး
ဆုံးရှုံးတော့မှာ”

“အို ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ ဒယ်ဒီ၊ ဇင်နွယ်က
ဒယ်ဒီရဲ့မယားငယ် ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ဒီလိုလုပ်လေ၊ ဒက်ဒီ
လဲစစ်တွေကမိန်းမကြီးကို ကွာခဲ့၊ ရှင်းခဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ
ဇင်နွယ်က ဒယ်ဒီကို တရားဝင်လက်ထပ်မယ်၊ ဟုတ်လား
နော်...နော်...ဒယ်ဒီ.....နော်လို့”

သဇင်နွယ်က နော်ချင်းထပ်ဆောင် ခွဲခွဲပျစ်ပျစ် ပြောနေ၏။
သည်တစ်ကြိမ်မှာ “ဖျား” သွားသူက ဦးစံထွန်းနိုင်။ ‘လန့်’ ရသူက
ဦးစံထွန်းနိုင်။ ‘ထိတ်’ ရသူက ဦးစံထွန်းနိုင်။

ဘယ့်နယ် မဖျားဘဲ၊ မလန့်ဘဲ၊ မထိတ်ပဲရှိလိမ့်မှာလဲ၊ သဇင်
နွယ်ပြောပုံက မိမိရဲ့ မူလဘဝကို ဖြိုချလိုက်ရမလို။ မိန်းမကိုကွာခဲ့
ရမတဲ့။ ဒီအဖြစ်မျိုးကို ဘယ်လိုမှ ဦးစံထွန်းနိုင် လက်မခံနိုင်။ အနှစ်
သုံးဆယ်ပေါင်းလာသော ချစ်ဇနီးကို စွန့်ပစ်ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။
အတွေးထဲမှာပင် မရှိ။ ပြီးတော့ သားတွေ သမီးတွေနှင့် ပျော်ရွှင်
ဖွယ် အတိပြီးသော သည်အိမ်ထောင်စုကို ဘယ်လိုများ ဖြိုချဖျက်ဆီး
နိုင်မှာပါလဲ။

“ဟော...ဒယ်ဒီ ငြိမ်ကျသွားပြီ၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူ
မိန်းမကြီးကို မကွာနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ ပြောလေ...ပြော
...ပြော”

သဇင်နွယ်က ဦးစံထွန်းနိုင်၏ အားပျော့ချက်ကို နှိုက်သည်။
မှန်လည်းမှန်သည်။ ဦးစံထွန်းနိုင်၏ အားပျော့ချက်က ဒါပဲ။
အပြင်မှာ သက်ကျားအိုကြီး ဘယ်လိုပဲဆော့ဆော့၊ အိမ်ကိုတော့
ပြန်ခဲ့ရှာသား။ အိမ်ထောင်စု၏ သာယာမှုကို သူဖြိုချမည်မဟုတ်၊
ဖျက်ဆီးမည်မဟုတ်၊ အထိခိုက်ခံမည်မဟုတ်။

“ပြောလေ...ဒယ်ဒီက ဇင်နွယ်ကို လက်ထပ်ပြီး
တရားဝင်မယားတစ်ယောက်အဖြစ် စင်မတင်ရဲဘူးမဟုတ်
လား၊ ပွဲမထုတ်ရဲဘူး မဟုတ်လား”

“အို...ဇင်ဇင်ကလည်း အရမ်းပဲ စွတ်ပြောနေတာကိုး၊
ဒယ်ဒီစဉ်းစားနေတယ်လေ၊ ဇင်ဇင်ဖြစ်ချင်တာလည်း ဖြစ်
ရအောင် ဒယ်ဒီဘဝလည်း”

“ဒယ်ဒီ ဘာလဲ၊ ခံစားနေရတဲ့ အရသာ မပျက်အောင်
ရှင်ဘုရင်တွေလို တောင်ညာခံဒေဝီ၊ မြောက်နန်းခံဒေဝီ
ဆိုပြီး”

“အို...ဇင်ဇင်ကလည်း ပြောဦး...ပြောဦး”
ဦးစံထွန်းနိုင်က သဇင်နွယ်မျက်နှာကို မိုးကာလိုက်၏။
ပြီးတော့ သဇင်နွယ်နှုတ်ခမ်းအစုံကို သူ့နှုတ်ခမ်း ထူကြီးဖြင့် ဖိကပ်
ထားလိုက်သည်။ သဇင်နွယ်ခမျာ ဘာဆိုဘာမှ မပြောတော့၊
ပြောလည်းမပြောနိုင်တော့။

စနေနေ့တစ်ညလုံး တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့လုံးနှင့် တစ်ညလုံး
သူတို့နှစ်ယောက် ပြုံးပြုံးကြီး ပျော်ကြသည်။ ပျော်ပျော်ကြီးပြုံးကြသည်။
ဒါနှင့်ပဲ နုံးခွေမော့လို့ စိတ်လည်းရွမ်းပြီ၊ လူလည်း ပန်းပြီ။

ဦးစံထွန်းနိုင်ဆိုတာက ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးပဲ။ ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းကြီးကို ဟီးထအောင် ဖွင့်ထားသော ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ဦးပဲ။ သည်တော့ ဆေးမျိုးစုံဝဲထားသူ၊ အင်အားပြည့်ဖြိုးစွမ်းရည်တိုးနေသူ။ သူ့အဖို့ သည်မျှပင်ပန်းနွမ်းနယ်လို့ကတော့ ဘာမျှကိစ္စမရှိ။ အရေးလည်း မကြီး။ ကုန်ခန်းသွားသောအင်အားကို ဆေးနှင့်ဖြည့်မလား၊ အာဟာရနှင့် ဖြည့်မလား။ နေ့ချင်းညချင်း မူလပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ပြည့်လိမ့်မည်။

ခက်တာက သဇင်နွယ်၊ သူက နနနနယ်နယ်၊ အပျိုရွယ်ကလေး။ နေတာကိုက လှလှပပ ကြွကြွရွရွ။ သည်တော့ ခုလို ဦးစံထွန်းနိုင်နှင့် ၂ ရက်လုံးလုံး ပြီးပြီးကြီးပျော်ခဲ့တော့ သူ့ခမျာနွမ်းပြီ၊ ပန်းပြီ။ ဆံမြိတ်လည်းပြေ၊ ပန်းလည်းကြေရှာပေါ့။

တနင်္လာနေ့ နံနက်ကျမှ ဦးစံထွန်းနိုင်က သဇင်နွယ်ကို အဆောင်သို့ လိုက်ပို့၏။ ပြီးတော့ သည်နေ့နံနက် လေယာဉ်နှင့်ပဲ စစ်တွေသို့ ပြန်သွားသည်။ သည်တစ်ခေါက် သဇင်နွယ်အတွက် အထူးလက်ဆောင်ပေးမသွား။ ကသီကရီလာရလို့ ထင်ပါရဲ့၊ လက်ဆောင်ဝယ်ဖို့ အချိန်မရဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အရေးမကြီးပါ။ ဦးစံထွန်းနိုင်က သဇင်နွယ်ကို ၂၅ ကျပ်၊ ငွေစက္ကူအချပ် ၄၀ ပေးသွားသည်။ ငွေစက္ကူကလေးတွေက အသစ်ကျပ်ချွတ်၊ ပြီးတော့ အုပ်လိုက်ပဲ စည်းချုပ်ထားသည်။ ဘဏ်မှထုတ်လာသည် ထင်ပါရဲ့။ ငွေစက္ကူတွေမှာ ဆေးနဲ့၊ မင်နဲ့ပင်မပြယ်သေး မွေးလိုက်တာ။

လင်းအောင်က စနေနေ့ညတွင် သီဂီဆောင်၌ သဇင်နွယ်ကို လာမေး၏။ ပြန်မအိပ်လို့ သဇင်နွယ်အဆောင်မှာ မရှိ။ တနင်္ဂနွေနေ့ကျတော့လည်း သုံးလေးငါးခေါက်ရောက်ခဲ့သည်။ သဇင်နွယ်ပြန်မရောက်သေး။ တနင်္ဂနွေနေ့ညကျတော့ လာစောင့်နေပြန်၏။ သဇင်နွယ်နှင့် မတွေ့ရပြန်။

သည်တော့ လင်းအောင် ဒေါသအိုး ကွဲပြီ၊ ဒေါသကန် ပေါက်ပြီ၊ ဒေါသမှောင်ကျပြီ၊ နေနှင့်ဦးပေါ့၊ ဇင်နွယ်ရယ်... တော့မှ ပဲ စာရင်းအပြတ်ရှင်းလိုက်မယ်။

တနင်္လာနေ့ညနေမှာ သဇင်နွယ်ရုံးမဆင်းခင် လင်းအောင် ရောက်လာသည်။ ရုံးက သဇင်နွယ်ကို ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည်။ ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဖြစ်သေး။

မြို့တော်ခန်းမဘေးမှ ကပ်၍လျှောက်လာသည်။ ဘာစကားမှ မစဖြစ်သေး။ မဟာဗန္ဓုလလမ်းကို ဖြတ်ကူးသည်။ လင်းအောင်က ပြုနေကျတာဝန်ကိုမေ့၏။ ခါတိုင်းဆို ခုလို လမ်းဖြတ်ကူးလျှင် သဇင်နွယ် လက်ကလေးကို သူတယုတယ ကိုင်နေကျ၊ ဆွဲနေကျ၊ ခုတော့...

ဗန္ဓုလပန်းခြံသို့ ဝင်လာကြသည်။ ဘယ်သူမှ စကားမစဖြစ်။ သဇင်နွယ်ကတော့ ရင်ထဲမှာ ဒီဇယ် ရထားကြီး ခုတ်နေပြီ။ ခုန်လိုက်သည့်ရင်၊ တုန်လိုက်သည့်နှလုံး၊ တဒုန်းဒုန်းမြည်နေသည် ထင်ရသည်။ လင်းအောင်နှင့် ဘယ်လိုစာရင်းရှင်းရမည်ကို သဇင်နွယ်မသိ။ ဦးစံထွန်းနိုင်ကိစ္စကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံအဖြေရှာဖို့ သဇင်နွယ် စိတ်ကူးထဲမှာ မရှိ၊ အဖြေမရှိ။

စောသေးလို့ ထင်ပါရဲ့။ ပန်းခြံထဲမှာ လူသိပ်မများသေး အတွဲကလေးတွေ အတွဲကြီးတွေ နည်းနည်းပါးပါး တွေ့ရသည်။ တချို့ခေါင်းချင်းဆိုင်လို့၊ တချို့ကိုယ်ချင်းပူးလို့၊ တချို့ကျောချင်းကပ်မို့လို့။ 'ကြည့်' နေကြသူတွေလည်း ရှိ၏။ 'ရယ်' နေကြသူတွေလည်း တွေ့၏။ 'ပြုံး' နေကြ သူတွေလည်း ပါသည်။ မျက်နှာပုပ်ကြီးတွေနှင့် အထုပ်အထည်ကို အပြတ်ရှင်းနေကြဟန် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ပြောနေကြသူတွေလည်း ကြုံရသည်။ အဲသည့် အတွဲမျိုးမှာ သဇင်နွယ်နှင့် လင်းအောင်တို့လည်း ပါသည်လေ။

အမှန်တော့ ဗန္ဓုလပန်းခြံဆိုတာ ချစ်သူတို့ဝိုင်း၊ ချစ်သူတို့ ကျွန်း၊ ချစ်သူတို့ ကမ္ဘာငယ်ကလေးပါ။ ချုံကွယ်မှာ၊ အုတ်ဘောင် နံဘေးမှာ၊ သစ်ပင်ရိပ်မှာ၊ တိတ်တိတ်ခိုးပြီး မွှေးမွှေးပေးနေကြသူ တွေ၊ ချစ်သူလက်ကလေးကို ဆုပ်နယ်ပေးနေသူတွေ၊ ချစ်သူခါး ကလေးကို ပွေ့ဖက်နေသူတွေ တစ်လှေကြီးတွေ့ရမည်။ သာယာသော ညနေခင်းမှာ လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီးငေးပြီး သစ္စာမထူထောင် ထူနေကြသည်လားမသိ။ ကြည့်ရ မြင်ရသည်မှာပင် ရင်၌ ချမ်းမြေ့စရာ၊ ကြည့်နူးစရာ၊ အားကျစရာကောင်းပါဘိ။

တကယ်တော့ အဲသည်လို အားကျဖို့ကောင်းသည့် စုံတွဲတွေ ထဲမှာ လင်းအောင်တို့မပါ။ ကြည့်လေ...လင်းအောင်က သဇင်နွယ် နှင့်လုံးဝမျက်နှာချင်းမဆိုင်၊ သဇင်နွယ်ကလည်း လင်းအောင်ဖက်သို့ လုံးဝမလှည့်။ လျှောက်လာကြရင်းက မိလျှံဒေါ်လာပန်းချဲ့ဘေးမှာ နေရာယူကြသည်။ သို့သော် ဘာစကားမှလုံးဝ မဆို။

အုတ်ခဲပုံပေါ်က အုတ်ခဲတစ်လုံးကိုယူပြီး လင်းအောင်က အနီးရှိ ကြက်မောက်ပန်းပင်ကလေးတစ်ပင်ကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

အုတ်ခဲက ထိုးထိုးထောင်ပွင့်နေသော ပန်းအဆုပ်ကိုမှန်သွား ၏။ ပန်းအဆုပ်ကလေးပဲ့ကျသွားသည်။ ကြွေကျသွားသည်။ ဒါက ဘာသဘောလဲ၊ ဒေါသအထုပ်ကို ဖြေပြသည့်အမိပ္ပာယ်လား။

“ကဲ ပြောစမ်းသဇင်နွယ်၊ နင့်ဇာတ်ရုပ်ကြီးကို အစကပြန် ပြောစမ်း”

သဇင်နွယ်က ငြိမ်နေ၏။ ဘာမှမပြော၊ ဘာမှမဖြေ၊ ဘာမှမဆို။

“ဟေ့ မေးနေတယ်လေ”

“ဘာလဲ”

ခုမှ သဇင်နွယ်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

“ဘာရမလဲ...စနေနေ့က ဇာတ်လမ်းကို ပြောလေ၊ ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

“အို...ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး၊ အဲဒါ ဇင်နွယ်ဦးလေးပဲ”

“ဘာ...ဦးလေး ဟုတ်လား။

ဪ...လက်စသတ်တော့ ဒေါသဇင်နွယ်ဦးလေးကြီး ကို။ ဟဲ...ဟဲ...ဦးလေးကြီးက တုမလေးကို သိပ်ချစ်လို့ ထင်ပါရဲ့။ စနေနေ့ညရော၊ တနင်္ဂနွေနေ့ညရော”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ မဟုတ်တာတွေ လာပြီး မစွပ်စွဲနေနဲ့နော်”

“ဟင်...ဘာများမဟုတ်တာ စွပ်စွဲနေရမှာလဲ။ ငါ့ရှေ့မှာ နင့်ငနာကြီးနဲ့ တွဲပြီးထွက်သွားတာ တွေ့ရတယ်လေ၊ ဖယ်မလီယာကားပေါ်မှာ ကြော့လို့၊ မော့လို့၊ နင့်တို့ဇာတ် လမ်းက မှန်မှန်ကန်ကန်ဆိုရင် အဲဒီနေ့လယ်က ရှင်းလိုက် ပါလား၊ နင်က ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးတာလဲ၊ ရှောင်ပြေး တာလဲ”

သည်လိုမေးတော့ သဇင်နွယ်မှာ ပြန်ဖြေဖို့ အချက်အလက် မရှိ။

“ပြောလေ...ခွေးကောင်မ၊ သစ္စာဖောက်မ၊ ပြောလေ... ဖြေလေ”

လင်းအောင်က သဇင်နွယ်လက်မောင်းကိုတွန်းရင်း မေး လိုက်သည်။ သူတွန်းလိုက်သည်က အရှိန်နည်းနည်းပြင်း၏။ သည် တော့ သဇင်နွယ် တစ်ဖက်သို့ ယိုင်လဲသွား၏။ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် နှင့် မိလျှံဒေါ်လာ ပန်းပင်ကိုင်းကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ သဇင်နွယ် လက်ကို ပန်းကိုင်းမှ ဆူးစူးသွား၏။ သွေးတွေစို့လာသည်။ သွေး ထွက်လာတော့လည်း သဇင်နွယ် သည်းမခံနိုင်တော့ပြီ။ သို့နှင့် ပြန် အော်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ လူကိုညှဉ်းဆဲနေတာလား၊ ဒီမှာ ဆူးတွေ စူးကုန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ဆူးစူးလို့ သေချင်လည်း သေ၊ ငါမေးတာကိုဖြေ”

“ဘာဖြေရမှာလဲ”

“နင်နဲ့ အဲဒီအဘိုးကြီးကိစ္စကိုဖြေလေ”

“အို...ဘာမှဖြေနေဖို့မလိုဘူး။ ရှင်းရှင်းပဲ တစ်ခွန်းတည်း ပြောမယ်၊ အဲဒါ ဇင်နွယ်...ဇင်နွယ်”

“ပြောလေ၊ ပြောစမ်း၊ သူဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါ ဇင်နွယ်ယောက်ျား၊ ဇင်နွယ်နဲ့ညားနေတယ်။ ကဲ ရှင်းပြီးလား”

“ဟင်...”

“ဟုတ်တယ်...အဲဒါ ဇင်နွယ်ယောက်ျား”

ခုတစ်ခါတော့ ဇင်နွယ်က ခပ်ကျယ်ကျယ်ပဲ အော်ပြော သည်။ လင်းအောင်မှာ သဇင်နွယ်နဲ့တက ထုတ်ပြောသည့် မထိတရီ အသံကိုကြားတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ပြီ ထင်ရဲ့။ ဒေါသတွေ အထွတ် အထိပ် ရောက်သွားပြီထင်ရဲ့။ သဇင်နွယ် ပါးကို ဖြန်းခနဲရိုက်ချ လိုက်၏။ သဇင်နွယ်မှာ ဘေးသို့ယိုင်လဲ ကျသွားသည်။

“ဟင်...နင် ငါ့ကို ပါးရိုက်တယ်၊ ပါးရိုက်တယ်”

သဇင်နွယ် မျက်လုံးများပြာဝေသွား၏။ ရုတ်တရက် မူးမူး မိုက်မိုက် ခံစားလိုက်ရသည်။ သတိပြန်ဝင်လာတော့ သဇင်နွယ်က ထအော်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ရိုက်တယ်၊ နင်ပါးကို ငါရိုက်တယ်၊ မှတ်လောက်သားလောက်ရှိရဲ့လား မသဇင်နွယ်”

“နင် ငါ့ကို ပါးရိုက်စရာ ဘာမှမရှိဘူး။ မကျေနပ်ရင် ပြတ်ကြရုံပဲရှိတယ် လင်းအောင်၊ နင် ငါ့ကို...ငါ့ကို”

သဇင်နွယ်မှာ ပါးရိုက်ခံလိုက်ရတော့ ဒေါသဖြင့် မွန်နေပြီ။ ဒေါသဖြင့် မူးနေပြီ။ ဒေါသကြောင့် အသားဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီ။

“ရိုက်တယ်၊ ရိုက်တယ် သဇင်နွယ်၊ နင်ကို ပါးရိုက်ရုံတင် မဟုတ်သေးဘူး။ သတ်တောင်ပစ်ချင်တယ်”

“တော်ပြီ၊ နင် ငါ့အသားကို မထိနဲ့လင်းအောင်၊ တော်ပြီ နင်နဲ့ငါနဲ့ ပြတ်ပြီ”

သဇင်နွယ်က နေရာမှ ထရပ်၏။ ထဘီပြင်ဝတ်သည်။ ပြီး တော့ မျက်လုံးအိမ်မှာ စို့လာသော မျက်ရည်ကို လက်ဖြင့်သပ်ချ လိုက်၏။

“ဪ နင်ကပြတ်စကားပြောတယ်၊ ဟား ဟား အားကိုးရှိပြီကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် အားကိုးရှိတယ်၊ တကယ် လည်း အားကိုးရတယ်”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဪ...အားကိုးရတယ်လို့ပြောတာ လင်းအောင်၊ အဲဒီ ငါ့ယောက်ျားကလေး၊ နင်လို မဟုတ်ဘူး၊ ငွေလိုချင်ငွေ ရွှေလိုချင်ရွှေ၊ လိုချင်တာပြော၊ ဟောခနဲရောက်လာတယ် သိလား”

လင်းအောင် အရွိုက်ထိသွားသည်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်သား ပဲ။ မိမိက သဇင်နွယ်ကို ဘာမှပေးနိုင်သည်မဟုတ်။ ရသည့်လခ သုံးရာထဲက အနည်းအကျဉ်းကိုသာ ပေးနိုင်သည်။ ဒါလည်း အမြဲ မဟုတ် တစ်ခါတစ်ရံ။

“ကဲ...ပြောလေ...ကိုလင်းအောင်၊ ရှင်က ကျွန်မကို ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာများဖြည့်စွမ်းပေးဖူးလဲ။ ဘာတွေများ ကူညီဖူးလဲ၊ ဘယ်လိုများ အထောက်အကူ ရခဲ့လို့လဲ”

သဇင်နွယ်က အကွက်ဝင်လာတော့ ဖိပြောပြီ။ ခံပေဦးတော့ လင်းအောင်၊ ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့တမ်းပေါ့။

သဇင်နွယ်တို့စုံတွဲ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေတာကို ပတ်ဝန်းကျင်က စိုက်ကြည့်လာသည်။ အကဲခတ်လာသည်။ ချစ်သူစုံတွဲတွေ စိတ်ကူးယဉ်ကြသည့်နေရာမှာ ရိုက်လား၊ နှက်လား၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေကြပါလိမ့်၊ ဒုက္ခပါပဲလား။

“ဟိုမှာ လူတွေကြည့်ကုန်ပြီ၊ ပြန်မယ်၊ ဇင်နွယ်အဆောင်ကို ပြန်မယ်”

“မပြန်ရဘူး”

“ရှက်တယ်၊ ဇင်နွယ်ရှက်တယ်၊ လူတွေဝိုင်းကြည့်ကုန်ပြီ”

ဟုတ်သားပဲလေ၊ ဟိုကတိတ်တိတ်၊ သည်ကစောင်းစောင်း၊ ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုကြည့်။ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ကြည့်လိုကြည့် သည်တော့လည်း သဇင်နွယ် ရှက်လာပြီ။

“ရှက်ရင် ကမ်းနားသွားမယ်၊ ပြောစရာစကားကို ပြတ်အောင်ပြောမှဖြစ်မယ်၊ ကမ်းနားကိုသွားမယ်”

လင်းအောင်က သဇင်နွယ်ကို အဆောင်ပြန်မလွှတ်နိုင်။ သည်တစ်ခါမှ ခက်ပါပြီ။ စားရမှာလည်း သဲနှင့်ရှပ်ရှပ်၊ ပစ်ရမှာလည်း အဆီနှင့်ဝင်းဝင်း ဆိုတာမျိုး။ အမှန်တော့ ခုလို မိမိကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြန်နေသော သဇင်နွယ်ကို လင်းအောင်က လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်။ ဒါပေမဲ့ သဇင်နွယ်ကို စွန့်လွှတ်ရမှာလည်း မဖြစ်သေး။ အဆီတဝင်းဝင်းနဲ့ ဝက်သားဟင်းကို တင်းတင်းပြတ်ပြတ် ဖြတ်လိုက်ရမှာ နှမြောစရာ။

လင်းအောင်နှင့်သဇင်နွယ်တို့ ကမ်းနားလမ်းဖက်သို့ လျှောက်ထွက်လာကြသည်။ ဆိပ်ကမ်းဘက်မှာ ခဏတစ်ဖြုတ် ထိုင်ကြဦးမည်။ ဗန္ဓုလပန်းခြံကထွက်၊ အမေရိကန်သံရုံးဘက်သို့ ပတ်ပြီး လျှောက်လာကြသည်။ ပြည်ထောင်စုဘဏ်ဘက်ကျွေပြီး ဘဏ်ရှေ့က

ပိတောက်ပင်ရိပ်မှာ ခဏထိုင်ကြသည်။ ပိတောက်ပင်ရိပ်မှာ လူများနေပြီ။ အတွဲတွေ...အတွဲတွေ၊ ဟိုမှာ သည်မှာ လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။

သည်တော့ ကမ်းနားဘက် ဆက်လျှောက်ကြသည်။ ကမ်းနားလမ်းကို ကျော်ပြီး ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်လာကြ၏။ ဆိပ်ကမ်းက အုတ်ခုံကလေးတစ်ခုမှာ ထိုင်ကြသည်။

ရန်ကုန်မြစ်လယ်မှာ ဂျပန်ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးတစ်စင်း။ သင်္ဘောဘေးမှာ သမ္ဗန်ကလေးတွေ၊ လှေငယ်ကလေးတွေ ဝမ်းစာရှာရင်း၊ လှုပ်ရှားကူးခပ်နေကြသည်။ ဆည်းဆာညနေတွင် မြစ်ရေပြင်သည် နေခြည်ဖြင့် တလက်လက်တောက်ပနေ၏။ ရွှေသင်ဖြူးတစ်ချပ်ကို ဖြန့်ခင်းထားသည့်နယ်။

ရွှေခင်းကသာသည်။ မြင်ကွင်းကကြည်သည်။ ဒါပေမဲ့ လင်းအောင်ရင်ထဲမှာ မသာယာ။ သဇင်နွယ်ရင်ထဲမှာလည်း မကြည်လင်။ ဖိလင်အပြည့်ဝင်နေသည်။ ခံစားမှုအပြည့်ဝင်နေသည်။ သည်ခံစားမှုက ကျေနပ်ဖွယ်မရှိ။ အားရဖွယ်မရှိ။ ဒေါသအပြည့်၊ မောဟအပြည့်။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး မရွှေချော၊ ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လိုရှင်းကြမလဲ”

“ဘယ်လိုမှမရှင်းနဲ့တော့၊ နင်နဲ့ငါတို့ဇာတ်လမ်းက ဒီမျှပဲရှိတယ်၊ နင် ငါ့ကို နေရာတိုင်းမှာလိုက်ပြီး အရှက်ခွဲနေတာပဲ၊ အဲဒီတော့”

သဇင်နွယ်က စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ပြောပါဦး...ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဒီတော့ လင်းအောင် နင်လည်း နင့်မိန်းမအိမ်ပြန်၊ ငါလည်း”

“ဒါပေါ့၊ ပိုကံဆံပေးနိုင်တဲ့ လူနောက် လိုက်တော့မယ် ဟုတ်လား”

သဇင်နွယ်က ဒေါသသံဖြင့်-

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

“ပိုက်ဆံလိုချင်ရင်တော့ ဒီအဘိုးကြီးအိုနဲ့ တွဲမနေပါနဲ့၊ ဇင်နွယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာသွားထိုင်ရင် နင့်ရုပ်ရည်နဲ့ တစ်ရာ ဆိုလည်းဟုတ်၊ နှစ်ရာဆိုလည်းဟုတ်”

“ဟေ့...အဲဒီလိုလုပ်ရအောင် ငါက ကြက်မဟုတ်ဘူး”

“ဪ ဟော် ဒါဖြင့် ဟိုအဘိုးကြီးဆီက ငွေရလို့ နင် လက်ခံနေတာမဟုတ်လား။ ဒါ ကြေးစားပဲ မဟုတ်လား...မဟုတ်လား”

ပြဿနာက ပြေလည်ရန် လမ်းဘယ်မမြင်။ ကြည့်လေ အဆင်ပြေမည့်အခြေအနေ လုံးဝမတွေ့ရ။ လင်းအောင်ကလည်း မလျှော့။ သဇင်နွယ်ကလည်း မဆုတ်။ သည်ဆိပ်ကမ်းမှာပဲ ငုတ်တုတ် ထိုင်ရင်း မိုးလင်းတော့မည့်ဟန်။

ဒါပါပဲ။

ပြဿနာက သည်နေရာမှ စသည်။

နောက်တော့ လင်းအောင်နှင့်သဇင်နွယ်တို့ အပြတ်ရှင်းကြ သည်။ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းဆိပ်ကမ်းမှာ ရှင်းလို့မပြီးတော့။ ညဉ့်နက် နက်မှာ ပန်းဆိုးတန်းသို့ ပြန်ကြသည်။ သီဂီဆောင်ရှေ့က ခရေပင်ရိပ်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ငြင်းခုံ၊ မတ်တတ်ရပ်ရင်းပြော၊ ထိုင်ရင်းရန်ဖြစ်။ ပေါ်လာသည့်အဖြေက သဇင်နွယ်နှင့်လင်းအောင်တို့ ပြတ်ပြတ်စဲစဲ လမ်းခွဲကြမည်။

သည် ဘဝ...သည်မျှသာ...သည်မျှသာ။

* * *

ကဲ...ဇာတ်လမ်းအစကို ပြန်ကောက်ကြရအောင်။

သဇင်နွယ်က ဟိုတံတစ်လုံးဟန်တစ်လုံးနှင့် သော်သော်၊ မော်မော်တို့ကို တရားဟောသည်။

ယောက်ျားတို့ မျက်ခုံးပေါ်ဝယ် သဇင်နွယ် ဘယ်လိုစကြို လျှောက်မည်။ ဘယ်လို ဘော်လီဘောပုတ်ပြမည်။ ဘယ်လိုအမြတ် ထုတ်မည်။ အဟုတ်ကြီးပဲ ပြောလိုက်တာ။

ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ။

သဇင်နွယ်တစ်ယောက် လင်းအောင်ရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ ပြားပြားရယ်မှောက်၊ မှောက်လို့ရယ် ပြားခဲ့ပြန်သည်ပဲလေ။

အေးကြည်မ

အေးကြည်မခမျာ “အိပ်မပျော်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ညနေက ဝယ်လာသည့် ကိတ်မုန့်ခြောက်နှင့်သောက်ဖို့ ကော်ဖီတစ်ခွက် ထပျော်နေသည်။

ကော်ဖီပျော်နေသံ “တောက်-တောက်”ကို ကြားတော့ အောက်ထပ်ရှိ အဆောင်သူတစ်ဦးက လှမ်းအော်နေပြီ။

အေးကြည်မက သူ့အော်သံကို ဂရုမပြု၊ မမှု။

“ဟေ့... အပေါ်ထပ်က မရွှေစာ၊ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ အချိန်မတော်ကြီးမှာ ဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်နေတာလဲ”

ရော ခက်ကပြီ။

ကိုယ့်အခန်းမှာ၊ ကိုယ့်ကော်ဖီကလေးမှ ပျော်မသောက်ရတော့ဘူးလား။ တို့ကို လူသစ်ဆိုပြီး ညစ်ကျယ်ကျယ်လာလုပ်သည်ထင်ရဲ့။ ဒီလိုလုပ်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ အေးကြည်မကို သည်လိုလာစမ်းလို့ မရရေးချမရ။

နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်ကလေးဖြင့် “ထောင်”ပြရလိမ့်မည်။

ဒါကြောင့် အေးကြည်မက ခပ်စွာစွာပဲ ပြန်အော်သည်။

“အောက်ထပ်က ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အဝီစိ ပွက်နေတာလဲ။

ဒီမှာ ကော်ဖီပျော်သောက်နေတာ မသိဘူးလား”

အေးကြည်မ အော်သံက စူးသည်။ ရှသည်။ ကျယ်သည်။ လောင်သည်။

အဲသည်တော့ အောက်ထပ်နေမိန်းကလေးတွေ အားလုံးလိုလို အိပ်ရာကနိုးလာကြပြီ။

ခုနက...အောက်ထပ်မှ လှမ်းအော်သော မိန်းကလေးမှာ အပေါ်ထပ်က အေးကြည်မ ပြန်အော်သံကြားတော့ သိလိုက်ပြီ။ မိမိလုပ်ရပ်မှားသွားကြောင်း၊ ပစ်ကွင်း လွဲသွားကြောင်း။

(၆)

“ဟေ့...အပေါ်ထပ်က မရွှေစာ သံခွက်ကို ဇွန်းနဲ့ခေါက်မနေနဲ့၊ အောက်ထပ်မှာ လူတွေအိပ်နေတယ်”

အချိန်က ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော် ၁၂ နာရီခွဲ ၁ နာရီခန့်ရှိပြီ။

အပေါ်ထပ်က “တောက် တောက်” သံမြည်နေ၏။ သည်အသံက နေ့ခင်းဆို အရေးမကြီး။ ခုလို အကာလညခါမှာတော့ တော်တော်ကလေးမြည်သည်။ ကျယ်သည်။

အဆောင်နေ မိန်းကလေးများထဲက အအိပ်ဆတ်သူတို့ ဖျပ်ခနဲ လန့်နိုးလာကြတာပဲ ကြည့်။

အမှန်တော့ “တောက်-တောက်”သံမြည်ရသည်မှာ အေးကြည်မ၏ လက်ချက်။

အေးကြည်မ၏ “သူ့လက်သံ”လက်စွမ်းပြဖြစ်သည်။

အေးကြည်မဆိုတာက လူသစ်ပါ။ အဆောင်သူအသစ်ပါ။ အပေါ်ထပ်က သဇင်နွယ်နှင့် တစ်ခန်းတည်းရှိနေသည့် ခုတင်မှာ၊ တစ်နေ့ကမှ ရောက်လာသော မိန်းမပျို။

အမှန်တော့ အောက်ထပ်မှ အော်သူမှာ “ဝေးဝေး”။
ဟုတ်ပါရဲ့၊ သည်ဝတ္ထုအစမှာ ရေချိုးခန်းတစ်ခုလုံး
ပြုံးပြုံးကြီး အပိုင်စီးခဲ့သော “ဝေးဝေး”။

သဇင်နွယ်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးခဲ့သည့် “ဝေးဝေး”။

ခု...သူက အပေါ်ထပ်မှ ဇွန်းခေါက်သံကြားရတော့၊ အသံ
လာရာကို မှန်းပြီး သဇင်နွယ်လက်ချက်ဟု ထင်သည်။ သဇင်နွယ်
တစ်ယောက် တစ်ခုခုဖျော်သောက်နေသည်ဟု ထင်သည်။

ကျောင်းတော်က ရန်စရိဖူးသော ဝေးဝေးတစ်ယောက် ခုလို
အခွင့်သာခိုက်မှာ ခပ်မိုက်မိုက်ပဲ ရန်စချင်သည်။

ဒါကြောင့် သူက အောက်ထပ်မှ လှမ်းအော်သည်။ တစ်ကြိမ်
မကအော်သည်။ ခုတော့...

မှားသွားပြီ။

ပစ်ကွင်းလွဲသွားပြီ။

ဟယ်...တတ်နိုင်ပါဘူး။ မှားတာကို သည်အတိုင်းပဲ ရှိပေ
စေတော့။ သဇင်နွယ်အခန်းထဲမှာ နေရာလာယူသည့် လူသစ်ကလည်း
ခပ်စွာစွာပါပဲ။

သည်တော့ လူသစ်ကောင်မလေးကို ပညာပေးရဦးမှာပဲလေ။

ဒါကြောင့်ပဲ ဝေးဝေးက ထပ်အော်ပြန်သည်။

“ဟေ့...အပေါ်ထပ်က မရွေ့စာ၊ ကမ္ဘာပျက်အောင် အော်
မနေနဲ့၊ ကော်ဖီသောက်သောက်၊ သောက်ချင်တဲ့ အရည်
သောက်၊ အောက်ထပ်မှာ လူတွေအိပ်နေတယ်။ ဖြည်း
ဖြည်းသက်သာလုပ်”

“အို...ခက်ပါပြီ၊ ဒီမှာ လူသစ်ဆိုပြီး ညစ်ကျယ်ကျယ်
လာမလုပ်နဲ့နော်၊ ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်လို့ ဒီအဆောင်ကို
ရောက်လာတာဟေ့”

“အို...လူသစ်ရော၊ လူဟောင်းရော၊ ဘယ်သူ့မှ ရွေး

မပြောဘူး၊ ခွက်စုတ်ကို ဇွန်းနဲ့ခေါက်တဲ့အသံ နားမခံ
သာလို့ ပြောရတာ”

“ဘာခွက်စုတ်လဲ၊ နင်တို့ ငါ့ကို တစ်ကောင်ကြွက် တစ်
မျက်နှာရောက်လာတယ် ဆိုပြီ အနိုင်မကျင့်နဲ့နော်...၊
ငါ့နာမည် အေးကြည်မတဲ့၊ မှတ်ထား၊ ဘယ်သူ့မှ
မကြောက်ဘူး”

အေးကြည်မ ကော်ဖီမသောက်ဖြစ်တော့ပြီ။ သူက
အခန်းအပြင်သို့ ပြေးထွက်ပြီး အော်နေသည်။

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသည့်လှေကားထိပ်မှာ ရပ်လို့ အော်
နေသည်။

သူ့အော်သံကိုကြားတော့ ဝေးဝေးကလည်း အားကျမခံ၊
အခန်းထဲက ပြေးထွက်လာ၏။

လူသစ်ကောင်မကို ရောက်စမှာ နှိမ်ထားမှပေါ့။ သို့မဟုတ်
လျှင် အမောက်တထောင်ထောင်၊ စွယ်ရောင်တပြုလုပ်နေမည်။

“ဟေ့ သတ္တိရှိရင် အပေါ်ထပ်က အော်မနေနဲ့၊ လာခဲ့
အောက်ကိုဆင်းခဲ့၊ အရိုးနဲ့အသား တခြားစိဖြစ်သွားမယ်”

ဝေးဝေးက စိန်ခေါ်ပြီ။

ဘာမှ ဖြစ်လောက်သည့် ကိစ္စမဟုတ်ပါပဲနှင့် သည်လိုဖြစ်
ရသလား။

“ဝေးဝေး လာပါကွာ၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အိပ်ပျက်ပါ
တယ်၊ ခွေးဟောင်းတိုင်း ထမကြည့်နဲ့”

ဟော ဝေးဝေးကို ဝိုင်းဆွဲကြသူတွေကလည်း အပြောမတတ်၊
သူတို့ဝင်ရောမှပဲ ပိုရှုပ်သွားသည်။ အေးကြည်မ ဒေါသကို အစကနေ
ဆွဲထောင်ပေးသလို။

ဒါကိုမြင်တော့၊ ကြားတော့၊ အေးကြည်မ ယမ်းဝုံမီးကျ
ဒေါသထပြီ။

“ဟေ့ကောင်မတွေ၊ နင်တို့က လူအုပ်နဲ့ မစော်ကားချင်နဲ့။
လာမယ်၊ လာမယ်၊ ဘယ်သူ့မှ မကြောက်ဘူး၊
အေးကြည်မလာမယ်”

အေးကြည်မက ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲပြေးဝင်သွား၏။
ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသည့် ခလုတ်နှိပ် မောင်းချဇားကို
ယူလာသည်။

သို့သော်...

အေးကြည်မတစ်ယောက် လှေကားအောက်သို့ မဆင်းလိုက်
ရချေ။ သဇင်နွယ်က လိုက်ဆွဲသည်။

အစမှအဆုံး ပြုံးပြုံးကြီး နားထောင်ခဲ့သော သဇင်နွယ်။
ခုတော့မှ သူက တစ်ဖက်ခန်းမှ ပြေးထလာ၏။ ပြီးတော့ အေးကြည်
မကို ဝင်ဆွဲသည်။

“ဟေ့ အေးကြည်မ လွန်မယ်၊ လွန်မယ်၊ ယူ ဒီလို
မလုပ်နဲ့ကွာ၊ လာခဲ့၊ လာခဲ့”

သဇင်နွယ်က အတင်းဝင်ဆွဲဖက်ထားတော့ အေးကြည်မ
ရုန်းလို့မရ။ သည်အထဲ သော်သော်နှင့်မော်မော် ညီအစ်မကလည်း
အိပ်ရာကထပြီး ဆွဲကြသည်။ အေးကြည်မ လှုပ်လို့ပင်မရ။

“ဖယ်စမ်းပါဟယ်၊ ဒီကောင်မတွေကို အေးကြည်မ
အကြောင်းသိရအောင် ပြချင်လို့”

အေးကြည်မက ရုန်းရင်း ကန်ရင်း အော်နေသည်။

“ဟေ့ ဆွဲမထားပါနဲ့။ လွှတ်လိုက်စမ်းပါ၊ ဒီကလည်း
ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပါနော်၊ လာခဲ့၊ လာခဲ့”

အောက်ထပ်မှ ဝေးဝေးကလည်း အားကျမခံ ပြန်အော်
သည်။

ခက်တာက သဇင်နွယ်ကို မြင်ပြီး ဝေးဝေးတစ်ယောက်
သွေးဆူလာသည်။ သွေးကြွလာသည်။ သွေးထလာသည်။

ဒါကြောင့်ပဲထင်ပါရဲ့၊ သူ့စိန်ခေါ်သံက ပိုကျယ်၏။ မထိ
တရီအသံ၊ မထေမဲ့မြင်အသံ။

“ဟေ့ လွတ်လိုက်ပါ၊ တစ်ယောက်မကဘူး၊ ဘယ်နှ
ယောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်းခဲ့စမ်းပါ”

သည်အချိန်မှာ-အဲသည်အချိန်မှာ-

“ဟေ့ တံခါးဖွင့်စမ်း၊ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ကောင်မတွေ”
တစ်ဖက်ခန်းမှ ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ်ရဲ့အသံ။

သူ့အသံနှင့်အတူ တံခါးကို တဝုန်းဝုန်းထုနေသည်။
လာပြီ-

မမသိင်္ဂီနွယ်လာပြီ။

အဆောင်သူတစ်ဦးက ပြေးလို့ပဲ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။
ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ်က တံခါးမဖွင့်မီတွန်းပြီး အပြေးကလေးဝင်

လာသည်။

ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ်မှာ အိပ်ရာထဲက ထလာလို့ထင်ပါရဲ့၊ ဆံပင်
က ပိုးရိုးဖားရား။ ဇာဘော်လီ မပါပဲ ဝတ်ထားသော ဂျင်းအင်္ကျီက
ဖရိုဖရဲ၊ တိုးလိုးတွဲလောင်း။ တွန့်ကြေနေသည့် တက်ထရွန်ထဘီက
ခါးပေါ်မှာ တင်ရုံကလေး တင်နေသည်။

ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ်နောက်က လူတစ်ယောက်ပါလာသည်။
ဘယ်သူပါလိမ့်။

ဪ-ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလား။ သူကတော့ ဦးဘလှ
အောင်။ ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ်ရဲ့ချစ်လင် ဦးဘလှအောင်။

သည်ကနေညမှာ ဦးဘလှအောင်တစ်ယောက် ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ်
အခန်းမှာ လာအိပ်သည်ကိုး။ ခုလို တစ်ဖက်ခန်းမှ ဆူဆူညံညကြား
တော့ သူလည်း လိုက်ထလာသည်။

တော်တော်ပဲ အိုက်နေသည်ထင်ရဲ့။

ခုလို ဆောင်းညမှာတောင် ဦးဘလှအောင်ခမျာ အင်္ကျီမပါ။

အပေါ်ပိုင်း ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ပုဆိုးကိုတော့ ဖိုသီဖတ်သီ ဝတ်ထားရဲ့။
သို့သော် ဦးဘလှအောင်က မိန်းကလေးတွေ အဆောင်ထဲ
လိုက်မဝင်။ အပြင်မှာရပ်နေခဲ့သည်။

ဒေါ်သီဂိနွယ် တစ်ဦးတည်းသာ အဆောင်ထဲ ပြေးဝင်လာ
၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကမ္ဘာပျက်အောင် အော်နေကြတာလဲ”
ဒေါ်သီဂိနွယ်က ခါးထောက်ပြီး ခပ်မောက်မောက်ခပ်မာ
မာမေးသည်။

သူမေးသည်ကို ဘယ်သူမှ ပြန်မဖြေဘဲ ငြိမ်နေကြ၏။

“ပြောကြဦးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက် ဆူပွက်နေကြ
တာလဲ အမိတို့ရဲ့၊ ဟိုဖက်ခန်းမှာ လူတွေအိပ်နေကြတယ်
ဆိုတာ သတိထားကြဦးပေါ့”

သည်လိုပြောရှုလည်း ဘယ်သူကမှ သူ့ကို စကားပြန်မပြော

ကြ။
ကိုယ့်အဖြစ်နဲ့ ကိုယ်မို့ ကောင်မလေးတွေအားလုံးပဲ ငြိမ်နေ
ကြသည်။

ခုနေအချိန်မှာတော့ သူတို့လေးတွေမှာ ကျားရှေ့ရောက်
နေသည့် သားကောင်၊ ကြောင်ရှေ့ ရောက်နေသည့် ကြွက်။

“အို ပြောကြလေ၊ မေးနေတာ မကြားဘူးလား”

ဒေါ်သီဂိနွယ် ဒေါသထွက်ပြီ၊ စိတ်ဆိုးပြီ။

အများသူငါ စည်းစိမ်ယူသည့်အချိန်၊ အနားယူသည့်အချိန်၊
ခုလို ဆူဆူညံညံ ထလုပ်တာကို အလွန်ပဲစိတ်ဆိုးနေသည်။

ဦးဘလှအောင် မိမိအခန်းသို့လာပြီး အနားယူအိပ်စက်ချိန်
မှာမို့ ပိုလိုမကျေနပ်ဖြစ်ရပြီ။

“ဒီလိုပါ မမနွယ်၊ ဟို အသစ်ရောက်တဲ့ အေးကြည်မဆို
တာနဲ့ ဝေးဝေးတို့စကားပြော အဆင်မပြေရာကစပြီး”

အောက်ထပ်နေ အဆောင်သူတစ်ဦးက အခြေအနေကို
ရှင်းပြသည်။ ဖြစ်ရသည့်ရန်စကို ပြောသည်။ သည်းထိတ်ရင်ဖို
ဇာတ်လမ်းကို ဇာတ်စုံခင်းပြုလေသည်။

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့၊ အဆောင်မှာ မိန်းကလေး
အသစ်ရောက်ရင် ဝိုင်းပြီး၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ မစဉ်းစား
ကြဘူး၊ ဝိုင်းပြီးအခွံနွာဖို့ လောက်စောင့်နေကြတယ်။
ကဲ ကဲ တော်တော့ နက်ဖြန်ကျမှပဲ မကျေနပ်သေးရင်
ဆက်ရှင်းကြမယ်၊ အိပ်ကြတော့ အိပ်ကြတော့”

ဒေါ်သီဂိနွယ်က စကားကိုပြတ်ပြတ်ပြောပြီး တစ်ဖက်ခန်းသို့
ပြန်သွား၏။

သူပျန်ဖြေသည်ကို အားလုံးကပဲ ကျေနပ်စွာလက်ခံရသည်။
လက်မခံလိုလည်း မဖြစ်။ ခုဆို ဦးဘလှအောင်ရှိလိုသာ
ဒေါ်သီဂိနွယ်က စကားကို တိုတိုပြတ်ပြတ်နှင့် ကိစ္စငြိမ်းသွားခြင်းဖြစ်
သည်။

အကယ်၍ ဒေါ်သီဂိနွယ်သာ မကျေနပ်ဘူးဆိုပါစို့၊ သည်က
နေ့ည အိပ်ကြဖို့ မစဉ်းစားနှင့်တော့။ အစွယ်ငေါငေါ ရန်ကြောရှည်
ရှည်နှင့် သူရင်ဖွင့်လိမ့်မည်။ သူ့ဆူသံပူသံ၊ ကြိမ်းမောင်းသံကို အပြန်
ပြန်နားဆင်ဖို့ ပြင်ကြ။

* * *

သည်လိုပါပဲ။

အေးကြည်မတို့ကတော့ ရောက်ရာအရပ်မှာ ပြဿနာ
ကလေးနှင့် ဖွင့်တတ်သည်။

ကြည့်လေ။

သီဂိဆောင်ကို ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် တုတ်ဆွဲ၊ ဓားဆွဲဖြစ်
ရပြီ။ ကံကောင်းလို့သာ ဆေးရုံမရောက်၊ ဂါတ်မရောက်။

အေးကြည်မ။ ခု သည်အဆောင်ကို ရောက်လာသည်မှာ

ကျောင်းသူတစ်ဦးအဖြစ် အမည်ခံထားသည်။ တကယ်တော့ အေးကြည်မက ကျောင်းသူတစ်ဦးမဟုတ်။ ကလေးအမေတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ကျဖူးသည်။ သမီးတစ်ဦးမွေးဖူးသည်။ မော်လမြိုင်နှင့် ရန်ကုန် စုန်ဆန်ကူးသန်းနေသော မှောင်ခိုကုန်သည် တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။

ခုတော့ အေးကြည်မ သည်ဘဝကိုစွန့်ခဲ့ပြီ။

လင်နှင့်တရားဝင်ပြတ်စဲပြီးပြီ။ သမီးကို အဒေါ်ဖြစ်သူထံ အပြီးအပိုင် ပေးအပ်ခဲ့ပြီ။

မိမိရဲ့ဘဝကို အစမှပြန်ကိုင်မည်။ ကျောင်းသူ ဘဝမှ ပြန်စမည်။ သည်နှစ်ဆယ်တန်း စာမေးပွဲဖြေမည်။ စာကျက်ဖို့ ခုလို အေးအေးတိတ်ဆိတ်သော မိန်းကလေးဆောင်သို့ ပြောင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်...အေးကြည်မရဲ့ဘဝကန့်လန့်ကာ ခန်းဆီးကို အနည်းငယ် လှစ်ဟကြည့်ရအောင်။

သီဂီဆောင်သို့ မရောက်ခင် ကြုံခဲ့ရသော အေးကြည်မဘဝ က သင်ခန်းစာယူဖွယ်ကောင်းသည်။

စံနမူနာပြုဖွယ် ကောင်းသည်။

ပြောပြရဦးမည်။

အေးကြည်မရဲ့မိဘများက ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံသည်။ ရန်ကုန်မြို့၊ ရေကျော်ဖက်မှာ ထင်ရှားသော ဓာတ်ပုံဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် ကို ပိုင်ကြသည်။ သားသုံးယောက်နှင့် သမီးဆို၍ အေးကြည်မတစ် ယောက်တည်း မွေးခဲ့တော့ သမီးချောကလေးကို ဖူးဖူးမှုတ်ခဲ့ကြ၏။

အမေဆီက မုန့်ဖိုးလိုသမျှ တောင်းသုံးရင်း၊ အေးကြည်မတစ် ယောက် စာသင်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မြို့ရှိ နာမည်ကြီး ကျောင်းကြီးတစ်ဆောင်ဖြစ်သည့် စိန့်ကျောင်းမှာ အေးချမ်းစွာ ပညာသင်ခဲ့သည်။

အေးကြည်မက ချောသည်။ လှသည်။ နွဲ့သည်။ ပါးဖောင်း ဆောင်းကလေးနှင့် တင့်တယ်ပြေပြစ်သော မျက်နှာအလှရှိသည်။ ကိုယ် သုံး ကိုယ်ထည်ကလည်း ခေတ်စကားနှင့်ဆိုသော် 'ဂစ်တာရီတ်'။ ဦးတော့ ကျားမ မရွေး ပြုံး၍ပြုံး၍ ပြောတတ်သော သူ့အမူအကျင့် ကပင် ချစ်စရာ ခင်စရာကောင်းပါဘိ။

ရုပ်ချောသည်။ အပြောချိုသည်။ အမူပိုသည်စသော အရည် အသွေးများကြောင့်ပဲ အေးကြည်မတစ်ယောက် ချစ်သူပေါ၏။ ခင်သူ များသည်။ မေတ္တာရှိသူတွေ အနန္တ။

သည်တော့-

အေးကြည်မ စိတ်မညစ်ပါ။ ချစ်လာသူတွေထဲက စိတ်တိုင်း ကျမည့်သူကို ရွေးပြီး ပြန်ချစ်သည်။

ဒါနှင့်ပဲ။

ဆယ်တန်းမရောက်ခင် သူ့တွင် ရည်းစား ၄-၅ ဦး ပြောင်းခဲ့ ပြီ။ သည်တော့ အေးကြည်မ နာမည်သစ် ဘွဲ့သစ်ရခဲ့၏။ ရည်းစား များသည်။ မျက်နှာများသည်...တဲ့။

ရည်းစားဘယ်လောက်များများ၊ အေးကြည်မ ဒုက္ခမပွားခဲ့။

ဘယ်ရည်းစားနှင့်မှ အခန်းမအောင်း။ အင်းလျား၊ ကန်တော် ကြီးကိုမသွား။ လူမရှိသည့်နေရာကို မလိုက်။

ဒါကြောင့်ပဲ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းမည့်ပြဿနာမျိုးကို ဘဝ တန်းရောက်သည်ထိ မကြုံခဲ့ရ။

အေးကြည်မအဖို့ သည်လိုအကာအကွယ်ကောင်းကောင်းနှင့် ရည်းစားထားနေဆဲမှာ ဆရာဦးညိုမြင့်နိုင်နှင့် ငြိစွန်းသည်။

ဆရာဦးညိုမြင့်နိုင်သည် အေးကြည်မကို မှောင်ထဲတွင် ပထမဆုံး နမ်းဖူးသော အချစ်သူရဲကောင်းဖြစ်၏။

ကြည့်လေ...

ကျူရှင်ဆရာတွေထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာ အသင်အပြတော်လွန်း

၍ ဦးညိုမြင့်နိုင် နာမည်ကောင်းသည်။ နာမည် ကျော်သည်။ နာမည် တက်သည်။

ဆယ်တန်းအောင်ချင်သော အေးကြည်မသည် နာမည်ကြီး ကျူရှင်ဆရာ ဦးညိုမြင့်နိုင်၏ ကျောင်းသို့ သွားတက်၏။ ဦးညိုမြင့် နိုင်သည် အေးကြည်မအား အင်္ဂလိပ်စာ သင်ခန်းစာများကို သေသေ ချာချာ သင်ပြပေးသည်။

သဒ္ဒါကဘယ်လို၊ ဖတ်စာက သည်နှယ်၊ စာစီစာကုံးက ဤသို့၊ ကြီးစားစမ်း ချစ်တပည့်။ ခုပုံအတိုင်းဆိုလျှင် တစ်နှစ်တည်းနှင့် ဆယ်တန်းကို ကျွတ်မည်။ အောင်မည်။ ရီဂျင်နယ် တက်ဖို့ပြင်... ပြင်...

ဒါပေမဲ့လေ... ဒါပေမဲ့...

ဦးညိုမြင့်နိုင်က အေးကြည်မကို အင်္ဂလိပ်စာ သင်ခန်းစာ များအပြင် အချစ်သင်ခန်းစာများလည်း အချိန်ပိုသင်ပေးသည်။ နံနက် တစ်နာရီ၊ ညနေတစ်နာရီ၊ စနေ တနင်္ဂနွေဆို သည့်ထက်ပင် အချိန် ပိုများစွာပေးပြီး စာပေါင်းစုံ သင်ပါသတဲ့။

သည်မှာပဲ အေးကြည်မတစ်ယောက် အတွေ့အကြုံ အသစ် ရပြီ။ သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံ တာကြီးရဲ့ အထက်ထပ် ရှစ်ကျပ်တန်းမှာ ပထမဆုံး ယောက်ျားဟစ်ဦးရဲ့ အနမ်းခံရသည်လေ။

သည်တုန်းက ရုပ်ရှင်ပြမည်ဆိုပြီး အေးကြည်မကို ဆရာ ဦးညိုမြင့်နိုင်က ခေါ်သွားသည်။

သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံအပေါ်ထပ်မှာ ဆရာနှင့်တပည့်မတို့ နေရာ ကောင်းရသည်။ 'လော့ဂျီ'ခေါ် အထူးတန်းမှာပေါ့။

ရုံဆင်းခါနီး ဇာတ်ကားပွဲ၊ ရုံထဲမှာ လူနည်းသည်။ လူရှင်း သည်။

ဒါကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့။

ဦးညိုမြင့်နိုင်က ရုပ်ရှင်မကြည့်တော့ပြီ။

မှောင်ထဲမှာ အေးကြည်မကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ နမ်းပါလေ သည်။

ပထမတော့ အေးကြည်မရဲ့ လက်ဖဝါးနုနုကလေးကိုကိုင် အသာအယာ ဆုပ်နယ်ရင်း လက်ဖမိုးကလေးကိုနမ်းသည်။

နောက်တော့...

လက်မှသည်၊ နဖူးသို့ကူး၏။ နဖူးကိုနမ်းလေသည်။

နဖူးမှသည် အောက်သို့ဆင်းပြီး ပါးကိုနမ်းသည်။ ညင်ညင် သာကလေး၊ အသာအယာကလေး၊ နူးနူးညံ့ညံ့ကလေး နမ်းလေ၏။

နောက်တော့...နောက်တော့...

နှုတ်ခမ်းကိုနမ်းသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံကိုနမ်းသည်။ အိုလေ...

မှောင်ထဲမှာ အင်္ဂလိပ်နည်း၊ မြန်မာနည်း၊ အင်္ဂလိပ်အနမ်း၊ မြန်မာအနမ်း စုံပါလေရော၊ အတွေ့ထူး အရသာထူးတွေကို အရူးအမူး ပဲ အေးကြည်မ ခံစားခဲ့ရပြီ၊ မြည်းစမ်းခဲ့ရပြီ။

ဘယ်ရည်းစားနှင့်မှ မှောင်ထဲ မဝင်ခဲ့သည့် စူးစူးကြည်မ။ ခုမှပဲ "ခခွေးကျောင်း"မှာ ကောင်းကောင်းကြီး ပညာစုံပါပကော။ ပြောရမှာလည်း ရှက်ပါ၏။

သည်အတွေ့အထိကို အေးကြည်မ စွဲခဲ့သည်အမှန်၊ သာယာ ခဲ့သည်အမှန်၊ ယစ်မူးခဲ့သည်အမှန်။

သို့သော်...အေးကြည်မနှင့် ကျူရှင်ဆရာတို့ ဇာတ်လမ်းမှာ သည်အခန်းမှ ရှေ့သို့ မတက်ခဲ့ချေ။

ကျူရှင်ဆရာက အေးကြည်မကို တည်းခိုခန်းသို့ လိုက်ဖို့ခေါ် သည်။ နူးသည်၊ မြူသည်၊ ချောသည်။ အေးကြည်မက မပျော့။

သည်နေရာမှာ ငါးစာရော ငါးမျှားချိတ်ပါ မြင်၏။

ဦးညိုမြင့်နိုင်ဆိုတာက ဇနီးမယား သမီးသားနှင့် မဟုတ်လား။ ရှေ့ တစ်လှမ်းတိုးလျှင် အေးကြည်မ မီးကိုတိုးသော ပိုးဖလံ ဖြစ်မိတော့ မည်။

သည်တော့ နောက်သို့ နှစ်လှမ်းဆုတ်မှ၊ သုံးလှမ်းဆုတ်မှ။
အေးကြည်မသည် ဦးညိုမြင့်နိုင်၏ မာယာထောင်ချောက်မှ
လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းနိုင်ခဲ့ပါ၏။

အချိန်မှီပဲ ဆိုပါစို့။
အန္တရာယ်လမ်းမှ လှမ်းခွာနိုင်ခဲ့ပြီ။
သို့သော်...

သည် “သို့သော်”က အေးကြည်မရဲ့ဘဝကို တကဏ္ဍ
ပြောင်းပစ်မည့် “သို့သော်”။
ဦးညိုမြင့်နိုင်၏ “တည်းခိုခန်း”ကို ရှောင်ကွင်းနိုင်ခဲ့သော
အေးကြည်မသည် ‘ဂျော့ခေါ် တင်မောင်ဝေ၏ ‘တည်းခိုခန်း’ကိုဖြင့်
လွတ်ကင်းအောင် မရှောင်နိုင်ခဲ့ချေ။

ဟုတ်ပါရဲ့...
မရှောင်နိုင်သည့် အမှောင်ခန်းမှာ တင်မောင်ဝေနှင့် ညားခဲ့
ရသည်လေ။

သည်ဇာတ်လမ်းကိုတော့ ပြန်ပြောင်းပြောရလျှင် ခုချက်ချင်း
ပဲ မျက်ရည်လည်ချင်သေးသည်။

အဟုတ်ပဲ...
အပျက်အပျက်နှင့် အေးကြည်မတစ်ယောက် နှာခေါင်းသွေး
ထွက်ခဲ့ရသော ဇာတ်လမ်းကို စဉ်းစားဖို့ပင် မကောင်းတော့ပြီ။

အမှန်ကို ဝန်ခံရလျှင် တင်မောင်ဝေလို လမ်းသဲရဲကို...
အေးကြည်မ မချစ်၊ မကြိုက်၊ စိတ်မဝင်စား။

ပြီးတော့...
သည်ကောင်လေးက ဖိုးသမား ကလေး။ မိဘပိုက်ဆံကို
မီးရှုပြီး သုံးဖြန်းနေသူ။

ကျောင်းမှန်မှန်မတက်ဘဲ ပျက်စီးနေသူ၊ အကျင့်စာရိတ္တ
ယံ့ပွင်းနေသူ၊ လူတောထဲမှာပင် မျက်နှာမပြရဲသည့်ကောင်ရုပ်

ကလေး၊ ကောင်စုတ်ကလေး။

သည်ဖိုးသမားကလေးနှင့် တွေ့ခဲ့ပုံကလည်း အဆန်းသား။
သည်တုန်းက အေးကြည်မ ရေကူးသင်ခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်း ကောင်မကလေးတွေနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး
ရေကူးသင်ရာမှ ရေကူးတတ်ပြီ၊ ရေကူးတတ်ပြီဆိုတော့ ပထမဆုံး
လိုအပ်သည်က အကောင်းစား ရေကူးဝတ်စုံ။

ရေကူးသင်တုန်းကတော့ အေးကြည်မတစ်ယောက်
သူငယ်ချင်းရဲ့ ဝတ်စုံကို ငှားပြီး သင်ခဲ့သည်။

ခုရေကူးတတ်ပြီဆိုတော့ သူငယ်ချင်းရဲ့ ဝတ်စုံဟောင်းကို
မဝတ်ချင်တော့ပြီ။ လဟာပြင်ဈေးမှာ တွေ့ခဲ့သော “ရေကူးဝတ်စုံ
အနီကလေးတစ်စုံကို ဝတ်ချင်ပြီ၊ ဝယ်ချင်ပြီ။

“အမေ သမီးကို ရေကူးဝတ်စုံဝယ်ပေးနော်”
“အို ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဟယ်၊ ဘာလို့ ဝယ်ပေးရမှာလဲ”

“သမီးရေကူးတတ်ပြီ အမေရဲ့၊ အဲဒါ ရေကူးကန်မှာ
ရေသွား ကူးချင်လို့ပါ၊ ဝယ်ပေးနော် အမေ”

“မဝယ်ပေးပါဘူးဆို၊ ရေကူးတာလည်း ငါသဘောမတူ
ဘူး၊ ပြီးတော့ ဖင်ပေါ်တင်ပေါ် အဲဒီ အဝတ်တွေဝတ်တာ
ပိုပြီး သဘောမကျသေးတယ်၊ တခြားလိုချင်တာ ပြော
ဟယ်၊ ဝယ်ပေးမယ်၊ ရေကူးဝတ်စုံတော့ မဝယ်နဲ့”

“ဟင့်အင်း ဝယ်မှာပဲ၊ ရအောင်ဝယ်မှာပဲ”
“ဝယ်ကြည့်စမ်း၊ ဝတ်ကြည့်စမ်း၊ ငါ့ရှေ့မှာ ဝတ်လို့
ကတော့ ခြေနှစ်ချောင်းကကိုင်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်မယ်”

အမေ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က ဒေါသနှင့် ပြောပြီ၊ ဒေါသနှင့်
အော်ပြီ။

ဘယ်လိုပဲအော်အော်၊ ဘယ်လိုပဲငေါက်ငေါက်၊ အေးကြည်မ
ကတော့ နောက်မဆုတ်။ အမေကပိုက်ဆံမပေးလည်း ဘာအရေးလဲ။

စုဘူးဖောက်ပြီး လိုချင်တာဝယ်မည်။

အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေသော အေးကြည်မက ကလေးစိတ်မပျောက်သေး။ ဒါကြောင့်ပေါ့၊ စုဘူးကို တကယ်ပဲဖောက်သည်။ ပလတ်စတစ် ဇီးကွက်ရုပ် စုဘူးကလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းကို ဓားဦးချွန်ဖြင့် ကော်၏။ ဇီးကွက်ရုပ်ကလေး ထိပ်ပြီသွားပြီ၊ ထိပ်ပေါက်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဇီးကွက်ရုပ်ကလေးရဲ့ ခေါင်းထဲက ထွက်လာသည့် ငါးမူးစေ့၊ မတ်စေ့တွေကိုကြည့်ပြီး အေးကြည်မ ပျော်သွား၏။ ဟန်ကျလိုက်တာ သည်အကြွေတွေကို စုလိုလ်လျှင် ရေကူးဝတ်စုံတစ်ထည်တော့ ကောင်းကောင်းရမည်။

ဟုတ်ပြီ။ စုဘူးထဲက ငွေအကြွေတွေကို လမ်းထိပ်ကွမ်းယာဆိုင်၌ အစိတ်တန်၊ တစ်ဆယ်တန်များဖြင့် လဲသည်။ စုစုပေါင်းကိုးဆယ့်ရှစ်ကျပ် တစ်မတ်ရ၏။ မုန့်ဖိုးလက်ကျန် တစ်ကျပ်တန်ကလေးတွေ ထပ်ဖြည့်လိုက်တော့ ငွေကျပ် တစ်ရာတိတိရပြီ။ သည်ငွေတစ်ရာကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အေးကြည်မ စိန်ဂျွန်းလဟာပြင်ဈေးသို့ ပြေးလာ ခဲ့ပြီ။

သည်ကနေ့ နေ့လယ် ရေကူးကန်မှာအေးကြည်မတစ်ယောက် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ချိန်းထား၏။ မာမာ့ဆွေတို့၊ ပုလဲအောင်တို့၊ မျိုးဇင်ဝေတို့က ရေကူးပြိုင်မလား၊ စိန်ခေါ်သည်။ မာမာ့ဆွေက အရာရှိကြီးရဲ့ သမီး၊ ပုလဲအောင်ရဲ့အဖေက ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ မျိုးဇင်ဝေကတော့ သံအမတ်ကြီးဟောင်းတစ်ဦးရဲ့ တူမ၊ သည်တော့ သူတို့မှာ ပြည့်စုံကြသည်။

သူတို့အဖေတွေ၊ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေက နိုင်ငံခြားကို ခဏခဏပဲ သွားသည်။ နိုင်ငံခြားနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည်။ သည်တော့ နိုင်ငံခြားက ပစ္စည်းတွေဆိုတာ သူတို့ဆီမှာ အလျှံပယ်တဲ့မှ အလျှံပယ်။ ရေကူးဝတ်စုံဆိုလျှင်တော့ အကောင်းစားတွေ၊ အဆင်အမျိုးမျိုး၊ အသွေးအမျိုးမျိုး မရိုးနိုင်အောင်ပေါသည်၊ များသည်။

စုံသည်။ သူတို့လို ရေပေါ်ဆီ အဆင့်အတန်းမှာက ဒါမျိုးဆို လိုလေသေးမရှိ၊ အပြည့်။

အေးကြည်မတို့ဘဝကတော့ သည်လိုမဟုတ်ပေါင်။ အမေတို့ကဆို ခေတ်မမီကြ။ ခေတ်နောက်မှာ ဘတ်စ်ကား ၂ မှတ်တိုင်လောက် ကျန်ခဲ့သည်။ ကြည့်လေ၊ အေးကြည်မ တစ်ယောက် ရေကူးတာကိုပဲ ကမ္ဘာပျက်မတတ် ဆူလိုက်၊ ပူလိုက်၊ ပိတ်ပင်လိုက်နှင့်။ ခုရေကူးဝတ်စုံကလေးတစ်စုံဝယ်ချင်တာကိုပင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မထုတ်။ ရှိပစေ၊ သည်လို အခြေအနေမျိုးမှာ အေးကြည်မတို့က ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို ပြုရမည်လေ။ အမေတို့ကို အားမကိုး၊ စုဘူးထဲက ဖောက်လာတဲ့ငွေနှင့် ရေကူးဝတ်စုံတစ်ထည်တော့ ကောင်းကောင်းကြီး ဝယ်နိုင်လိမ့်မည်။

စိန်ဂျွန်းဈေးသို့ရောက်ပြီ။ အေးကြည်မတစ်ယောက် အထည်တန်းမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်သည်။ အထပ်ထပ် အခါခါ ရှာသည်။ ရေကူးဝတ်စုံ အကောင်းစား တစ်ထည်လောက် ရဖို့အရေး ရှာလိုက်ရတာ ဘယ်မှာမှ စိတ်တိုင်းကျမတွေ့။ တွေ့တာတွေက အညံ့စားတွေ။ ခပ်ပေါပေါတွေ။ အေးကြည်မက ဒါတွေကို မကြိုက်။ သုံးမည့် သုံးလျှင်တော့ အပျံ့စားမှ သုံးချင်သည်။ အကောင်းစားမှ ကိုင်ချင်သည်။

အေးကြည်မ ဝယ်ချင်တာက 'စပီရို' အမျိုးအစား ရေကူးဝတ်စုံဖြစ်သည်။ အကောင်းစားမျိုး၊ ပြိုင်ပွဲဝင် ချန်ပီယံတွေ သုံးသည့် အမျိုးအစားလည်း ဖြစ်သည်။ စပီရိုက ဈေးကြီးသည်။ ရှားသည်။ ကောင်းလည်း ကောင်းသည်။

ဘာကောင်းတာလဲ။

သူ့အရည်အသွေးက ကမ္ဘာသိ။ ကြည့်လေ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရေထဲဆင်းသွားလျှင် တခြားရေကူးဝတ်စုံတွေက လုံလုံခြုံခြုံ မရှိ။ ရင်သားနှင့်အဝတ်သား ကွာလိုကွာ၊ ဟိုက်လိုဟိုက်၊ လျှော့လို

လောက ကုန်းလိုက်ကွလိုက်လျှင် ရင်သားအနေအထား ပျက်သည်။ တစ်ခွန်းတစ်စ ပေါ်သည်။ မတော်တရော်ကြုံရသည်။

စပီရိုရေကူးဝတ်စုံက သည်လိုမဟုတ်။ ဆိုက်သာကိုက်သေစေ၊ မိန်းကလေးတစ်ဦးအဖို့ အလွန်လုံလုံခြုံခြုံ ရှိသည်။ ရင်သားနှင့် အဝတ်သား လေဖြင့် စုတ်ထားသလို တင်းတင်းပြည့်ပြည့်ကပ်ငြိနေသည်။ ရေထဲမှာ၊ ကုန်းပေါ်မှာ လေကျင့်ခန်းယူချင်သလိုယူ။ ကုန်းကုန်းကွကွ၊ လုပ်ချင်သလိုလုပ်။ မဟုတ်တာ မသင့်လျော်တာ မဖြစ်စေရ၊ အရှက်ကိုပုံးသည်။ အရှက်ကို ကာသည်။ အရှက်ကို လုံစေသည်။

ဒါကြောင့်ပဲထင်ပါရဲ့၊ မိန်းကလေးတွေ ရေကူးဝတ်စုံဝယ်လျှင် စပီရိုမှ စပီရို၊ သည်အမျိုးအစားကိုပဲ မရအရ ရှာဝယ်ကြသည်။ ဈေးကြီးလျှင်လည်း ကြီးပစေ၊ မရအရ ဝယ်ကြရသည်ပဲ။

စပီရို ရေကူးဝတ်စုံလည်း ဈေးမသေးလှ။ ကုန်သွယ်ရေးက အားကားပစ္စည်းဆိုင်မှာကို တစ်ထည်လျှင် ၅၀ ကျပ်ကျော်သည်။ အပြင် ဈေးကလည်း မတန်တဆ မဟုတ်လား၊ တစ်ထည်ကို တစ်ရာ တုတ်ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်နေသည်။

ခု စိန်ဂျွန်းဈေးမှာ အေးကြည်မတစ်ယောက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရှာတော့ တွေ့ပြီ။ စပီရိုအမျိုးအစား ရေကူးဝတ်စုံကို တွေ့ပြီ။ အနီတစ်ထည်၊ အပြာတစ်ထည်၊ ချောကလက်ရောင်တစ်ထည်၊ အားလုံးပေါင်း သုံးထည်ပဲ တွေ့သည်။ ဆိုင်ကလည်း တစ်ဆိုင်ထဲရှိသည်။ သည်ရေကူးဝတ်စုံတွေကို သေသေချာချာ ဧင်ဆေး ကြည့်တော့ အစစ်မှအစစ်၊ စပီရိုအစစ်။

အနီရောင်ရေကူးဝတ်စုံကလေးက လှလိုက်တာ၊ အေးကြည်မအသားဖြူဖြူဝင်းဝင်းနှင့်ဆို တင်းတင်းပြည့်ပြည့်၊ ကြည့်လို့ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ၊ အေးကြည်မ စိတ်ကူးယဉ်နေမိသည်။

ကိုယ်တိုင်းနံပါတ်ကိုက်ရဲ့လား၊ ကိုက်သည်။ အဆင်အသွေး ကြိုက်ပြီလား။ ကကြိုက်ပြီ။ ရောင်းဈေးကိုသိပြီလား။ မသိသေး။ မေး ရဦးမည်။

ရောင်းဈေးကို မေးလို့သိရတော့ အေးကြည်မ တစ်ယောက် ပါးစပ်ပေါက် ပိတ်သွားပြီ။ အဲဒီ ဆိုင်ရှင်နှုတ်က ဖွင့်ဟသည့် ဈေးနှုန်းကို နားထောင်ဦး။

“တရာသုံးဆယ်ကျပ်”တဲ့။

ခက်ကပြီ။

ကိုယ့်ဆီမှာပါလာသည့်ငွေက တစ်ရာကျပ်ထဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်ရေကူးဝတ်စုံကို ဝယ်မှာလဲ။ နည်းနည်းများ လျော့ဦးမှာလား၊ အားတင်းပြီး ဈေးဆစ်ကြည့်ဦးမယ်လေ။

“မလျှော့ဘူးလား ဦးလေးရယ်၊ ဈေးကလည်း များလိုက်တာ”

“မများပါဘူး ကလေးရယ်၊ ဒါက အကောင်းစားပဲဟာ၊ ညည်းတို့လည်း သုံးဘူးသားနဲ့၊ ကဲ ကဲ ငါးကျပ်လျှော့ပေးသွား၊ တစ်ရာအစိတ်ထား ထား”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မမှာ တစ်ရာပဲပါတယ် ဦးလေးရဲ့၊ တစ်ရာပဲ ထားပေးပါ”

“အို သမီးရယ်၊ ဒါလောက် ဈေးမတင်ပါဘူးကွယ်၊ တို့ ကောက်တာတောင် တစ်ရာတစ်ဆယ်ရှိတယ်”

အေးကြည်မ ဘာမှ စကားမဆက်နိုင်ရှာတော့။ သူ့ပါးစပ်ကလေးမှာ အာစေးမထည့်ဘဲ ပိတ်သွားပြီ။ သူက ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ခေတ္တခဏ စဉ်းစားနေသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငွေအစိတ်ရှာမှာလဲ၊ အတွေးက ပေါ်မလာ။ သည်တော့ ဆိုင်ထဲက ဖြည်းဖြည်းပဲ လျှောက်ထွက်လာ၏။

“ဟေ့ အေးကြည်မ ဘာဝယ်မလို့လဲ”

အေးကြည်မ၏ ခြေလှမ်း တုံ့သွားသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ တွေ့ရသည်က တင်မောင်ဝေ။ ကျူရှင်မှာ မကြာခဏ ဆုံသည့် တင်မောင်ဝေ။ လူက ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးတန်းတန်းနှင့်၊ ဆံပင်က စုတ်ဖွာလိမ်ကောက်၊ မျက်နှာပေါက်က ညှင်းစိုးစိုး၊ ညိုပုပ်ပုပ်။

“ဘာဝယ်လာတာလဲ အေးကြည်မ”

“အို ဘာမှ မဝယ်ပါဘူး”

“ဘာမှမဝယ်ဘဲ ဈေးကို ဘာလာလုပ်တာလဲဟ”

“ဟို အို ငါ့ဘာသာငါ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့”

အေးကြည်မ စိတ်မပါ။ တင်မောင်ဝေကို လက်ခံစကား ပြောချင်စိတ်မရှိ။ ဘယ်တုန်းကမှလည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည် မဟုတ်။ ငါ့ကြောင့် စကားမဆက်ဘဲ ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်မည် ပြင်သည်။

“အို နင်ကလည်း လောလိုက်တာ၊ ငါမေးတာဖြေပါ ဦးဟ”

တင်မောင်ဝေက အေးကြည်မ လွယ်အိတ်ကြီးကို လှမ်းဆွဲ ရင်း ဇွတ်ပြောနေသည်။

“လွတ်ပါဟယ်၊ တင်မောင်ဝေ ငါပြန်တော့မယ်”

“ပြန်ရမှာပေါ့ အေးကြည်မရယ်၊ နင်ကလည်း တို့ကို

စကား အဖက်လုပ် မပြောချင်ဘူးလား”

တင်မောင်ဝေက လွယ်အိတ်ကြီးကို ဇွတ်ဆွဲထားသည်။ အေးကြည်မက ဇွတ်လုပ်ရန် အားပျော့သွား၏။ သည်ကောင့်ကို ချောချောမော့မော့ပြောမှ အဆင်ပြေလိမ့်မည်။

“တင်မောင်ဝေကလည်းဟယ်၊ နင့်ကို အဖက်မတန်ဘူးဆို ပြီး စကားမပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါအိမ်ကို အရေး

တကြီးပြန်ချင်လို့ပါ”

“ဘာကိစ္စ အရေးကြီးနေလို့လဲ”

“ဟို ပစ္စည်းတစ်ခုဝယ်တာ ငွေအစိတ်လိုနေလို့ ပြန်ယူမှာပါ။ လွယ်အိတ်ကို လွတ်ဟယ်၊ သွားမယ်ကွာ”

“နေပါဦး အေးကြည်မရဲ့၊ ငွေအစိတ်လောက်လိုနေတာ များ ဒုက္ခခံပြီး ပုဇွန်တောင်အထိ ပြန်မနေပါနဲ့၊ ငါ့မှာ ပါပါတယ်ဟ၊ အင့် နင်လိုသလောက်ယူ”

တင်မောင်ဝေက အစိတ်တန် သုံးလေးချပ်ကို သူ့အင်္ကျီအိတ် ထဲက ဆွဲထုတ်ပေးနေ၏။ အေးကြည်မ လွယ်အိတ်ကိုလည်း လွတ်ပေးလေသည်။

“ဟင့်အင်း၊ နင့်ပိုက်ဆံ ငါမယူချင်ပါဘူး၊ အမေတို့ဆီပဲ ပြန်တောင်းတော့မယ်”

“အိုကွာ အေးကြည်မလဲ၊ အားနာစရာ မဟုတ်တာပဲ၊ ယူပါဟ၊ အင့်...အစိတ်တန်ပဲယူသွား၊ ကဲ ယူပါဟယ်”

တင်မောင်ဝေက အစိတ်တန်တစ်ရွက်ကို အေးကြည်မ လွယ်အိတ်ထဲသို့ အတင်းထိုးထည့်ပေးနေသည်။ အေးကြည်မက ဇွတ်ငြင်းနေ၏။ မယူ။

“ယူပါ အေးကြည်မရယ်။ နင့်အိမ်ကရတော့ ပြန်ပေး တာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ အားမနာပါနဲ့”

တင်မောင်ဝေက တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောနေပြန်သည်။ အဲသည်တော့လည်း အေးကြည်မ ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်စ ဝင်လာသည်။ သူ့ငွေအစိတ်ကို ခဏယူလိုက်မယ်လေ။ နောက်တော့ ပြန်ပေးမှာပေါ့။ ဒီငွေနဲ့ ရေကူးဝတ်စုံဝယ်ရင် နေ့လယ်ရေကူးကန်မှာ ချိန်းတုံ့အတိုင်းပဲ သွားနိုင်တော့မှာ။

တင်မောင်ဝေက အတင်းပေး။ အေးကြည်မက ငြင်းနေသေး၏။ ခဏကြာတော့ ဆက်မငြင်းဘဲ ယူလိုက်သည်။

“အေးလေ အိမ်ကပြန်ရရင် နင့်ငွေအစိတ်ကို ငါပြန်ပေးမယ်၊ ယူရမယ်နော် တင်မောင်ဝေ”

တင်မောင်ဝေက အင်းမလှုပ်၊ အဲမလှုပ်၊ ကတိမပေးဘဲ ပြီးကြည့်နေ၏။ အေးကြည်မကတော့ စဉ်းစားနေပြီ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ သည်ငွေ နောက်ပြန်ဆပ်မှာပဲ ချေးငွေပဲ ထားပေါ့။ ယူမယ်၊ ယူမယ်။

အဲသည်နေ့က အေးကြည်မတစ်ယောက် ရေကူးဝတ်စုံကို ဝယ်ဖြစ်သည်။ တင်မောင်ဝေရဲ့ ငွေအစိတ်နှင့်မိမိရှိရင်းစွဲငွေတစ်ရာ ပေါင်းပြီး ဝယ်ခဲ့သည်။ သည်လိုဝယ်တော့ တင်မောင်ဝေလည်း အနီးမှာကပ်ပါလာ၏။ နောက်တော့ တင်မောင်ဝေကပဲ ခေါ်သည်။

“သစ်သီးစုံ သောက်ရအောင်ဟယ်၊ အေးကြည်မရယ်”

အေးကြည်မ မငြင်းမိ။ သို့သော် အဲသည်နေ့က တင်မောင်ဝေနှင့်အတူ သွားတာလာတာ အေးကြည်မအဖို့ ထူးနေပါသည်။ ရင်ခန့်သလိုလို၊ စိုးရိမ်သလိုလို၊ ကျေနပ်သလိုလို၊ ဝမ်းသာသလိုလို၊ ဘာကို ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရမည် မသိသော ဝေဒနာ။

နောက်ပိုင်းမှာ အေးကြည်မနှင့် တင်မောင်ဝေတို့ မကြာခဏ ဆုံဖြစ်သည်။ ကျူရှင်မှာ၊ လမ်းထိပ်မှာ၊ လေဟာပြင်ဈေးမှာ ဟိုနေရာသည်နေရာ တွေလာကြသည်။ တင်မောင်ဝေရဲ့ ငွေအစိတ်ကို အေးကြည်မက ပြန်ဆပ်သည်။ တင်မောင်ဝေက မယူ။ သူက ပြောသည်။

“ငါ့မှာ သုံးဖို့ရှိပါသေးတယ်၊ မရှိတော့မှတောင်းမယ်”

သို့သော် တင်မောင်ဝေရဲ့ ငွေအစိတ်ကို အေးကြည်မက မဆပ်ဖြစ်ချေ။ နောက်ထပ်တောင် လက်ဆောင်တွေထပ်ပေးလာလို့ အေးကြည်မ မငြင်းသာ မကွယ်သာ ယူရသည်။ အင်္ကျီစကလေးတွေ၊ မျက်ခုံးမွှေးဆွဲတံ၊ မျက်ခမ်းခြယ်ဆေး၊ လက်သည်းဆိုးဆေး၊ ရေမွှေးအမျိုးမျိုး၊ တိုးလာသည့်လက်ဆောင်တွေက အလှပယ်။

သည်လက်ဆောင်တို့လိုမုတ်စတွေကို မယူချင်ပါဘူးဆိုလည်း မရ။ အတင်းပေး၊ အတင်းပဲ လွယ်အိတ်ထဲထည့်သည်။

သူ့လက်ဆောင်ကလေးတွေကို လက်ခံမိတော့လည်း သူနှင့်အတူ စားသောက်ဆိုင်များသို့ အေးကြည်မလိုက်ခဲ့ရပြန်သည်။ အေးကြည်မ သိပါ၏။ တစ်နေ့သောအခါမှာ တင်မောင်ဝေထံမှ ချစ်စကား ကြိုက်ကောင်း မုချလာတော့မည်။ သည်လိုလာခဲ့လျှင် ဘယ်လိုဖြေရမည်ကို အေးကြည်မ စဉ်းစားပြီးသား။

တကယ်တော့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့်သာ တင်မောင်ဝေကို အေးကြည်မ လက်ခံနေရသည်။ သူ့လိုပုံစံနှင့် အေးကြည်မ အနားကပ်ပင် မခံချင်။ သည့်နှယ် မသားနားသည့် ညောင်နာနာရုပ်မျိုးကို အေးကြည်မတို့ သံယောဇဉ်မတွယ်ချင်။

ဒါကြောင့်ပဲ တင်မောင်ဝေထံက ချစ်စကားပြောလာလျှင် မြန်မြန်ကြီး ခေါင်းခါပစ်ဖို့ အေးကြည်မတို့က အသင့်၊ အစဉ်အသင့် အဲဗားရယ်ဒီ။

ဒါပေမဲ့ ခေါင်းခါဖို့ပင် အချိန်မရလိုက်တော့။ အခြေအနေတွေက လျှပ်တစ်ပြက်ပဲ ပြောင်းလဲသွားလေ၏။ ကြည့်ကြပါဦး၊ တင်မောင်ဝေတို့ လက်မြန်ပုံကို။ လက်သွက်ပုံကို။ လက်လျှင်ပုံကို။

တစ်ညနေမှာ-

အဲသည်တစ်ညနေဆိုတာက အေးကြည်မရဲ့ ဘဝ စာမျက်နှာသစ်ကို ဖွင့်လှစ်မည့်တစ်ညနေ။

သည်ကနေတစ်ညနေမှာ အေးကြည်မတစ်ယောက်တည်း ကျူရှင်ကပြန်လာသည်။ နေလည်းဝင်ပြီ။ မီးလည်းထွန်းပြီ။ ပုဇွန်တောင်ဈေးဝန်းကျင်မှာ အသွားအလာရှုပ်ဆဲ။ လမ်းသွားလမ်းလာတို့ မစဲသေး။

ထမင်းဆာသည်။ ဗိုက်ထဲက ဟာတာတာနှင့်မို့ အေးကြည်မ ခပ်သွက်သွက် ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လာ၏။ ပုဇွန်တောင်ဈေးထိပ်က ဗန်ဒါပင်နားရောက်တော့ အေးကြည်မသည် တင်မောင်ဝေနှင့် တိုးမိလေသည်။

တင်မောင်ဝေက ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ ဆံပင်ရှည်ရှည် စုတ်ဖွား။ အင်္ကျီက မသေမသပ် ဖားဖားလျားလျား။ ခါးမှာ ခေါင်းလောင်းဘောင်းဘီတစ်ထည်ကို ပုံပျက် ပန်းပျက် ဝတ်လို့။ ပြီးတော့ သည်လိုညနေခင်းမှာ မှောင်ရိုးတဝါးမှာ နေကာမျက်မှန်ကြီးကို တပ်ထားသေးသည်။ မြင်ရပုံက ရင်မှာမသက်သာပါ။ ဘာကောင်နှင့် တူမှန်း မသိသော တင်မောင်ဝေရဲ့ပုံက ဟာသရုပ်ပြောင် သရုပ်ဆောင်တစ်ဦးနယ်။ ရယ်ဖွယ်ပဲ ကောင်းသေးတော့။

သို့သော် အဲသည်ညနေက အေးကြည်မ မရယ်လိုက်ရချေ။ ငိုပွဲကြီးတစ်ရပ် ခမ်းနားစွာ ဆင်နွဲလိုက်ရသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အေးကြည်မကို အနားကပ်ပြီး စကားပြောနေရင်းမှ တင်မောင်ဝေက ကားတင်ပြေးလို့။

ဖြစ်ပုံက သည်လို-

တင်မောင်ဝေနှင့်တွေ့တော့ ခဏစကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“အေးကြည်မ ကျူရှင်က ပြန်လာတာလား”

“ဪ...ဘယ်သူများတဲ့လို့ တင်မောင်ဝေရယ်၊ နင့်ရုပ်ကလည်း ဖြစ်နေလိုက်တာ ဘာနဲ့ တူမှန်းတောင် မသိဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ တို့ ကျူရှင်က ပြန်လာတာ”

“ငါ ဒီနားက စောင့်နေတာ ကြာပြီ၊ နင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့”

“ဟုတ်လား...ဘာကိစ္စ”

“ဘာကိစ္စဆို ဒီမှာပြောလို့ မကောင်းပါဘူးဟယ်၊ လူက ရှုပ်နဲ့၊ တစ်နေရာရာ သွားရအောင်ပါ တိုင်ပင်စရာရှိလို့”

“အို...ဒီနေ့တော့ မှောင်နေပြီဟာ၊ အိမ်က စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ငါထမင်းဆာလှပြီ”

“ခဏကလေးပါ အေးကြည်မရယ်၊ ငါလည်း ဘာမှ မစားရသေးဘူး၊ တို့တစ်ခုခု စားတာပေါ့”

“ဟင့်အင်းကွယ်၊ နက်ဖြန်မှ တွေ့ရအောင်နော်၊ ငါသွား

မယ်”

အေးကြည်မက ပြောပြောဆိုဆို လှမ်းထွက်သည်။ တင်မောင်ဝေက အေးကြည်မလက်ကို ဖမ်းဆွဲသည်။ အေးကြည်မက လက်ကိုလိန်၍ ရုန်း၏။ သည်ခဏမှာ အေးကြည်မ လက်ထဲက ကျူရှင်စာအုပ်တွေ လမ်းပေါ် ပြန်ကြိုကျကုန်သည်။ အေးကြည်မက လိုက်ကောက်၏။ တင်မောင်ဝေကလည်း လိုက်ကောက်ပေးသည်။

သို့သော်...

စာအုပ်တွေ လက်ထဲရောက်ဖို့ ခပ်မြန်မြန် လှမ်းထွက်တော့ မည်အလုပ်မှာ အေးကြည်မကို တင်မောင်ဝေက ဒုတိယအကြိမ် ဖမ်းဆွဲသည်။

သည်ခဏမှာ မာဒေါ လေးဘီးနောက်ပွင့် ကားကလေး တစ်စီး သူတို့နားမှာ ထိုးရပ်၏။ ကားထဲက တင်မောင်ဝေရဲ့ အပေါင်းအသင်း ၂ ယောက် ဆင်းလာသည်။ အေးကြည်မကို သည်ကောင်လေးတွေနှင့် တင်မောင်ဝေတို့က ချုပ်ကိုင်ပြီး... ကားပေါ်ဆွဲတင်၏။ အေးကြည်မ ရုန်းပါသေး၏။ မရတော့ပြီ။

အေးကြည်မအော်ဖို့ ကြီးစားပါသေး၏။ ပါးစပ်ကို ပိတ်လာသော လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်က အေးကြည်မ မအော်နိုင်အောင် တားဆီးလိုက်သည်။ နေရာက သစ်ပင်ရိပ်ခပ်ကွယ်ကွယ်။ အချိန်က မှောင်ရိုးတဝါး။ လူများများနှင့် အေးကြည်မကို သည်လို အနိုင်ကျင့်သွားလေတော့၊ အေးကြည်မဆိုသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရုန်းရင်းကန်ရင်း ငိုရှိုက်ရင်းနှင့် ပါသွားရပြီကော။

အဲသည်ညနေက အေးကြည်မကို ရန်ကုန်မြို့စွန်ရှိ ချောင်ကျကျ တည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားကြသည်။ တည်းခိုခန်းက ဟောင်းဟောင်းနွမ်းနွမ်းမို့ လူမကြိုက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ တည်းမည့်သူပင် မရှိ။ ပိုင်ရှင်နှင့် တင်မောင်ဝေတို့ လက်ဝါးရိုက်ထားဟန် ရှိသည်။

အေးကြည်မကို ငိုကြွေးချက်မနှင့်ပင် တင်မောင်ဝေက တည်းခိုခန်းထဲ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ လူပင်မသိလိုက်။ အခန်းထဲရောက်တော့မှ တင်မောင်ဝေက အေးကြည်မကို ခုတင်ပေါ်မှာ ကိုင်စေပြီး ချောရပြီ။

“အေးကြည်မရယ်၊ ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟာ၊ ငါ နင့်ကို ချစ်လွန်းလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာပါ”

“.....”

အေးကြည်မက ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ငိုနေသည်။ ရိုက်နေသည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ အားရအောင် ငိုနေရင်း အေးကြည်မ သတိရလာ၏။ တင်မောင်ဝေကို အချို့သတ်ပြီး အိမ်ပြန် ပို့ခိုင်းရရင် ကောင်းမလား။

သည်လိုတွေးပြီး အေးကြည်မ အငိုတိတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ထဘီပြင်ဝတ်သည်။ အမှတ်တမဲ့ နှင့် အခန်းတံခါးကို လှမ်းကြည့်သည်။ တံခါးက လုံခြုံစွာ ကလန့် ထိုးထား၏။ အေးကြည်မက ခုတင်ပေါ် ပြန်ထိုင်သည်။

“တင်မောင်ဝေရယ်၊ နင့်ကို ယုံကြည်ပြီး အပေါင်းအသင်း လုပ်တဲ့ ငါ့ကို ဒီလို အကြမ်းမဖက်သင့်ဘူးဟယ်”

“ငါ နင့်ကို ချစ်လွန်းလို့ပါ အေးကြည်မရယ်၊ ဒါကြောင့် ခုလိုလုပ်ရတာပါ၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဟယ်”

“ချစ်ဟာနဲ့ ဒီလို လုပ်ရသလားဟဲ့၊ ငါ့ကို ပြန်ပို့ပါဟယ်၊ အမေတို့ စိတ်ပူနေကြလိမ့်မယ်၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ အမြဲတမ်း တွေ့နေသားပဲဟာ၊ နောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

အေးကြည်မဘက်က ခုလို ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်လာတော့ တင်မောင်ဝေ အားတက်လာသည်ထင်ရဲ့။ အေးကြည်မအနား ကပ်လာ၏။ လက်ကလေးကို အသာအယာ ကိုင်ရင်း ပြောနေသည်။

“အေးကြည်မရယ်၊ ငါ့နင့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲကွယ်၊ ပြန်

မပို့ပါရစေနဲ့နော်၊ တို့နှစ်ယောက် ဒီအခန်းထဲမှာ...”

စကားကို ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရချေ။ အေးကြည်မက သူ့လက်ကို လာကိုင်သည့် တင်မောင်ဝေ လက်ကို ပုတ်ချပြီး နေရာမှ ထရပ်၏။

“သွားစမ်း တင်မောင်ဝေ၊ နင် ငါ့အသားကို လာမထိနဲ့၊ ငါ့ကို ပြန်ပို့မလား၊ မပို့ဘူးလား၊ မပို့ရင် ငါအော်လိုက် မယ်...ကဲ”

“နေပါဦး အေးကြည်မရယ်၊ ထိုင်ပါဦးကွယ်၊ ငါပြောပါ ဦးမယ်”

“မထိုင်ဘူး၊ ငါ့ကို ခုပြန်ပို့”

“ပြန်မပို့ရင် ငါ အော်လိုက်မယ်”

“အေးကြည်မ အကြမ်းမကိုင်နဲ့လေ၊ ဒီတည်းခိုခန်းမှာ နင်နဲ့တို့ပဲ ရှိတယ်၊ အော်လိုလည်း ကိစ္စပြီးမှာ မဟုတ် ဘူး၊ နင်အော်ရင်လည်း အပိုပဲ၊ သူစိမ်းလူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

အေးကြည်မကို တင်မောင်ဝေ လိမ်ပြောသည် မဟုတ်။ သူပြောသည့်အတိုင်း မှန်လိမ့်မည်။ တည်းခိုခန်းသာဆို လှသံသသ ဘာမျှမကြားရ။ အကူအညီပေးမည့်သူ တစ်စုံတစ်ဦးမျှ မတွေ့နိုင်။ မကြားနိုင်။

သည်တော့လည်း အေးကြည်မ လက်မှိုင်ချရပြီ။ သွားပြီ။ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ပြီ။ မရှောင်သာတဲ့ အမှောင်ကြားမှာ တင်မောင်ဝေနှင့် ညားရမယ့်ဘဝ၊ မွဲလှသည့်ကံ၊ ရိုင်းလှသည့်ကြမ္မာ၊ ညံ့လှသည့် အဖြစ်ဆိုးနှင့် တိုးမိပါပေါ့လား။

အထိ အေးကြည်မက အစားအစာ လုံးဝမစား။ ဘာမှမစား။ တစ်ချိန်
လုံးပဲ ငိုနေသည်။ တင်မောင်ဝေ အနားကပ်လာသည်နှင့် အထိမခံ။
ရုန်းကန် တွန်းထိုးပစ်သည်။ အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းလွတ်သည်။

သည်လိုနှင့် သုံးနေ၊ သုံးည လွန်ခဲ့ပြီ။ အေးကြည်မတစ်
ယောက် ယခင်အတိုင်း ရှိနေ၏။ အေးကြည်မရဲ့ အပျိုစင်ဘဝကလေး
မပျက်သေး။ မပျက်နိုင်သေး။

သို့သော် တင်မောင်ဝေဆိုတာက လူပါးလူနပ်။ လူလျင်
လူတတ်။ လူကဲခတ်လည်း မညှံ။ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်သည်
သည်လိုခုခံစစ်ကို ဘယ်နှရက်၊ ဘယ်နှနာရီ တိုက်ပွဲဝင်နိုင်မှာလဲ။

အားနွဲ့သော သည်ကောင်မလေး သည်အတိုင်း မလျှော့ဘဲ
မပျော့ဘဲ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံနိုင်မှာတဲ့လဲ။

သည်သဘောသဘာဝကို တင်မောင်ဝေက အပိုင်ကိုင်ထား
သည်။ ရှိပစေ၊ မောပစေ၊ နွမ်းပစေဦး။

သူက အေးကြည်မတစ်ယောက် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်း
နွမ်းနယ်လာမည့်အချိန်ကို စိတ်ရှည်စွာ စောင့်သည်။ မထိနဲ့ဆို မထိ၊
မကိုင်နဲ့ဆို မကိုင်၊ မကပ်နဲ့ဆို မကပ်။ သည်ဇာတ်လမ်းအတိုင်း
ဘယ်နှရက် ကနိုင်မှာလဲ။ စောင့်ကြည့်ရုံသာ။

တင်မောင်ဝေရဲ့တွက်နည်း မှန်ပါသည်။ သိပ်ကြာကြာ
မစောင့်လိုက်ရပါ။ သုံးရက်တည်း ကြာသည်။ ၇၂ နာရီပဲ ရှိသေး
သည်။ အေးကြည်မ မငိုနိုင်ပြီ။ အေးကြည်မ မတင်းနိုင်ပြီ။
အေးကြည်မ မမာနိုင်တော့ပြီ။ စိတ်လည်း ပန်းပြီ။ ကိုယ်လည်း
နွမ်းသည်။ သည်ဘဝ သည်အခြေအနေမှာ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ရုန်းကန်
လှုပ်ရှားလို့ မရတော့ကြောင်း ကောင်းစွာပဲ အေးကြည်မ သိရပြီကော။

အဲသည်တော့မှ အေးကြည်မက ကော်ဖီတစ်ခွက် တောင်း
သောက်သည်။ တင်မောင်ဝေက ဟောလစ်မှာပေး၏။ အေးကြည်မ
က ပေါင်မုန့် ဝယ်ခိုင်းသည်။ တင်မောင်ဝေက ရှားမီးကိတ်မုန့်

(၇)

ကဲ...ပြောပါရစေတော့။ ဆိုပါရစေတော့။ နားနှင့်မနာ၊
ဖဝါးဖြင့်ပဲ နာကြပါ။ အေးကြည်မတစ်ယောက် အဲသည်တည်းခို
ခန်းမှာ အပျိုစင်ဘဝ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ တင်မောင်ဝေနှင့် ညားလို့၊
တင်မောင်ဝေရဲ့မယား ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

ခုနေအခါမှာတော့ အေးကြည်မသည် တင်မောင်ဝေ၏
လက်ခုပ်ထဲကရေ သွန်လိုသွန်၊ မှောက်လိုမှောက်ပါတော့။

အလွန်တိမ်လှတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ လိမ့်ကျခဲ့ရသော
အေးကြည်မရဲ့ ဘဝကို ကြည့်ကြပါ။ ညစ်ထေး စွန်းပေခဲ့သည့်အဖြစ်
ကို ပြန်လည်သန့်စင်နိုင်သည့် အခြေအနေ မရှိတော့ပြီ။

တကယ်တော့ တင်မောင်ဝေသည် အေးကြည်မ၏ အပျိုစင်
ဘဝကို လွယ်လွယ်ကူကူ ချေဖျက် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်။
တည်းခိုခန်းမှာ သုံးနေ၊ သုံးရက်၊ သုံးည အိပ်ခဲ့သည်အထိ
အေးကြည်မက တင်မောင်ဝေကို အနားကပ်မခံ။

ပထမတွင် အေးကြည်မက ရေလည်း မသောက်။ အစာ
လည်း မစားဘဲ နေသည်။ အိမ်သာပင် မသွား။ ရေချိုးခန်းလည်း
မဝင်။ နောက်ပိုင်း မခံမရပ်နိုင်အောင် ရေငတ်တော့မှ ရေတောင်း
သောက်သည်။ မနေနိုင်လွန်းတော့မှ အိမ်သာသွားသည်။ သည်အချိန်

အလုံးလိုက် မှာပေးသည်။ အေးကြည်မက ရေချိုးချင်သည်ဟု ပြောသည်။ တင်မောင်ဝေက ဗိုလ်ချုပ်ဆေးမှ ချုပ်ပြီးသားအင်္ကျီ၊ ထဘီ သုံးလေးထည် ဝယ်ခိုင်းပြီး လာပေးသည်။ ရေမွှေး၊ ပေါင်ဒါ၊ မိတ်ကပ် တွေ ဝယ်ပေးသည်။ တယုတယပြုစု၊ အစာကျွေး၊ အပြောအဆို ချိုချိုနှင့် တောင်းပန်စကား ဆိုသည်။ လိုသမျှစကားများကို အေးကြည်မတစ်ယောက် နားလျှံအောင် ကြားရသည်။ ထိုနေ့ညမှာ...

အဲသည့်ညမှာ...

တင်မောင်ဝေက လိမ်မာပါးနပ်စွာဖြင့် အေးကြည်မအနား သို့ ကပ်၏။

ပထမ အေးကြည်မရဲ့ လက်ကလေးကို ကိုင်သည်။ အေးကြည်မက ရုန်းလိုက်၏။ အကိုင်မခံ။ အထိမခံ။ တင်မောင်ဝေ နောက်ဆုတ်သွား၏။

နောက်တော့ ရှုပ်ပွနေသည့် အေးကြည်မရဲ့ နဖူးဆံပင်တွေ ကို တင်မောင်ဝေက လက်ဖြင့်သတ်၍ တင်ပေးသည်။ အေးကြည်မ က ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်လိုက်၏။ တင်မောင်ဝေ ဘေးရှောင်သွား သည်။

အေးကြည်မ ရေချိုးပြီး၊ ရေလဲလုပ်သည့် ထဘီကို ကွင်းလုံး ပုံချထားမိခဲ့သည်။ မေ့သွားလို့။ ဒါကို တင်မောင်ဝေက ကောက်ယူ ပြီး ခုတင်တန်းမှာ ဖြန့်လှန်းပေး၏။ အေးကြည်မ လိုက်လုသည်။

“အို...မလုပ်နဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လှမ်းမယ်၊ ပေး... ပေး...”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ ထဘီပဲ၊ လုပ်ရမှာပေါ့”

အေးကြည်မကလု၊ သူက မပေးနှင့် နှစ်ကိုယ်ကြား လုံးထွေး သွားသည်။ အေးကြည်မ ထဘီရင်လျားနှင့်ပဲ ခုတင်ပေါ်သို့ ယိုင်လဲ ကျသွား၏။ သည်အချိန်မှာ အခွင့်ကောင်းကို စောင့်နေသော တင် မောင်ဝေက ဝင်ပြီ။ သူက အေးကြည်မကိုယ်ပေါ်သို့ အုပ်မိုးလာ

သည်။ သည်တော့လည်း အေးကြည်မခမျာ ရုန်းကန်ဖို့ အင်အားပင် မရှိတော့ရှာ။

အပျိုစင်ဘဝ၏ အဆုံးစွန်သော ခရီးသို့ အေးကြည်မ ရောက်ခဲ့ရပြီ။ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ဖို့ မရတော့ပြီ။ တင်မောင်ဝေရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ မချစ်မကြင်နာဘဲ အေးကြည်မ ဝင်ခို ခဲ့ရပြီ။ ကြိုက်သလိုသုံးပေတော့ တင်မောင်ဝေ။ အလံဖြူတင်ပြီး လက်မြှောက်အရုံးပေးလိုက်ရသည့်ဘဝမှာ အေးကြည်မ တစ်ကိုယ်လုံး ကို ကြိုက်သလို သုံးပါလေတော့။

ဒါပါပဲ။ အေးကြည်မတစ်ယောက် မိရတိမ်မှာ နှစ်ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်က ကြေကွဲစရာလည်း ကောင်းသည်။ ရင်နာစရာလည်း ကောင်းသည်။ သို့သော် ဖြစ်ရပ်တွေက လွန်ခဲ့ပြီ။ ကျွဲခဲ့ပြီ။ မိန်းမပျို တစ်ဦးအနေဖြင့် ရလိုက်သည့် သင်ခန်းစာတွေက ထစ်ထမ်းတစ်ရွက် ကြီးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လွန်ပြီးမှ ရခဲ့သည့် သင်ခန်းစာဆိုတာက ဘာလုပ် တော့မှာလဲ။ နောင်မှတရသည့် နောင်တဆိုတာကလည်း ဘယ်လို များ အသုံးချနိုင်တော့မှာလဲ။

နောက်တော့...

အေးကြည်မနှင့် တင်မောင်ဝေတို့ တည်းခိုခန်းမှာ ၆ ရက် ကြာသည့်နေ့။ ရဲအဖွဲ့ဝင်များ တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ အေးကြည်မ မိဘတွေက လူပျောက်တိုင်လို့ ရဲက အမှုဖွင့်သည်။

ပုဇွန်တောင်ဈေးအနီး ဝန်ဒါပင်ရိပ်မှာ တိတ်တိတ်ကလေး ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ကားတင်မှုကို မြင်သူတွေက မြင်လိုက်သည်။ သတင်း ပေးသူက ပေးသည်။ သည်လို သတင်းပေးရာ၌ အေးကြည်မကို တင်သွားသော ကားနံပါတ်ကိုပင် ပြောနိုင်ကြ၏။ သို့နှင့် သည်အမှု ကို ရဲက ပိုင်ပိုင်ကြီး ကိုင်ပြီ။ အေးကြည်မ၏ မိဘတွေကိုခေါ်ပြီး ကားဒရိုင်ဘာပြောသည့် တည်းခိုခန်းကို ဝင်ရှာ၏။ မိပြီ။ တွေ့ပြီ။ ကဲ...ဘယ်ပြေးကြမလဲ အေးကြည်မနှင့် တင်မောင်ဝေ။

အေးကြည်မကို မိဘတွေက ပြန်သိမ်းသွား၏။ တင်မောင်
ဝေကတော့ အလိုမတူဘဲ အမေ့ကားတင်မှုဖြင့် အဖမ်းခံရသည်။
ရဲတပ်ဖွဲ့က စစ်ဆေးပြီး ပြည်သူ့တရားရုံးသို့ တင်ပို့လိုက်၏။ ရုံးက
သည်အမှုကို လူသိရှင်ကြား စစ်ဆေးပြီး။

အမှုစစ်ဆေးရာရုံးသို့ အေးကြည်မ ရောက်ရသည်။ ရုံးမှာ
လက်ထိတ်ခတ်ထားသော တင်မောင်ဝေကို အေးကြည်မတွေ့၏။
ဆံပင်စုတ်ဖွား အဝတ်အစားညစ်ထေးထေး၊ အသွေးအရောင် ခပ်
နွမ်းနွမ်းနှင့် တင်မောင်ဝေ၏ဟန်ကို အေးကြည်မ မကြည့်ရက်။
ခုလိုကြီးမြင်ရတော့ အေးကြည်မ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မငြိမ်းချမ်းနိုင်။
စိတ်ထဲမှာလည်း ဘယ်လိုမှ မကောင်း။ မိမိအဖို့ သည်ဘဝရောက်မှ
တော့ မထူးတော့ပါလား။ သူ့ခမျာလည်း သနားစရာ။ လက်ထိတ်
တန်းလန်းနှင့်။ ပြီးတော့ သုံးလေးည ပေါင်းသင်းခဲ့ရသည့် လင်
မယားဘဝ၊ သတိရစရာလေးတွေကို အေးကြည်မက မမေ့တဲ့နိုင်
ယနေ့ထက်တိုင်။ တင်မောင်ဝေနှင့် တစ်မွေ့ရာတည်းအိပ်၊ တစ်
ခုတင်တည်း ပျော်ခဲ့သော အချိန်ကာလကို အောက်မေ့သလိုလို။
တမ်းတသလိုလို၊ လွမ်းဆွတ်သလိုလို။ သူ့အယုအယ၊ သူ့အပြုအစု၊
သူ့အနုပညာက အေးကြည်မရဲ့ စိတ်ထဲမှာ လိပ်ပြာကလေးတစ်ကောင်
လို ဝဲပျံ့လို့ နေပါပေါ့လား။

ခါကလေးတွေကို တွေးပြီး အေးကြည်မ ရင်မောသည်။
နှလုံးတုန်သည်။ အသည်းခုန်သည်။ တရားရုံးမှာ တင်မောင်ဝေနှင့်
မျက်လုံးချင်း ဆုံမီတိုင်း အေးကြည်မခမျာ မနေတတ်။ မထိုင်တတ်။
မိမိကို အသနားခံသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သော သူ့မျက်လုံးတွေကို
အေးကြည်မ ရင်မဆိုင်ဝံ့ရှာ။ ရင်မဆိုင်နိုင်ရှာ။

နောက်ဆုံးတွင် တင်မောင်ဝေရဲ့ အမေအိုကြီးက
အေးကြည်မနှင့် လာတွေ့ပြီး ငိုပြသည်။ မျက်ရည်ခဲထိုးသည်။ အမျိုး
မျိုးလည်း တောင်းပန်သည်။

“ကျေနပ်ပါတော့ သမီးရယ်၊ အမေ့ကို ညှာပါဦး၊ တင်
မောင်ဝေကိုလည်း သနားပါဦး၊ သမီးကသာ ခွင့်လွှတ်ပါ။
သမီးစိတ်တိုင်းကျနေဖို့ တင်မောင်ဝေကို အမေ့တို့ ဆုံးမ
ပါ့မယ်၊ ထိန်းသိမ်းပါ့မယ်၊ သမီး သဘောတူ ခိုးရာလိုက်
ခဲ့တာလို့ တရားရုံးမှာ ထွက်ဆိုပေးပါကွယ်”

သည်လို ငိုကြီးချက်မလုပ်လာလျှင် အေးကြည်မ ဘယ်လို
တင်းခံနိုင်မှာလဲ။ ကြားဝင် စေ့စပ်သည်ကို လက်ခံလိုက်၏။
အေးကြည်မ မိဘတွေကတော့ မကျေနပ်လွန်းလို့ ဒေါသပုန်ထကြ
သည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ၊ အေးကြည်မကိုယ်တိုင်က တင်မောင်ဝေ
နှင့် တရားဝင် လက်ထပ်ပါတော့မည်ဆိုမှ သိကြားမင်းကြီး ဆင်း
တားလို့လည်း အရေးမပါ။ အရာမဝင်နိုင်တော့။

သည်လိုဖြင့် အေးကြည်မနှင့် တင်မောင်ဝေတို့အမှုမှာ အဖျား
ရှူပြီး နိဗ္ဗိတံခဲ့ပြီ။ တင်မောင်ဝေနှင့် အေးကြည်မတို့ ရုံးတော်မှာ
တရားဝင် လက်ထပ်၏။ အမှုကိုတော့ နှစ်ဖက်ကျေအေးသည့်ပုံစံ
ပိတ်လိုက်သည်။ ကောင်းပေစွ၊ လောကမှာ အဖိုနှင့်အမ၊ မိန်းမနှင့်
ယောက်ျား ‘ညားကြလေသတည်း’ ဆိုသည့် မင်္ဂလာစကားလောက်
ကျက်သရေရှိတာ ဘယ်မှာရှာတွေ့မလဲ။

သို့သော်...သို့သော်...
သို့ပါသော်လည်း...

တင်မောင်ဝေနှင့် အေးကြည်မတို့ အိမ်ထောင်မှာ စလယ်ဝင်
ဖင်မမည်းခင်က ကွဲကြပြီ။ သုံးလကျော် လေးလခန့် ပေါင်းသင်း
ကြပြီးတော့ ဘယ်လိုမှ စည်းလုံး၍မရသော အခြေအနေသို့ ရောက်
လာ၏။ အကြောင်းကတော့ တင်မောင်ဝေတစ်ယောက် ပိုးရှူ၊ ဟီးရိုး
အင်းထိုးပြီး၊ အေးကြည်မရဲ့ ငွေတွေ ပြုန်းပစ်လို့ သုံးပစ်လို့။

အဲသည်အဖြစ်က တကယ့်ကို ရင်နာဖွယ် ကောင်းပါတီ။
အေးကြည်မအဖြစ်က ပွဲထဲမှာ ပြောကြသလို နာလည်းနာ၊ နံလည်း
နံသည့် ဘဝမျိုး။

ကြည့်လေ...မချစ်မနှစ်သက်ဘဲ ဇွတ်ဆွဲခေါ်သွားရာမှ
အေးကြည်မရဲ့ အပျိုစင်ဘဝ ရှုံးပြီး လူလုံးမလှ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဖြစ်ပစေ၊ ရှိပစေ။ သည်ဘဝမှာ ကြံရသည့်နေရာ၌ ကြံ
သလိုပဲ စခန်းသွားတော့မည်ဟု အေးကြည်မ ဆုံးဖြတ်သည်။
ဒါကြောင့်ပဲ မိဘတွေ သဘောကိုပင် ဆန့်ကျင်ပြီး တင်မောင်ဝေနှင့်
တရားဝင်လက်ထပ်သည် မဟုတ်လား။

ခုတော့...

တင်မောင်ဝေက မိုးသမား၊ ဟီးရိုးအင်းရဲ့ကျွန်၊ ဘိန်းဖြူ
စွဲနေသော ဘဲရွပ်ကလေး။ သည်တော့ မိဘပိုက်ဆံ ဖြန့်ဖို့၊ သုံးဖို့
ကလွဲပြီး တခြားမှ သူမသိ။

ခုတော့ အေးကြည်မနှင့် ရတော့လည်း သည်အစွဲအလမ်းက
ကျွတ်သွားသည် မဟုတ်။ လက်ထပ်ခါစမှာ မိဘတွေ ပေးလိုက်
သည့် ငွေတွေကို ဘိန်းဖြူရူဖို့ အသုံးချသည်။ အေးကြည်မ သုံးရ
စွဲရသည်က နည်းပါတီ။

လင်ဖြစ်သူက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို မည်မည်ရရ မဲလုပ်
လေတော့ အေးကြည်မ စဉ်းစားရပြီ။ ယောက္ခမအိမ်မှာ သည်လိုပဲ
တစ်သက်လုံး စားသွား၊ နေသွားလို့ မဖြစ်။ ဘဝကို ရသည့်နည်းနှင့်
တည်ဆောက်ယူသည်။

သည်အကြံဖြင့် အေးကြည်မတစ်ယောက် မော်လမြိုင်နှင့်
ရန်ကုန် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် လုပ်မည်။ အရင်းအနှီးကတော့ ပုဇွန်
တောင်ရှိ အမေတို့ထံ ကပ်တောင်းမည်။ ခုလို အေးကြည်မတစ်
ယောက် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးစားမည်ဆိုတော့ အမေတို့က
ငွေကျပ် ငါးထောင် ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ယုသွား၊ ရင်းပြီးစား၊ အလုပ်များများလုပ်၊ ကြီးပွားအောင်
လုပ်၊ ဘယ်သူ့မှ မျက်နှာအငယ်မခံနဲ့ သမီး”

အဲသည်လိုလည်း အမေက မှာလိုက်သေးသည်။

သည်လိုနှင့် အေးကြည်မတစ်ယောက် မော်လမြိုင်ရထား
ပေါ်မှာ အချိန်ကုန်ရင်း အရောင်းအဝယ် လုပ်ဖြစ်သည်။ ခုနစ်ရက်
တစ်ပတ်မှာ ရန်ကုန်၌ ၂ ရက်၊ မော်လမြိုင်၌ ၂ ရက်၊ ကျန်သုံးရက်
က မီးရထားပေါ်မှာပဲ အေးကြည်မ ရှိခဲ့သည်။ ကူးချည်သန်းချည်
တစ်လခန့် အလုပ်လုပ်သည်နှင့် အေးကြည်မသည် ငွေ ၁၅၀၀
ကျပ်ခန့် မြတ်ခဲ့ပြီ။

သို့သော် သည်ငွေကျပ် ၁၅၀၀ ကျပ်က လွယ်လွယ်ရသည်
တော့ မဟုတ်။ ရှာဖွေရေးကိုရှောင်ရင်း မုတ္တမဆိပ်ကမ်းမှာ မီးရထား
ပေါ်မှာ၊ ရန်ကုန်အဝင်မှာ အေးကြည်မတစ်ယောက် ပြေးရင်း လွှား
ရင်း စွန့်စားခဲ့ရသောငွေ၊ တစ်ခါတလေ ညစာထမင်းငတ်၊ တစ်ခါ
တလေ နံနက်စာ ထမင်းမစားရ။ တစ်ခါတလေ မိုးရွာထဲမှာ
အဆောင်းအကာမပါဘဲ ပြေး။ တစ်ခါတလေ ရွံနွံထဲမှာ ခြေချော်လဲ
၍ ဒူးကွဲပေါင်နာဖြစ်။ အဲသည်လို အခက်အခဲတွေကြားက ရသည့်
ငွေ။

ဒါကြောင့် ခုလို ရုန်းကန်လို့ရလာသော အမြတ်အစွန်းကို
အေးကြည်မ တန်ဖိုးထားသည်။ မသုံးရက်၊ မစားရက်ဘဲ ခါးကြား
ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် လိမ်ထားသည်။

သည်အချိန်မှာ တင်မောင်ဝေကတော့ ‘ဇေ’ပဲ။ အကြီး
အကျယ် ဇိမ်ကျနေသည်။ မိန်းမက မော်လမြိုင်ကုန်ဝယ်သွားစဉ်
သူက ရုပ်ရှင်ကြည့်။ ဘီလီယက်ထိုး။ နေဝင်ရိုးရိမှာ အပေါင်းအသင်း
တွေနှင့်စုပြီး မိုးရူ။ အေးကြည်မ တစ်ခေါက်တစ်ခေါက် မြတ်လာ
သည့်ငွေထဲမှ ဆွဲလို့ရသမျှ ဘိန်းဖြူဖို့ ‘ကဲ့’ထားသည်။ ‘ဖယ်’ထား
သည်။ ပြီးတော့မှ ခရီးပန်းရာမှ ပြန်လာသည့် အေးကြည်မကို

မြို့ချိုချော့မော့ ခန်းစက်ရာ သဗ္ဗာထက်မှာ မဟာစည်းစိမ် ယူတော် မူပါပေါ့။

အေးကြည်မခမျာ 'ဝက်ဖြစ်မှတော့ မစင်ရုံနေ၍ မဖြစ်' သည်တော့ ရလာသည့် အမြတ်အစွန်းထဲမှ ဝှက်တန်တာဝှက်။ သိမ်း တန်တာ သိမ်း။ ပြီးတော့မှ တင်မောင်ဝေအတွက် ဘိန်းဖြူဖိုး ပေးဆက်ရသည်။ ခရီးပန်းလာလို့ မောမောနှင့် အိပ်မည် မကြံနှင့်ဦး။ ဘယ်လောက်မြတ်လို့ ဘယ်လောက်ကျန်သည်ကို တင်မောင်ဝေ ကျေနပ်သည်အထိ စာရင်းရှင်းပြုရသေးသည်။ တင်မောင်ဝေ ကျေနပ် သည်အထိလည်း ပျော်တော်ဆက်ရသေးသည်။ ကိုယ်တော်ချော တခေါခေါနှင့် အိပ်တော့မှ အေးကြည်မလည်း အိပ်။ အဲသည်အချိန် မှာ သန်းခေါင်ကြက် တွန်ပြီ။ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီခန့်မှေး၊ နံနက်သုံး နာရီထိုးတော့ အပြေးအလွှား ဘူတာဆင်း၊ မော်လမြိုင်ရထားဖြင့် လိုက်ခဲ့ရပြန်ပြီ။

ဪ...အေးလည်း မအေး၊ ကြည်လည်း မကြည်သော အေးကြည်မရဲ့ ဘဝရယ်လေ။

သို့သော်...

သည်လောက၌ နိစ္စသဘောတရားဟူ၍ မရှိ။ မြိသောဖြစ်စဉ် ဟူ၍ မရှိ။ အားလုံးသောအရာတို့သည် အနိစ္စသဘောတရားနှင့် လွမ်းခြံပြီးသား ဖြစ်သည်။ မမြိသော အကြောင်းအရာတို့နှင့် ထွေးလုံး ရစ်ပတ် ဖြစ်နေတတ်သည်သာတည်း။

ကြည့်ဦး...

အေးကြည်မတစ်ယောက် ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စား၊ ကိုယ့်ဝမ်း စာ ကိုယ်ရှာရင်း တင်မောင်ဝေကို ဆန္ဒဖြည့်ပေးနေရသည့်ဘဝမှ မကြာခင် လွတ်ခဲ့ပြီ။

သည်တုန်းက မမျှော်လင့်သောအချိန်၊ မမျှော်လင့်သောနေရာ မှာ၊ မမျှော်လင့်သောကိစ္စတစ်ရပ် ပေါ်လာသည်။

ဒါက အေးကြည်မရဲ့ ငွေသုံးထောင်ကို တင်မောင်ဝေက ဖိုးရှူပစ်သည့်ကိစ္စ၊ ဘိန်းဖြူဝယ်ပြီး သုံးပစ်သည့်ကိစ္စ၊ ဟီးရီးအင်း ကျွန်အဖြစ်နှင့် တင်မောင်ဝေတစ်ယောက် ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မထောက်ဘဲ ပေါက်ကရ ကျူးလွန်ခဲ့သည့်ကိစ္စ။ *

ကြည့်လေ၊ အေးကြည်မက ကုန်ရောင်းဖက် မခင်ဆွေဦးရဲ့ ငွေသုံးထောင်ကျပ်ကို အိမ်သို့ယူလာသည်။ မခင်ဆွေဦးက သူ ယောက်ျားမသိစေချင်လို့ သည်ငွေကို အေးကြည်မထံ အပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သင်္ကြန်ပြီးလျှင် သားနှင့်သမီးကို ရှင်ပြုနားသမင်လာလုပ်ဖို့ တဲ့။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စထဲ သည်ငွေပါသွားလျှင် မတော်တဆ ရှာဖွေရေးနှင့်တိုးပါက ဒုက္ခ။

သည်တော့...အလှူလုပ်မည့်ငွေကို ခင်ဆွေဦးက အယုံကြည် ရဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် အေးကြည်မကို အပ်ထားသည်။

အေးကြည်မကလည်း ခင်ဆွေဦး လာအပ်သည့် ငွေသုံး ထောင်ကို လုံခြုံအောင် နေရာရှာ၍ ဝှက်ရ၏။ လင်တော်မောင် တင်မောင်ဝေ တွေ့သွားလျှင် ငါးပါးကြီး မှောက်လိမ့်မည်။ ဒါကြောင့်ပဲ သည်ငွေ သုံးထောင်ကို အဝတ်သေတ္တာထဲမှာ အောက်ဆုံး၌ ဖြန့်ခင်း ထားပြီး အပေါ်က သတင်းစာစက္ကူဖြင့် အုပ်၍ သိမ်းထားသည်။ တစ်နေ့။

အေးကြည်မတို့ မော်လမြိုင်မှ ကုန်အပြည်နှင့် ပြန်လာသည့် နေ့။

စိန်ဂျွန်းဈေးမှာ ကုန်တွေအပ်ပြီး အေးကြည်မတို့ အပေါင်း အသင်းတစ်စု အိမ်ပြန်လာသည်။ လမ်း ၃၀ ရောက်တော့ အိမ်မှာ အူရားမီးလုံး ကျွမ်းနေလို့ အေးကြည်မက ရောင်စုံမီးလုံးကလေး ဝင်ဝယ်သည်။

အဲသည်ခဏမှာ... တင်မောင်ဝေနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် လမ်းထဲဝင်လာ၏။

အပေါင်းအသင်းနှင့်မို့ တင်မောင်ဝေတစ်ယောက် စကားတွေ ဖောင်ပွဲ ပြီး ပျော်လာသည်။ ရယ်လို့မောလို့၊ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် လွယ်အိတ်က အေးကြည်မသေတ္တာထဲမှာ သိမ်းထားသည့် ကမ္ဘောဇ လွယ်အိတ် အစိမ်းကလေး။

တင်မောင်ဝေကို သည်လိုနေရာမှာ သည်လို အပေါင်း အသင်းတစ်စုနှင့် တွေ့ရတော့ အေးကြည်မ သိလိုက်ပြီ။ လမ်းထဲ မှာ အဲသည်အချိန်က ဖိုးသမား ကုလားတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ နာမည်က ဟာစင်။ ဖိုးကို ၅။လည်း ၅။သည်။ ရောင်းလည်းရောင်း သည်။ ဆေးထိုးချင်သလား ဆေးထိုးအပ်လည်း ရှိသည်။

သည်တော့...

ကုလားဟာစင်ရဲ့အိမ်မှာ တင်မောင်ဝေတို့ ဌာနချုပ်။ တင်မောင်ဝေတို့ စတည်းချသည့် ဘုံရိပ်သာ။

အေးကြည်မသည် တင်မောင်ဝေတို့ လူစုနောက်သို့ ပြေး လိုက်သွား၏။ ကမ္ဘောဇလွယ်အိတ် အစိမ်းကလေးကို တင်မောင်ဝေ လွယ်ထားတာ တွေ့လိုက်သည်နှင့် အေးကြည်မ ရင်တုန်နေပြီ။ စိုးရိမ်နေပြီ။ သည်လွယ်အိတ်ကို သည်ကောင်လွယ်ထားသည်ဆိုလျှင် အဝတ်သေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး ဖြစ်မည်။ အဝတ်သေတ္တာကိုဖွင့်ယူမှ သည်လွယ်အိတ်ကို ရမည်။

သေတ္တာဖွင့်ခဲ့လျှင်...လျှင်...

တင်မောင်ဝေတို့ တက်သွားသည့် လေးထပ်တိုက်အပေါ်ဆုံး ထပ် အခန်းကို အေးကြည်မတစ်ယောက် အမောတကော တက်ရ သည်။ သို့သော် မောမှန်းမသိ။ စိတ်ဇောက သန်နေသည်။ စိုးရိမ်မှု က ပြင်းထန်နေသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

အေးကြည်မက တံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

အထဲက မေးသည့်အသံကလည်း ခပ်ထန်ထန်။

အေးကြည်မက မဖြေဘဲ ငြိမ်နေသည်။

အထဲက ထပ်မေးနေ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

“ငါပါ”

အေးကြည်မက ဒေါသထန်ထန်၊ စောင်းမာန်အပြည့်ဖြင့် ‘နင်’ ‘ငါ’ လုံးရိုက်ပြီး ဖြေသည်။ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ မျက်လုံးကို အေးကြည်မ တွေ့လိုက်ရသည်။

တံခါးပွင့်လာ၏။

တံခါးပွင့်လာသည်နှင့် အေးကြည်မက အခန်းထဲသို့ ပစ်ဝင် သည်။ တံခါးချပ် ဖွင့်ပေးနေသည်ကိုပင် မစောင့်နိုင်ဘဲ ပြေးဝင်သွား သည်။ အခန်းထဲမှာ တင်မောင်ဝေက ပက်လက်ကုလားထိုင်၌ ဇီးကရက်တစ်လိပ်ဖြင့် မှိန်းလို့ ဖိမ်ကျနေ၏။

အေးကြည်မက တင်မောင်ဝေ ပခုံးမှာ လွယ်ထားသည့် လွယ်အိတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူ၏။ လွယ်အိတ်က ပခုံးမှာ ချိတ်ထား တော့ တင်မောင်ဝေထံမှ လွယ်လွယ်ယူ၍မရ။

“ဟင်...အေးကြည်မ၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ နင်ဘာလုပ်တာ လဲ”

တင်မောင်ဝေက အေးကြည်မကို မြင်တော့ ထိတ်လန့် တကြား မေးနေ၏။ အလွန်လည်း အံ့ဩနေသည့်ဟန်နှင့်...

အေးကြည်မက ပြန်မဖြေ။ လွယ်အိတ်ကိုသာ ဇွတ်ဆွဲယူ နေ၏။ တင်မောင်ဝေက ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထပ်မေးနေ၏။

“ဟေ့...အေးကြည်မ၊ နင်ဘာလုပ်တာလဲလို့ ငါမေးနေ တယ်”

“ငါ ဘာလုပ်တာလဲဆိုတာ နင်သိပြီးသားပဲ၊ တင်မောင်

ဝေ ပေးပါ။ ငါ့လွယ်အိတ်ကို”

လွယ်အိတ်က အေးကြည်မ လက်ထဲပါလာ၏။ လွယ်အိတ်ထဲကို အေးကြည်မ လက်နှိုက်လိုက်တော့ ငွေတွေ...ငွေတွေ အစိတ်တန် ငွေစက္ကူအသစ်ကလေးတွေ။

သေချာပါပြီ။ ခင်ဆွေဦး အပ်ထားသည့်ငွေတွေ။ တင်မောင်ဝေ လက်ထဲ ရောက်သွားပြီလေ။ သည်လိုဆုံလျှင်တော့ ဆုံးပါပြီ။ ဘာမှ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့။

“ဒီငွေတွေ နင် ဘယ်ကရသလဲ တင်မောင်ဝေ”

“.....”

“ဟေ့...ငါမေးနေတယ် တင်မောင်ဝေ၊ ဒီအစိတ်တန်တွေ ငါ့သေတ္တာထဲက နင်ခိုးလာတာမဟုတ်လား၊ ဒါ သူများ အပ်ထားတဲ့ငွေ တင်မောင်ဝေ...နင်လုပ်ရက်တယ်”

“.....”

“ဟေ့...အေးကြည်မ တော်တော့၊ တိတ်တော့၊ ပြန်တော့၊ နင်ငွေတွေ ငါပြန်လျှော်ပေးမယ်၊ စကားမများနဲ့”

တင်မောင်ဝေက ခေါင်းမော့ကာ အေးကြည်မကို ပြန်အော်သည်။

“အောင်မယ် တင်မောင်ဝေရယ်၊ နင်လုပ်စာ ဘာရှိလို့များ ဒီငွေတွေ ပြန်ဆပ်မှာလဲ၊ ဘိန်းစား၊ ဖိုးသမား၊ အလကားကောင်၊ မယားလုပ်စာကို ဖိုးရှုပစ်တဲ့ကောင်၊ တော်ပြီ...နင်နဲ့ ငါ မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး၊ အပြတ်၊ အပြတ်”

“ဟေ့ အေးကြည်မ၊ နင့်စကားတွေ လွန်လာပြီနော်... နင် ပြန်တော့ဆို၊ မပြန်ဘူးလား”

“မပြန်ဘူးဟယ်၊ နင်လုပ်ခဲ့သမျှ တန်အောင်ပြောပြီးမှ ပြန်မယ်၊ နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ကဲ...ပြောဦးကွာ၊ ငါ့ကို နင်ဒီလောက် အထင်သေးနေတာ ပြောဦး...ပြောဦး၊ ဖျန်း...ဖျန်း”

တင်မောင်ဝေက နေရာမှထရပ်ပြီး အေးကြည်မရဲ့ ပါးကို ရိုက်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ အေးကြည်မ ရှောင်လိုမလွတ်။ တင်မောင်ဝေရဲ့ လက်ဝါးစာ မိသွားသည်။ ပါးပေါ်မှာ ပူခနဲဖြစ်သွား၏။ ခေါင်းကို ချာချာလည်သွားသည်။ ဖိုးသမားရဲ့ လက်ဝါးဒဏ် ၂ ချက်က အပြင်းသားပဲ။

သည်လို အသားနာတော့ အေးကြည်မ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ဒေါသတွေ ပိုထန်လာသည်။ အေးကြည်မကို စမ်းတာလား။ သည်လို ပုံဖြင့် လာ၍အနိုင်ကျင့်လိုကတော့ အေးကြည်မတို့က ဘယ်သို့သော နည်းဖြင့်မှ သည်းမခံနိုင်ပြီ။

“ဟင်...တင်မောင်ဝေ၊ နင်က ငါ့ပါးကို ရိုက်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ သူများအပ်ထားတဲ့ငွေတွေကိုလည်း ဖိုးရှုပစ်သေးတယ်၊ ငါ့လုပ်စာကိုလည်း အိမ်ပေါ်မှာ အခန့်သားစားနေသေးတယ်၊ ခု...နင်က ငါ့ကို ပါးရိုက်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်တယ်ပေါ့၊ ကဲ...ဒီတစ်ပွဲမှာ နင်နဲ့ ငါနဲ့ စာရင်းအပြတ်ရှင်းမယ်ဟေ့ တင်မောင်ဝေ၊ ကဲ...”

အေးကြည်မက ပြောပြောဆိုဆို တင်မောင်ဝေထံ တစ်ဟုန်ထိုး ထိုးပြေးဝင်သည်။ တင်မောင်ဝေရဲ့ ရှုပ်ပွ တွန့်လိမ်နေသော ဆံပင်ရှည်တွေကို အေးကြည်မက စုပြီးဆွဲ၏။ ပြီးတော့ တင်မောင်ဝေရဲ့ပါးကို အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်သည်။ လက်နှင့်ရိုက်လို့ မကျေနပ်နိုင်သေး။ ဒေါက်ဖိနပ်ခုံဖြင့်ကို ပြေးယူပြီး တင်မောင်ဝေရဲ့ ခေါင်းကို အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်သည်။

ဖိုးသမား တင်မောင်ဝေကလည်း ပြန်ရိုက်သည်။ လက်သီးဖြင့် ပြန်ထိုးသည်။ ဒါပေမဲ့ အင်အားချင်းက ကွာသည်။ သတ္တဝါနှင့် လက်နက်နှင့် မမျှ။ ကြည့်လေ...တင်မောင်ဝေဆိုတာက အရိုးပေါ်

အရေတင် အသားမျှင်မရှိတော့သည့် ဘိန်းဖြူရဲ့ကျွန်။ သည်တော့ အင်အားက မရှိ။ လူက ချည့်နဲ့နဲ့။ လမ်းလျှောက်ပုံကပင် ခပ်နဲ့နဲ့။ ယိုင်နဲ့နေသည့် သတ္တဝါ။

အေးကြည်မကတော့ နဂိုကပင် အင်အားအပြည့်။ တောင့်တောင့်တင်းတင်း။ ပြီးတော့ မီးရထားတွဲပေါ် ခုန်တက်၊ သမ္ဗန်ပေါ် ပြေးဆင်း။ မြင်းလှည်းပေါ် တွယ်လိုက်နေသည့် မှောင်ခိုဈေးသည်။ သည်တော့ သန်သည်။ မာသည်။ ထန်သည်။

ခုလိုနေရာမျိုးမှာ တင်မောင်ဝေက အေးကြည်မကို ဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်၊ ဘယ်လိုမှ မပြိုင်နိုင်၊ ဘယ်လိုမှ မခုခံနိုင်။

ဒါကြောင့်ပဲ ဖြစ်မည်။ တင်မောင်ဝေတို့ လင်မယားရန်ပွဲမှာ တင်မောင်ဝေတစ်ယောက် အလဲလဲ အကွဲကွဲ ဖြစ်သွားပြီ။ အေးကြည်မက ဘယ်လောက်များ လက်သံပြောင်ပြောင် ဆော်ထည့်လိုက်သလဲ မသိ။ တင်မောင်ဝေတစ်ယောက် ပက်လက်ကုလားထိုင်ဘေးမှာ ခွေလို့၊ လဲလို့၊ ပုံလျက်သား ကျသွားပြီ။

သည်အချိန်မှာ အိမ်ရှင် ကုလားက အေးကြည်မထံ ပြေးဝင်ဖို့ နေရာမှ ထသည်။

တင်မောင်ဝေသူငယ်ချင်း ဖိုးရှုဖက် ထွန်းရိကလည်း အေးကြည်မထံ ပြေးလာသည်။

အေးကြည်မကို သူတို့ ရန်မူကြတော့မည်။

အေးကြည်မက နောက်သို့ ၂ လမ်းမျှ ခုန်ပြီး ဆုတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ခါးကြားထဲမှ မောင်းပြန်ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ခလုတ်ကို တစ်ချက်နှိပ်လိုက်၏။

“ဒေါက်”

အသွားချွန်ချွန်၊ အရောင်တလက်လက်နှင့် ဓားသွားက ဓားအိမ်မှ ထိုးထွက်လာ၏။

“ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်လုပ်ကြနော်...အေးကြည်မကို အထင်

မသေးကြနဲ့၊ ဘဝနာနေပြီ၊ အသက်ချင်း လဲသွားမယ်၊ လာကြ၊ ဝင်ခဲ့ကြ”

အေးကြည်မက ဓားရိုးကို ပိုင်ပိုင်ကြီးကြီးရင်း စိန်ခေါ်သည်။ တကယ်လည်း အေးကြည်မက ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။

ယောက်ျားတွေဆိုပြီး အားနဲ့တဲ့မိန်းကလေးကို အနိုင်မကျင့်ချင်ကြနဲ့။ ရှိသမျှအင်အားနဲ့ ရုန်းကန်ခုခံသွားဖို့ အေးကြည်မတို့က အဆင်အသင့်...အသင့်။

ခုလိုဆိုတော့လည်း သင်္ကောင့်သား ဖိုးသမားတို့ အေးကြည်မနား မကပ်ဝံ့ကြ။ ကျားကုတ်ကျားခဲ ခဲတော့မည့် သည်ကောင်မလေးလက်က ဓားသွားကို ရင်မဆိုင်ရဲကြဘူးထင်ရဲ့။ မောင်မင်းကြီးသားတို့ နေရာမှာ နေမြဲတိုင်းနေ၊ ရပ်မြဲတိုင်း ရပ်နေကြသည်။

“ကဲ...အားလုံးပဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်၊ ရော့...အဲဒီလွယ်အိတ်နဲ့ အဲဒီငွေတွေကို တင်မောင်ဝေ နင်ပဲ ယူလိုက်တော့၊ ဟောဒီမှာ နင့်အပေါင်းအသင်းတွေ ရှေ့ထားပြီး ငါ စကားပြောမယ် တင်မောင်ဝေ၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ တစ်သက်လုံး အပြတ်လို့ သဘောထားလိုက်၊ လောကကြီးမှာ အေးကြည်မဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလို့ မေ့ထားလိုက်... မေ့ထားလိုက်”

အေးကြည်မက အစိတ်တန်ငွေစက္ကူတွေ ထည့်ထားသည့် လွယ်အိတ်ကို တင်မောင်ဝေထံ ပစ်ပေါက်ပေးပြီး လှေကားမှ ပြေးဆင်းလာခဲ့ပြီ။

အေးကြည်မနှင့် တင်မောင်ဝေတို့ သည်ဘဝ သည်မျှသာပဲ ရေစက်ပါသည်ထင်ရဲ့။

ကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး မလုပ်ချင်။ အဖေ၊ အမေတို့ဒဏ်ကို အပြစ်မဲ့ သော၊ မမြင်ရသေးသည့် ကလေးငယ် မခံစေချင်။

သည်တော့...

သည်သန္ဓေသားကို မွေးမည်ဟု အေးကြည်မ ဆုံးဖြတ်သည်။ မွေးမည်။

သို့နှင့် ခင်ဆွေဦး ကြွေးငွေကို ပြန်ဆပ်ဖို့၊ ဗိုက်ထဲက ကလေးကို ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ဖို့၊ အေးကြည်မ မော်လမြိုင်သို့ ပြန် သွားရပြန်သည်။ သိပ်မကြာလိုက်ချေ။ တစ်လ...နှစ်လအကြာမှာ အေးကြည်မကို အမေတို့က တားသည်။

တော်ပြီ...သန္ဓေသားကို ထိခိုက်မည်။ မော်လမြိုင်သို့ ကုန်ကူး မသွားရ။

အေးကြည်မတစ်ယောက် ခြေငြိမ်သွားသည်။ အိမ်မှာနေရင်း အပျင်းဖြေ ဝတ္ထုဖတ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်၊ ဒါပဲ။

နေတော့ မနေတတ်ချေ။ အမြဲတမ်းဆိုသလို မီးရထားပေါ် မှာ၊ သံလွင်မြစ်ကူး သင်္ဘောပေါ်မှာ အချိန်ကုန်ခဲ့သော မိန်းမ မဟုတ် လား။ ခုလို ကိုယ်ဝန်နှင့်ဖြစ်မှ အိမ်က တစ်ဖဝါးမှ မခွာရ။ ဒုက္ခ ပါပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်အချိန်တွေကို ကုန်ရပါ့မလဲ။

သို့သော် အေးကြည်မမှာ နောက်တော့ အဖြေရှာတွေ့သွား သည်။ ကိုယ်ဝန်နှင့်မို့ အရပ်တကာလှည့်ပြီး ကုန်ကူးမသွားရတော့ လည်း ဘာအရေးလဲ။ ဖဲရိုက်မှာပေါ့။ ဖဲရိုက်ပြီး အချိန်ဖြုန်းမှာပေါ့။ အေးကြည်မ မော်လမြိုင်ကို ကုန်ဝယ်သွားရင်း ဖဲရိုက်တတ်ခဲ့သည် တဲ့လေ။

ကောင်းပါရောလား။ မှောင်ခိုကုန်သည်တစ်ယောက် ဘဝမှာ အတတ်မျိုးစုံတတ်။ အလုပ်မျိုးစုံလုပ်။ မဟုတ်တာမျိုးစုံကို ကျွမ်းကျင် လာရမြဲပေကိုး။

(၈)

သည်နည်းဖြင့် အေးကြည်မတစ်ယောက် အမေအိမ်သို့ ပြန် ရောက်ခဲ့ပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘအရိပ်အာဝါသဆိုတာ ငြိမ်းချမ်းအေးမြ တာပါပဲ။

စားချင်တာစား...ကြိုက်သလောက်စား။ အိပ်ချင်သလား... ကြိုက်သလိုအိပ်။ အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူးလား...မလုပ်ဘဲ နေကြည့်။ စည်းစိမ်က အပြည့်။

ဒါပေမဲ့ အေးကြည်မကဖြင့် အငြိမ်မနေနိုင်။ စည်းစိမ်မခံ နိုင်။ ခင်ဆွေဦးရဲ့ ကြွေးသုံးထောင်ကို ပြန်ဆပ်ဖို့ကလည်း ရှိသေး သည်။

ပြီးတော့...

အေးကြည်မထံမှာ ကိုယ်ဝန်သုံးလ ပါလာသည်။ သည် ကလေးကိုမွေးရဦးမည်။ သားလားမသိ၊ သမီးလားမသိ။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် သံယောဇဉ်တွယ်ဖို့ သတ္တဝါတစ်ဦးတော့ ရှိလာတော့မည်။ မတတ်နိုင်ပြီ။ ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချဖို့ အေးကြည်မ စိတ်မကူး။ သည်ကလေးကို မလိုချင်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သို့သော် ပဋိသန္ဓေ

ရန်ကုန်မြို့မှာက အကြောင်းအမျိုးမျိုးကို အခြေခံပြီး ဖဲဝိုင်းတွေ မှီလိုပေါက်လို့။ အသုဘအိမ်က ဖဲဝိုင်းမျိုးက ရပ်ကွက်တာဝန်ရှိသူတွေအနေဖြင့် လူမှုရေးကိုကြည့်ပြီး မျက်စိမှိတ်ထားခြင်းသာ။ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေခြင်းသာ။

ခု အေးကြည်မတို့ လည်ပြီး ရိုက်သည့် ဖဲဝိုင်းက သည်လိုမဟုတ်။ အချိန်မရွေး ရှိသည်။ နေ့ညမဟု ရှိသည်။ ရုံးလျှင်မွဲပြီး နိုင်လျှင် သူဌေးဖြစ်သည့် ဝိုင်းကြီးမျိုးမဟုတ်။ အလောင်းအစားကြီးမားသည့် ဝိုင်းကြီးမျိုးတော့မဟုတ်။ ဒါကြောင့်ပဲ အေးကြည်မသည် ဖဲဝိုင်းတွေကို ခြေဦးလှည့်ပြီး အချိန်ကုန်ခဲ့သည်ပ။ သည်ဝိုင်းတွေကတော့ ဘယ်သူ့အားကိုးနှင့် 'ကြံ'နေကြသလဲ မသိ။ ဆိုင်ရာက အရေးယူဖမ်းဆီး ရုံးတင် ထောင်ဒဏ်၊ ငွေဒဏ်ချသည့်အခါလည်း ခံလိုက်ကြရတာပဲ။ အဲ...အဖမ်းမခံကြရလျှင်ဖြင့် နေ့မီးညမီး ဆက်လို့ စည်စည်ကားကား ပျော်ပျော်ပါးပါး။

အေးကြည်မကတော့ ဖဲကံကောင်းသည်။
ဝိုင်းတကာဝိုင်းမှာ မထိုင်လိုက်နှင့်။ ထိုင်လိုက်တာနှင့် နိုင်သည်။

ဂျိုကာဆိုတာ အေးကြည်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်။ အေးကြည်မရဲ့ အချစ်ဆုံးသခင်။ သူက အေးကြည်မလက်မှာ ပျော်သည်ထင်ရဲ့။ အေးကြည်မ လိုချင်သည့်ဖဲ ဆွဲလို့မရ၊ စောင့်လို့ မရတော့ဘူးလား။ သည်အချိန်မှာ ကယ်တင်ရှင် 'ကိုဂျိုကာ'က အေးကြည်မထံ ရောက်လာမြဲ။ တစ်ခါတလေဆို သူက တစ်ကောင်တည်း မလာ။ နှစ်ကောင်စလုံး ပျော်ပါးစွာ၊ ရွှင်မြူးစွာပဲ အေးကြည်မလက်ထဲ ရောက်လာတတ်သည်။

သည်လို ဖဲကံကောင်းနေသည်ဆိုတော့လည်း အေးကြည်မအဖို့ ဖဲပညာပင် သိပ်ပြစရာမလို။ ဖဲလိမ်ဖဲညာ လုပ်စရာမလို။ အေးကြည်မ ဖဲရိုက်ပြီဆိုလျှင် အရုံးနည်းသည်။ အနိုင်များသည်။

သည်တော့လည်း အေးကြည်မတစ်ယောက် ကိုယ်ဝန်တကားကား၊ ဗိုက်ကြီးတလိမ်လိမ်နှင့် ဖဲဝိုင်းတကာမှာ အပျော်ကြီးပျော်နေပြီ။ အရွှင်ကြီး ရွှင်နေပြီ။ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေပြီ။ အေးကြည်မက ဖဲဝိုင်းစုံစုံကလေး ရောက်ဖူးသည်။ ရန်ကင်း၊ ဘောက်ထော်၊ တာမွေ၊ ပုဇွန်တောင် စသည်ဖြင့်။

ဒါကလည်း ဟိုလူကခေါ်၊ သည်လူကပင့်ဖြင့် အဖိတ်အခေါ်ရှိလို့ လိုက်သွားဖြစ်ခြင်းပါ။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတော့ ရန်ကင်းမှာပဲ စတည်းချတော့သည်။ ရန်ကင်းကတော့ တိုက်ခန်းတွေ မဟုတ်လား။ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ဖဲရိုက်နေလို့ကတော့ ဘော်ရုံဖြင့် အပြင်လူ မသိနိုင်။ အန္တရာယ်ဝေးသည်။ လုံခြုံသည်။

တိုက်ခန်းဆိုလို့ တိုက်ခန်းတိုင်းက လုံခြုံစိတ်ချရသည်တော့မဟုတ်။ တစ်ခါတုန်းက...လမ်းက ဖဲဝိုင်းမှာ အေးကြည်မတစ်ယောက် အဖော်ကောင်းလို့ လိုက်သွားရင်း ကံကောင်းလို့ အဖမ်းမခံခဲ့ရ။ သည်တုန်းက ဖြစ်ပုံကို ကြိုသိခိုက် ပြောလိုက်ရဦးမည်။

အေးကြည်မရဲ့အဒေါ် ဒေါ်သောင်းကြည်က သာဓကတမှာ နေ၏။ သူလည်း ဖဲဝါသနာအိုး၊ ဖဲဂျိုး။ ဒေါ်သောင်းကြည်ကခေါ်၍ အေးကြည်မသည် ...လမ်း အပေါ်ဘလောက်ရှိ ဖဲဝိုင်းသို့ နေဝင်ရီတရောမှာ လိုက်သွား၏။ အမေတို့ကိုတော့ 'အဒေါ်သောင်းတို့အိမ်အပျင်းပြေအိပ်မယ်'လို့ ပြောခဲ့သည်။

လမ်း...က ဝိုင်းမှာ ဝိုင်းကြီး၊ ၄ ထပ် အပေါ်ဆုံးအထပ်မို့ တိတ်ဆိတ်သည်။ လူများသဖြင့် ၂ ဝိုင်း ခွဲထားရသည်။ တစ်ညလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး ကစားသည်။ အေးကြည်မကတော့ ညဦးမှာ ဂျိုကာတွေနှင့် ဖက်လဲ့တကင်း ကစားရင်း ပျော်ခြင်းများစွာဖြင့်။ သို့သော် ည ၁၂ နာရီလောက်ကစ၍ အေးကြည်မ ဖဲသေနေ၏။ ဂျိုကာလည်း မလာ၊ လာပါသော်လည်း အတွဲပေးစရာပင် မရှိ။ သည်အထိ အခြေအနေ ဆိုးနေ၏။ ကြာတော့ အေးကြည်မ ပျင်း

လာ၏။ ရုံးလာလျှင် ဖဲရိုက်တာ မပျော်တော့။ ဧကံညောင်း၊ ခါးညောင်း၊ ဒူးညောင်းနေပြီ။

အေးကြည်မ ဖဲဝိုင်းထဲက ထွက်လိုက်သည်။ ခေါင်းမူးလို့ အိပ်ချင်တယ်ဟု ပြောလိုက်သည်။ အိမ်ရှင်တွေက ကောင်းကြသည်။ သူတို့ သမီးပျိုလေး ခုတင်မှာ အေးကြည်မအိပ်ဖို့ နေရာချပေး၏။ ဖဲရုံးနေလို့ အေးကြည်မ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အိပ်ပစ်သည်။

အိပ်မောကျသွား၏။

သည်အချိန်မှာ ရုပ်ကွက်ကောင်စီနှင့် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ညဉ့်ပတ်တရောင်တွေက ဖဲဝိုင်းကို တက်ဖမ်းသည်။ သတင်းရလို့ မဟုတ်။ ဖဲဝိုင်းဒိုင်လုပ်ပုံက ဟန်မကျလို့ အမိခံရခြင်း ဖြစ်၏။

ကြည့်လေ...

အိမ်ရှင် ဦးမြမောင်က ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် ၂ ချက်တီးမှာ စေတနာတွေ ပိုသည်။ ဖဲရိုက်နေသူတွေ အိပ်ချင်ပြေပါစေတော့လို့ လက်ဖက်ရည် ဝယ်တိုက်၏။ အိမ်ရှင်သားငယ်ကောင်လေးကို အိပ်ရာမှနှိုးပြီး လက်ဖက်ရည် ဝယ်ခိုင်းသတဲ့။

ကောင်လေးက ချိုင့်ဆွဲပြီး အနော်ရထာလမ်းဘက် ထွက်သည်။ တစ်ညလုံး မိုးလင်းပေါက်ဖွင့်သည့် စိန်ကဖီးမှာ လက်ဖက်ရည်ကျကျ အခွက် ၂၀ ဝယ်သည်။ ဒူးယားစီးကရက် ၆ ဘူး။ အပို ဝယ်သေးသည်။ သည်ကောင်လေး လက်ဖက်ရည် အခွက် ၂၀ နှင့် ဒူးယားစီးကရက် ၆ ဘူး ဝယ်တာကို ဆိုင်မှာ ထိုင်နေသည့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက မြင်၏။

သည်တော့ မသင်္ကာဖြစ်ပြီး နောက်မှ လိုက်ကြည့်သည်။

သည်လို ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော် ၂ ချက်တီးမှာ ဘာအကြောင်းကြောင့် လူ ၂၀ အတွက် လက်ဖက်ရည် အဝယ်ထွက်ရသလဲ။ သည်အိမ်မှာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ။ ဘယ်သူတွေ နေသလဲ အကဲခတ်ရပြီ၊ မေးမြန်းရပြီ၊ စုံစမ်းရပြီ။

ရဲတပ်သားက ရုပ်ကွက်ပြည်သူ့ကောင်စီဝင်တွေကို တွေ့ပြီး သည်သတင်းကို ပြော၏။ ကောင်စီဝင်တွေနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့သည် အိမ်ခန်းကို တက်ရှာသည်။ တွေ့ပြီ၊ ဖဲဝိုင်းကြီး ၂ ဝိုင်း။ လူတွေအပြည့်နှင့် စည်ကားပါဘိ။ ဘယ်မှ ပြေးလို့မရ၊ ရှောင်လို့မရ၊ တိမ်းလို့မရ။ သက်သေခံဖဲထုပ်၊ ငွေတွေနှင့်အတူ လူ ၂၀ ကျော်ကို ဖမ်းမိပြီ။

လူကလည်း တကယ်ပဲ များသည်။ ဖဲရိုက်သည့် အပေါင်းအသင်းကို ဘေးမှအားပေးရင်း လိုက်လာသူ လူပိုတွေလည်းပါသကဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ သည်လူအုပ်ကြီးကို စည်ကားစွာဖြင့် ရဲစခန်းသို့ ပို့ရပြီ။

အဲသည်တုန်းက အေးကြည်မအဒေါ်၊ ဒေါ်သန်းရင်လည်း ရဲစခန်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အဖမ်းခံရပြီး အာမခံနှင့် လွတ်လာတော့မှ အေးကြည်မနှင့် တွေ့ရတော့သည်။ ဖဲဝိုင်းဖမ်းသည့်ညက အေးကြည်မ တစ်ယောက် အထပ်ခိုးမှာ အိပ်ပျော်လို့နေသည်ကိုး။

သည်လိုပါပဲ။ အေးကြည်မတို့ကတော့ ဖဲကံကောင်းရုံမက ဖဲဝိုင်းဖမ်းတာတောင် လွတ်မိအောင် လွတ်သေးသည်။ အကယ်၍ သာ အေးကြည်မတစ်ယောက် ဖဲဝိုင်းမှာ မိကြည့်စမ်း၊ ကိုယ်ဝန်ကြီး တလိမ့်လိမ့်နှင့် ရဲစခန်းလိုက်သွားရမည်ဆို ဘယ်ကလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ရှိလိုက်မလဲ။ အေးကြည်မတို့ကတော့ အဲသည်လောက် ကောင်းသည့်ကံ။ အဲသည်လောက် အကျိုးပေးသည့်ဖဲ။

ဖဲရိုက်သည့်အခါ ဆယ်ကြိမ်ရိုက်၊ ကိုးကြိမ်နိုင်သည့် အေးကြည်မ ငွေစရွင်သည်။ အဝတ်သစ်ဆိုဝယ်၊ လည်ချင်ရာလည်၊ သွားချင်ရာသွား နေရာစုံရောက်သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံဆိုလည်း ကားလဲတိုင်း ကြည့်၏။ အမေတို့ကလည်း အလိုလိုက်သည်။ လင်နှင့် ကွဲလာသည့်သမီးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားသည်။ နေပါစေလေ၊ သူပျော်သလို နေပါစေ။

အဲသည်တော့ အေးကြည်မမှာ ဖဲနိုင်လို့ရသည့်ငွေကို သုံးရင်း၊ ဖြန့်ရင်း ပြီးပျော်လို့ နေပြီ။ တင်မောင်ဝေနှင့် ဖြစ်ခဲ့၊ ပျက်ခဲ့၊ ကြံခဲ့သည့် ဒုက္ခဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ၊ အေးကြည်မ မသိတော့ပြီ။ မေ့လိုက်ပြီ။

သည်လိုနှင့် အေးကြည်မတစ်ယောက် ဖဲဝိုင်းနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ရင်း၊ ရက်တွေပျော်၊ လတွေလွန်ခဲ့၏။ ဖဲနိုင်သည့် ငွေတွေကို ရေလိုသုံးရင်း အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့၏။ လူတကာနှင့်တွေ့၊ လူပေါင်းစုံနှင့်ရော၊ ပြောလိုက်ဆိုလိုက်လျှင် အညစ်အပတ်တွေစုံလို့၊ ကြံသည့်ဘဝမှာ ပျော်စရာတွေပဲ အေးကြည်မ လိုက်ရှာသည်။

ရှိပစေလေ။ နေချင်သလိုမဖြစ်သည့် လောကမှာ ဖြစ်သလိုပဲ နေတော့မည်။ ဘဝကို ပုံစံချကြည့်လို့ မရသည့်အခါမှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မထား။ ဘာမျှော်မှန်းချက်မှ မရှိ။ အေးကြည်မ သိတာက ဖဲရိုက်ရင်း အချိန်ကုန်မည်။ အချိန်ကုန်အောင် ဖဲရိုက်မည်။ ရိုက်မည်။

သည်တော့ မေးစရာရှိသည်။ အေးကြည်မတစ်ယောက် ဖဲရိုက်ရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့တာ ဘာအမြတ်မှ မရခဲ့ဘူးလား။

ရခဲ့သည်လေ။ ကိုသန်းမောင်နှင့် အသိဖြစ်၊ ကိုသန်းမောင်နှင့် ခင်မင်။ ကိုသန်းမောင်နှင့် မိတ်ဆွေလည်းမက။ သမီးရည်းစားလည်း မကျသောဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ကိုသန်းမောင်ဆိုတာက လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးရုံးက ရုံးအုပ်၊ လစာက ငါးရာလောက်ရသည်။ အပြင်ဝင်ငွေလည်း အနည်းအပါးရှိသည်။ လူပျိုကြီး၊ ပြိုနေသောလူကြီး၊ အသက် ၃၅ နှစ်၊ သူ့မှာ ချစ်စရာ ရည်းစားမရှိသေးပါဟု မကြာခဏ ကြေညာသည်။ ဖဲဝိုင်းမှာလည်း ကြေညာသည်။ အေးကြည်မတို့ အိမ်သို့ လာလည်သည့် အခါလည်း ပြောသည်။ ခက်တာက အေးကြည်မကို ကိုယ်ဝန်သည်

ဘဝ ဗိုက်ကြီးတကားကားနှင့်ပင် ကိုသန်းမောင်က ကြိုက်ပါသတဲ့၊ ချစ်ပါသတဲ့၊ မြတ်နိုးပါသတဲ့။

ဒါကလည်း အေးကြည်မတစ်ယောက် လင်နှင့် ကွဲနေတာကို သိလို့ပြောသည့် စကားပဲ ဖြစ်မည်။ လူတွေဆိုတာက အပျိုထက် တစ်ခုလပ်ကို ပိုပြီး စချင်သည်။ တစ်ခုလပ်ဆိုတာက အိမ်ထောင်သည်အရသာကို သိပြီးမှို ပိုလိုစရလွယ်သည် ထင်ကြသလားမသိ၊ ခုလည်း ကြည့်လေ ဖဲဝိုင်းမှ ဒူးတင်၊ ပေါင်တင်၊ ပုတ်ရင်း၊ ခတ်ရင်း သိကျွမ်းခဲ့သည့် ကိုလူပျိုက အေးကြည်မကို အရေးပေးနေပြီ၊ ဂရုစိုက်နေပြီ။ အမူအရာ အပြောအဆိုနှင့် ညှုနေသည်။ စည်းရုံးနေသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုသန်းမောင်ကို အေးကြည်မက ခေါက်ထားသည်။ ဖဲဝိုင်းမှာသိသည့် မိတ်ဆွေကို ဖဲဝိုင်းမှာပဲ ထားခဲ့မည်။ သည်လူတွေထဲမှာ မေတ္တာစစ်ဆိုတာမရှိ၊ ကြင်နာမှုဆိုတာဝေး၊ စာနာတရားဆိုတာ ဖြင့် ကြားပင် ကြားဖူးမည် မဟုတ်။ သူတို့ လိုချင်တာကငွေ၊ ဖဲနိုင်အောင် ဖဲရိုက်ရင်း ပရိယာယ်ကြွယ်စွာ ပညာပြုမည်။ လှည့်မည်၊ ပတ်မည်၊ လိမ်သင့်လျှင် လိမ်မည်။ လောဘအလဲကိုလွှင့်ပြီး ခရီးသွားနေသော လူတွေထဲက ဘယ်မှာ ရည်မှန်သန့်စင်သည့် မေတ္တာကို ရမှာလဲ။

သည်သို့တွေး၍ အေးကြည်မက ကိုသန်းမောင်ကို ဂရုမပြု၊ သတိမမူ၊ လျစ်လျူရှုသည်။ သို့သော် ကိုသန်းမောင်က သည်လိုမဟုတ်။ အေးကြည်မကို သူလျစ်လျူမရှုနိုင် ထင်ပါရဲ့။ ကြည့်လေ၊ အေးကြည်မတစ်ယောက် 'ဒပ်ဖရင်'မှာ မီးဖွားတော့ သူပဲ တစ်နေ့ တစ်ခေါက်၊ တစ်နေ့နှစ်ခေါက် လာကြည့်သည်။ အားပေးစကား ပြောသည်။ စားဖွယ်၊ သောက်ဖွယ် လက်ဆောင်တွေ ယူလာသည်။ ဟောလစ်၊ ကိတ်မုန့်၊ သစ်သီးစုံ စသည်ဖြင့်။

သည်တော့လည်း ဒပ်ဖရင်ဆေးရုံက သူနာပြုဆရာမတွေကပင် ကိုသန်းမောင်ကို အေးကြည်မရဲ့လင်ဟု ထင်လာသည်။

ခုတင်နီးချင်းတွေကလည်း သူ့ကို ကလေးအဖေဟု အောက်မေ့သည်။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ အေးကြည်မမှာ ကိုသန်းမောင်အပြင် လာရောက်ကြည့်ရှု သည့် ယောက်ျားမှမရှိဘဲ။ ပြီးတော့ ကိုသန်းမောင်ကလည်း ညနေ ဆေးရုံဖွင့်ချိန်ရောက်လာ။ ဆေးရုံဧည့်ခံချိန်ကုန်မှပြန်၊ သူမေးလိုက် တာက ဘာစားမလဲ၊ ဘာသောက်မလဲ၊ နှာလိုချင်သလဲ၊ ပြောလေ၊ ကိုယ်ဝယ်ခဲမယ်...တဲ့။

အေးကြည်မတစ်ယောက် မီးဖွားပြီးတော့ ဖဲဝိုင်းသို့ ပြန် မရောက်ခဲ့ချေ။ မွေးလာသော သမီးငယ်ကို ပြုစုရ၊ စောင့်ရှောက်ရ၊ ယုယရနှင့် ဖဲဝိုင်းထက်သာသော အရသာကို အေးကြည်မ တွေ့နေ သည်။ ဖဲဝိုင်းမှာ မရသည့် စည်းစိမ်ကို အေးကြည်မ ခံစားနေရသည်။ အားအားရှိလျှင် သည်သမီးကလေးနှင့် 'ပျော်'၊ သမီးကလေးနှင့် 'ရွှင်' သမီးကလေးနှင့်ပဲ သုခဘုံကလေးကို ဖန်တီးလိုနေရသည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သမီးကလေးကိုသာ အေးကြည်မ ချစ်၏။ သမီးရဲ့အဖေကိုတော့ အေးကြည်မ မကြည့်ချင်၊ မမြင်ချင်၊ မတွေ့ချင်။ တင်မောင်ဝေက တွေ့ဖို့ဆိုရင် ချေးတွင်းထဲက မစင်ကို ကြည့်လို့ မရသလို ရွံသည်။ နာသည်၊ မုန်းသည်။ မိမိရဲ့ အပျိုစင်ဘဝကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ပြီး လူတစ်ယောက်အညွန့်ကို ချီးခဲ့တာ သူပဲ မဟုတ်လား။

ခုနေအခါမှာတော့ တင်မောင်ဝေနှင့် အေးကြည်မတို့ဘဝ က 'ပြတ်'ပြီ။ ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရှိတော့၊ ရှိစရာလည်း မမြင် ဘူးလေ။ တရားရုံးမှာပဲ နှစ်ဖက်ဆုံပြီး ကွာရှင်း ပြတ်စဲစာကို လက်မှတ်ထိုးပြီးသားပဲ။

မပြတ်သူက ကိုသန်းမောင်ပါပဲ။ ဘယ်လိုကြီးလည်းမသိ။ သူ့ကို တွေ့ရမှာ အေးကြည်မ အလွန်အမင်း စိုးရိမ်သည်။ ဒပ်ဖရင် မှာ အေးကြည်မ ကလေးသွားမွေးတုန်းကလည်း သူ့ကြောင့်ပဲ အေး ကြည်မတစ်ယောက် မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်နှင့် အနေခက်ရသည်။

သူ့ကိုပဲ အေးကြည်မရဲ့ ခင်ပွန်းလင်မှတ်ပြီး မေးတာ၊ မြန်းတာ ခံခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။ ခုလည်း ကြည့်ဦး။ အေးကြည်မ ဒပ်ဖရင် က ပြန်ရောက်လို့ ဖဲဝိုင်းကို ပြန်မလာဘဲနေတော့ သည်လူကြီး ရောက်လာပြန်ပြီ၊ အေးကြည်မနားမှာ တရစ်ဝဲဝဲ၊ သဲကြီးမဲကြီးနှင့်။

သည်လိုပုံနှင့်ဆိုလျှင် အေးကြည်မတစ်ယောက် သမီးကိုပင် စိတ်ချလက်ချ နို့မတိုက်ရဲတော့ပြီ။ သမီးငယ်ကို နို့တိုက်နေတုန်း သူလာပြီဆိုမှဖြင့် အေးကြည်မမှာ အလိုက်မသိသော သည်လူကြီး ကြောင့် ထိုင်ရမလို၊ ထရမလို၊ အို...စိတ်ညစ်လိုက်တာ။

အမေတို့ကတော့ သည်လူကြီးအထာသိ၏။ မျက်နှာကြည့် ရုံဖြင့် သူ့လိုအင်ဆန္ဒကို အကဲခတ်ပြီးသားပဲ။ အေးကြည်မကို သူ ဂရုစိုက်ပုံကြည့်ပြီး သည်လူ'ပြီ'ကြီး အေးကြည်မကို ချိန်နေပြီဟု ရိပ်မိကြ၏။ ဘယ်နေ့မှာ မောင်းဖြုတ်မလဲ၊ သူ မောင်းဖြုတ်သည့် အချိန်မှာ အေးကြည်မတစ်ယောက် ပစ်ကွင်းထဲ ရောက်စေချင်သည်။ အေးကြည်မတစ်ယောက် ထိုလူ'ပြီ'ကြီးနှင့် အဆင်ပြေရင်လည်း သင့် သည်ပေါ့။ တော်သည်ပေါ့။ လျော်ကန်လှသည်ပေါ့။

သမီးလေး မွေးပြီး တစ်နှစ်မပြည့်မီ အေးကြည်မ မော်လမြိုင် သို့ ပြန်ထွက်သည်။ သည်လို ပြန်မထွက်လျှင်လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ ကြွေးရှိသေးသည် မဟုတ်လား။ တင်မောင်ဝေ သုံးဖြုန်းပစ်သော ခင်ဆွေဦးရဲ့ ကြွေးကျပ်သုံးထောင်ကို ဆပ်ရဦးမည်။ ပြီးတော့ ကုန် ရောင်းကုန်ဝယ် လုပ်စဉ်က ဟိုလူ့ဆီက တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ၊ ဒီလူ့ဆီက သုံးရာ၊ လေးရာ ဆွဲသုံးထားတာလေးတွေ ရှိသေးသည်။ အဲသည် ကြွေးတွေဆပ်ဖို့ အေးကြည်မ ထွက်ပေါက်ရှာ၏။ မော်လမြိုင်သို့ ပြန်ထွက်ပြီး ကုန်ကူးဖို့ကလွဲပြီး တခြားအဖြေကို အေးကြည်မ ရှာလို့ မတွေ့။

ဒါတင်ပဲလား၊ သမီးကလေး တာဝန်က ရှိသေးသည်။ အေးကြည်မမှာ ခုနေအခါ သမီးကလေး လူလားမြောက်အောင်

မွေးဖို့ တာဝန်ရှိသေး၏။ သည်သမီးကလေးအတွက် ဘယ်သူ့ကိုမှ တာဝန်မပေးချင်၊ မတင်ချင်၊ သူတို့ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ဖို့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးမည်။ ဘယ်သူ့ဆီက ဘယ်သို့သော အထောက်အပံ့ကိုမှ အေးကြည်မက မမက်မော၊ မမျှော်လင့်၊ မကြိုဆို။

ဒါကြောင့် အေးကြည်မ မော်လမြိုင်သို့ ပြန်ထွက်ဖြစ်ခြင်း ပါပဲ။ ခုလို အိမ်ထဲမှာ တစ်နှစ်ကိုးလနေပြီးမှ မော်လမြိုင်သို့ ပြန်ထွက်ရတော့ အေးကြည်မမေ့မှာ အတူတူ၊ အတူတူရယ်၊ ဘယ်သူ့ကို ပေါင်းပြီး ဘယ်အုပ်စုနှင့် မဟာမိတ်ဖွဲ့ရမလဲ မသိ။ လမ်းခရီးမှာ အသင်းအဖွဲ့မရှိ။ တစ်ကိုယ်တော်သွားလို့ မသင့်တော်။ ပြီးတော့ သည်လိုကုန်ကူးရာမှာ အပေါင်းအသင်းဆိုတာ အလွန်အရေးကြီး၏။

ဒါကြောင့် ခရီးသွားဖော် ရှာရသည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ပြန်မေးရသည်။ အရင်တုန်းက အတူတူ ပြေးဖော်ပြေးဖက်၊ စားဖော်စားဖက် အပေါင်းအသင်းတချို့ ပြန်တွေ့၏။ သူတို့ကို ခုပေါက်ဈေးမေး၊ အရောင်းသွက်သည့်ကုန်ကိုမေး၊ ဈေးကွက်ကိုမေး။ မှောင်ခိုပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးကို အေးကြည်မတစ်ယောက် သူငယ်တန်းအဆင့်က ပြန်ပြီးသင်ယူနေရပြီ။

သည်လိုမလုပ်ရင်လည်း မဖြစ်။ မှောင်ခိုပစ္စည်းဆိုတာက အမြဲတမ်း အခြေအနေပြောင်းနေသည်။ မော်လမြိုင်မှာ ကုန်ဝယ်ရတာကိုပဲ ကြည့်ဦး။ ဈေးနေရာက ခဏခဏ ပြောင်းသည်။ ဈေးကြီးနားက ဒေါင်းမင်းရပ်မှာ အရင်က ဝယ်ရသည်။ နောက်တော့ မိုင်ဒါကွင်း၊ နောက်တော့ ကျိုက်ဖဲနဲ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်း၊ နောက်တော့ သင်္ဘောစီးပြီး ကျိုက်ဖဲနဲရွာအထိ တက်ရသည်။ ဒါက တောင်ပေါ်လမ်းဘက်က ခရီး။

ရေလမ်းဘက်ကလာသည့် ကုန်တွေကို 'ရေး'ဘက်သွားဝယ်ရသည်။ ပိန်က စက်လှေတွေက 'ရေး'ဘက်မှာ လာကပ်သည်။ သည်တော့ မော်လမြိုင်ကနေ သံဖြူစရပ်ဘက်သို့ မီးရထားနှင့်သွား။

ပိန်က လာသည့်ကုန်ကို ဈေးသက်သက်သာသာနှင့်ရအောင် 'ရေး' အထိ ဆင်းပြီး ဝယ်ရသည်လည်း ရှိသည်။

သည်လိုဈေးကွက်၊ ဈေးဌာန အမျိုးမျိုးပြောင်းနေလေတော့ ခုမှ သည်လောကသို့ ပြန်ဝင်ရသည့် အေးကြည်မတစ်ယောက်မှာ ခေါင်းခါခါ၊ လည်ခါခါနှင့် မေးစရာတွေအများကြီး၊ သိစရာတွေ တပုံတခေါင်း၊ လေ့လာမေးစမ်းရမှာတွေက တထမ်းတရွက် ရှိနေ၏။

မေးသင့်တာမေးနေရင်း လေ့လာသင့်တာ လေ့လာနေရင်းမှ အေးကြည်မတစ်ယောက် 'ဂျောက်'ပေါက်တိုးရသည်ကို ပြောရဦးမည်။ သည်တုန်းက အဖော်မှာ အေးကြည်မကို တစ်ချိတည်း ရိုက်လှဲလိုက်သလို နာလန်မထူနိုင်အောင် ခုတ်သွားသည်။ အေးကြည်မတစ်ယောက် ဈေးဦးပေါက် မကောင်းဟုပင် ဆိုရမလား မသိ။ အရောင်းအဝယ် ပြန်လုပ်စမှာ လူလိမ်ခံလိုက်ရသည်လေ။

အဲသည်နေ့က အေးကြည်မတစ်ယောက်တည်း အဖော်ကွဲနေသည်။ လိုချင်သည့်ပစ္စည်းတွေကို အသီးသီးဝယ်ပြီး ဈေးကြီးတံတားဆိပ်ကမ်းမှာ ဆုံကြရအောင် အဖော်တွေနှင့် ညှိထားသည်။ ဒါကြောင့် အေးကြည်မလည်း မော်လမြိုင်ဈေးကြီး ထဲမှာ လိုအပ်သည့်ကုန်တွေကို မေးမြန်းဝယ်ယူနေ၏။ သည်တစ်ချိ ဝယ်သွားမည့်ကုန်က ဓာတ်ဆေးထိုးဆေးများ၊ ဟိုဖက်နိုင်ငံမှ တင်သွင်းလာသော ချည်ဆိုးဆေးများ ဖြစ်သည်။

သည်တုန်းက အေးကြည်မတစ်ယောက်တည်း ကုန်တွေဝယ်ပြီး ဈေးကြီး ဈေးထဲက ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းစားနေ၏။ ထမင်းစားနေရင်း အသက် ၆၀ ခန့်ရှိ အဘွားအိုတစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ရသည်။ အဘွားအိုက တုန်တုန်ရိုရို နှမ်းနှမ်းယိယိ၊ ပုံပန်းကသနားစရာကောင်းသည်။ အဖော်လည်းမပါ။ သူလည်း ရန်ကုန်ကို ကုန်ကူးနေ၏။

“အမေပစ္စည်းလေးတွေ သမီးကို အပ်ခဲ့ပါရစေ သမီးရယ်”

သည်လိုပြောပြီး အဘွားအိုက အိမ်သာသွားသည်။ သူ့အပ်ခဲ့သော ပစ္စည်းတွေကလည်း နည်းသည်မဟုတ်။ မိန်းမလုံချည်နှင့် ဘရာစီယာ၊ ရောင်စုံပွင့်ရိုက်ထည်များ၊ လေယာဉ်မောင်းအထည်များ၊ အားလုံးနှစ်ထောင်ကျော် သုံးထောင်ဖိုးခန့် ရှိသည်။

အဘွားအိုက ခုလို သူ့ပစ္စည်း တထမ်းတပိုး အပ်သွားတော့ အေးကြည်မလည်း သူ့ကိုပြန်ပြီး စိတ်ချသည်ပေါ့။ အဘွားအို အိမ်သာက ပြန်လာတော့ အေးကြည်မကလည်း အိမ်သာသို့ တစ်လှည့်သွားသည်။

“အမေ...ကျွန်မ ပစ္စည်းတွေလည်း ကြည့်ပေးနော်၊

မကြာပါဘူး၊ အိမ်သာ ခဏလေးပါ”

“ရတယ်သမီး၊ အေးအေးဆေးဆေးသွား၊ အမေ စာရင်း

တွက်ရင်း ညည်းကို စောင့်နေမယ်”

အဘွားအိုက ခပ်အေးအေး မှင်သေသေပဲ ပြန်ပြောသည်။ အေးကြည်မ စိတ်ချ၏။ အဘွားအိုသည် ခဲတံတစ်ချောင်းနှင့် စာရင်းစာအုပ်ထုတ်ပြီး ဘာတွေ ရေးနေသလဲ မသိ။ တကုပ်ကုပ်နှင့် ရေးနေသည်။ အဲသည့်အချိန်မှာ အေးကြည်မ အိမ်သာသို့ ကသုတ်ကယက် ထွက်လာခဲ့၏။

အေးကြည်မ အိမ်သာက ပြန်လာတော့ အဘွားအို မရှိတော့ပြီ။ ပစ္စည်းတွေလည်း မရှိတော့ပြီ။ အေးကြည်မရဲ့ သုံးထောင်ကျော်ဖိုး ရှိတဲ့ ဓာတ်ဆေးဆိုးဆေးတွေမှာ အစအနပင် ရှာမရတော့၊ ဖွေမရတော့။

“ဒီနားက အဘွားအိုကြီး မတွေ့ဘူးလားဟင်”

ထမင်းဆိုင်ရှင်ကို မေးကြည့်တော့ ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးက ခေါင်းခါခါ၊ လည်ခါခါနှင့် ဖြေသည်။

“မသိဘူးကွယ်၊ အဒေါ်တို့လည်း ဒီမှာ ဈေးရောင်းနေရတော့ လှည့်မကြည့်အားဘူး”

သွားပါပြီ။ ရင်းထားသမျှငွေကလေးတော့ ကုန်ပါပြီ။ ကုန်သမ္မ ဘာဆိုဘာမှ မကျန်။ ဝယ်ထားသည့် မီးရထားလက်မှတ်နှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ပါ ကုန်ပြီကော။ ရက်စက်လိုက်သည့် အဘွားအို၊ လုပ်ရက်လိုက်သည့် အဘွားအို၊ တကယ်ဆို ဘဝတူချင်း သည်မျှ လုပ်ဖို့မသင့်။ ခုတော့ သွားပါပြီ။ ကုန်ပါပြီ။ ခဲပေဦးတော့ အေးကြည်မ။ ကုန်ပေဦးတော့ အေးကြည်မ။ ဆုံးပေဦးတော့ အေးကြည်မ။ လူ့ဘဝဆိုတာ လည်သူစားတမ်းပဲ၊ လျှင်သူစားတမ်းပဲ၊ လုပ်ရဲသူက အောင်ပွဲခံစမြဲပဲ။ ကြည့်လေ...ကိုယ့်သမီးအရွယ် ကောင်မလေးထံက ပစ္စည်းသုံးထောင်ကျော်ဖိုးကို အသက် ၆၀ ကျော် အမယ်အိုက ‘သုတ်’ပြေးပါပြီကော။

အေးကြည်မ ငိုရပြီ။ ချုံးပွဲချ၍ ငိုရပြီ။ ငိုနေလို့ မဖြစ်မှန်း သိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အေးကြည်မရဲ့ ဘဝက ငိုနေရမှအပ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

ဘာမှမတတ်နိုင်ပြီမို့ အေးကြည်မ အားရအောင် ထိုင်ငိုသည်။ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့မှ အေးကြည်မ သတိရ၏။ အဖော်တွေကို ရှာရမည်။ သူတို့ဆီက ငွေကလေးနည်းနည်းပါးပါး ချေးပြီး ရန်ကုန်ပြန်ရမည် မဟုတ်လား။

အဖော်တွေကို ရှာမည်ဆိုမှ တင်မမကို သတိရသည်။ တင်မမက အေးကြည်မရဲ့ ကုန်ရောင်းဖက် သူငယ်ချင်း။ သူ ယခု ကျိုက်သုတ်ဘုရားလမ်းမှာ ရှိမည်။ သူ့ဆီလိုက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး ငွေနည်းနည်းပါး ဆွဲမည်။ ရသည့်ငွေနှင့် ကုန်နည်းနည်း ဝယ်သွားရရင် ကောင်းမလားပဲ။

သို့နှင့် အေးကြည်မသည် တင်မမအိမ်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ ကံဆိုးချင်တော့ တင်မမကို မတွေ့။ ရန်ကုန် ဆင်းသွားပြီတဲ့။

တင်မမရဲ့ ဦးလေး ဦးဘမင်းနှင့်သာ တွေ့သည်။ အေးကြည်မ စိတ်ပျက်ပြန်ပြီ။

“တင်မမ ရန်ကုန်ပြန်သွားပြီ ညီမရယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ၊ အစ်ကိုကြီးကို ပြောလေ၊ အကူအညီလိုရင်လည်း ပြောပေါ့”

တင်မမဦးလေး ဦးဘမင်းက ဖော်ရွေသည်။ အကူအညီပေး မည်ဟုလည်း ပြောနေသည်။ လူပုံကြည့်ရတာတော့ မွန်မွန်ရည်ရည် ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အသက် ၅၀ ကျော်နှင့် အသက် ၂၀ ကျော်ရွယ် အေးကြည်မကို ညီမခေါ်နေ၏။ သူ့ကိုယ်သူတော့ အစ်ကိုကြီးတဲ့။ ဟီ...ဟီ။

အေးကြည်မရင်ထဲက ရယ်ပဲ ရယ်မိသေးသည်။ စိတ်ညစ်နေ သည့်ကြားမှ ရယ်စရာနှင့် လာတိုးနေသည်။ သို့သော် ဒါက ကိစ္စ မရှိ။ ဘယ်သို့ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဆီက အကူအညီ ရတတ်သရွေ့ တောင်းရ မှာပဲ။

သည်မှာတင် အေးကြည်မက သူ့ဖြစ်ပုံကို ဇာတ်စုံခင်း၍ ပြသည်။ ငိုလည်း ငိုချင်နေ၏။ သည်တော့ ဦးဘမင်းရှေ့မှာ အေးကြည်မ မျက်ရည်ကျသည်။ သည်ဘဝမှာ အဖြစ်ဆိုးမျိုးစုံ၊ ကြံ့ခဲ့ ရသော မိမိကုသိုလ်ကံအတွက် စိတ်နာလှပြီ။

ဦးဘမင်းက ကောင်းရှာပါ၏။ ဘာမှ အားမငယ်ဖို့ အား ပေးသည်။ မီးရထားဌာနတွင် အမှုထမ်းသော ဦးဘမင်းက မီးရထား လက်မှတ်တစ်စောင် အလွယ်တကူ ဝယ်ပေး၏။ ကုန်ဝယ်သွားဖို့ လည်း ငွေထုတ်ပေး၏။ လမ်းမှာသုံးဖို့လည်း ငွေအပို ထုတ်ပေး၏။

အေးကြည်မ ငြင်းရပြီ။ ခုမှ သိရသော လူတစ်ယောက်ထံမှ သည်အထိ အကူအညီ မလိုချင်ပါ။ မီးရထားလက်မှတ်ပဲ ယူပါရစေ ဟု တောင်းပန်ပြောရ၏။ ကုန်လည်း ဝယ်မသွားချင်တော့ပြီ။

ဦးဘမင်းပေးတဲ့ မုန့်ဖိုးငွေလည်း မယူချင်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ မရပါချေ။ ဦးဘမင်းက အေးကြည်မကို မုတ္တမဆိပ်ကမ်းသို့ လိုက်ပို့ပေး၏။ မုတ္တမဆိပ်ကမ်းမှာ ထမင်းဝယ်ကျွေးသည်။ လက်ဖက်ရည်တိုက်သည်။ လမ်းမှာ စားသွားဖို့လည်း လိမ္မော်သီးတွေ ဝယ်ပေးသေး၏။ ပြီးတော့ လမ်းမှာသုံးဖို့ ငွေပေးလိုက်တာက ကျပ်တစ်ရာတိတိ။

အေးကြည်မရဲ့ ဘဝလမ်းကြောင်းအတွင်း ဦးဘမင်းတစ် ယောက် သည်သို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ နောင်တော့ အေးကြည်မ က သည်အရောင်းအဝယ်ကိုပဲ ပြန်လုပ်ရ၏။ မလုပ်လို့လည်း ဘယ်လို မှ မဖြစ်။ လှေမျောရင် လှေနဲ့လိုက်၊ ငွေမျောရင် ငွေနဲ့လိုက်တဲ့လေ။ ခုလည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော ကုန်ပစ္စည်းတန်ဖိုးများအတွက် ရင်းစားကျေ အောင် အေးကြည်မတစ်ယောက် မော်လမြိုင် ပြန်သွားရပြန်၏။ သည်အလုပ်ကို မလုပ်ချင်လည်းလုပ်။ လုပ်ချင်လည်းလုပ်။ သည် ဝဲဩဃသံသရာမှာ စုန်တစ်ခါ၊ ဆန်တစ်လှည့် ကူးပေးဦးတော့ အေးကြည်မရေ။

သို့နှင့် အေးကြည်မအဖို့ မော်လမြိုင်မှာ တည်းအိမ်တစ်အိမ် တိုးခဲ့ပြီ။ ဦးဘမင်းတူမတော်သည်ဆိုသော တင်မမနှင့် အတွဲလုပ်၊ ဦးဘမင်းအိမ်မှာအိပ်၊ တစ်ခါတလေ၊ နှစ်ခါနှစ်လေ ဦးဘမင်းအိမ် မှာ ဖဲရိုက်ချင်ရိုက်။ တစ်ညလုံးရိုက်၊ နောက်တစ်နေ့နံနက် ရန်ကုန် သို့ မီးရထားနှင့် ပြန်ခဲ့။ ဒါကတော့ အေးကြည်မရဲ့ ဘဝသံသရာ။

ဦးဘမင်းက အေးကြည်မကို ဂရုစိုက်၏။ အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ် ဆံပင်ဖြူနေသော ဦးဘမင်းသည် စိတ်ထားလည်း ဖြူစင်သည်။ လူက ပုပု၊ ဂင်တိုတို၊ အသားညိုညို၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ ကတုံးဆံတောက်နှင့် ဦးဘမင်း၏ ရုပ်ရည်က ခေတ်စကားနှင့်ဆို သော် 'ပုံမလာ'။ သို့သော် သူက အေးကြည်မကို ဂရုစိုက်သည်။ ပြုစုသည်။ ကျွေးမွေးသည်။ ခဏတစ်ဖြုတ် လူလစ်လျှင် ပုတ်လား

ခတ်လား ပါးလိမ်ဆွဲ လုပ်သည်။ အချိန်အကြာကြီး လူလစ်လျှင် ဘယ်ထိ လက်ဆော့မည်လည်း မသိချေ။

အေးကြည်မအဖို့တော့ ဦးဘမင်းနှင့် အပေါင်းအသင်း လုပ်ရ သည်မှာ အနေချောင်သည်။ အစားချောင်သည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင် တယ်ဆိုလည်းပြ။ ဘုရားသွားချင်တယ်ဆိုလည်းပို့၊ ဗိုက်ဆာတယ် ဆိုလျှင်လည်းကျွေး၊ သည်လူပျိုသိုး အဘိုးအိုသည် အေးကြည်မရဲ့ ပဒေသာပင်။ ဟုတ်ကဲ့၊ ကမ္ဘာဦးက ပေါက်ခဲ့ဖူးသည်ဆိုသော ပဒေသာ ပင်။ လိုချင်သမျှရ၏။ ဘာမှ ချို့ငဲ့သည်မရှိ။ အပြည့်။

သည်အချိန်မှာ အေးကြည်မအဖို့ လာဘ်ကောင်တွေ ဂြိုဟ် ထောင်ပြီး ဝင်နေသလားမသိ။ လာဘ်သာမဟုတ်။ စုတ်လည်း ဝင်သည်ဆိုပါစို့လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဦးဘမင်းလိုပဲ အေး ကြည်မကို လိုအပ်သည်မရှိ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ကူညီစောင့်ရှောက်နေသူ တစ်ဦး ရှိနေလို့။ သူက ကိုသန်းမောင်။

ကိုသန်းမောင်ကို မှတ်မိကြမည်ထင်ရဲ့။ အေးကြည်မနှင့် ဖဲရိုက်ဖော် ဖဲရိုက်ဖက် လူ 'ဖြို'ကြီး။ အေးကြည်မကို ဗိုက်ကြီးသည် ဘဝမှာပင် လူပျိုစကားပြောချင်သူ။ အေးကြည်မ မွေးတော့ ကလေး ဖအေဂိုက်ဖမ်းပြီး ဒပ်ဖရင်ကို နေ့တိုင်း ရောက်လာသူ။ သူ့ကိုယ်သူ ရည်းစားမရှိသေးပါဟု မကြာခဏ ကြေညာသူ။

ကိုသန်းမောင်က အမေတို့ကို ကပ်ပြောသည်။ အေးကြည်မ ကို မြတ်နိုးကြင်နာမိပြီ။ အေးကြည်မကို လက်ထပ်ယူပါရစေ။ မိသား ဖသားပီပီ တောင်းရမ်းစေ့စပ်ပြီး လက်ထပ်ပါရစေတဲ့။

အမေတို့ သဘောကိုတော့ မမေးလေနှင့် အမြန်ဆုံးခေါင်း ညိတ်သည်ပဲ။ သမီးကလေးအေးကြည်မ ဆင်စီးပြီး မြင်းရတာ ကြည့် ချင်လို့။ မြင်ချင်လို့။

ဒါနဲ့ မေးကြပါဦး၊ ကိုသန်းမောင်ကိုယူမှာက သူ့အမေမှ

မဟုတ်ပဲ။ အေးကြည်မပဲ။ အေးကြည်မရဲ့ သဘောထားကို ကွဲကွဲ ပြားပြား သိရအောင် လုပ်ဦးမှ ဖြစ်မည်။ သည်တော့ အေးကြည်မ သဘောက ဘယ်လိုတဲ့လဲ။ ဘယ်လိုရှိသတဲ့လဲ။

အေးကြည်မ သဘောကတော့ 'စောင့်ကြည့်ဦးမည်'။

ကြည့်ရမှာပေါ့။ မကြည့်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဘယ်နှယ်၊ ကလေးတစ်ယောက် အမေကို ရုံးအုပ် လူပျို လူလွတ်တစ်ယောက် က လက်ထပ်မယ်ပြောနေပြီကိုး။ ဟုတ်ပါရဲ့လား။ ယုံရပါ့မလား။ လမ်းမှန်ကမ်းမှန် ရှိပါ့မလား။ 'လား'ပေါင်းများစွာနှင့် အေးကြည်မ စူးစမ်းရမည်။ ထောက်လှမ်းရမည်။ လေ့လာရမည်။

ပြီးတော့ ခက်နေသည်က အေးကြည်မအဖို့ သည်လူကြီးကို ခုထိ ချစ်လို့မရသေးသည်ကိစ္စ။ သူ့မှာ လောလောဆယ်အချိန်၌ အပြစ်ဆိုစရာ ဘာမျှမရှိသည် အမှန်။ ဒါပေမဲ့ အေးကြည်မအသက် က နှစ်ဆယ်ကျော်။ သူက သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီး။ လူပျိုကြီး တဲ့လေ။

နောင်ရေးကို မျှော်တွေးမည်ဆိုလျှင်တော့ သည်လူကြီးကို အေးကြည်မ ငြင်းဖို့မရှိသည် အမှန်။ ဒါပေမဲ့ အေးကြည်မဆိုတာက လင်ယူပြီး၊ ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီးပေမယ့် စိတ်က နုနုငယ်ငယ်။ အရွယ်က မရင့်သေး။ အတွေးအခေါ်လည်း မကြွယ်သေး။ သည်တော့ ကိုယ့်အနာဂတ်အတွက် သူ့ကို စွန့်ပြီး ချစ်လိုက်ဖို့၊ တစ်ကိုယ်လုံး ပုံလိုက်ဖို့ ခက်နေ၏။ ဒါကြောင့်ပဲ လေ့လာပါရစေဦးဟု စကား အချို့သတ်ထားလိုက်သည်။

သည်လို လေ့လာနေဆဲမှာ အေးကြည်မက သူ့ခေါ်ရာသို့ နေ့အခါမှာ လိုက်သည်။ 'ရွှေတိဂုံဘုရား' သွားသည်။ ကရဝိက်ကို ရောက်သည်။ တိရစ္ဆာန်ရုံကို လိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့ အေးကြည်မက 'ချစ်' အဖြေမပေး။ ကိုသန်းမောင်က လက်ကလေးနမ်း၊ ပါးကလေး

ကိုင်း၊ ဆံပင်ကလေးဖွ လှုပ်လာတာကို အေးကြည်မက ပြုံးကြည့်နေ၏။ သည့်ထက် တိုးမလာအောင်တော့ အခြေအနေကြည့်ပြီး တားထားသည်။

သည်မှာတင် အေးကြည်မခမျာ 'နှစ်ပွထိန်း' မိလျက်သားကြုံရပြီ။ ရန်ကုန်မှာတစ်ယောက် မော်လမြိုင်မှာ တစ်ယောက်။ ယောက်ျားရင့်မာကြီးနှစ်ဦးကို ရွှင်မြူးကျေနပ်စွာဖြင့် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့၏။ ကြည့်ကြပါ...

“မအေး...မအေး”

ကိုသန်းမောင်ရဲ့အသံ။ အချိန်က နံနက် ၅ နာရီခန့်၊ သည်အချိန်ဆို အေးကြည်မ အိပ်ရာထပြီး သနပ်ခါးလိမ်း အဝတ်အစားလဲနေပြီ။ အိမ်ရှေ့က ကိုသန်းမောင်က သည့်နှယ် လာခေါ်စဉ် အေးကြည်မ တံခါးထဖွင့်၏။ ကိုသန်းမောင်က အေးကြည်မကို ရန်ကုန်ဘူတာကြီး လိုက်ပို့မည်လေ။

“မအေး...အဆင်သင့်ပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့...အစ်ကို”

“လာလာ...သွားကြမယ်”

အေးကြည်မ လှေကားခုံးမှ ဆင်းတော့ ကိုသန်းမောင်က အေးကြည်မရဲ့လက်ကို အသာအယာဆွဲသည်။ အေးကြည်မကလည်း အလိုက်သင့်၊ လက်ကမ်းပေး၏။ အိမ်ရှေ့မောင်ရိပ်မှာ ကိုသန်းမောင်က အေးကြည်မအနား တိုးကပ်၏။ ရပ်ပြီး နမ်းမည်ပြုသည်။ အေးကြည်မက ကိုယ်ကိုရို၍ ထွက်ပြေးသည်။ 'အို...အစ်ကိုကလည်း၊ ကြည့်ပါလားလို့'

ဒါပေမဲ့ ကိုသန်းမောင်က စိတ်မပျက်။ နံနက်အရုဏ်တက် အချိန် လမ်းလယ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ အဖိုနှင့်အမ နှစ်ဦးတည်း လမ်းလျှောက်လာကြ၏။ ဘယ်သို့ရှောင်၍ လွတ်မှာလဲ၊ မှောင်နှင့်

မဲမဲ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့အကွယ်မှာ အေးကြည်မကို မိသည်။ တအားပွေ့သည်။ တအားဖက်သည်။ တအားနမ်းသည်။ နဖူးမှာ၊ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းအစုံကိုငုံ၍၊ ငုံ၍ ယုယစွာ နမ်းသည်။ တပ်မက်စွာ နမ်းသည်။ အလိုရမက်ကြီးစွာ နမ်းသည်။ ပြီးတော့...

ဒါပါပဲ။ အေးကြည်မနှင့် ကိုသန်းမောင်တို့ အနမ်းမိုးတွေ ဝေအပြီးမှာ ရှေ့နား၌ နံနက်စောစောဖွင့်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို တွေ့၏။ သူတို့စုံတွဲ ဆိုင်ထဲဝင်ကြသည်။ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်တွေ မှာစားကြသည်။

“အစ်ကိုက အရမ်းချည်းပဲ” နှုတ်ခမ်းကို လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် တို့ရင်း အေးကြည်မက တိုးတိုးညင်သာ ပြော၏။

“ချစ်လို့ပဲကွယ်...ချစ်လို့ပဲဟာကို”

ကိုသန်းမောင်က အာရုံမပြတ်သေးသည့် အသံဖြင့် ချောချောမော့မော့ ပြောနေသည်။

ခဏကြာတော့ သူတို့နှစ်ဦး ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဖြည်းဖြည်းပဲ လျှောက်လာကြသည်။ အရုဏ်ကျင်းစမြဲဖြစ်ဖို့ အလွှစ်မှာ နမ်းဖို့ကြိုးစားမရတော့...။ ကိုသန်းမောင်ခမျာ အေးကြည်မရဲ့ ကုန်ပစ္စည်းထည့်သည့် ကြိမ်ခြင်းကို ကိုင်ပြီး ဘူတာကြီးအထိ အေးအေးပဲ လိုက်လာရပြီ။

မကြာမီ အေးကြည်မရဲ့ အဖော်တွေ ရောက်လာ၏။ ဆူဆူညံညံ ပြောကြဆိုကြနှင့် နေရာထိုင်ခဲ့ ရှာကြနှင့် မီးရထားထွက်သည် အထိ သူတို့တစ်တွေ နေရာတကျ မဖြစ်ကြသေး။ သည်အချိန်မှာ ကိုသန်းမောင်တစ်ယောက် ပလက်ဖောင်း နံပါတ်တစ်မှာ ငေးမောလို့ ကျန်ခဲ့သည်။ တရွေ့ရွေ့ ဝေးသွားသော မော်လမြိုင်ရထားဆီသို့ လက်ကလေး လှုပ်ခါပြရင်း သူကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ အေးကြည်မကိုတော့ ငေးမောရင်း လက်ပြလို့ ကောင်းတုန်း။

ဒါကတော့ ရန်ကုန်က အေးကြည်မရဲ့လူ။
မော်လမြိုင်က လူအကြောင်း ပြောရဦးမည်။

မော်လမြိုင်ရထားကို ဦးဘမင်းက မုတ္တမဘူတာမှ ကြိုသည်။
အေးကြည်မ ပါလာမယ်ဆိုတာ သိထားတော့ သူ့ခမျာ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာပဲ ကြိုသည်။ ဟော...မီးရထား ဆိုက်ပြီ။ ဘယ်မှာလဲ
အေးကြည်မ၊ တွဲနံပါတ် ၁ မှာလား၊ ၂ မှာလား၊ ၃ မှာလား။

တွေ့ပြီ...လက်ဖြူဖြူကလေး။ လက်ကိုင်ပုဝါ အစိမ်း
ကလေး ထုတ်ပြီး ရမ်းပြနေသေး၏။ သူပေါ့ အေးကြည်မပေါ့။

“ဟော...အေးကြည်မ...တွေ့ပြီ...တွေ့ပြီ”

ဦးဘမင်းက ဝမ်းသာခြင်းကြီးစွာဖြင့် အော်သည်။ ပြီးတော့
ရထားတွဲပေါ်သို့ လူပျိုလေးနှယ် ခုန်တက်သည်။ အေးကြည်မရဲ့
ကုန်ထည့်သည့် ကြိမ်ခြင်းတွေကို သူပဲ သယ်ချ၏။ လက်ဆွဲအိတ်
ကိုလည်း သူပဲ သယ်လာသည်။ တခြားအဖော်တွေ ငေးကြည့်
လှောင်ကြည့်၊ ပြုံးကြည့်နေဆဲမှာ ဦးဘမင်းက အေးကြည်မကို
လက်ဆွဲပြီး မီးရထားတွဲပေါ်က ဆင်းသွားပြီ။ မြန်လိုက်သည့်လူ၊
လျင်လိုက်သည့်လူ၊ သွက်လက်လိုက်ပါတဲ့ လူ...၊ သူလုပ်ပုံက
တစ်လောကလုံးမှာ သူနှင့် အေးကြည်မတို့ နှစ်ယောက်ထဲပဲ
ရှိနေတော့သည့်ပုံ။

သည်ည၊ အေးကြည်မ ဦးဘမင်းအိမ်မှာ အိပ်ရသည်။ ည
စာကိုလည်း သူတို့အိမ်မှာ စားရ၏။ ညနေခင်း ကုန်တွေလိုက်ဝယ်
တော့သာ ဦးဘမင်းက အိမ်မှာ နေရစ်၏။ တစ်ဖက်နိုင်ငံက ကုန်
ပစ္စည်းတွေကို တစ်ညထဲမှာ အပြီးအပြတ်ဝယ်၊ ထုပ်ပိုးချည်နှောင်
သိမ်းဆည်းပြီးတော့၊ ည ၇ နာရီ ထိုးသွားပြီ။ သည်အချိန်မှာ
အေးကြည်မက အိမ်ပြန်ပြီး ရေမိုးချိုး၊ သနပ်ခါးလိမ်း၊ အလှပြင်
သည်။ ပြီးတော့ ညစာထမင်းကို ဦးဘမင်းရယ်၊ သူညီမတွေ၊ တူမ
တွေရယ်နှင့် လက်ဆုံစားကြသည်။

အဲသည်ည။

ဦးဘမင်းအိမ်မှာပဲ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းတွေနှင့်
အတူ ဖဲကစားချင် ကစားသည်။ တစ်ခါတလေလည်း ဦးဘမင်းနှင့်
အတူ ရုပ်ရှင်ကြည့်သည်။ ရှမ်းရှင်ရုံထဲမှာ ဦးဘမင်းက လက်ရော၊
နာခေါင်းရော၊ ပါးစပ်ရော သောင်းကျန်းသမျှ အေးကြည်မက ရှောင်
၍မရ။ ဒါပါပဲ။ သည်မျှသာပဲ။ အိမ်ကျလို့ အိပ်ရာဝင်လျှင်တော့
အေးကြည်မက လျင်သည်။ ပါးသည်။ နပ်သည်။ ဦးဘမင်း၏
ညီမ အပျိုကြီးနှင့် တစ်ခြင်ထောင်တည်း ဝင်အိပ်သည်။ မောင်မင်း
ကြီးသားကို သနားနေလို့မဖြစ်၊ ဘာမှမဟုတ်တာနှင့် နောက်ထပ်
ကလေးတစ်ယောက် မမွေးချင်တော့ပြီ။ သည်တော့ အနေအထိုင်
ဆင်ခြင်မှပဲလေ။

“အေးကြည်မရယ် ညကျရင် ခဏကလေး တွေ့ရအောင်
ပါကွယ်”

ဒါက မော်လမြိုင်မှာ အိပ်သည်ညတိုင်း ဦးဘမင်းပြောနေ
ကျ ချဲ့သံ။ သူက သည်အခွင့်အရေးကို လူမမာ အမဲခြောက်တောင်း
သလို တောင်း၏။ အေးကြည်မက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ခေါင်းမညိတ်။
တကယ်တော့ အေးကြည်မလည်း သွေးနဲ့သားနဲ့ကိုယ်ပဲ။ ကျောက်ခဲ
ကို အရပ်ထုထားသည် မဟုတ်တော့၊ အတွေ့အထိ အရသာကို
တစ်ဆင့်တိုး ခံစားချင်သည်အမှန်။ ခံစားဖူးသည့် အရသာကို
ပြည့်စုံစွာ ခံစားလိုက်ချင်သည်အမှန်။ သို့သော် တော်သေးပြီလေ၊
အနေမတတ် အသွားမတတ်လို့ ခုပဲ သမီးတစ်ကောင်နှင့် တိုးလို့
တွဲလောင်း ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။ သည်မျှ ဆန္ဒအင်အား ပွားများ
ရုံဖြင့် စိတ်အလို မလိုက်နိုင်ပြီ။ ဆင်ခြင်မှ ဖြစ်မည်။

ဒါတောင် ဦးဘမင်းကို ရှောင်တိမ်းမရ ဖြစ်ရသေးသည်။
တစ်ည။

လကသာသည်မို့ အေးကြည်မ ဝရန်တာ ထွက်သည်။ လကိုးသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်၊ ဝင်းဝင်းလက်လက် သာရက်သည့် ဖိုးရွှေလက ကောင်းကင်ပြာမှာ ရွန်းရွန်းမြမြ...။ သည်ည အေးကြည်မ အပေါ်သွားရင်း လသာသည်ကိုမြင်လို့ ဝရန်တာ ထွက်ကြည့်မိသည်။ အချိန်ကတော့ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်၊ တစ်ချက်တီးပြီ။

စိမ့်လာသည်၊ အေးလာသည်။ ချမ်းလာသည်။ ညဉ့် လေ အေးက ဖြည်းဖြည်းညင်သာ တိုက်နေ၏။ သစ်ပင်အုပ်များပေါ် မှာ လရောင် ဆမ်းထားသည့်အခိုက်၊ လေတိုက်လိုက်သည်မို့ ယိမ်း ကနေကြပြီ။ ကြည့်လို့ပဲ ကောင်းသေးတော့။

သည်အချိန်မှာ...

အေးကြည်မ နှာခေါင်းဝသို့ ယိုးဒယားပေါင်ဒါနဲ့ ဝင်လာ သည်။ အနံ့ရလို့ လှည့်ကြည့်တော့ မှောင်ထဲမှာ ပေါ်လာသူက ဦးဘမင်း။ အိမ်ရှင် ဦးဘမင်းရယ်လေ၊ စပို့ရှပ်အင်္ကျီလှလှကလေး ဝတ်လို့၊ လူပျိုကလေး ကျနေတာပဲ။ ခု သူက အေးကြည်မကို ဝင်ပွေ့သည်။ အေးကြည်မ ရုန်းမရအောင် သူက တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ထားသည်။

“အေးကြည်မကို ချစ်တယ်ကွယ်”

ဦးဘမင်းရဲ့ နွေးထွေးပူလောင်သော လေသံ။ သူက နောက် ထပ် စကားမပြောတော့ချေ။ အလုပ်တာဝန်ကိုသာ ကျေပွန်စွာ ထမ်း ဆောင်နေလေ၏။

“အင့်...အင့်...”

အေးကြည်မ အသက်ရှူကျပ်လာသည်နှင့် တအင့်အင့်အသံ ထွက်သွား၏။ ဦးဘမင်းကတော့ မမှောင်မလင်းမှာ အေးကြည်မကို ပွေ့ဖက်၍ နမ်းနေဆဲ၊ ခေါင်းမှာ၊ နဖူးမှာ၊ ပါးမှာ၊ လည်ပင်းမှာ အနမ်းခြေရာတွေ ထပ်ထပ်ကျနေသည်အထိ၊ သူ အားမရသေး။

ဦးဘမင်းက အေးကြည်မကို ပွေ့ပြီး သူ့အိပ်ခန်းသို့ ခေါ် သည်။ အေးကြည်မ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ရုန်းလိုလည်း မရ။ ကိုယ် က သူနမ်းတာခံနေမိသည်။ ခု သူက ခရီးတစ်ဆင့်တက်တော့မည်။ ဘယ်သို့ငြင်းရ၊ ရုန်းရမှန်းလည်း မသိ၊ သည်အချိန်မှာ အကြံကြီးသူ လူပျိုသို့ ဦးဘမင်းက အေးကြည်မကို မလွှတ်တော့ပြီ။ ဘယ်ပြေး မလဲ အေးကြည်မရယ်၊ သည်အခါ ပြေးစရာနေရာ ရှိပါဦးမလား။

မှောင်ထဲမှာ ခုတင်ပေါ်သို့ အေးကြည်မ လဲကျသွားသည်။ ကျောက် မွေ့ရာထူထူပေါ်မှာ အလိုက်သင့် ကပ်လို့။ သို့သော်...

“အို...အစ်ကိုရယ်၊ ခဏကလေးနေပါဦး၊ ပြောစရာရှိလို့”

အေးကြည်မက ခပ်မူမူ၊ ခပ်နဲ့နဲ့၊ ခပ်ခွဲခွဲ ပြောသည်။ ဦးဘမင်း အငိုက်မိသွား၏။ ဖက်ထားသောလက်ကို ဖြေလျော့လိုက် သည်။ ပြီးတော့ ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်မေး၏။

“ဘာလဲကွယ်...ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟိုဒင်းလေ...ခဏနေဦးနော်၊ အေးကြည်မပြောတာ နား ထောင်ပါဦး၊ ပြီးရင် အစ်ကို့သဘော”

အေးကြည်မ ခုတင်ပေါ်မှ လူးလဲထသည်။ ထဘီကို မှောင် ထဲမှာပဲ ပြင်ဝတ်၏။ ပြီးတော့ ဦးဘမင်းကို အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် တွန်း လှဲချလိုက်သည်။ ဦးဘမင်းသည် ခုတင်ပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။ သည်ခဏမှာ အေးကြည်မ ထွက်ပြေး၏။ သည်လူကြီးအခန်းထဲက ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေး၏။ ပြေးသမှ သူ့အိပ်ရာအထိ ရောက်အောင်။

အိပ်ရာမှာက ဦးဘမင်း၏ညီမသည် တခေါခေါနှင့် အိပ်မော ကျဆဲ။ အေးကြည်မက သူ့ဘေးမှာ ဝင်လှဲသည်။ ရင်ထဲမှာ ခုထိ တုန်တုန်ရိရိနှင့်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အိပ်ရာကလေး ပြန်ရောက်လာတော့ ခိတ်ချသွားသည်။ စိတ်အေးသွားသည်။ ဘဝင်ငြိမ်းသွားသည်။ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘုရားမလို့သာပဲ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် မိုးသောက်ပြီ။ ဦးဘမင်း ခါတိုင်းလိုပဲ အေးကြည်မကို နှိုး၏။ အေးကြည်မ ပစ္စည်းတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် မုတ္တမဘက်အထိ လိုက်ပို့သည်။ ညက ဘာမှ မဖြစ်သည့်ဟန် မှင်ကောင်းသော ဦးဘမင်း။ မျက်နှာထားက တင်းပေမယ့်၊ သူက အေးကြည်မကို ခါတိုင်းလိုပဲ စကားပြောသည်။ အေးကြည်မတော့ လန့်သွားပြီ၊ ဖျားသွားပြီ၊ ရွံသွားပြီ၊ ကြောက်ပါပေါ့။ အဆီကိုစားလို့ အသားကို မျိုမလို့ ကြီးစားတဲ့ လူပျိုသိုး၊ အကျင့်က ဆိုးပါ၏။ ကြောက်ပေါ့။

ဒါပဲ...။

သည်လိုနှင့် အေးကြည်မက ယောက်ျားနှစ်ဦးကို ထူးထူးခြားခြား ထိန်းထားခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်၊ မော်လမြိုင်မှာတစ်ဦး။ သူတို့မှာ အေးကြည်မ လက်ကိုကိုင်၊ ပါးကိုနမ်း၊ ဆံပင်ကိုဆွဲ၊ နမ်းခွင့်ကြိုလျှင်နမ်း၊ ကြမ်းခွင့်ကြိုလျှင် ကြမ်းဖို့ ကြီးပမ်းနေကြဆဲ အဆင့်။

သို့သော် သည်လို ငပွေနှစ်ဦးကို အေးကြည်မက မျှော်လင့်ချက် ပန်းရနံ့ကလေးတွေပေးပြီး ထိန်းထားလေသလား မသိ။ ဟိုလူနှစ်ယောက်မှာ အဟုတ်မှတ်ပြီး တာဝန်တွေကို ကျေပွန်မြဲ ကျေပွန်ကြသည်။ ရန်ကုန်ကလူကလည်း အေးကြည်မကို ရန်ကုန်ဘူတာကြီးဆင်းပို့၊ မော်လမြိုင်ကလူကလည်း မုတ္တမကမ်းအထိ လာကြိုနေသည်။

သည်နှစ်ယောက်ကို အေးကြည်မ ကြာရှည်မထိန်းလိုက်ရချေ။ မော်လမြိုင်မှအပြန် မီးရထားပေါ်မှာ အေးကြည်မ ပစ္စည်းတွေ လှူမိသွားသည်။ ရှာဖွေရေး မိသွားသည်။ သည်တုန်းက အေးကြည်မမှာ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှလာသော ထိုးဆေးတွေ ပါလာ၏။ ထိုးဆေးတွေကို မုန့်သေတ္တာထဲထည့်ပြီး အပေါ်က ယိုးဒယားမုန့်တွေ ဖုံးလာသည်။ အပြင်ကကြည့်လျှင် မုန့်သေတ္တာမှာ ရိုးရိုးမုန့်သေတ္တာပဲ ဖြစ်သည်။

သည်တုန်းက အေးကြည်မ အထက်တန်းတွဲမှ စီးလာ၏။ လူအထင်ကြီးအောင် သည်နည်းသုံးရသည်။ အထက်တန်းတွဲမှာဆိုသူတို့ရှာဖွေရင်တောင် ဝတ်ကျောတန်းကျောသာ ရှာမည်မဟုတ်လား။

သို့သော် အေးကြည်မ မသိတာ တစ်ခုရှိနေသည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်နေ့က၊ သည်လိုပုံဖြင့် သည်လိုဟန်ရေးပြခဲ့သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို မီးရထား အထက်တန်းတွဲမှာ ရှာဖွေရေးက မိထားပြီး ဖြစ်သည်။ ယိုးဒယားမုန့်သေတ္တာပုံးထဲက ထိုးဆေးတွေ ဒါစင်များစွာ တွေ့ရှိသိမ်းဆည်းခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ခု အေးကြည်မက အဲသည့်ပုံအတိုင်း ထပ်တူရိုက်လာပြီ။ ဘယ်ပြေးမှာလဲ...အေးကြည်မ။

ဟုတ်သည်။ သထုံဘူတာမှာ ရှာဖွေရေးတွေ အေးကြည်မတို့ မီးရထားတွဲကို တက်လာပြီ။ ရှာပြီ။ ဖွေပြီ။ တွေ့ပြီ။ အေးကြည်မရဲ့ ယိုးဒယားမုန့်သေတ္တာပုံး သုံးပုံးအနက်၊ အလယ်က ပုံးမှာပါတဲ့ ထိုးဆေးတွေ...ထိုးဆေးတွေ။

သိမ်းသွားပါပကော။ အေးကြည်မရဲ့ စုဆောင်းထားသမျှ အမြတ်ငွေကလေးများ။ အရင်းငွေကလေးများ။ ရင်းထားသည့် ထိုးဆေးတွေ၊ ဘယ်မှာနည်းလို့လဲ။ စုစုပေါင်း သုံးထောင်ကျပ်မှာနည်းနည်းပဲ လျော့သည်။ အေးကြည်မ ဘာမှမပြောနိုင်တော့။ မဆိုနိုင်တော့။ လက်ပိုက်လို့ ကြည့်နေလိုက်ရပြီ။ ပြီးတော့မှ ငိုရပြီ။ ချုံးပွဲချ၍ ငိုရပြီ။ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုရပြီ။ အထက်တန်းတွဲမှာဆိုပြီး ရှက်မနေနိုင်အားတော့။ သွားပြီ မဟုတ်လား။ မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ ရည်မှန်းထားတာတွေ၊ စိတ်ကူးထားတာတွေ ရေထဲမျောသွားပြီ။

သည်တစ်ခေါက် အေးကြည်မ ရှာဖွေရေး အပမ်းခဲရတာကောင်းသည်ဆိုရမလား မသိ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မှောင်ခိုကုန်သည်ဘဝပြေးရ၊ လွှားရ၊ အသည်းတထိတ်ထိတ်၊ ရင်တထိတ်ထိတ် ဘဝကို အေးကြည်မ စိတ်ကုန်သွားလို့ပဲ။ သည်ဘဝမှာ သည့်နှယ် ရင်တုန်ပန်းတုန် ထမင်းစားရသည့် ဘဝကို အေးကြည်မ စိတ်နာပြီ။

သည်လို အဖမ်းအဆီးခံရတာက မကြာခဏ၊ ယခင်က လည်း သည်လိုပဲ ဆုံးရှုံးဖူးတာပဲ။ သည်တစ်ခါတော့ စိတ်အနာဆုံး ဖြစ်ပြီ။ သည်နည်းဖြင့် အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ။ စားကောင်းခြင်း မစားရ။ ပြီးတော့ ရှာဖွေရေးက သိမ်းသွားတော့ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ကုန်ပါလေရော။ တော်ပြီ၊ တော်ပြီ။ မှောင်ခိုကုန်သည် ဘဝကိုတော့ ရပ်တန်းက ရပ်တော့မည်။

အေးကြည်မ မော်လမြိုင်သို့ ကုန်မကူးတော့ပြီ။ သည်မှာတင် ဦးဘမင်းနှင့် အေးကြည်မတို့ 'ပြတ်စခန်း'သို့ ရောက်သည်။ ဦးဘမင်း ခမျာ အေးကြည်မထံမှ လိုချင်သည့် အခွင့်အရေးကိုမျှ မရလိုက်ရှာ။ အေးကြည်မကိုရလျှင် ရာသက်ပန် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းမည်ဟု ဦးဘမင်းစိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်၏။ ဒါကို အေးကြည်မအား ဖွင့်ပြော ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဆံပင်ဖြူနေသော သည်လူ 'ပြီ' သုံးကြီးကို အေးကြည်မ စိတ်မလာသည် အမှန်။ သည်တော့ ရပ်တန်းကရပ်၊ ပြတ်တန်းကပြတ်၊ ဖြတ်တန်းကဖြတ်။

သည်လိုပါပဲ။ ကိုသန်းမောင်နှင့်လည်း အေးကြည်မက ဖြတ် ခဲ့သည်။

မဖြတ်လို့လည်း မဖြစ်တော့၊ တစ်နေ့မှာ အေးကြည်မလိပ်စာ နှင့် စာတစ်စောင် ရောက်လာ၏။ သည်စာကိုဖတ်ရတာ အေးကြည်မ အဖို့ နှလုံးတုန်စရာ၊ ရင်တုန်စရာ။

ကြည့်ပါ။

အေးကြည်မအဖို့ သည်စာဖတ်ကိုပြီးသည့်နောက် ကိုသန်း မောင်နှင့် ဆက်ပြီး ရေရှည်စခန်းသွားသင့်ပါသေးသလား။

စာက တိုတိုလေးပါ။

***

မအေးကြည်။

ရှင်နဲ့တွဲနေတဲ့ ကိုသန်းမောင်ဟာ ကျွန်မချစ်သူပါ။ ကျွန်မတို့ ချစ်ခဲ့ကြတာ သုံးနှစ်ကျော်ပါပြီ။ ချစ်သူဘဝ မှာ နယ်လွန်ခဲ့တာမျိုး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မခွဲနိုင် မခွာနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရောက်နေပါပြီ။ ကိုသန်းမောင် ဟာ အလွန်မျက်နှာများချင်သူပါ။ ဒါကြောင့် ရှင်ဆီ လာတဲ့နေတာပါ။

လောကကြီးမှာ ယောက်ျား မရွေးပါဘူး။ မအေးကြည်မ ရယ်။ ကျွန်မကို သနားပါ။ ကျွန်မတို့ မကြာခင် လက် ထပ်တော့မှာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို မခွင်းချင်ပါနဲ့၊ နောက်ဆုတ်ပေးပါ။ တစ်သက် လုံး ကျေးဇူးတင်နေပါ့မယ်။

မြမြသင်း

သည်စာကိုရတော့ အေးကြည်မ ဒေါသဖြစ်ရပြီ။ လူပုံက ရိုးသလိုလို၊ အသလိုလို၊ နံသလိုလိုနှင့် စကားတွေ အမျိုးမျိုးပြော ပြီး လာချွဲနေသော ကိုသန်းမောင်။ ခုတော့ သူ့ဇာတ်လမ်းက ပေါ့ပြီ။ သည်ဇာတ်လမ်းမျိုး ဘယ်နှချိ ကပြခဲ့ပြီလဲ။ အေးကြည်မ မသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်အခြေအနေမျိုးမှာ အေးကြည်မတို့ လူကြမ်းမိန်းမ လုပ်ပြီး ဝင်မကချင်။ တော်ပြီ၊ တန်ပြီ။

ကိုသန်းမောင်နှင့် မတွေ့တော့၊ သူ့ကို လုံးဝပြတ်ပြီလေ။

***

ကဲ...သည်ဇာတ်လမ်းကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ရအောင်။ သီဂီဆောင်သို့ အေးကြည်မ ရောက်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းက

အေးကြည်မ ယောက်ျားတွေနှင့် မဆက်ဆံချင်တော့ပြီ။
မပတ်သက်ချင်တော့ပြီ။ သည်တော့ ဘာလုပ်မလဲ။

အေးကြည်မ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ပြန်ဖြေမည်။ အောင်ရ
မည်။ အောင်မှလည်း ဖြစ်မည်။ ဆယ်တန်းအောင်လျှင် တက္ကသိုလ်
ဆက်တက်ချင်တက်။ စာပေးစာယူ တက်ချင်တက်။ ပညာရေးခရီး
ဆက်ဖို့လမ်းတွေ အများကြီး။

အမေတို့အိမ်မှာ နေလျှင် ဖဲပိုင်းနှင့် ကင်းကွာ၍မရ။ ကိုသန်း
မောင်လိုလူတွေ ထပ်တွေ့နေဦးမည်။ ကိုသန်းမောင်နှင့်လည်း တွေ့နေ
ဦးမည်။ သည်လူတွေနှင့် မပတ်သက်ရအောင် သူတို့နှင့် ကင်းရာ၊
ဝေးရာ၊ မိန်းကလေးဘော်ဒါဆောင် တစ်ခုမှာ အေးကြည်မ သွားနေ
မည်။ အမေတို့ကို သည်အစီအစဉ် ပြောပြရ၏။ သမီး ဆယ်တန်း
စာမေးပွဲ ပြန်ဖြေချင်လို့ အေးအေးဆေးဆေး ကျူရှင်တက်ချင်လို့၊
စာကျက်ချင်လို့၊ အဆောင်မှာ သွားနေခွင့်ပြုပါဟု။

ခုတော့...

အေးကြည်မရဲ့ ဘဝစခန်းသာတစ်ခုကို တွေ့ပြီ။ နာမည်ကြီး
ကျူရှင်ကျောင်း တစ်ခုဖြစ်သော 'ချိုးဖြူ' မှာ စနစ်ဟောင်း ဆယ်တန်း
ကျူရှင်တက်သည်။ သီဂီဆောင်မှာ အဆောင်နေသည်။ အားလုံး
အဆင်ပြေနေ၏။

သို့သော်...

(၉)

“ဟေ့...ဧည့်စာရင်းစစ်တာ၊ အဆောင်သူတစ်ယောက်
ပျောက်နေတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ၊ အပြင်ထွက်အိပ်ခွင့်လဲ
မတောင်းဘဲနဲ့”

အချိန်က ညဉ့်နက် သန်းခေါင်ကျော် ၁ နာရီခွဲခန့် ရှိပြီ။

သီဂီဆောင်အပေါက်ဝတွင် တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရောက်နေ
၏။ ရပ်ကွက်ကောင်စီ လူကြီးများနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့မှ အရာရှိတစ်ဦး၊
ရဲတပ်သား ၂ ဦး၊ ပြီးတော့ အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်သီဂီနွယ်၊ သူ
ယောက်ျား ဦးဘလှအောင်ရယ်။

သည်ကနေ့ညတော့ ဦးဘလှအောင်က ဒေါ်သီဂီနွယ်အခန်း
မှာ အိပ်သည်။

ဖြစ်ပုံက သည်ကနေ့ည ရပ်ကွက်ကောင်စီ လူကြီးများက
ရပ်ကွက်အတွင်းမှာ ဧည့်စာရင်းလိုက်စစ်သည်။ ဧည့်စာရင်းစစ်သည်
ဆိုတော့ ဒေါ်သီဂီနွယ်တို့ မိန်းကလေးဘော်ဒါဆောင်သို့လည်း ဝင်ရ
သည်။ အဆောင်မှာ လူပိုရှိသလား၊ စာရင်းမတိုင်ဘဲထားသည့် မိန်း
ကလေးရှိသလား။ စာရင်းရှိပါလျက် လူမရှိတာကော ရှိသလား။
စစ်ရဆေးရအောင်။

ရှိသည်။ စာရင်းရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ လူပျောက်နေသည်။ သူက ဆွေဆွေ။

ဆွေဆွေဆိုတာက အာမခံကျူရှင်တစ်ခုမှာ လာ၍ ကျောင်း တက်မည့် အညာက ကျောင်းသူတစ်ဦး။ အာမခံကျူရှင်ဆိုတာ တစ်နှစ်တည်းနှင့် ဆယ်တန်းကို မုချအောင်ရမည်။ ငွေကျပ်သုံးထောင် ငါးရာ ကြိုသွင်း၊ မအောင်လျှင် ငွေပြန်အမ်းမည်ဆိုသည့် ကျူရှင်။ သည်ကျူရှင်မျိုးက ရန်ကုန်မှာ သုံးလေးခုရှိ၏။ ထမင်း စရိတ်၊ ဘော်ဒါ စရိတ်ကိုပါ အပြီးအငြိမ်း ဖြစ်သည်။ ခုတလော ရန်ကုန်မှာ ဒါမျိုး ခေတ်စားနေသည်။

ခု...ဆွေဆွေက၊ သည်ကျူရှင်ကို လာတက်သည်။ အာမခံ ကျူရှင်မှာ ကျောင်းသူတွေ သူထက်ငါ အလှအယက်မို့ ခုတင်နေရာ မရသေး။ သို့နှင့် သိဂီဆောင်မှာ တစ်လ လာနေခွင့်တောင်းသည်။ ဒေါ်သိဂီနွယ်ကလည်း တစ်လတွက် ငွေပိုရသည်ကို ကျေနပ်၏။ အဆောင်မှာ တစ်လတည်း နေချင်နေဟု ခွင့်ပြုသည်။ ဆွေဆွေဆိုတာ က ယောက်ျားလျှာကလေး။ ယောက်ျားစိတ် ပေါက်နေသူ။

ယခုတော့ သည်ကောင်မလေး ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ အပြင်ထွက်ပြီး အိပ်ခွင့်လည်း မတောင်း။ အဆောင်ထဲက မိန်းကလေး တွေကို အခန်းပြင်ခေါ်ထုတ်ပြီး စာရင်းစစ်တော့ သည်ကောင်မလေး ပျောက်နေပြီ။

“ပျောက်နေတာက ဆွေဆွေ မဟုတ်လား...ဆွေဆွေ ဘယ်မှာလဲ”

ဒေါ်သိဂီနွယ်က အသံကျယ်ကျယ်ကလေး ဟစ်သည်။ ဘယ်နှယ်လဲ အိပ်ချင်လှပြီ။ ခင်ပွန်းလင် မိမိအခန်း လာအိပ်သည့်

ညမှ သည်ညွှန်စာရင်းက လာစစ်သတဲ့၊ ဇိမ်ပျက်သည်ထင်ရဲ့။ ဒေါ် သိဂီနွယ် စိတ်တိုပြီ။

“ကဲ...ဒီလိုခေါ်နေလို့ မရရင်လဲ လူကြီးမင်းတို့ပဲ အဆောင်ထဲ ဝင်ရှာကြပါရှင်၊ ကျွန်မ သဘောတူပါ တယ်”

ဒေါ်သိဂီနွယ်က ဩချပြီ။ လက်မြောက်ပြီ။ သည်တော့ လည်း ကောင်စီလူကြီးအချို့က တာဝန်အရ အဆောင်တွင်း ဝင်ရှာ သည်။ ခုတင်တွေအောက် ငုံ့ကြည့်တော့လည်း မတွေ့။

“ဟော...သူမဟုတ်လား၊ ဒီမှာ လူတစ်ယောက်၊ ဟင်... ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲလား”

လူကြီးတွေ အဆောင်ထဲဝင်ရှာတော့ ဒုက္ခရောက်ပါရော။ ဆွေဆွေကို လိုက်ရှာရင်း မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ခြင်ထောင်ကို မကြည့်လိုက်တော့...

မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ။

ဘယ်နှယ်လဲ...အဖိုဆိုလို့ ယင်ဖိုတောင် မသမ်းရသည့် မိန်းကလေးဆောင်မှာ ဆံပင်ရှည်ရှည် အိတ်နှစ်လုံးတပ်ရှပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီဝတ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလား။

လူကြီးတွေလည်း တအံ့တဩနှင့် ရင်မောစရာ၊ ရင်ရွပ် စရာ ကြုံပြီ။ သည်နာလေးကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ဝိုင်းထိုးကြည့် ကြသည်။

ဝင်ရောက်စစ်ဆေးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဟန်မဆောင်နိုင် ဘဲ အော်ပြောလိုက်၏။

“ဟောဗျ...ဒေါ်သိဂီနွယ်ရေ...၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလား၊ ဒီအခန်းထဲမှာ”

သည်လိုအော်သံကြားတော့ ဒေါ်သိဂီနွယ် အမောတကော

ပြေးဝင်လာ၏။ ကြားရတာဖြင့် နားဝမှာ မသက်သာ၊ ခမျာ လိပ်ပြာ လွင့်သွားတော့မည်ပုံ၊ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးနှင့် အရူးတစ်ယောက် လို ဖြစ်နေသည်။

“ဪ...အဟော်...အဲဒါ... အဲဒါ...ဆွေဆွေဆိုတာပါ ရှင့်၊ ပျောက်နေတယ်ဆိုတာ၊ သူပါပဲ၊ သူက...သူက”

ခုမှပဲ ဒေါ်သီရိန္ဒာမှာ ရယ်နိုင်မောနိုင်ပြီ။ မအတုကလေး မှာ ယောက်ျားစိတ်ပေါက်နေသော ကောင်မလေး မဟုတ်လား၊ သည်တော့၊ သူက ဂျင်းရှပ်အင်္ကျီ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ပြီး၊ အေးကြည်မ ခုတင်မှာ လာအိပ်သည်။ အေးကြည်မကုတင်မှာ သူနှင့် အေးကြည်မတို့ နှစ်ဦးသား ဖက်အိပ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ယခု ဧည့်စာရင်းစစ်လို့ အဆောင်သူတွေကို အပြင်ခေါ်ထုတ်တော့ ဆွေဆွေ က အေးကြည်မခုတင်မှာ အိပ်မောကျပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ သူ... အေးကြည်မ ကုတင်မှာ လာအိပ်တာ အေးကြည်မကလည်း ဖွင့်မပြော ရဲရှာ၊ ရှက်သည်ကိုး။

ရှက်ရသည်လေ၊ မိန်းကလေး ဘော်ဒါဆောင်တွေမှာ အဲ သည်လို ယောက်ျားစိတ်ပေါက်နေသူ မိန်းကလေးနှင့် အတူအိပ်၊ အတူနေသည့်ကိစ္စကို နှာခေါင်းရှုံ့ကြမြဲ မဟုတ်လား။ သည်လိုတွဲမိ ကြလျှင် တစ်ဦးက ယောက်ျားလိုစိတ်ထား၊ တစ်ဦးက မိန်းမလို စိတ်ထားနှင့် တိတ်တိတ်ပုန်း ဖောက်ပြားကြသည်တဲ့။ ခုလို မဟုတ် တာ လုပ်ကြသည့်ကိစ္စမှာ လူသိမည်စိုးရိမ်ကြမြဲပဲ။ ခုလည်း အေးကြည်မက ဆွေဆွေခုတင်မှာ လာအိပ်ကြောင်း ထုတ်မပြော၊ ရေငံနေသည်။ နှုတ်ပိတ်နေသည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေသည်။

အမှန်တော့ သည်လိုကိစ္စတွေက ထူးသည်မဟုတ်၊ ဆန်း သည်မဟုတ်။ မိန်းကလေးတွေ စုဝေးနေကြသည့်နေရာတိုင်းမှာ ဒါမျိုး က ကြားရမြဲ။ ဒါမျိုးကို ‘အေစိတ်’ဟု အတိုကောက် ခေါ်ကြသည်။ သဘောက ‘အချစ်တော်’စာလုံးကို အတိုပြု၍ အင်္ဂလိပ်စာလုံးနှင့်

မွမ်းမံပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဟိုတုန်းကဆို တက္ကသိုလ် မိန်းကလေး ဆောင်တွေမှာ ဒါမျိုးက မကြားချင်အဆုံး၊ အဆောင်သူ မိန်းကလေး တွေ၊ နီးထလာသော မယဉ်ကျေးသည့် စိတ်ဆန္ဒကို ဒါမျိုးနှင့် ဖြေပျောက်ကြသည်တဲ့လေ။ အန္တရာယ်လည်း ကင်းသည်။ ဘေးရန် လည်း ရှင်းသည်။ ရောဂါလည်း သက်သာသည်ဆိုပဲ။

ခုလည်း ကြည့်ဦး။ အေးကြည်မ ခုတင်လာပြီး ‘နှပ်’နေ သော ဆွေဆွေကို လူကြီးတွေက အထင်မှားလိုမှား။ လူတစ်ယောက် ပျောက်နေသည်မို့ အလုပ်က ရှုပ်လိုက်သေး။ အေးကြည်မကတော့ သည်လိုပဲ။ အရှင်းကို အရှုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပဲ လုပ်တတ်ပါရဲ့။ တကယ်ဆို ဆွေဆွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် အိပ်ရာက နှိုးပြီးခေါ်ခဲ့လျှင် ရသားပဲ။ သူက ခေါ်မလာတော့ ပြဿနာတွေက ပွားပြီ။

နောက်တော့လည်း အခြေအနေမှန်ကိုသိပြီး ရှင်းသွားရုံ ရ ဒါပေမဲ့ သိင်္ဂီဆောင် တစ်ဆောင်လုံးမှာတော့ လက်တို့ပြီး အတူ ပြောစရာတစ်ကွက် ဖြစ်သွားပြီ။ ယောက်ျားမ ဆွေဆွေနှု အေးကြည်မတို့ နေပုံထိုင်ပုံကို လက်ညှိုးထိုးစရာ၊ မေးငေါစရာ၊ သရော်လှောင်ပြောင်စရာ ကိစ္စတစ်ရပ်အဖြစ် ပေါ်လာကြီး ပေါ်ခဲ့ပြီ။

တကယ်တော့ ဆွေဆွေ သည်အဆောင်သို့ ရောက်လာတာ ဘာကြာသေးလဲ၊ ဆယ်ရက်ပင် မပြည့်သေး။ ရေချိုးခန်းမှာ ရေအတူ ချိုးရင်း အေးကြည်မနှင့် အသိဖြစ်သည်။ ရင်းနှီးသွားသည်။ ခင်မင် သွားသည်။ ဆယ်တန်း စာမေးပွဲကို သည်နှစ်ဖြေကြမည့် ကျောင်းသူ အချင်းချင်း စာမသိလျှင်မေး၊ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်လည်း ရသည် အမှန်။ နောက်တော့ ဆွေဆွေဆိုသည့် ယောက်ျားမက အေးကြည်မ ခြင်ထောင်ထဲ လာအိပ်ပြီး စာမေးသည့်အဆင့် ရောက်လာသည်လေ။ ဘောင်းပေစွ။

အေးကြည်မကတော့ ဆွေဆွေကို အရူး အပေါမလေးလို သဘောထားသည်။ တွန်းလိုက်ထိုးလိုက် ဖဲ့လိုက်ဆိတ်လိုက်နှင့် နောက်

ပြောင် ကစားနေသည်ကိုပင် အေးကြည်မ ပျော်သည်။ ဟိုတုန်းက ကြံ့ခဲရသည့် ရင်နာဖွယ်ကိစ္စတွေကို မေ့ထားပြီး ခုလို ပျော်ပျော်ပါးပါး စာကျက်လိုက်၊ ကျောင်းတက်လိုက်၊ နောက်ပြောင်စကားပြောလိုက် နေသည်ကို အေးကြည်မ ကျေနပ်နေ၏။ ဆွေဆွေနှင့်ပေါင်းလို ဘာဖြစ်သလဲ။ သူလည်း မိန်းကလေး၊ ကိုယ်လည်း မိန်းကလေး၊ တစ်နိုင်လို့ တစ်ခြင်ထောင်တည်း အမြဲအတူအိပ်ကြတော့ကော ဘယ်သူမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် နစ်နစ်နာနာ ဖြစ်ရမှာလဲ။

ခုတော့ ဖြစ်ရပြီ။ 'ယောက်ျားမ' ဆွေဆွေနှင့် အေးကြည်မ တို့ တစ်ခုတင်တည်း အိပ်တုန်း ဧည့်စာရင်းစစ်ရာမှ ပြဿနာတစ်စ ပေါ်လာပြီ။ သို့နှင့် သည်ပြဿနာအစကိုနင်းပြီး အဆောင်သူတို့ ဇေမးငေါသည်ကို အေးကြည်မ ခံပေရော။ သို့သော် ရှိပစေလော့ က ဖွဲ့ချင်တာ ပြောကြစမ်း၊ မောတော့ သည်အသံတွေ တိတ်သွားမှာ အော့။ အေးကြည်မက သည်လိုတွေးပြီး မသိယောင်ဆောင်နေသည်။ ရဲကြားယောင် ဆောင်နေသည်။

ခက်တော့ ခက်သားပဲ။ သည်အဆောင်ကို အေးကြည်မ ရောက်စကပင် 'ချဲ့စရာရှိချဲ့၊ ထောင်စရာရှိလျှင် ထောင်' ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ညဉ့်ကြီးသန်းခေါင် နို့မှုန့်ဖျော်သောက်ခဲ့သည့် ကိစ္စကြောင့် ရန်စပွားခဲ့သည်ကို မှတ်မိကြဦးမည်။ အဲသည်တုန်းကစလို့ အေးကြည်မကိုရော၊ သဇင်နွယ်ကိုရော၊ အောက်ထပ်က မိန်းကလေးတွေက မကျေနပ်ကြ။ သူတို့က လူနည်းစု၊ ဟိုက လူများစု နှစ်ယောက်နှင့်အများ ပဋိပက္ခကလေးတွေ မကြာခဏ ပွားရတော့ အေးကြည်မတို့ကပဲ လွန်သလိုလို၊ အေးကြည်မတို့ကပဲ ကံသလိုလို အေးကြည်မတို့ကပဲ သံသလိုလို။

အမှန်က သည်ကိစ္စမှာ သဇင်နွယ်ကိုယ်တိုင် အေးကြည်မ ကို စည်းရုံးပြီး သူ့ဘက်ပါအောင် လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သဇင်နွယ်က သီဂီဆောင်ကို ခုမှရောက်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သို့ ထင်

သလဲမသိ၊ တခြားမိန်းကလေးတွေကို မတူသလို၊ မတန်သလို ဆက်ဆံတတ်သည်။ အကောင်းစား အဝတ်အဆင်တွေ တစ်ထည်ပြီး တစ်ထည် လဲဝတ်။ ပြီးတော့ ဘဝတူအဆောင်သူတွေကို လူမှုရေး အရပင် မဆက်ဆံဘဲ မာနကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် နေတော့ သူ့ကို အများက ဝိုင်းပြီး အမြင်ကတ်သည်။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး အများ 'သောက်မြင်ကတ်' အောင် သူကလည်း ကြိုးစားနေသတဲ့လေ။

ဒါကြောင့်ပဲ သဇင်နွယ်က အေးကြည်မကို အပြတ်စည်းရုံး နေရသည်။ ကိုယ့်ဘက်ကရပ်မည့်သူ အနည်းဆုံးတစ်ယောက်လောက် တော့ ရှိမှဟုလည်း သူက မြင်သည်။ အေးကြည်မကတော့ ခပ်နံနံ ခပ်အအပဲ၊ သဇင်နွယ်က သူ့ကို အလွယ်တကူပဲ စည်းရုံးရထားသည် ပေါ့။

အေးကြည်မတစ်ယောက် မလည်ပတ်ပုံကိုတော့ မပြောပါရ စေနှင့်တော့။ ပြောရလျှင် သူညံပုံတွေ၊ သူထိုင်ပုံတွေ၊ သူနဲ့ပုံတွေက ဇာတ်စုံခင်းလျက် ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။

မပြောပါရစေနှင့်ဆိုပေမယ့် တစ်ခုလောက်တော့ ပြောချင် သည်။ ဒါကတော့ သဇင်နွယ် စည်းရုံးကောင်းလို့ အေးကြည်မ ဘစ်ယောက် ကောက်ကာငင်ကာ သူများမယားငယ် ဖြစ်တော့မလို့။ သဇင်နွယ်က ကိုယ့်လူသူဘက်သားလုပ်ပြီး အေးကြည်မကို ကလေး သုံးယောက်အဖေ ကိုထွန်းဝေနှင့် တံခါးပိတ်ပေးခဲ့သည်လေ။

အဲသည်နေ့က အေးကြည်မ ကျူရှင်မှပြန်လာတော့ နေ့လယ် ၁၁ နာရီထိုးပြီ။ ချိုးဖြူကျူရှင်မှ နံနက် ၉ နာရီက ၁၁ နာရီအထိ မြန်မာစာ သင်ခဲ့သည်။ မြန်မာဘာသာကို နာမည်ကြီး ကျူရှင်ဆရာ ဦးသိန်းနိုင်က သင်၏။ ဆရာဦးသိန်းနိုင်မှာ လူပုံက ဆင်ဝေ၊ အသားခပ်ညိုညို၊ လက်ထဲမှာ မန္တလေးသားပိပိ အရိုးတောင်း ထက်ဖက်ထည့်သော စက္ကူအိတ်ကလေးကို ကြိုးစဆွဲလို့ အမြဲကိုင် ထား၏။ စာသင်အလွန်ပဲ တော်၏။ ဖတ်စာအုပ်မကိုင်၊ ကဗျာစာအုပ်

ကို မကိုင်းဘဲ မြေဖြူတစ်ချောင်းနှင့် ၂ နာရီလုံးလုံး မရပ်မနား စာသင်နိုင်သည်။ သူသင်တာ နားထောင်ရာတာပင် ပျော်စရာ ရွှင်စရာ ကြည်နူးရွှင်မြူးစရာအတိ၊ အပြည့်။

အဲသည်နေ့က အေးကြည်မ ကျူရှင်မှအပြန် သီဂီဆောင် လှေကားအတက်မှာ ကိုဆန်းလွင်နှင့် ရုတ်တရက် တွေ့သည်။ ကိုဆန်းလွင်ဆိုတာက ဒေသကောလိပ်မှ မြန်မာစာနည်းပြ ဆရာ တစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ အေးကြည်မတို့နှင့် အိမ်ချင်း မျက်စောင်းထိုး မှာ နေသည်။ ခု တွေ့ကြတော့ ကိုဆန်းလွင်က နှုတ်ဆက်နေ၏။

“ဟော...အေးကြည်မ ဘယ်လဲ”

“အစ်ကို ဆန်းလွင်ပါလား၊ ညီမ ကျူရှင်က ပြန်လာတယ် လေ”

“မတွေ့တာကြာပြီ၊ အိမ်မှာမနေဘဲ ဘယ်သွားနေလို့လဲ”

“ဒီမှာလေ...အစ်ကိုရဲ့၊ မိန်းကလေးဘော်ဒါဆောင်၊ ကျွန်မ ဒီအဆောင်မှာ နေတယ်၊ နို့...အစ်ကိုကော ဘယ်လဲ”

“ငါလည်း...ဒီမှာ ခေတ်ဟောင်းသီချင်းတစ်ပုဒ် အသံ သွင်းမလို့ပါ”

အဲသည်နေ့က ကိုဆန်းလွင်နှင့် အေးကြည်မတို့ ရပ်စကား ပြောနေရာမှ အနီးရှိ အအေးဆိုင်မှာ ကျောက်ကျောက်ဝင်သောက်ကြ သည်။ ကျောက်ကျောက်ဆိုင်က ထွက်တော့ လမ်းပေါ်၌ တွေ့ရသည် မှာ ‘သဇင်နွယ်’။

“ဟင်...အေးကြည်မ၊ ဘယ်လဲ၊ ကျူရှင်က ပြန်လာတာ လား”

သဇင်နွယ်က အေးကြည်မကို ကြည့်ပြီး မေး၏။ ပြီးတော့ အတူပါလာသော ကိုဆန်းလွင်ကိုလည်း မျက်စိ ကစားသည်။

သည်တော့ အေးကြည်မက လောကဝတ်အတိုင်း မိတ်ဆွေဖွဲ့ပေး လိုက်သည်။

“အစ်ကိုဆန်းလွင်...ဒါ ကျွန်မအခန်းဖော် သဇင်နွယ်တဲ့၊ သဇင်နွယ် ဒါက ကိုယ်တို့အစ်ကို ကိုဆန်းလွင်လေ၊ ဒေသကောလိပ်ကဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့...သီရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ မသဇင်နွယ်၊ ကျွန်တော့်ညီမလေးကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ စိတ်ချပါ၊ သဇင်နွယ် စောင့်ရှောက်ပျံ မယ်”

သဇင်နွယ်က ကတိကဝတ်များပေးလို့၊ စောင့်ရှောက်မယ် ဟု ဆိုနေပါသေး။ ပြီးတော့ သူက တစ်ဆက်တည်းပင် အေးကြည်မ ကို လှည့်ပြောနေ၏။

“ဟေ့...အေးကြည်မ၊ ယူကို ကိုထွန်းဝေကြီးက ချင်းသုပ် လာစားဖို့ ဖိတ်နေတယ်”

“ဪ...ယူတို့ရုံးက ကိုထွန်းဝေက တို့ကို ချင်းသုပ် ကျွေးချင်လို့လား၊ လာစားမယ်၊ လာစားမယ်၊ နေ့လယ် ကျရင် လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်နော်”

ကိုထွန်းဝေဆိုတာက သဇင်နွယ်တို့ရုံးက ရုံးအုပ်စာရေးကြီး၊ လခကချည်း ၅၀၀ ကျပ်ကျော်ကျော်ရသည်။ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတွေ က လက်ဆောင်တွေလည်း အလှူပယ်ရသည်။ ဝင်ငွေကောင်းသူ၊ လူပေါ်ကြော့တစ်ယောက်။ သူနှင့် အေးကြည်မတို့ မိတ်ဆွေဖြစ်တာ တစ်လကျော်ပြီ။ သဇင်နွယ်ရုံးသို့ လိုက်လည်ရင်း စကားစမြည် ပြောမိကြသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးရှိကြသည်။

သဇင်နွယ်က သီဂီဆောင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွား၏။ သည် အချိန်မှာ ကိုဆန်းလွင်က ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ကိုထွန်းဝေဆိုတာ ဘယ်ကလဲ အေးကြည်မ”
 “သဇင်နွယ်တို့ရုံးကလေး၊ ကလေး ၃ ယောက်အဖေပါ။ အသက်ကြီးပါပြီ။ သူက အေးကြည်မကို သူ့ရုံးလာလည်ဖို့ ခဏခဏ ခေါ်နေတယ် အစ်ကိုရဲ့”
 “နို့...အခု အေးကြည်မ သွားမလို့လား”
 “အေးလေ...ခုလို တကူးတကမာတော့ အားနာစရာကြီး၊ ပြီးတော့ ကျွန်မက ထမင်းစားချင်စိတ်မရှိဘူး အစ်ကို၊ ချင်းသုပ်တို့၊ လက်ဖက်သုပ်တို့ကို သိပ်ကြိုက်တာ၊ အဟဲ”
 “ဪ...အေးကြည်မလဲ ခုထက်ထိ အ,တုန်း၊ နံတုန်းပဲ ကိုး၊ ကလေးအဖေတစ်ယောက်က အေးကြည်မလို လူလွတ်တစ်ယောက်ကို ကျွေးဖို့မွေးဖို့ ခေါ်တာ မရိုးသားဘူး ခင်ဗျားရဲ့၊ မဟုတ်တာ ကြံစည်ချင်လို့ဖြစ်မှာ၊ မသွားပါနဲ့ ညီမရယ်၊ ဆာရင် ထမင်းကြမ်းခဲကလေးပဲ အေးအေးဆေးဆေး ရေဆမ်းစားပါ၊ မသွားချင်စမ်းပါနဲ့”

ကိုဆန်းလွင်က အေးကြည်မကို ဆုံးမစကား ဆိုနေ၏။ ပြီးတော့ ရုတ်တရက်ပဲ လမ်းလျှောက်၍ ထွက်သွား၏။ အေးကြည်မကတော့ သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့်ကျန်ခဲ့သည်။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ လမ်းမကြီးမှာ မိန့်ခွန်းတွေ ခြွေသွားတဲ့ ဒေသကောလိပ်က ဆရာကြီး။ သူပြောတဲ့အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာရာမှာလားရှင်...ဟိဟိ။

ခဏအကြာမှာ သဇင်နွယ်က သီဂီဆောင်ပေါ်က ဆင်းလာ၏။

“လာလေ အေးကြည်မ...တို့ရုံးကို အလည်လိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုမှာ ကိုထွန်းဝေကြီးရယ်၊ ယူ့ကို တစောင့်စောင့်နဲ့ကွယ်၊ အားနာစရာ”
 “အေးပါဟယ်၊ နေဦး၊ တို့ကျူရှင်စာအုပ်တွေ အဆောင်ပေါ် သွားထားလိုက်ဦးမယ်လေ”

“အောင်မယ်လေး၊ ခေါက်ပါ၊ ဒီစာအုပ်တွေကို အမောတကောနဲ့ အဆောင်ပေါ် သွားထားမလို့လား၊ ပြန်မှ ထားပါဟယ်၊ လာပါ၊ တို့နဲ့လိုက်ခဲ့”

သဇင်နွယ်ရဲ့ နှုတ်မှာ ဘာစောင့်သည်မသိ။ သူ့ဩဇာကို အေးကြည်မ မငြင်းလိုက်မိ။ ဒါကြောင့်ပဲ သဇင်နွယ်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လို့ လိုက်လာသည်။ ပန်းဆိုးတန်းမှသည် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းအထိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းအတိုင်းပဲ လျှောက်လာ၏။

“ကိုထွန်းဝေကြီးကွယ်၊ ဘာဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး၊ တမိုင်မိုင်နဲ့ ရုံးမှာ အလုပ်လည်း မလုပ်ဘူး” သဇင်နွယ်က ပြောသည်။

အေးကြည်မက “ဟုတ်လား၊ ဘာများစိတ်ညစ်စရာရှိသလဲ မသိ”

“သိပါဘူးဟယ်၊ သုံးလေးရက်ရှိပြီ၊ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု အဆင်မပြေဘူး ထင်ပါရဲ့”

စကားဆက်မပြောဖြစ်ကြဘဲ လမ်းဘေးမှ ရုပ်ရှင်ရုံ ပိုစတာများကို ငေးကြည့်လာကြသည်။ မကြာမီ ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းသို့ ရောက်ပြီ။ သဇင်နွယ်တို့ရုံးက လမ်းအလယ်နားမှာ ရှိသည်။ ရုံးက သုံးထပ်မှာဆိုတော့ အပေါ်သို့ မမောမပန်း တက်ရဦးမည်။ အေးကြည်မက လှေကားမှနေ၍ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်၏။ တက်ရမည့်အထပ်က မြင့်လိုက်တာ၊ မြင့်ရုံဖြင့် မောပါသေး။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိ အပျင်းပြေ စကားပြောဖို့ လာခဲ့တာပဲလေ...။

ရုံးခန်းထဲမှာ ဦးထွန်းဝေတစ်ယောက်တည်း ရှိနေ၏။ ရုံးစေလုလင်ကလေးမရှိ၊ သဇင်နွယ်နှင့် အေးကြည်မတို့ ဝင်သွားတော့ ဦးထွန်းဝေက မော့ကြည့်၏။ အေးကြည်မကို တွေ့တော့ သူက ပြုံးပြုံးကြီး။

“ဟယ်၊ အေးကြည်မ လာတယ်...တို့ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကွယ်”

“သဇင်နွယ်လေ၊ အတင်းခေါ်နေလို့ လိုက်ခဲ့တာ”

“ဟင်၊ သဇင်နွယ် မခေါ်ရင် မလာတော့ဘူးလားကွယ်...”

အေးကြည်မက တို့ကို မခင်ဘူးလား...ဟုတ်လား”

အို...ဘာစကားပါလိမ့်၊ အေးကြည်မက ရုတ်တရက် အံ့ဩ သွား၏။ ဒီလူကြီးအသက်အရွယ်နဲ့ စကားပြောပုံက ထိကပါး၊ ရိုကပါး။

သို့သော် အေးကြည်မက ဘာမှ ပြန်မပြော။ ပြီးရုံသာ ပြီးနေလိုက်သည်။

ဦးထွန်းဝေက “တို့က အေးကြည်မကို ချင်းသုပ် ကောင်း ကောင်း ကျွေးချင်လို့ တကူးတက မှာနေတာပါ။ အေးအေးဆေးဆေး ပဲနော် ဟုတ်လား”

အေးကြည်မက “ရပါတယ် ဦးထွန်းဝေ၊ ကျွန်မ သဇင်နွယ် ရုံးဆင်းမှပဲ အတူပြန်မှာပါ”

သဇင်နွယ်က “ကိုထွန်းဝေ၊ ဇင်နွယ် အောက်ဆင်းပြီး ငှက်ပျောသီး သွားဝယ်မလို့၊ ဂျင်းသုတ်ပါ ဝယ်ခဲ့မယ်လေ... အေး ကြည်မရေ၊ ယူကိုထွန်းဝေနဲ့ စကားပြောနေနော်၊ တို့ ခုပဲ လာမှာပါ”

ဟော သဇင်နွယ်လုပ်ပုံက ဘယ်လိုလဲ၊ တို့ကို ဦးထွန်းဝေနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တာလား မသိ။ သည်အချိုးမျိုးတော့ ဘယ် ရမှာလဲ။ အေးကြည်မက နေရာမှ လိုက်ထသည်။

“ဟေ့အေးကွယ် သဇင်နွယ်၊ တို့လည်း လိုက်မယ်...မနေ ခဲ့ချင်ဘူး”

“အို...နေခဲ့ပါ အေးကြည်မရယ်၊ တို့ ခု ပြန်ခဲ့မှာပါ။ အောက်မှာ ကိုလင်းအောင်နဲ့ ချိန်းထားလို့ပါဟယ်၊ နေခဲ့ ပါနော်”

“ဟုတ်သားပဲ အေးကြည်မကလဲကွယ် နေခဲ့ပါ၊ တို့နဲ့ အပျင်းပြေ စကားပြောရင်းပေါ့၊ သဇင်နွယ်က သူ့ကိုလင်း အောင်နဲ့ ချိန်းထားတာတဲ့၊ သူများ သမီးရည်းစား စကား ပြောတာ လိုက်မနှောင့်ယှက်နဲ့လေ၊ ဟဲ...ဟဲ”
ဦးထွန်းဝေက လိုက်ပြော၏။

ခက်ပြီ။ ခုလိုဆိုတော့ အေးကြည်မ အကျပ်တွေ့သွားသည်။ သဇင်နွယ်နဲ့ လင်းအောင်တို့ နှစ်ယောက်တွေ့ကြုံမှာကို ကိုယ်က ကြားထဲက အခုအခဲ မဖြစ်ချင်။ သည်တော့ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲ မှာ ဦးထွန်းဝေနှင့် နှစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရတော့မည်။ ရှိပစေလေ၊ ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ...ဟန်ကိုယ့်ဖို့ပဲ။ မင်နဲ့ မောင်းနဲ့ ခပ် တည်တည် ထိုင်နေရမှာပဲ။

အေးကြည်မက နေရာ၌ ပြန်ထိုင်သည်။ အနီးရှိ စားပွဲပေါ် မှ စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဆွဲယူကြည့်သည်။ စာအုပ်ကို ဟိုလှန် သည်လှန်နှင့် စိတ်မပါဘဲ ဖွင့်ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာသွား၏။

“အေးကြည်မ ပျင်းနေပြီလားကွယ်”

အသံကြားလို့ အေးကြည်မ မော့ကြည့်သည်။ ဦးထွန်းဝေ ရယ်လေ...ပြုံးလို့၊ ရယ်လို့၊ အေးကြည်မ စားပွဲနား လာရပ်သည်။ အေးကြည်မက အလိုက်သင့် ပြန်ပြောရသည်။

“ဟင့်အင်း ပျင်းပါဘူး၊ စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း ဖတ်နေတာ”

“စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ မင်းသားဝင်းဦးပုံ တွေလား၊ ပုံပြော တဲ့ ဦးဦးဆိုပြီး သူ့ဓာတ်ပုံရိုက်ပြထားတာ ချောလို့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ပါတယ်၊ ဝင်းဦးက အသက် ၄၀ ကျော် ပေမယ့် နုတုန်း၊ ချောတုန်းပဲနော်”

“အေးလေ၊ ဝင်းဦးပဲ ချောတာလား...အေးကြည်မရယ်၊ တို့ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး...ထွန်းဝေကော မသေ ဘူးလား”

အေးကြည်မက ရုတ်တရက် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုထွန်းဝေကို ချော မချော ကြည့်သည်မဟုတ်။ သူပြောသည့် စကားနှင့် သူ့အသက်အရွယ် တကယ် မသင့်တော်၍ သရော်သောအကြည့်၊ လှောင်သောအကြည့်။

“ဟင်...ပြောပါဦး အေးကြည်မရဲ့ တို့မချောဘူးလား”

အေးကြည်မ ခေါင်းပြန်နှင့်သည်။ မျက်နှာကို မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ မြှုပ်ထား၏။ ကာတွန်းပုံတွေလိုက်ကြည့်နေသည်။ စိတ်ကတော့မပါ။ အခြေအနေကြည့်ပြီး အခန်းထဲက ပြေးထွက်သွားချင်ပြီ။

“အေးကြည်မဆိုတဲ့ နာမည်လေးက သိပ်လှတာပဲနော်”

ကိုထွန်းဝေက အေးကြည်မအနား တိုးလာပြီး ပြောနေသည်။ အေးကြည်မက ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဘဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုထွန်းဝေက အေးကြည်မအနားက စားပွဲမှာ တင်ပါးလွဲကာ ထိုင်၏။ ပြီးတော့ အေးကြည်မကို ပြုံးကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ...သဇင်နွယ်က အေးကြည်မအကြောင်း တို့ကို လာပြောတယ်၊ အေးကြည်မ သဘောကောင်းတဲ့ အကြောင်း၊ ရုပ်ချောတဲ့အကြောင်း၊ လာပြောကတည်းက အေးကြည်မကို တို့ သိပ်တွေ့ချင်နေတာ၊ နောက် အေးကြည်မ ဒီကို လာလည်တော့ တို့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ ကွယ်”

အေးကြည်မ ငြိမ်ထိုင်နေ၏။ စာအုပ်ကို တစ်ရွက်စီလှန်လိုက် ပြန်ပိတ်လိုက် လုပ်နေသည်။ စိတ်ညစ်နေပြီ။ သည်လိုပုံနှင့် ကြာကြာ ထိုင်နေ၍ မဖြစ်နိုင်တော့၊ အေးကြည်မ သည်အခန်းထဲက ထွက်ပြေး သွားချင်ပြီ။ သဇင်နွယ်ကလည်း လာခဲ့ပါတော့...လာပါတော့။

အေးကြည်မ ငြိမ်ထိုင်နေတော့ ကိုထွန်းဝေက စကားဆက် ၏။

“စကားပြောပါဦး အေးကြည်မရယ်၊ တို့လေ အေးကြည်မ လာလည်တာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ အေးကြည်မကို တို့ သိပ်ချစ်တာပဲကွယ်၊ သိပ်ချစ်တာပဲ အေးကြည်မရယ်”

ကိုထွန်းဝေက ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲပေါ်မှာ ထိုင်နေရာက ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ပုံစံက တိုက်ပွဲဝင်တော့မည့်ဟန်။ အေးကြည်မ ဆိုသည့် ကောင်မလေးကို အချစ် စစ်မြေပြင်မှာ တစ်ဖက်သတ် အနိုင်ယူတော့မည့်ဟန်။ အပေါ်စီး အောင်ပွဲခံတော့မည့်ဟန်။

သည်အချိန်မှာ အေးကြည်မ နေရာ၌ ထရပ်သည်။

“အို...နေပါဦး အေးကြည်မရယ်၊ ထိုင်ပါဦး၊ တို့ပြောတာ နားထောင်ပါဦး၊ ကိုယ်လေ...အေးကြည်မကို သိပ်ချစ်လို့ ပါကွယ်...ချစ်လို့ပါကွယ်”

ကိုထွန်းဝေက အေးကြည်မဆီသို့ တိုးလာသည်။ ရည်းစား စကားပြောခံရလို့ အေးကြည်မ မူနေပြီ။ ဟန်လုပ်နေပြီ။ သည်လိုပဲ သူက ထင်နေသည်။ ဟုတ်သားပဲ၊ ရည်းစားစကား ပြောခံရရင် ဘယ်မိန်းကလေးကများ ဟုတ်တဲ့ ကျွန်မလည်း ချစ်ပါတယ်လို့ တစ်ခါတည်း ပြန်ပြောမှာလဲ။ သည်လောက်တော့ ဟန်လုပ်ဦးမှာ ပေါ့လေ။ ဒါက ကိုထွန်းဝေရဲ့ အတွေး။

အေးကြည်မကတော့ ပြေးပေါက်ကို ရှာပြီ။ ကိုထွန်းဝေက မိမိကို ပိတ်ကာ ရပ်နေသည်။ ဘယ်အပေါက်က ပြေးထွက်လို့ ရပါ့မလဲ။ အေးကြည်မက အလစ်ချောင်းသည်။

သည်အချိန်မှာ ကိုထွန်းဝေက အေးကြည်မထံ ဇွတ်တိုးဝင် လာသည်။

အေးကြည်မကို သူ့လက်ကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ အေးကြည်မကို နမ်းဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ နမ်းတော့ မည်။

“အေးကြည်မကလဲကွယ်၊ နေစမ်းပါဦးတော့လား၊ မသွားပါနဲ့ဦးနော်၊ ကိုယ်လေ အေးကြည်မကို ချစ်လွန်းလို့ပါ၊ သိပ်ချစ်လို့ပါ၊ အေးကြည်မကို တစ်သက်လုံး တာဝန်ယူသွားပါ့မယ်”

“အို...အို”

အေးကြည်မက ကိုထွန်းဝေ အနမ်းမခံဘဲ ရုန်းသည်။ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ အင်အားချင်းမမျှတော့ ရုန်း၍မရ၊ ထွက်၍မရ။

“အို...ကိုထွန်းဝေ လွတ်ပါ...လွတ်ပါ၊ ရှင် ကျွန်မကို ဒီလို အကြမ်းဖက်လို့ မရဘူး...လွတ်ပါ”

“အေးကြည်မကလဲကွယ်၊ ချစ်လို့ပါ၊ ကိုယ် သိပ်ချစ်လို့ပါကွယ်၊ မရုန်းပါနဲ့၊ ခဏလေးပါ၊ ကိုယ်ပြောပါ့မယ်”

အေးကြည်မ စကားဆက်မပြောတော့။ မိမိပါးကို မနမ်းမိအောင်၊ နှုတ်ခမ်းကို မနမ်းမိအောင် ခေါင်းကို အတင်းငုံ့ပြီး ရှောင်တိမ်းနေရသည်။ သည်ပုံနှင့်ဆိုလျှင် ကြာကြာနေ ခက်ရချည်။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ သည်အတိုင်း ရုန်းကန်ရှောင်တိမ်း နေနိုင်မှာတဲ့လဲ။ သည်အချိန်မှာ...

အေးကြည်မ အကြံရလာသည်။ ဟုတ်ပြီ၊ သည်အကြံအတိုင်း တိုက်ပွဲကို ရဲရဲကြီးဝင်သည်။ ကိုထွန်းဝေရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အေးကြည်မက ပါးစပ်ဖြင့် ကုန်းကိုက်လိုက်၏။ တအားကုန် အပြတ်ကိုက်သည်။ သွားနှစ်တန်းကို ထိအောင် နစ်ဝင်သွားအောင် အားသွန်ပြီး ကိုက်သည်။ သည်လိုကိုက်ရင်း အသားတစ်များပြတ်ထွက်လာချင်လည်း လာပစေတော့။ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို အင်အားဖြင့် အနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားသူအတွက် သည်နည်းဖြင့်ပဲ ပညာပေးရလိမ့်မည်။

“အား...အေးကြည်မ၊ လွတ်...လွတ်...လွတ်နော်”

ကိုထွန်းဝေခမျာ အေးကြည်မ ကိုက်တာကို အသည်းနှင့်အောင် ခံရသည်ထင်။

ကိုထွန်းဝေက အံကိုကြိတ်၊ အသံကိုညစ်၊ မျက်နှာကိုခွဲခွဲရှုံ့အော်ရှာသည်။ ဒါပေမဲ့ အေးကြည်မက မလွတ်။ ကိုထွန်းဝေ၏ လက်မောင်းကို အသားဖတ် ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ထားသည်။

ကြာတော့ ကိုထွန်းဝေခမျာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာပြီထင်ရဲ့၊ အေးကြည်မအား ဖက်ထားသည်လက်ကို ဖြေချလိုက်သည်။ အေးကြည်မကို လွတ်ပေးလိုက်သည်။ လွတ်ရုံသာမဟုတ်။ ကိုထွန်းဝေက အေးကြည်မ ကိုယ်လုံးကိုပါ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်လေသည်။

တော်ပေသားပဲ။ ကောင်းပေသားပဲ။ အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ်ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်က သူဗလက္ကာရလုပ်လို့ မရသည့် ကောင်မလေးကို အင်နဲ့ အားနဲ့ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ အေးကြည်မမှာ အခန်းထောင့်ရှိ သောက်ရေအိုးစင်ဆီသို့ ယိုင်လဲသွား၏။ သောက်ရေအိုးမှာ အေးကြည်မရဲ့ ကိုယ်လုံးဒဏ်ကို မခံနိုင်ရှာ၊ ရေအိုးသည် ကြမ်းပြင် တမံသလင်းပေါ် လွင့်ကျပြီး ကွဲသွား၏။ ရေတွေ ဒလဟော စီးကျလာပြီ။

သည်တဒံမှာ အေးကြည်မက အခွင့်ကောင်းကို ယူသည်။ အခန်းအပြင်သို့ ပြေးထွက်ဖို့ ကြိုးစား၏။ အို ဒုက္ခ၊ တံခါးမကြီးမှာ အကြံသမားက ဘယ်တုန်းက မင်းတုပ်ချထားသလဲ မသိ။ ဆွဲဖွင့်လို့ မရ။ သည်တော့မှ အေးကြည်မက တံခါးမင်းတုပ်ကို ဖြုတ်ရသည်။ မင်းတုပ်မှာ အပေါ်က ချထားသည်ဆိုတော့ အေးကြည်မ ခြေဖျားထောက်ဖွင့်ရ၏။ ၅ ပေ ၂ လက်မရှိသော အရပ်အမြင့်က သည်နေရာမှာ ကောင်းစွာ အသုံးဝင်ပါသည်။ သို့သော်...

ရွှေကိုယ်တော် အကြံသမားက သည်မျှဖြင့် လက်မလျှော့
ချေ။ သူက အေးကြည်မ တံခါးမင်းတုပ် ဖြုတ်နေရာသို့ ပြေးဝင်
လာသည်။ တံခါးမင်းတုပ် ဖြုတ်နေသော အေးကြည်မမှာ လက်
မအား၊ ခြေမအား ဖြစ်နေ၏။ သည်အချိန်မှာ ကိုထွန်းဝေက
အေးကြည်မကို ဝင်ပွေ့သည်။

“အို ဘယ်နှယ်ဟာလဲ”

အေးကြည်မက တံတောင်ဆစ်ဖြင့် ဆောင့်ထိုးလိုက်သည်။
အင့်ခနဲ မြည်သွား၏။ ကိုထွန်းဝေမှာ သည်တစ်ချိ အထိမှာ
သွားပြီ။ အေးကြည်မကလည်း လက်သံပြောင်သည် ထင်ရဲ့။ ကိုထွန်း
ဝေမှာ ဝမ်းဗိုက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိရင်း စားပွဲစွန်းပေါ်သို့ လဲကျ
သွားလေသည်။

သည်အချိန်မှာ အေးကြည်မက အခန်းအပြင်သို့ ပြေးထွက်
သည်။ လှေကားကိုရောက်တော့ ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းသည်။
အရေးထဲမှာ စီးလာသည်က ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ဖြူ။ သည်တော့ ခြေ
ခေါက်ပြီး မလဲအောင် မနည်းပဲ ဂရုစိုက် ဆင်းရသည်။ ဒါတောင်
ခြေခေါက်ပြီး လဲတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

လမ်းမပေါ် ရောက်ပြီ။ ဝိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထဲမှာ လူ ပေါင်းစုံ
ရွပ်ထွေးနေ၏။ လူတွေ...လူတွေ ရွပ်ယှက်ခတ်လို့၊ အေးကြည်မမှာ
သည်လူတွေကို မကြည့်အား။ ပန်းဆိုးတန်းရှိ ဘော်ဒါဆောင်သို့
ခြေကုန်သုတ်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲ၊ အင်္ကျီက
တွန့်တွန့်ကျေကျေ။ မျက်နှာအမူအရာက စိုးရွံ့ထိတ်လန့် နေသည့်
အသွင်။ အေးကြည်မကို မြင်ရသည်မှာ ရင်မောဖွယ်၊ ရင်ဖိုဖွယ်၊
ရင်ထိတ်ဖွယ်။

“ဟေ့...အေးကြည်မ”

ပန်းဆိုးတန်းလမ်းထဲ ချိုးအဝင်မှာ အေးကြည်မ၏ နာမည်
ခေါ်သံကို ကြားရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

ကိုဆန်းလွင်ရယ်။

ဟုတ်ပါရဲ့။ စောစောကပဲ တွေ့ခဲ့သည့် ကိုဆန်းလွင်လေ။
ကိုထွန်းဝေအခန်းကို သွားမလည်ပါနဲ့ ပြောခဲ့သည့် ကိုဆန်းလွင်။
ခု သူနှင့် လာတိုးနေပြန်ပြီ။ ခုအချိန်မှာတော့ အေးကြည်မ သူ့ကို
မတွေ့ချင်။ သူ့စကား နားမထောင်လို့ ဒုက္ခတွေ့ခဲ့သည် မဟုတ်လား။
သည်အတွက်ကြောင့် သူနှင့် တွေ့ပင် မတွေ့ချင်။ သို့သော်...

မတွေ့ချင်ပေမယ့် တွေ့ရဦးမည်လေ။ ခုပဲ ရှောင်မရ တိမ်း
မရ ရင်ဆိုင်တိုးနေကြပြီ မဟုတ်လား။

“ဪ...အစ်ကိုဆန်းလွင်”

“ဟဲ့...အေးကြည်မ၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊
နင် ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ ခုနကပဲ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ဟာ”

“ဟို...ဟို...ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အစ်ကို”

“နင် မညာပါနဲ့ အေးကြည်မရယ်၊ နင် တစ်ခုခု ဖြစ်လာ
တယ်”

အေးကြည်မ ခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်သည်။ ဝမ်းနည်းလို့ ထင်
ပါရဲ့။ မျက်ရည်တွေက မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ သူ့ထက်ငါ ခုန်ပေါက်
ဆင်းလာကြသည်။

“ဟင် အေးကြည်မ ငိုနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“.....”

“ပြောလေ၊ အေးကြည်မ၊ ဪ လမ်းမကြီးမှာ မကောင်း
ပါဘူးဟယ်၊ လာ၊ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဝင်ထိုင်
ရအောင်”

ကိုဆန်းလွင်က အေးကြည်မ ခေါင်းကို ဆွဲမော့လိုက်၏။
သည်အချိန်မှာ အေးကြည်မ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်တွေထ
ဒလဟော သွန်ဆင်းလာကြသည်။

“အို၊ ခက်ပါလား၊ လူတွေ မြင်ကုန်တော့မယ်၊ တွေ့

ရော၊ မျက်ရည်သုတ်လိုက်”

ကိုဆန်းလွင်က သူ့တိုက်ပုံအကျိုးထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ဆွဲထုတ်ပေးသည်။ အေးကြည်မကယူပြီး မျက်ရည်သုတ်နေ၏။

“လာ၊ လူရှင်းတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင် ဝင်ထိုင် ကြမယ်”

အေးကြည်မလက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ကိုဆန်းလွင်က ပြောလိုက်၏။ အေးကြည်မ မငြင်းပါ။ ဆွေလည်းမတော်၊ မျိုးလည်းမစပ်သော သည်လူတစ်ယောက်က လက်ကိုဆွဲပြီး သွားသည်ကို နောက်မှ လိုက်နေမိသည်။ ခဏကြာမှ သတိရပြီး အေးကြည်မလက်ကို ရုတ်လိုက်၏။

မနီးမဝေးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကြသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ လူသိပ်မရှိ၊ ကုလားအဘိုးကြီးတစ်ဦးနှင့် လူငယ် တစ်ယောက်သာ ရှိနေသည်။

“ကဲ...ဆိုစမ်းပါဦး၊ တို့ညီမ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အေးကြည်မက ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင် ဇာတ်ကြောင်းကို ဖွင့်သည်။ ကိုဆန်းလွင်က အကြိတ်ပြီး နားထောင်နေ၏။ ဇာတ်လမ်းဆုံးတော့ ကိုဆန်းလွင်က ဒေါသနှင့် ပြောသည်။

“တော်တော့၊ ယုတ်မာစုတ်ပဲ့တဲ့ သဇင်နွယ်နဲ့ အတူမနေနဲ့တော့၊ အခန်းဖော်ချင်း မယားငယ် ဇာတ်သွင်းချင်တဲ့ ဒီကောင်မနဲ့ မပေါင်းနဲ့၊ နက်ဖြန်ပဲ နင့်အိမ်ကို ပြန်တော့၊ အေးကြည်မ ကြားလား”

အေးကြည်မက စကားဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။ သည်အဆောင်က ပြောင်းဖို့ဆိုတာကလည်း လွယ်သည်မှ မဟုတ်ပဲလေ။

“အစ်ကို မပြောဘူးလား၊ စောစောက၊ တို့မပြောဘူးလား၊ ဆာရင် ထမင်းကြမ်းခဲလေး မျိုနေပါ၊ ဦးထွန်းဝေဆိုတဲ့ လူကြီး လိမ်ခေါ်တာကို ယုံကြည်ပြီး မသွားပါနဲ့လို့”

“ဒီလိုဖြစ်မယ် မထင်လို့ပေါ့၊ အစ်ကိုရယ်၊ ဒီလောက် ယုတ်မာကြမယ် မထင်လို့ပေါ့၊ ခုတော့ တံခါးပိတ်ပြီး သူတို့အပိုင်ကြံကြတာ”

“အေးလေ...ဒါကြောင့် အစ်ကိုပြောတာပေါ့၊ ဒီအဆောင်မှာ မနေနဲ့တော့၊ ဒီကောင်မနဲ့ မပေါင်းနဲ့တော့၊ ဒီမှာ အေးကြည်မ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဘော်ဒါဆောင်မှာနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို လူတွေ အထင်သေးတာ သိလား၊ အဲဒီ သဇင်နွယ်လို မိန်းကလေးတွေကြောင့် အဆောင်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ နာမည်ပျက်နေတာ”

“ဒါပေမဲ့ အခုချက်ချင်း ဒီအဆောင်က ပြောင်းသွားဖို့ ဆိုတာကလည်း မလွယ်သေးဘူး၊ အစ်ကို၊ အေးကြည်မ ကျောင်းတက်နေတယ်လေ၊ ၁၀ တန်းဖြေဖို့ စာကျက်ရတာ၊ ဒီအဆောင်က အေးချမ်းလို့ပါ”

သည်တော့လည်း ကိုဆန်းလွင်က သက်ပြင်းချသည်။ သည်ကိစ္စကို ဖြုန်းစားကြီး ဖြေရှင်းလို့လည်း မဖြစ်သေး။ အချိန်ယူရဦးမယ်လေ။

“ကဲ...ဒါဖြင့်လည်း အခြေအနေကို ကြည့်ဦးလေ၊ သဇင်နွယ်နဲ့သာ ကြည့်ပြီး ပေါင်းသင်းပေတော့၊ သူ့ရုံးခန်းကိုလည်း နောက်မသွားနဲ့တော့၊ အရေးအကြောင်းရှိရင် အစ်ကိုဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ဖုန်းနံပါတ်က(...)ပဲ။ အစ်ကိုလည်း မကြာခဏ အေးကြည်မဆီ လာကြည့်မယ်၊ ဟုတ်လား”

အေးကြည်မက ကိုဆန်းလွင်ကို မော့ကြည့်သည်။ ကြည်ညိုလေးမြတ်ဖွယ်ရာ စေတနာအပြည့်နှင့် ပြောနေသည်မို့ အေးကြည်မခေါင်းညိတ်ပြရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို...အစ်ကိုကို အေးကြည်မ လေးစားပါ
 တယ်၊ အားလည်း ကိုးပါတယ်၊ ခင်လည်း ခင်ပါတယ်”
 “အေး...အစ်ကိုကိုခင်ရင် အစ်ကိုစကား နားထောင်၊
 သူများ မယားငယ်ဖြစ်မယ့် ဇာတ်လမ်းမျိုးကိုရှောင်၊ ကျုပ်
 ကျုပ်ရှောင်”

(၁၀)

“သဇင်နွယ်ရယ်၊ မင်းမို့ လုပ်ရက်တယ်ကွာ၊ တို့ကို မင်း
 ရုံးခန်းမှာ ဟိုဟူကြီးနဲ့ တံခါးပိတ်ပေးခဲ့တာ၊ မင်းတကယ်
 စုတ်ပဲ့တဲ့ မိန်းမပဲ”

ညနေပိုင်းရောက်တော့ အေးကြည်မက သဇင်နွယ်ကို
 ‘ရင်ဆိုင်’ပြီ။ အေးကြည်မက သဇင်နွယ်ကို အပြတ် ‘ချ’ပြီ။ အေးကြည်
 မက သဇင်နွယ်ကို ‘စိန်’ခေါ်ပြီ။ လုပ်ပေမပေါ့။ သဇင်နွယ် အကြံ
 ကြီး ကြံခဲ့သည့်ကိစ္စကိုလည်း ကြည့်ဦး။

သဇင်နွယ်က မျက်နှာပူသည်ထင်ရဲ့။ သည်ကနေညနေ
 ရုံးဆင်းတော့ သီဂီဆောင်သို့ ချက်ချင်းပြန်မလာ။ ညနေ ၇ နာရီ
 လောက်ကျမှပဲ သူရောက်လာသည်။ သည်အချိန်ကျမှ သဇင်နွယ်
 တစ်ယောက် အဆောင်ပြန်ရောက်တာ တခြားအကြောင်း ရှိဦးမည်။
 လင်းအောင်နှင့် တစ်ညနေလုံး ရုံးခန်းထဲမှာ အပျော်ကြီးပျော်၊ အဖော်
 ကြီးမော်၊ ပွဲတော်ကြီး တိုးလာခဲ့လို့လည်း ဖြစ်မည်။

ဒါကလည်း ဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပါ။ သဇင်နွယ်နှင့် လင်းအောင်
 တို့အဖို့ တည်းခိုခန်း ရှာစရာမလို။ ‘ဂျက်ဂါ’သီးခြားမထား။ သည်
 ရုံးခန်းက အကျယ်ကြီး မဟုတ်လား။ သည်တော့ သဇင်နွယ်ရုံးခန်း
 သည် သူတို့မောင်နှံအတွက် အကောင်းဆုံး တည်းခိုရိပ်သာ၊
 အဆင်အပြေဆုံး ချစ်စံအိမ်။

ကြည့်လေ။ ညနေ ၄ နာရီထိုးလျှင် သဇင်နွယ်ရုံးခန်းသို့ လင်းအောင်တစ်ယောက် ပေါက်လာမြဲ။ လင်းအောင်လာသည်ဆိုလျှင် ရုံးခန်းထဲမှာ အတူလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဦးထွန်းဝေက သိပြီ။ သည်ကနေ ညနေ ရုံးခန်းကို သဇင်နွယ် အသုံးပြုလိမ့်မည်။ သည်တော့ မိမိက စောစောစီးစီး ရှောင်ပေးထားမှ ဖြစ်မည်။

ဒါကတော့ အလဲအလှယ် ပြုထားသည့် အခွင့်အရေးတစ်ခု ပဲ။ ဦးထွန်းဝေက သူ့ပစ္စည်းနှင့်သူ၊ သည်အခန်းကို အသုံးပြုမည့် ညနေမှာလည်း သဇင်နွယ်က ရုံးစောစောဆင်းပြီး ရှောင်ပေးနေကြပဲ မဟုတ်လား။

စနေနေ့ ညပိုင်းမှာဆိုလျှင် သဇင်နွယ်နှင့် ဦးထွန်းဝေတို့ သည် အခန်းကို သူသုံးမည်၊ ကိုယ်သုံးမည် လုနေကြ။ သဇင်နွယ် ကလည်း အဲသည်လို စနေနေ့ ညနေမျိုးမှာ ချစ်သူလင်းအောင်နှင့် ရုံးခန်းထဲ၌ ပျော်ပျော်ကြီး 'စ' ချင်သည်။ ဦးထွန်းဝေကလည်း သူ ရှာထား ပွေထားသော ချောချော ငယ်ငယ်ကလေးများနှင့် သည် အခန်းမှာ 'နှပ်' နေချင်သည်။

သည်လို သူရော၊ ကိုယ်ရော အခန်းကို လုရဖန်များတော့ နောက်ပိုင်းမှာ ဦးထွန်းဝေကို သဘောတူညီချက်ယူရ၏။ ရုံးခန်းကို စနေတစ်ပတ်ကျော် တစ်ကြိမ်စီ သုံးကြမည်။ တစ်လှည့်စီပဲ သုံးကြ ဖို့ စီစဉ်ကြသည်။ ဒါမှပဲ မျှမျှတတ ရှိတော့မည်။

မေးစရာရှိသည်။ သဇင်နွယ်တို့၊ ဦးထွန်းဝေတို့ သည်လိုပဲ ရုံးခန်းကို ထင်တိုင်း သုံးနေကြသည်ကို သူတို့ဘော့စ် မစ္စတာပီးကော့ က မသိဘူးလား။ သိလျက်နှင့် ခွင့်ပြုလေသလား။

အစက မသိချေ။ နောက်တော့ သည်အကြောင်းကို သိထား သူတစ်ဦး မစ္စတာပီးကော့ထံ ဖုန်းဆက်တိုင်တော့ အဆူခံကြရသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် သည်လို အကြောင်းပေါ်ပေါက်လျှင် အားလုံး

အလုပ်က ပြုတ်ပစ်မည်ဟုလည်း သတိပေးခံရသည်။ သို့သော်... မစ္စတာပီးကော့က အသက်ကြီးပြီ။ အမြဲမပြတ် ရုံးတက်နိုင် သည်မဟုတ်။ သို့နှင့် သတိပေးချက်က လေထဲမှာပျောက်။ သဇင်နွယ် တို့က ဘိုနေမြဲ၊ ကျားနေမြဲ။

သို့နှင့်ပဲ သဇင်နွယ်တို့သည် ရုံးခန်းကို ပျော်ပျော်ကြီး သုံး နိုင်ခွင့်ရကြပြန်သည်။ ရုံးခန်းထဲမှာ အပျံ့စား ပြင်ထားသည်။ နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်တွေလာလျှင် ဧည့်ခံဖို့ ဆိုဖာအကောင်းစားကြီးတွေ ရှိ၏။ သည်ဆိုဖာကြီးတွေမှာ သဇင်နွယ်တို့ ဇနီးမောင်နှံအတွက် အလွန် တရာမှ အဆင်ပြေသော မွေယာ၊ ခုတင်ကြီးများအဖြစ် အသုံးတော် ခံကြသည်။

အဲသည်လိုပါပဲ၊ သည်ကနေ ညနေလည်း သဇင်နွယ် တစ် ယောက် ရုံးခန်းထဲမှာ အချိန်ဖြုန်းခဲ့သည်ထင်။ ခွေနုန်းနွမ်းယိစွာဖြင့် အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးတွေနှင့်၊ မျက်နှာအမူအရာကအစ ပင်ပန်းလာသည်ပုံ၊ မှုန်တေတေ၊ ခွေလျော လျော့။

သည်အချိန်မှာ အေးကြည်မက သဇင်နွယ်ကို ရင်ဆိုင်ရ သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သဇင်နွယ်ကို အေးကြည်မက ခွင့်လွှတ် နိုင်မည် မဟုတ်။ ပြောသင့်တာပြော၊ ဆိုသင့်တာ ဆိုရမည်။ မခံနိုင် လျှင် လဲသေချင်သေပေတော့။

“ဟေ့... သဇင်နွယ်၊ တို့ပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ် လား... မင်း တကယ်စုတ်ပဲ့တာပဲကွာ”

သဇင်နွယ်က ငြိမ်နေ၍ အေးကြည်မက ထပ်ပြောသည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေသော သဇင်နွယ်အနားသို့ကပ်၍ ခပ် ကျယ်ကျယ် ပြောသည်။

သဇင်နွယ်မှာ မောနေလို့ ထင်ရဲ့၊ ဝတ်ထားသော အဝတ်

အစားကိုပင် မချွတ်နိုင်ဘဲ ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေသည်။ နဖူးပေါ် လက်တင်၍ မျက်စိကို မှိတ်ထားသည်။

“ဟေ့...သဇင်နွယ်”

အေးကြည်မက ထပ်အော်သည်။

“ဘာလဲကွာ အေးကြည်မ၊ မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲကွ၊ မင်းဒီနေ့ လုပ်ပုံကို ပြောတာ”

“ကိုယ် ဘာလုပ်လို့လဲ”

အေးကြည်မ ဒေါသ အကြီးအကျယ် ထွက်ပြီ။ သဇင်နွယ် ပုခုံးကို တအားရိုက်ပုတ်ရင်းက ‘ဪ...မင်း ဘာလုပ်သလဲ မသိ တော့ဘူးလား။ ထွန်းဝေဆိုတဲ့ ငှက်ကြီးနဲ့ တို့ကို တံခါးပိတ်ပေးခဲ့ တာလေ’

“အို...သူက ယူ့ကို ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲဟဲ့၊ အတင်းလက်ဆွဲပြီး ရည်းစားစကား

ပြောတာပေါ့၊ ဖက်နမ်းဖို့ လုပ်တာပေါ့၊ တို့ ခြေမြန်

လက်မြန်ရှိလို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင်”

သဇင်နွယ်က ခုတင်ပေါ်မှ ထထိုင်သည်။ အေးကြည်မက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောနေတော့ သူ့ရှက်လာသည်ထင်ရဲ့။ ပါးစပ် ကို လက်ညှိုးဖြင့် ကန့်လန့်ပိတ်ရင်း...

“တိုးတိုးပြောပါ အေးကြည်မရယ်၊ သူများတွေ ကြားကုန်

ပါမယ်”

“ကြားတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ တို့က မဟုတ်တာ ပြောသလား၊

ယူ့တို့နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး တို့ကို မတော်မတရား

ကြံတာ၊ တော်ပြီ သဇင်နွယ်၊ ယူနဲ့အတူ ဒီအခန်းထဲမှာ

မနေဘူး၊ တခြားအခန်းပြောင်းမယ်၊ အခန်းမရှိရင်

အဆောင်ပြောင်းမယ်”

သဇင်နွယ် လန့်သွားသည်။ အေးကြည်မ အကြီးအကျယ် စိတ်တိုနေပြီကို နားလည်သည်။ အေးကြည်မ အခန်းပြောင်းသွားမှာ သူနိုးရိမ်၏။ သည်လိုပြောင်းသွားလျှင် သည်အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက် တည်း ကျန်လိမ့်မည်။ နောက်လူသစ် ရောက်လာလျှင်တောင် အေးကြည်မလောက် သဘောထားကောင်းမည် မဟုတ်။ သည်တော့ အေးကြည်မကို သည်အဆောင် သည်အခန်းမှာ ဆက်နေဖို့ တောင်းပန်ရုံပဲ ရှိသည်။

“အေးကြည်မရယ်...တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဟယ်၊ တို့ကို ကိုထွန်းဝေကြီးက အတင်းနားပူလွန်းလို့ ဒီလိုလုပ်ပေးရ တာပါ၊ ပြီးတော့ ကိုထွန်းဝေက ပြောတယ်၊ အေးကြည်မ သဘောတူရင် တစ်လသုံးရာ ထောက်ပံ့ပါမယ်တဲ့”

“တော်စမ်း...တိတ်စမ်း သဇင်နွယ်၊ နင်ဟာလေ... ပြော လေ ကဲ့လေပဲ၊ ငါ့ကို ကြေးစားမိန်းမတစ်ယောက်လို့ နင်သဘောထားသလား”

“အို...ဒီသဘောနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး အေးကြည်မ ရယ်၊ ကိုထွန်းဝေက အေးကြည်မကိုရရင် ယူ့ကို ထောက် ပံ့မယ့်အကြောင်း ပြောတာ ပြန်ပြောတာပါပဲ၊ ယူသဘော မတူရင် ပြီးတာပဲ၊ တို့ကလည်း စေတနာနဲ့ပါ၊ အေးကြည် မ ကျောင်းစရိတ်လိုနေတယ် မဟုတ်လား၊ ငွေအသုံးလို ရင် ရအောင်လည်း စေတနာထား”

“သဇင်နွယ်၊ တိတ်ဆိုတိတ်နော်...နင့်ကို ငါ့ပါးရိုက်မိလိမ့် မယ်၊ နင်သိဖို့က ငါဟာ ကြေးစားမဟုတ်ဘူး၊ ငွေသုံး လေးရာ ယူပြီး သူများ မယားငယ်ခံမယ့်ကောင်မ မဟုတ် ဘူး၊ နင့်စကားကိုရပ်တော့၊ နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား... ပိတ်ထား”

အေးကြည်မက အသံကုန်ဟစ်လို့ ပြောသည်။ သဇင်နွယ် ခုတင်နားသို့ သွားရပ်ပြီး အော်သည်။ ရိုက်မယ်ဆိုရင် တကယ် ရိုက်မယ့် အေးကြည်မ။ လက်ဝါးတံရွယ်ရွယ်နှင့် ဒေါသတွေ ကြွယ် နေသည့်အချိန်။ သဇင်နွယ် ငြိမ်သွား၏။ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။ အေးကြည်မ တကယ်လုပ်တော့မည်ကို သိသွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေကြသည့်အသံတွေက တစ် ဆောင်လုံး မကြားချင်အဆုံး။ သည်တော့ ခိုး၍ နားမထောင်ဘဲနှင့် အားလုံးကြားနေရသည်။ သဇင်နွယ်က အချိန်မီ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်ပါ၏။ သို့သော် မရချေ။ သူတို့နှစ်ယောက် ရန်ပွဲကို နားထောင် လိုက်သည်နှင့် ကြားရသူတိုင်း နားလည်ကြပြီ။ သဇင်နွယ်က အေးကြည်မကို အခန်းထဲမှာ လူတစ်ယောက်နှင့် တံခါးပိတ်ပေးလို့ ရန်ဖြစ်ကြတာတဲ့။

သတင်းက တစ်ယောက်စကား၊ တစ်ယောက်နားသို့ ပြန့် သွားသည်။ သဇင်နွယ်က တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသံကြားတော့ ဟား ကြရသေးသည်။ ရယ်ကြရသေးသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မာနမချခဲ့ သည့် ကောင်မ။ အေးကြည်မနှင့်တွေ့တော့ ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ် ကျိုး။ ထိတာပဲ ကောင်းသည်။ မှတ်ကရော။

သူတို့နှစ်ဦး ရန်ဖြစ်ကြတာကို အားလုံးက ဝမ်းသာနေကြ သည်။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ အဆောင်သူတွေနှင့် လုံးလုံးပဲ မသင့်မတင့် ဖြစ်နေသည့် မစွာလောင်တွေ၊ ခုတော့ ကောင်းပါလေရဲ့၊ အဆောင် သူတွေကို အပက်မတန်ဘူးထင်ပြီး မာနကြီးကြသူတွေ၊ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်လို့ နားရင်းအုပ်၊ ပါးရိုက်ပွဲ ဖြစ်တော့မလို့။

“ရိုက်ကြစမ်းပါစေတော်၊ သူတို့နှစ်ကောင် ဖြစ်လို့များ ဘယ်သူမှ ဝိုင်းမဆွဲကြနဲ့၊ ကြည့်နေကြ”

အောက်ထပ်က မအာတော့ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ရင်း စကားတင်းဆိုနေကြသည်။

သည်ပွဲမှာ သဇင်နွယ်တစ်ယောက် 'နောက်ကောက်' ကျသွား လို့ဝမ်းနည်းမယ် ထင်ကြသလား။ သဇင်နွယ်တဲ့။ သည်အဆောင်မှာ သူလိုသတ္တိ၊ သူလိုစွဲ၊ သူလိုဝါသနာရှိသူဆိုလို့ သဇင်နွယ် တစ်ယောက် တည်း ရှိသည်။ ကြည့်လေ၊ အေးကြည်မကို 'ဆွယ်'လို့ မရတော့၊ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာသည်။ သည်တစ်ခါ ဘယ်သူ အလှည့် လဲ။

သည်တစ်ခါ သဇင်နွယ် မျက်စိကျသူက 'သော်သော်'နှင့် 'မော်မော်' အမြွှာညီအစ်မနှစ်ယောက်။ သဇင်နွယ်မှာက တာဝန်ရှိနေ ၏။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကိုထွန်းဝေအတွက် မယားငယ်တစ်ယောက် အမြန်ဆုံးရဖို့၊ သူကြိုးပမ်းပေးရလိမ့်မည်။ မရလို့မဖြစ်၊ မရမချင်း ကိုထွန်းဝေက နားပူနားဆာလုပ်နေသည်။ သူ့အလိုကျဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမှ ဖြစ်မည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုထွန်းဝေမှာ အပျော် မယားတစ်ယောက် ရှိနေမှ မိမိချစ်သူ လင်းအောင်က မိမိကို စိတ်ချ မည်။ ကိုထွန်းဝေမှာ အတွဲမရှိလျှင် လင်းအောင်က သဇင်နွယ်နှင့် ကိုထွန်းဝေကို စိတ်မချ။ တစ်ရုံးထဲမှာ အတူတူ အလုပ်လုပ်နေကြ တာ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ မကင်းဟု လင်းအောင်က ဇွတ်ပဲ စွပ်စွဲနေ သည်လေ။

ဒါ့ကြောင့် ကိုထွန်းဝေဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ ကာမရောဂါ ကိုယ်တွင်းနာ ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိဖြစ်နေတာ အမြန်ဆုံး 'ဆေး'ရှာ ပေးရလိမ့်မည်။ သည်တာဝန်ကို သဇင်နွယ် ယူရမည်။ သို့နှင့် သဇင်နွယ်က သော်သော်နှင့် မော်မော် ညီအစ်မကို မျက်စိ ကစား ကြည့်၏။ သည်ကောင်မကလေးတွေ အဝတ်အစားလည်း နွမ်းနွမ်း ပါးပါး၊ အသုံးအစွဲလည်း ရှားရှားပါးပါး၊ အနေအထိုင်လည်း ရိုးရိုး သားသား၊ အတတ်။ ကိုထွန်းဝေဆီက တစ်လ ငွေသုံးလေးရာရလျှင် ဒီကောင်မကလေးတွေ ငွေသုံးချောင်မည်။ အဝတ်အစားတွေ တောက် တောက်ပြောင်ပြောင် ဖြစ်လာမှာပဲ။ သူတို့လက်ခံမှာ သေချာတာပဲ။

ဒါဖြင့် သော်သော်နှင့် မော်မော် ဘယ်သူ့ကို နှုံးမလဲ။ နှစ်ယောက်စလုံးတော့ မဖြစ်။ အကြီးမ သော်သော်က ခပ်နဲ့နဲ့၊ ခပ်အအ၊ အငယ် မော်မော်က လည်ပတ်ဟန်ရှိသည်။ သည်တော့ သော်သော်ကို စည်းရုံးကြည့်မည်။ သော်သော်ကဆို အရပ်မြင့်မြင့်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ အသားကလည်း ဖြူသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လည်း လှသည်။ ဂိတာဂိုတ်မှ ဂိတာဂိုတ်။ ဒါမျိုးဆို ကိုထွန်းဝေကြီး သွားရေတမြားမြားနှင့် ဘယ်လောက်သဘောကျမလဲ။ သဇင်နွယ်က သည်လိုတွေ့ပြီး သူ့အကွက်ကို သူချသည်။ သူ့ဇယားကို သူဆွဲသည်။ သူ့စာရင်းကို သူတွက်သည်။

ဒါကြောင့် သဇင်နွယ်က သော်သော်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ဖို့ အချိန်ကို ရှာသည်။ ခက်တာက သော်သော်နှင့် မော်မော် ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ အမြှာညီအစ်မ မဟုတ်လား။ ဘယ်တော့မှ မခွဲ။ စားအတူ၊ သွားအတူ၊ အိပ်အတူ ဖြစ်နေသည်။ သို့နှင့် သော်သော်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ဖို့က တော်တော်ခက်သည်။

သို့သော်...

တစ်နေ့တော့ သဇင်နွယ် အခွင့်ကောင်းရပြီ။ စနေနေ့ ညနေပိုင်းမှာ မော်မော်က မြေနီကုန်းမှာ ပတ္တလားအတီး သွားသင်သည်။ မော်မော် ပတ္တလားအတီးသင်ရာသို့ ပထမတော့ သော်သော်က အမြဲလိုက်၏။ သို့သော် သည်နေရာတွင် အမြှာညီအစ်မ ဝါသနာ ကွဲကြပြီ။ သော်သော်က စတီရီယို ဂီတသမား။ ရှေးသီချင်းကြီးတွေကို မကြိုက်။ နားအရသာ မခံတတ်။ သည်တော့ စနေ ညနေ မော်မော် ပတ္တလား အတီးသင်ရာသို့ သော်သော်မလိုက်။

သည်တွင် သဇင်နွယ်က သော်သော်ကို ရုံးခန်းသို့ ပစ္စည်း တစ်ခုကျန်ခဲ့တာ သွားယူမလို့၊ အလည်ခဏလိုက်ခဲ့ပါဟု ခေါ်သည်။

“သော်သော်ရေ...မမရုံးခန်းမှာ စာအုပ်တစ်အုပ် မေ့ကျန်ခဲ့တာ သွားပူမလို့၊ အပျင်းပြေ လိုက်ခဲ့ပါလားကွယ်”

သည်အချိန်မှာ သော်သော်က စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်နှင့် ခုတင်ပေါ်မှာ ဖိမ်တွေ့နေ၏။ သို့နှင့် သော်သော်က ငြင်းသည်။

“ဟေ့အေးကွယ်၊ သော်သော် စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း ဖတ်ချင်လို့၊ မမသဇင်နွယ်ပဲ သွားတော့”

“မကြာပါဘူး၊ ညီမရဲ့...ခဏကလေးပါကွယ်၊ လာပါ၊ အပြန်ကျရင် ၃၅ လမ်းက ကြေးအိုးပြုတ် တိုက်ပါမယ်ဟယ်”

သဇင်နွယ်က ကြေးအိုးပြုတ်နှင့် ဆွယ်သည်။ သော်သော်တို့ ညီအစ်မ ကြေးအိုးပြုတ် ကြိုက်သည်ကို သိ၏။ မသိဘဲ နေမလား။ ဒီညီအစ်မ ကြေးအိုးပြုတ်တစ်ခွက်ကို ၄ ကျပ်နှင့်ဝယ်ပြီး နှစ်ယောက် ခွဲသောက်နေကြတာ မကြာခဏ တွေ့ဖူးသည်။ ခုလည်း ကြည့်လေ။ သဇင်နွယ်က ကြေးအိုးပြုတ် တိုက်မယ်ဆိုတာနှင့် သော်သော် စိတ်ထင်စားလာပြီ။

“သိပ်မကြာဘူးနော်...မမသဇင်နွယ်၊ အကြာကြီးဆို မလိုက်ချင်ဘူး”

“အေးပါဟဲ့...မိတ္တူကလည်း တကတည်း”

သည်တော့မှ သော်သော် အဝတ်လဲသည်။ လွယ်လွယ်ထူထူ ပဲ လည်ဟိုက်ဘလောက်စ် အင်္ကျီတစ်ထည် ကောက်စွပ်ပြီး ထလိုဇ်လာသည်။

ပန်းဆိုးတန်းအဆောင်ကနေ ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းဘက်သို့ သော်သော်နှင့် သဇင်နွယ်တို့ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာသည်။ သဇင်နွယ်ကတော့ စိတ်ပူနေ၏။ ခုနေ့ဆို ရုံးခန်းမှာ ကိုထွန်းဝေမှ ရှိပါတော့မလား။ ရုံးအလုပ်တွေလုပ်ရင်း သူ့ကျန်ခဲ့သည် ရှိမှ ဖြစ်မည်။ သူရှိနေရင်တော့ ၃၅ လမ်းက ကြေးအိုးပြုတ်တို့ သူပဲ ဒကာခံခိုင်းရမည်လေ။

“ဟေ့...သဇင်နွယ်၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟော...ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းထောင့်မှာပဲ ကိုထွန်းဝေနှင့် တိုးနေသည်။ ဘောင်းဘီရှည်၊ စပို့ရှပ်အင်္ကျီ၊ နေကာမျက်မှန်နှင့် သူ့ဟန်က ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်းလိုလို၊ တကယ့် ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီးလိုလို။

“ဟော...ရုံးခန်းကို လာတာပဲ၊ ကိုထွန်းဝေ ပြန်တော့ မလို့လား”

ကိုထွန်းဝေက သဇင်နွယ် ပြောသည်ကို နားထောင်နေရာမှ သော်သော်ကို မျက်စိကစားနေသည်။ တော်တော်မိတဲ့ ကောင်မ ကလေးပဲ။ အရွယ်ကလည်းငယ်ငယ်၊ ကိုယ်ထည်လည်း ပြောင့်ပြောင့်။

“ဘာကိစ္စလဲ...သဇင်နွယ်၊ ရုံးခန်းမှာ”

“စာအုပ်တစ်အုပ် ကျန်နေသေးလို့၊ သွားယူမလို့ပါ။ မသွားတော့ဘူးလေ၊ ရုံးခန်းပိတ်ပြီးရင် ပြန်တော့မယ်၊ ဪ...မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ဇင်နွယ်တို့အဆောင် က သော်သော်တဲ့၊ သော်သော်ရေ၊ ဒါ မမတို့ရုံးက ရုံးအုပ် ကိုထွန်းဝေတဲ့၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား( )ကြီးနဲ့ မတူဘူးလား၊ ဟဲ...ဟဲ”

သော်သော်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကိုထွန်းဝေဆို သော နာမည်ကို ဘယ်မှာ ကြားဖူးပါလိမ့်။ စဉ်းစားနေသည်။ ဪ... သိပြီ၊ သိပြီ။ သဇင်နွယ်အခန်းဖော် အေးကြည်မနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်တာ ဒီလူကြီးကိုး...အသက်က ကြီးပါပြီ။ သူ့အရွယ်ကြီးနဲ့။

သော်သော်က တွေးချင်ရာ ဆက်တွေးရင်း ပြုံးကြည့်နေ၏။

“ဪ...ကိုထွန်းဝေ၊ ဇင်နွယ်တို့ကို ၃၅ လမ်းက ကြေးအိုးပြတ် တိုက်ရမယ် ဒါပဲ”

“တိုက်ပါ့မယ်ဗျာ၊ တိုက်ပါ့မယ်၊ သော်သော်နဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား”

ကိုထွန်းဝေက အကွက်ကို အမိအရ နင်းသည်။ သို့သော်...

“ဟင့်အင်း၊ သော်သော် ကြေးအိုးပြတ် မကြိုက်ဘူး၊ တော်ပြီ၊ အဆောင်ပြန်မယ်လေ”

“အို...သော်သော်ကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ၊ သော်သော် တို့ ကြေးအိုးပြတ် ဝယ်သောက်နေတာ တို့မြင်သားနဲ့”

“ဟင့်အင်း...သော်သော် ထကယ်မကြိုက်လို့ပါ၊ ပြီးတော့ ဗိုက်ပြည့်နေလို့ပါ မမနွယ်”

“အားမနာပါနဲ့၊ သော်သော်ရယ်၊ ကိုထွန်းဝေက သူ့ဌေး ကွယ့်၊ ကြေးအိုးပြတ်သောက်ပြီး ရုပ်ရှင်ပြခိုင်းဦးမလား၊ ရတယ်၊ စိန်ဂျွန်းဈေးသွားချင်လည်း လိုက်ပို့ဦးမှာ၊ လိုက်ခဲ့ ပါ ဟယ်”

ရော...ခက်ပြီကော။ သဇင်ကတော့ ဇွတ်ကိုင်နေပြီ။

“နေပါစေတော့ မမနွယ်၊ တော်ပါပြီ၊ သော်သော် အဆောင်ကိုပဲ ပြန်တော့မယ်”

သဇင်နွယ်လေသံကို သော်သော်မကြိုက်။ သည်တော့... သော်သော်က မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ဘယ်လိုလဲ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကို ခုပဲမြင်၊ ခုပဲတွေ့၊ ခုပဲသိရဖြင့် ရုပ်ရှင် ပြမယ်၊ စိန်ဂျွန်းဈေးသွားမယ်၊ မက်လုံးတွေပေးပြီး ဆွယ်ချင်သလား။

သော်သော် မျက်နှာထားကိုမြင်မှ သဇင်နွယ် သတိဝင်လာ သည်။ မိမိစကားမှားသွားကြောင်း နားလည်လိုက်၏။ သို့နှင့် ပျာ ပျာသလဲဖြစ်ရင်း သဇင်နွယ်က ပြောသည်။

“အို...သော်သော်ကလည်းကွယ်၊ ဘာမှလည်း အရေး မကြီးဘဲနဲ့၊ လိုက်ခဲ့ပါ၊ လာပါဟယ်၊ ခဏလေးပါ၊ ကြေးအိုးသောက်ပြီးရင် ပြန်မှာဗျေ၊ လာပါနော်”

ပြောလည်းပြော၊ ဆွဲလည်းဆွဲနှင့် သဇင်နွယ်က ခေါ်နေ သည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း သော်သော် အားနာရပြန်၏။

ဒါကြောင့်ပဲ သဇင်နွယ်ခေါ်ရာသို့ စိတ်မပါတာပါ လိုက်ခဲ့သည်။ အနော်ရထာလမ်းဘက်သို့ ဖြတ်ဝင်ပြီး ခုံးယောက်သား လျှောက်လာကြသည်။

ကြေးအိုးပြုပ်ဆိုင်က ၃၅ လမ်းထဲမှာ။ ဆိုင်ဖွင့်စမို့ လူက ခပ်ကွဲကွဲရှိသေးတယ်။ လမ်းဘေးဆိုင်ဆိုတော့ လူသွားလမ်းပေါ်မှာပဲ စားပွဲတွေ ခင်းထားသည်။ လွတ်နေသည့် စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

ကြေးအိုးပြုပ်သုံးပွဲ မှာလိုက်သည်။

“သော်သော် ဘာယူဦးမလဲ၊ ဒီပြင် စားချင်တာရှိရင် မှာလေ” ကိုထွန်းဝေက သော်သော်ကို ပြီးစေဖြင့် ပြော၏။ သော်သော်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြီးပြီး သဇင်နွယ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“သဇင်နွယ်ကို လှည့်ကြည့်မနေပါနဲ့ ညီမလေးရဲ့၊ စားချင်တာရှိရင် ထပ်မှာပါ၊ ဘာလဲ၊ အစ်ကိုကြီး အားနာလို့လား”

“အို...ဒုက္ခပါပဲလား”

သော်သော်က ရင်ထဲက ညည်းမိသည်။ အသံက အပြင်ကိုတော့ ထွက်မလာ။ ခက်နေပါပြီ။ သည်မျက်နှာရူးနယ်၊ အရွယ်ကိုမှ အားမနာ၊ သူ့ကိုယ်သူ အစ်ကိုကြီးတဲ့။ သော်သော်က အသက် ၂၀ ရွယ်၊ သည်လူကြီးက အနည်းဆုံး ၅၀ ထက်မအောက်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အစ်ကိုကြီးတွေ၊ ညီမလေးတွေလုပ်လို့ ရမှာတဲ့လဲ။

သော်သော်က ခေါင်းကို အသာအယာ ယမ်းပြသည်။ ဘာမျှ ထပ်မမှာချင်ဘူး ဆိုသည့်သဘော။

“ဟုတ်သားပဲ မိသော်ရယ်၊ ကိုထွန်းဝေကို အားမနာပါနဲ့၊ သူက သူဌေး၊ သိလစ၊ ကြိုတုန်းမှာ ညှင်းထားရမယ်၊ မှာစမ်း သော်သော်၊ စားချင်တာမှာ၊ ဘာလဲ အအေးသောက်မလား”

“သံပရာရည် သုံးခွက်”

သော်သော်က ကြေးအိုးပြုပ်ကို ငုံ့သောက်နေဆဲ မော်ရှီမကြည့်နိုင် ဖြစ်နေခိုက်မှာ ကိုထွန်းဝေက သံပရာရေသုံးခွက်မှာ လိုက်ပြီ။ မသောက်ချင်ပါဘူးလို့ ငြင်းချိန်ပင် မရလိုက်။

“သော်သော်က အလုပ်လုပ်နေပြီလား၊ ကျောင်းတက်နေတုန်းလား”

“သော်သော်...အလုပ်လုပ်ပါတယ်၊ ဦးလေး”

ကိုထွန်းဝေ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူ့ကို ‘ဦးလေး’နှင့် ဆော်ထည့်လိုက်သည်။ သော်သော်က မသိသလိုပဲ ကြေးအိုးပြုပ်ကို ဇွန်းဖြင့် မွှေနေ၏။ သဇင်နွယ်တောင် ရုတ်တရက် အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုထွန်းဝေက နောက်မဆုတ်သေး။ စိတ်မပျက်သေး။

“သော်သော်က ဘယ်ရုံးမှာလဲ”

“.....လုပ်ငန်း ကော်ပိုရေးရှင်းမှာပါ”

“ဪ...ဪ...အဆင့်အတန်းက”

“သော်သော်...အောက်တန်းစာရေးပါ၊ ဦးလေး”

လာပြန်ပြီကွယ့် ‘ဦးလေး’တစ်လုံး။ စကားခပ်များများ။ နှုတ်ရေးခပ်ကြွယ်ကြွယ်နှင့် သည်လူကြီးကို ‘ဦးလေး’နှင့် ကိုင်ပေါက်ရမည်ဟု သော်သော် နားလည်လိုက်သည်။

“သော်သော်က ရုံးစာရေးကို၊ အကူအညီလိုရင် ပြောနော်၊ သော်သော်၊ တို့ကူညီဖို့ အသင့်ပါ၊ သော်သော်တို့ အဆောင်လာလည်ရင် ဖြစ်မှာလားဟင်”

ကိုထွန်းဝေကလည်း ဇွတ်ပါပဲ။ ကျားနာ ‘ခဲ’သလို၊ ‘ခဲ’နေသည်။ ကြည့်လေ၊ သော်သော်က ‘ဦးလေး’ချင်းထပ်အောင် ဆော်

ထည့်နေပါလျက်နှင့် သူကမမှတ်၊ သော်သော့အဆောင်ကို လာလည်ဖို့ ကြိုးစားနေပြန်၏။ အကူအညီတွေ ပေးမည်လိုလည်း ဆိုနေပြန်ပါသေး၏။ သည်အချိန်မှာတော့ သော်သော်က စကားပြန်မပေး။ မကြားသလိုလိုလုပ်ပြီး မျက်နှာကို တစ်ဖက်လွှဲထား၏။ စိတ်ထဲကတော့ သဇင်နွယ်ကိုပဲ မကျေမနပ် ဖြစ်နေ၏။ ‘လိုက်လာမိတာမှားပြီ။ သည်လူကြီးနှင့် မပတ်သတ်ချင်ဘဲ ပတ်သက်ရတော့မလို့’ ဖြစ်နေပါရောလား။

အမှန်တော့၊ သည်လူကြီးသတင်းကို သော်သော် မကြားဖူး၍ မဟုတ်၊ မသိ၍မဟုတ်။ သဇင်နွယ်နှင့် လိုက်သွားပြီး သည်လူကြီးနှင့် ဆုံမိကတည်းက သိပြီးသား။ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်ခဲ့သောသူနှင့် အေးကြည်မတို့ သတင်းက မကြားချင်အဆုံး၊ ကြားပြီးသားပဲလေ။

“ပြောပါဦး သော်သော်ရဲ့ အဆောင်ကို တို့လာမည်ရင် ရလား၊ သော်သော်က ထွက်တွေ့မှာလား”

ကိုထွန်းဝေကလည်း ဇွတ်ဆိုမှဇွတ်။ ခုပဲ မြင်တွေ့၊ ခုပဲ သိကျွမ်းရသော ဘော်ဒါဆောင်နေ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဆောင်လာလည်ရန်အထိ ကြိုးပမ်းနေပုံက မလွန်လွန်းဘူးလား၊ မကဲလွန်း ဘူးလား။

“ကိစ္စရှိရင်တော့ လာလို့ရပါတယ်”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူတိုက်သည့် ကြေးအိုးပြုပ်နှင့် သံပရာရေ မျက်နှာကလည်း ရှိသေးတော့ သော်သော်က သည်မျှတော့ ပြန်ပြောရသည်။ အဖေအရွယ် သည်လူကြီးက မဆင်မခြင် ထင်ရာစွတ်ပြောနေပေမယ့် ငယ်ရွယ်သူ မိမိအနေဖြင့် သူ့ကိုတုပြီး ပြိုင်ပြော၍မဖြစ်။ စကားအဆင်ပြေအောင် သည်လိုပဲပြောမှ။

ခဏကြာတော့ ထပြန်လာကြသည်။ ဝမ်းဗိုက်လည်း ပြည့်ပြီ။ သည်လူကြီးကို သည်းခံပြီး စကားသိပ်မပြောချင်။ သည်တော့

သော်သော်က သုတ်သုတ်ကလေး လျှောက်သွားသည်။ သွက်သွက်ကလေး လှမ်းသည်။ သဇင်နွယ်နှင့် ကိုထွန်းဝေတို့က သော်သော့နောက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ လျှောက်လာ၏။

ကိုထွန်းဝေဆိုသူ လူကြီးလူကောင်းက သော်သော့ရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကို နောက်မှကြည့်ပြီး နကျနပ်နေသည်။ ကျစ်လျစ်တင်းပြည့်သော လက်မောင်းအိုး၊ သေးသွယ်သောခါး၊ ပြည့်ကားသောတင်၊ ဆင်မယဉ်သာလို လှမ်းနေသော ပေါင်တံနှင့် ခြေထောက်အထိ ပြည့်ပြည့်ဝဝ အရသာခံကြည့်ရင်း အကြိုက်တွေ့လာသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ရှိမှာပေါ့။ သည်ကောင်မကလေးကိုများ မှီဝဲလိုက်ရလျှင်... လျှင်...လျှင်။

သည်တုန်းက သဇင်နွယ်နှင့် ကိုထွန်းဝေတို့ ဘာတွေပြောလို့ ဘာတွေ တိုင်ပင်လာသည်ကို သော်သော်မသိ။ မကြား။ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ဘယ်ကြားပါ့မလဲ။ သော်သော်က ကိုထွန်းဝေကိုတောင်မှ နှုတ်မဆက်ဘဲ အဆောင်ပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့သည်ကိုး။

သို့သော်...

အဲသည်ညနေကျတော့ သဇင်နွယ်နှင့် ကိုထွန်းဝေတို့ ဘာတွေပြောလို့ ဘာတွေတိုင်ပင်ကြသည်ကို သော်သော် သိခွင့်ကြုံရပြီ။ သိပုံကလည်း...သည်လို...

အဲသည်နေ့ည ၈ နာရီ။
ရေဒီယိုက သတင်းလာနေချိန်။

သည်အချိန်မှာ သော်သော်နှင့် သူ့ညီမ မော်မော်တို့ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ရန်ဖြစ်သည့်ကိစ္စကိုလည်း မေးဦး။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ယခုအခါ ခေတ်စားနေသည့် အော့တိုပတ်စ်’ အင်္ကျီချုပ်သည့် ကိစ္စ။

ယခုတလော မိန်းကလေးတွေ သည်အင်္ကျီကို စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ အင်္ကျီဆိုပေမယ့် လက်မပါ။ ကြယ်သီးရင်ဖုံးမထည့်၊ အလွန်ပဲ အကုန်အကျ သက်သာသောအင်္ကျီ။ ဝတ်သည့် မိန်းကလေးတွေအဖို့ လွယ်လွယ်ဝတ်လို့ ရသည်။

ကြည့်လေ၊ အလုပ်စတစ် အင်္ကျီစလို ဆွဲလိုက်လျှင် ရှည်ထွက်လာသည့် အထည်စမျိုးမှ သည်အင်္ကျီမျိုး ချုပ်လို့ကောင်းသည်။ အလုပ်စတစ် တစ်ကိုက်ဝယ်၊ စက်ဆိုင်ကိုသွားအပ်၊ စက်ချုပ်ဆိုင်က သည်အထည်စကို အလယ်ကောင်တည့်တည့်မှ၊ လည်ပင်းပေါက်ဖောက်ပေးသည်။ အနားလုံးပေးသည်။ ဒါပဲ။ အဲသည့်အင်္ကျီချုပ်နည်းက သည်မျှပဲ လွယ်သည်။

သည်အင်္ကျီကို ကိုယ်မှာ လည်ပင်းပေါက်က စွပ်ထည့်လိုက်၊ ပြီးတော့၊ နောက်က အင်္ကျီထောင့်စွန်း နှစ်ဖက်ကို ဝဲဘက်ခါး နောက်နားမှာ မိန်းမချည် ထုံးချည်လိုက်ရသည်။ ရှေ့အင်္ကျီ ထောင့်စွန်းနှစ်ဖက်ကိုတော့ ရှေ့ညာဘက် ခါးနားမှာ အဲသည်လိုပဲ ချည်ရသည်။ ဟုတ်ပြီ။ သည်ပုံနှင့် 'အော့တိုပတ်စ်'ခေါ် ရေထဲမှာနေသည့် တိရစ္ဆာန်ကောင်၊ လူကို ရစ်ပတ်ထားသလို ဖြစ်နေသည့် အင်္ကျီကို ဝတ်ရပြီ။

ဘယ့်ကလောက် လှကြသလဲမသိ။ သည်အင်္ကျီကို ထွင်သူက ထွင်၊ ဆင်သူက ဆင်ကြသည်နှင့် ကျောင်းသူလေးတွေအကြား ခေတ်စားလာသည်မှာ ကြာပြီ။ သည်အင်္ကျီကို ကြည့်ရတာ ဘယ့်လောက်များ ပိုလှလာမလဲတော့ မဆိုနိုင်။ ကောင်မလေးတွေ သူက ချုပ်ဝတ်၊ ငါက ချုပ်ဝတ်နှင့် သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင် လုပ်လာကြသည်။

ဒါကြောင့် သော်သော်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လည်း သည်အင်္ကျီမျိုး ချုပ်ချင်ကြသည်။ သော်သော်က ရုံးမှာ လုပ်သည်ဆိုပေ

မယ့် အသက်အရွယ်က ငယ်သေးသည်။ လှချင် ပချင်တုန်းအရွယ်။ အဆန်းဆိုလျှင် အရင်သုံးလိုက်ချင် ဝတ်လိုက်ချင်သည့် အရွယ်။ တကယ်တော့ ဝတ်ချင်ဆင်ချင်လှပေမယ့် စီးပွားရေးအနေဖြင့် သိပ်ပြီး တတ်နိုင်သည် မဟုတ်တော့။ သခင်နွယ်တို့လို တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ချုပ် အဆင်ဆန်းဆိုသမျှ ကိုယ်ပေါ် မတင်နိုင်ရှာကြ။

ခုလည်း ကြည့်လေ။ သည်အင်္ကျီကလေး တစ်ထည်ချုပ်သည်။ တစ်ထည်ဆို တစ်ထည်ပဲ ချုပ်နိုင်သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက် ၁၀ ကျပ်စီထည့် ငွေ ၂၀ ကျပ်ကုန်မည့် သည်အင်္ကျီကို ချုပ်သည်။ အလုပ်စတစ် အထည်စရော၊ ချုပ်ခပါမှ သည်မျှပဲဆိုတော့ တော်သေးသည်။ ဒါတောင် ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ဆင်တူ ၂ ထည် မချုပ်နိုင်ရှာ။ တစ်ထည်ပဲ ချုပ်ထားသည်။ ပြီးတော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ဝတ်ကြမည်လေ။

အင်္ကျီစကလေးမှာ လှလိုက်တာ။ နက်ပြာရင့်ရောင် အသားမှာ ငွေရောင်အစက်ကလေးများ ထပ်ရိုက်ထားတော့ တဝင်းဝင်း တလက်လက်၊ တောက်ပလို့နေသည်။ သော်သော်အရင် ဝတ်ကြည့်သည်။ မီးရောင်နှင့်ဆိုတော့ ငွေပွင့်ကလေးတွေက ကောင်းကင်ပြာမှာ ထွန်းသည့် ကြယ်ပွင့်ကလေးများ ထင်ရသည်။ ဖြူဝင်းသော သော်သော်အသားနှင့်လည်း လိုက်ဖက်လှသည်။ မော်မော်ဝတ်ကြည့်၏။ သည်တော့လည်း လှတာပါပဲ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ အမြွှာပူးဆိုတော့ ကိုယ်ထည်တူ၊ ရုပ်သွင်တူ၊ အသားအရေတူ၊ အရပ်အမောင်းတူသည်ကိုး။

ဒါပေမဲ့...။

မော်မော်က ဝတ်ကြည့်ပြီးတော့ အင်္ကျီကို ပြန်မချွတ်ဘဲ အဆောင်ထဲမှာ လျှောက်သွားသည်။ ဟိုအခန်းဝင်ပြ၊ သည်အခန်းဝင်ပြောနှင့် သူ့အင်္ကျီအသစ်ကလေးကို ကြွားချင်သလားမသိ။ ဒါကို

သော်သော်က ဘဝင်မကျ။ နက်ဖြန်ရုံးက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်လျှင် သည်အင်္ကျီဝတ်သွားဖို့ စဉ်းစားထားသည်လေ။

“ဟေ့...မော်မော်...အင်္ကျီကို ချွတ်တော့လေ၊ သိပ်ကြော် သွားလိမ့်မယ်၊ နက်ဖြန် တို့ရုပ်ရှင်သွားရင် ဝတ်တော့ အင်္ကျီကြော်နေတော့မယ်”

“အေးပါဟယ်၊ မသော်ကလည်း ခဏနေရင် ချွတ်ပါ့မယ်၊ နေပါဦး မမသင်္ဃန်းကို သွားပြမလို့”

မော်မော်က ပြောပြောဆိုဆို သင်္ဃန်း အခန်းဘက်သို့ ထွက်သွား၏။ သော်သော် လိုက်ခေါ်လိုပင် မမိလိုက်။ တစ်ဖက်ခန်း ရှိ သင်္ဃန်းအခန်းမှာ အေးကြည်မ၊ သင်္ဃန်းတို့နှင့် တဝါးဝါး တဟားဟား ကြည်နေကြပြီ။

“ဟယ်...မော်မော်၊ လှလိုက်တာကွယ်၊ ညီမက အော့တို ပတ်စ်အင်္ကျီနဲ့ အပျံစားပဲ”

“အို...မမသင်္ဃန်းကလည်း မမလောက်တော့ မလှဘူး နေ့”

မော်မော်က အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

အေးကြည်မက စားပွဲမှာထိုင်ပြီး စာကျက်နေရင်း လှမ်းပြော နေ၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွယ်...တကယ်လှတဲ့ အင်္ကျီကလေးကွယ်၊ မိုးကောင်းကင်မှာ ကြယ်ကလေးတွေ တောက်နေသလိုပဲ”
မော်မော်က.... “အို...မမတို့ကလည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဒီလိုဖွဲ့တတ်ရင် စာရေးဆရာ ဖြစ်ပြီနော်”

သင်္ဃန်းက... “အေးကြည်မတို့ကတော့ ဒီနှစ်ဆယ် တန်းအောင်ရင် ဒေသကောလိပ်မတက်ဘူးတဲ့၊ စာပေ နယ်ထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်မယ်ဆိုပဲ မိမော်ရဲ့”

“ဟေ့...မော်မော်...လာဦး”

သင်္ဃန်းအခန်းဝမှာ လာရပ်သူက သော်သော်။ နက်ဖြန် သူ ရုံးကိုဝတ်သွားမယ့်အင်္ကျီကို ညီမချောက မချွတ်ဘဲ ဝတ်ထားလို့ ကြေမ္မာသွားမှာ သူစိုးရိမ်သည်။ ဒါကြောင့် လိုက်ခေါ်၏။

“ဘာတုန်း...မသော်၊ ဒီမှာ မမသင်္ဃန်းတို့နဲ့ စကားပြော နေတဲ့ဟာ”

“အေးလေ...နောက်မှပြော၊ လာဦး၊ အခန်းကို လာခဲ့စမ်း”

“ဘာအရေးကြီးနေတာလဲ မသော်ရဲ့...၊ နေပါဦးဆို”

သော်သော်က အင်္ကျီအကြောင်း မပြောချင်။ သင်္ဃန်းက ရှေ့မှာဆို ပိုလို့မပြောချင်။ ဒါကြောင့် ဘာမှမပြောဘဲ မော်မော်ကို အတင်းပြန်ခေါ်နေ၏။

“ခက်တာပဲ...ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ ကိစ္စက တော်တော် ရှုပ်”

မော်မော်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဒေါကြီး မောကြီးထသည်။

“ဟေ့...မိသော်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ လာလေ၊ ဇင်နွယ်တို့ အခန်းထဲဝင်လို့ ရဲက မဖမ်းပါဘူးကွယ်”

သင်္ဃန်းက အိပ်ရာပေါ်မှာ ခြေထောက်ချိတ် ထိုင်နေရင်း လှမ်းပြောသည်။ သော်သော်က မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့အခန်း သို့ ပြန်လာ၏။ အခန်းထဲရောက်တော့ သော်သော်နှင့် မော်မော် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြပြီ။ မော်မော်ကလည်း ဒီအင်္ကျီအသစ် ကလေး ဝတ်ပြီး အခန်းတကာလည်နေတုန်း လိုက်ခေါ်လို့ မကျေနပ်။ သော်သော်ကလည်း သူ့နက်ဖြန် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်လျှင် သည် အင်္ကျီကလေး ဝတ်သွားမှာမို့ ကြေမ္မာသွားမှာ စိုးရိမ်နေသည်။

သို့နှင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ယောက် တစ်ခွန်း၊ ဆူဆူညည် အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ အခန်းနီးချင်းတွေမှာ

သူတို့ရန်ဖြစ်တာကို မကြားချင်အဆုံး။

နောက်ဆုံးတော့ မော်မော်က အင်္ကျီကို ချွတ်ပေးပြီး သူ့အစ်မ သော်သော်ဆီ ပစ်ပေါက်ပေးလိုက်သည်။

“ရော...နင့်အင်္ကျီကို ငါ မဝတ်တော့ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မဝတ်တော့ဘူး၊ နင်ပဲဝတ်၊ သေတဲ့အထိဝတ်”

သည်တော့ သော်သော်ခမျာ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်ပြီ။ ပြေးတဲ့ပြီး ညီမ မော်မော်ကျောကို တဖြန်းဖြန်း ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။ သော်သော်ရိုက်တာ တော်တော်လေး ပြင်းသည်ထင်ရဲ့။ မော်မော် ခုတင်ပေါ် လဲကျသွားပြီး အော်ငိုနေပါပြီ။

“ရိုက်...သေအောင်ရိုက်...နင် ငါ့ကို သေတဲ့အထိရိုက်”

အခန်းဝမှာ ရပ်နေသောသူက သဇင်နွယ်။ ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်ရင်း လက်ပိုက်လို့ ရပ်နေသည်။ သူက ခေတ်ပေါ် ဂျင်းရှပ်အင်္ကျီ ဖိုးရိုးဖားရား ဝတ်ထားသည်။ သော်သော်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေသည်ကို သဇင်နွယ်က လက်ပိုက်ရင်း ရပ်ကြည့်နေ၏။

“ဟေ့...သော်သော်...တော်ပြီကွယ်၊ တကတဲ၊ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်လို့ပဲ မပြီးနိုင်ဘူး”

သဇင်နွယ်က ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းဝင်လာ၏။ သော်သော်က သူ့ခုတင်မှာ ဒူးတင်ထိုင်ရင်း တရွံ့ရွံ့ ငိုနေသည်။ မော်မော်ကတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ မှောက်အိပ်ရင်း တစ်ဖက်လှည့်နေ၏။

“လာပါကွယ် မိသော်ရယ်၊ ကဲ...ကဲ...မငိုနဲ့၊ မငိုနဲ့၊ လာဦး၊ မမဇင်နွယ်အခန်းကို လိုက်ခွဲဦး”

“ဟင့်အင်း...မလိုက်တော့ဘူး မမဇင်နွယ်၊ သော်သော် အိပ်တော့မယ်”

“အို...ဘယ်ကလာ အိပ်ရမှာလဲကွယ်၊ အစောကြီး ရှိသေး

တယ်၊ လာပါဟယ်၊ မိသော်ကို တို့ပြစရာတစ်ခုလည်း ရှိနေတယ်”

သဇင်နွယ်ကလည်း ဇွတ်ခေါ်နေ၏။ သော်သော်ကို အတင်းဆွဲလို့ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းနေသည်။

“လာပါဆို...သော်သော်ကလည်းကွယ်”

သည်တော့မှ သော်သော်က ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သွား၏။ သဇင်နွယ်က သော်သော်လက်ကိုဆွဲပြီး ရှေ့မှ လျှောက်သွားသည်။

“ထိုင်...မိသော်၊ မမခုတင်ပေါ်မှာပဲထိုင်”

သော်သော်က သဇင်နွယ်ခုတင်ပေါ်မှာ သူပြောသည့် အတိုင်း ဝင်ထိုင်၏။ သည်အချိန်မှာ သဇင်နွယ်က စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ခေါင်းအုံးအောက်မှ ဆွဲထုတ်ယူသည်။ ပြီးတော့ သူက တစ်ဖက်ခုတင်မှ စာကျက်နေသော အေးကြည်မ မကြားအောင် တိုးတိုးပြောရင်း စက္ကူအိတ်ကို ပေးနေ၏။

“အင့်...မိသော်...ညီမ အဝတ်အစားတွေ အများကြီး ချုပ်လိုက်စမ်း၊ ကြိုက်တာချုပ်၊ ဖော့ခရစ်လား၊ ပါတိတ်လား၊ လှိုင်းကြီးလား၊ လေယာဉ်မောင်လား၊ ကြိုက်တာ ချုပ်ရောကွယ်”

“ဘာလဲ...မမသဇင်နွယ်...ဘာစာအိတ်လဲ...ဒါက”

“ဪ...ညီမရယ်...အင်္ကျီကလေး တစ်ထည်ချုပ်ပြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက် လုမနေနဲ့၊ ခု မမပေးတဲ့ငွေနဲ့ အင်္ကျီသစ်တွေ ထဘီသစ်တွေ ချုပ်လိုက်စမ်း”

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းပါဘိ။ မယုံနိုင်စရာလည်း ကောင်းလှပါဘိ။ အလွန်ပင် ကပ်စေးနဲ့လှသော သဇင်နွယ်က ခုတော့လည်း ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ်ကို အတင်းပေးနေပါရောလား။

“ဆို...မယူဘူး မမသင်ဇွယ်...သော်သော်မှာ ပိုက်ဆံရှိပါတယ်။ မမပေးတဲ့ငွေကို မယူပါဘူး၊ မယူရက်ပါဘူး၊ မလိုချင်ပါဘူး မမရယ်”

“ယူပါ ညီမရယ်...ဒီငွေကလေး...မမငွေ မဟုတ်ပါဘူး ကွယ်၊ ညနေတုန်းက ကိုထွန်းဝေက မမကိုပေးသွားတာ သော်သော်ကို အကျိုးအဝတ်အစားအသစ် ဝယ်ပေးလိုက်ပါလို့ ပြောသွားတယ်၊ အင့်...အင့်ကွယ်...ယူလေ”

သည်စကားကြားတော့ သော်သော်ရင်ထဲက ဒေါသတွေ အရှိန်ကြီးစွာ တွန်းကန်တက်လာသည်။ လက်စသတ်တော့ သင်ဇွယ်က ကိုထွန်းဝေအတွက် ပြောပေးနေတာကိုး။ သည်အချိန်မှာ သင်ဇွယ်က စကားထပ်ဆက်သည်။

“ကိုထွန်းဝေက သော်သော်ကို သိပ်ခင်တာ၊ မြင်မြင်ချင်း သူညီမလေး အရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်လိုတဲ့ အဲဒါ မမကို တာဝန်ပေးလိုက်တယ်လေ၊ သော်သော်ကို ဒီငွေ ပေးလိုက်ပါတဲ့...အစ်ကိုတစ်ယောက်က ညီမလေး တစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှုထောက်ပံ့...”

“တော်...မမသင်ဇွယ်...တော်တော့...တိတ်တော့”

သော်သော်အသံက ဟိန်း၍ ထွက်လာသည်။ အော်၍ ထွက်လာသည်။ ငေါက်၍ ထွက်လာသည်။ သင်ဇွယ်က နူးနူးညံ့ညံ့ အပျော့ဆွဲ၊ ခွဲ၍ပြောသလောက် သော်သော်အသံက မာမာတင်းတင်း ပြတ်ပြတ်၊ ပြီးတော့ ဒေါသလွမ်းသည့် မျက်နှာဖြင့် ပြောနေသည်။

“တော်တော့...မမ သင်ဇွယ်...သော်သော်...ဒီအတန်း အစားမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံမရှိလို့၊ နွမ်းပါးလို့ အထင်မသေးနဲ့၊ အောက်တန်းစား ကလေးကချေမျိုးက လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီပိုက်ဆံ...မမသင်ဇွယ်ပဲယူ၊ ရော...ယူ...ယူ”

သော်သော်က ငိုရင်းပြော၊ ပြောယင်းငိုလို့။ ပြီးတော့ သင်ဇွယ် လာပေးသည့်စာအိတ်ကို သင်ဇွယ်မျက်နှာဆီသို့ ပစ်ပေါက်ပေးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးသွားသည်။ ပိုက်ဆံထည့်သော စာအိတ်က သင်ဇွယ်မျက်နှာတည့်တည့်ကို မှန်သည်။ သင်ဇွယ်မှာ ရှောင်ချိန်တိမ်းချိန်ပင် မရလိုက်ရှာ။ စာအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံခေါက် တစ်ခေါက် လွင့်ထွက်ကျလာသည်။ ငွေစက္ကူခေါက်ကလေးက လေထဲမှာ တစ်ရွက်စီ ပျံဝဲ၍ သွားကြ၏။ ကျပ်တစ်ရာတန် သုံးရွက်...။

ဪ...ကိုထွန်းဝေဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်သည် သမီးအရွယ် သည်ကောင်မလေးကို လိုချင်မက်မော၍ ငွေကျပ်သုံးရာနှင့် ဝယ်ဖို့ ကြိုးစားတာပါကလား။

သင်ဇွယ်မှာ ရုတ်တရက်မို့ ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်။ ငိုငိုပြီး အိပ်ရာထက်သို့ လဲကျသွားသည်။ ခံပေဦးတော့ သင်ဇွယ်၊ မစဉ်းမစားနှင့်။ ဆင်းရဲသူ အပျိုထွတ်ထွတ်ကလေးကို သူလိုဘဝရောက်အောင် သူမို့ ကြိုးစားရက်ပလေ။ သူမို့ ကြံစည်ရက်ပလေ။ သူမို့ အားထုတ်ရက်ပလေ။ ခုတော့လည်း သည်တစ်ပွဲမှာ သင်ဇွယ်တို့ ခြေလှမ်းလွဲလို့ ကွဲပြန်ပြီလေ။

သင်ဇွယ်နှင့် သော်သော်တို့ ဖြစ်နေပုံကို အေးကြည်မ အစအဆုံး မြင်သည်။ သင်္ချာတစ်ပုဒ်ကို ငုတ်တုတ်ထိုင်တွက်နေရင်းမှ အားလုံးကိုကြား၊ အားလုံးကိုသိ၊ အားလုံးကို မြင်ရသည်။ သင်ဇွယ်က သော်သော်ကို ကိုထွန်းဝေရဲ့ ခြေတော်တင်ဘဝရောက်အောင် 'ဆွယ်'နေတာ သိရတော့ အေးကြည်မ စိတ်မကောင်း၊ ဘဝတူချင်းမို့ သော်သော်အတွက် သနားစိတ်ပွားမိသည်။ သနားပါရဲ့၊ အပျိုစင်ကလေး သည်အရွယ်နှင့်ဆို ရွယ်တူ လူပျိုကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားတတ်မှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ သူ့သားသို့ မျက်စပစ်နေသော မယားရှိလူအိုနှင့် စာရင်းရွပ်ချင်မှာတဲ့လဲ။

သော်သော် အော်၍ ပြောသွားတာ တစ်ဆောင်လုံး ကြား
သည်။ သဇင်နွယ်လုပ်ပုံကို အားလုံးကပဲ နှာခေါင်းရှုံ့ကြပြီ။ တိုးတိုး
ပြောကြ၊ မကြားတကြား ဟစ်ကြ၊ ဖြစ်သမျှ အလုံးစုံ၊ ဇာတ်လမ်း
အကုန်ကို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖောက်သည်ချရင်း စကားတင်း ဆိုနေ
ကြသည်မှာ။

“သဇင်နွယ်ကလေး...သော်သော်ကို...”

“သော်သော်တော့ ကံသိလို့ပေါ့...”

“သဇင်နွယ်တို့ နှာခေါင်းကျည်ပွေ့ တွေ့သွားပြီ...တဲ့”

“ကောင်မက တခြားလူတွေကို သူ့လိုဖြစ်အောင်”

“သဇင်နွယ်ဆိုတာ တကယ်...”

စသည်ဖြင့်ပေါ့။ သီဂီဆောင်တစ်ဆောင်လုံး သူ့အကြောင်း
တွေက မကြားချင်အဆုံး။

သီဂီဆောင်
အခန်းအမှတ် [၃]

သည်ကိစ္စမှာ သည်လိုဖြစ်ခဲ့သဖြင့် သဇင်နွယ်တို့ စိတ်ဓာတ် ကျမယ် ထင်သလား။ ဝေးပါသေးရဲ့။ ဒါမျိုးကတော့ သဇင်နွယ်အဖို့ အရိုးဆုံးကိစ္စ။ သည်ပွဲမှာ မအောင်ရင် ဟိုပွဲမှာ အောင်လိမ့်မည်။ သည်တစ်ကြိမ် အဆင်မပြေလို့ နောက်တစ်ကြိမ် မကြိုးစားတော့ဘူး မထင်နှင့်။ အခွင့်သာခိုက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလိုက်ချင်သည်မှာ သူ့ ဝါသနာ၊ သူ့ဗီဇ၊ သူ့အမူအကျင့်။ ဒါကြောင့် သဇင်နွယ်က ပြောလိမ့် မည်။

“ဝါသနာကို မတားနဲ့တော့ရှင်...”

ဟုတ်ပါရဲ့၊ သည်လို ယောက်ျားတစ်ပါးရဲ့ အငယ်၊ အမြောင်၊ အချောင်မယားဖြစ်ဖို့ သဇင်နွယ် ကြိုးစားလာလိုက်တာ။ အေးကြည်မတုန်းက ဟန်မကျ။ သော်သော်ကျတော့ အဆင်မပြေ။ သို့ပေမယ့် မူမူအေးနှင့်ကျတော့ သဇင်နွယ်တစ်ယောက် မှန်းခြေ ပေါက်သွားသည်။ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကြိုးစားသည့်အတိုင်းပဲ အောင်မြင်ခဲ့ပြီ။

ကြည့်လေ၊ မူမူအေးတစ်ယောက် ကိုထွန်းဝေရဲ့ တိတ်တိတ် ပုန်း မယားအဖြစ် အစစ်အမှန်ပဲ လက်ခံလိုက်ပါသတဲ့။

သည်နေရာမှာ မူမူအေးဆိုသည့် နာမည်သစ်တစ်ခု ပေါ်လာ
၏။ သည်ကောင်မလေးနာမည်ကို စောစောက မကြားဖူးပါလား။
ခုမှ ဘယ်ချောင်က ရုတ်တရက်ပေါ်လာရတာလဲ။ သူ့ဘယ်သူလဲ...။
ဘယ်သူလဲ...ဘာလုပ်သလဲ။

ဟုတ်ကဲ့။ မူမူအေးအကြောင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောမှ
ဖြစ်မည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူကလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ
သူရာစင်နှင့်သူ။ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့်၊ သူ့ဖြစ်ရပ်နှင့်။ ရုပ်ရှင်တစ်ကား
ရိုက်ချင်လျှင် ရိုက်လို့ရနိုင်သော စာတ်လမ်းပိုင်ရှင် တစ်ဦးရယ်လေ။

မူမူအေး သီဂီဆောင်သို့ ရောက်လာပုံက သည်လို။

မူမူအေး အရင်နေခဲ့တာ ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်းက အမျိုးသမီး
ဘော်ဒါဆောင်။ မူမူအေး အလုပ်လုပ်တာက...ကော်ပိုရေးရှင်း
ရုံးချုပ်တစ်ခု။ မူမူအေးက သီဂီဆောင်သို့ လာရောက်နေပါရစေလို့
ဒေါ်သီဂီနွယ်ထံ လာပြော၏။ သည်အချိန်မှာ အဆောင်၌ လူအပြည့်။
တစ်ယောက် အတွက်တောင် နေရာကမရှိ။

“မမရယ် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ နေရာလုပ်ပေးပါ။ မူမူ ဘယ်
နေရာမှာပဲနေရ နေရ နေပါ့မယ်”

ဒေါ်သီဂီနွယ်ကို မူမူအေးက သည်လိုနားပူသည်။ တောင်း
ပန်တိုးလျှိုးသည်။ အဲသည်တော့ ဒေါ်သီဂီနွယ် သနားလာသည်
ထင်ရဲ့။ မူမူအေးကို သူ့အိပ်ဆောင်အတွင်းမှာ ခန်းဆီးကာပေးပြီး
ယာယီနေရာချထားပေးသည်။

“ခုလောလောဆယ်တော့၊ ဟိုဘက်ဆောင်မှာ နေရာမရှိ
သေးဘူး။ ညီမ အခက်အခဲတွေ့နေရင် မမတို့အခန်းမှာ
ယာယီ လာနေလေ။ ဟိုဘက်ဆောင်မှာ နေရာလပ်တော့
လည်း ပြောင်းတာပေါ့။ မရသေးခင် ဒီမှာပဲနေ”

မူမူအေးအဖို့ ဟန်ကျသွားသည်။ ဒေါ်သီဂီနွယ်တို့ အိပ်ခန်း

ကျယ်ကြီးထဲမှာ အစွန်ဘက်က ခန်းဆီးလှလှလေး ကာပေးသည်။
ခုတင်တစ်လုံး၊ စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ချပေးသည်။
မီးတစ်ပွင့်လည်း သွယ်ပေးသည်။ ဘာလိုသေးသလဲ။ ဘာမှမလို၊
အားလုံး အဆင်ပြေသည်။ သို့သော်...

မူမူအေးတစ်ယောက် ဒေါ်သီဂီနွယ် အိပ်ခန်းမှာ ၅ ရက်ပဲ
နေလိုက်ရသည်။ တစ်ဖက်ဆောင်သို့ ပြောင်းပေးရ၏။ သစင်နွယ်တို့
အဆောင်ဘက်က နှစ်ယောက်ခန်းမှာ မူမူအေး ခုတင်တစ်လုံး
လာထိုးပေးပြီး သုံးယောက်နေဖို့ စီစဉ်ရတော့သည်။

အကြောင်းကတော့ ဒေါ်သီဂီနွယ်က သူ့လင်တော်မောင်
ဦးဘလှအောင်နှင့် မူမူအေးတို့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ချစ်ခင်သွားမှာစိုးလို့
ပါတဲ့လေ...။

စိုးရိမ်မည်ဆိုက စိုးရိမ်စရာပေပဲ။ ဦးဘလှအောင်ဆိုတာက
သည်လိုကိစ္စတွေမှာ သမင်လိုက်မဆို။ လျင်သည်၊ မြန်သည်၊ သွက်
သည်၊ အခွင့်အရေးကို ရသလို ယူတတ်သည်။ ဒါကို ဒေါ်သီဂီနွယ်
အသိ၊ သိတာပေါ့လေ။ ဒေါ်သီဂီနွယ်ကိုပင် သည်နည်းဖြင့် အရယူ
ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ခုလည်းကြည့်၊ မူမူအေးကို ယာယီအစီအစဉ်ဖြင့် မိမိတို့
အခန်းထဲမှာ ခေါ်ထားသည်။ တစ်ညတော့ ဦးဘလှအောင်က
ဒေါ်သီဂီနွယ်ထံ လာအိပ်သည်။

ညသန်းခေါင်ကျော် ၁ ချက်တီးခန့်။

ဒေါ်သီဂီနွယ်နှင့် ဦးဘလှအောင်တို့ အချစ်နာလန်ထ
လို့ကောင်းဆဲ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကလုကျီဖယ်ရင်း ချစ်တင်းနှောလို့မှ
မဝသေး။ မူမူအေးဆီမှ ညည်းသံကြားရသည်။ တအင်းအင်း
တအဲအဲနှင့် ခပ်တိုးတိုး ညည်းနေသည်။

ဦးဘလှအောင်က-

“ဘာသံလဲ သီဂီ...ဘယ်သူလဲ”

ဒေါ်သီဂီနွယ်က-

“ဪ အခန်းမရှိလို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် သီဂီတို့ အခန်းထဲမှာ ခဏခေါ်ထားတာလေ၊ ခု သူနေမကောင်းဘူး ထင်တယ်၊ ညည်းနေတာ”

မူမူအေးထံမှ ညည်းသံအဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။ ဒေါ်သီဂီနွယ်က ခုတင်ပေါ်မှဆင်း၊ ထဘီရင်လျားနှင့် မူမူအေးထံ ပြေးသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မူမူ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“အင်း အင်း အင်း... ဗိုက်ထဲက သိပ်နာတာပဲ အန်တီနွယ်၊ လေထိုးတာ ထင်တယ်”

မူမူအေးက ခေါင်းရင်းက မီးခလုတ်ကို ဖွင့်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဗိုက်ကို ပရုတ်ဆီ လိမ်းထားပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ လိမ်းပြီးပြီ၊ နာတာပဲ”

“ဒါဖြင့် နေဦး၊ ဂျယ်မက် သောက်ပါလား၊ မရှိဘူးလား”

“ဂျယ်မက်က ဗိုက်နာပျောက်လို့လား အန်တီ၊ အင်း... အင်း...အင်း”

“အေးလေ ဘီပီအိုင်က ထုတ်တာပဲ၊ ဗိုက်နာတာတို့ အစာမကြေတာတို့ဆို သိပ်ကောင်းတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သောက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မူမူမှာ မရှိဘူး အန်တီရဲ့”

သည်အချိန်မှာ ဦးဘလှအောင်က ရောက်လာသည်။

“ဂျက်လ်မက်လား သီဂီ၊ ကိုကို့လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှာ ပါတယ်”

ဦးဘလှအောင် အသံကြားတော့ ဒေါ်သီဂီနွယ် လန့်သွား၏။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဒီမှာ အပျိုလေးတစ်ယောက်၊ ဘလောက်စံအင်္ကျီ ဘိုသီဘတ်သီနှင့် ကြယ်သီးတွေက စနစ်တကျ တပ်မထား။ ပြီးတော့ အတွင်းခံ ဘရာစီယာမပါ။ ထဘီကလည်း ပြေလျော့လို့ကျနေသည်။ ခြေသလုံးသား ဖြူဖြူကလေးများမှာ အပုံးမရှိ အကာမရှိ။

သည်တော့ ခုလိုမြင်ကွင်းမျိုးကို သမင်လိုက်မုဆိုးကျော်ကြီး မမြင်စေချင်။ ဒါကြောင့် ဒေါ်သီဂီနွယ်က “အို ကိုကို အခန်းထဲမှာ ပဲ နေလေ၊ အကူအညီလိုရင် သီဂီ လာပြောမှာပေါ့၊ သွား၊ သွား”

“ရပါတယ် သီဂီရဲ့၊ သီဂီတစ်ယောက်တည်း အခက်အခဲ တွေနေမှာစိုးလို့ပါ၊ နေဦး၊ ဂျယ်မက် သွားယူလိုက်မယ်”

ဦးဘလှအောင်က မူမူအေး၏ ပင်ကိုအလှကို မျက်စိစားပွဲထိုင်ရင်းမှ ပြောပြောဆိုဆို ပြန်ထွက်သွား၏။ ဦးဘလှအောင် နောက်တစ်ခေါက် ဆေးလာမပေးရအောင် ဒေါ်သီဂီနွယ်က အပြေးကလေး လိုက်သွားသည်။

အဲသည်ညက ဦးဘလှအောင်ရဲ့ ဂျယ်မက် ဆေးပြားသောက်ပြီး မူမူအေး ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်ပါသည်။ အိပ်မပျော်သူက ဒေါ်သီဂီနွယ်။ သည်ကောင်မလေး သနားလို့ အခန်းထဲ ခေါ်ထားမိတာ မှားပြီထင်တယ်။ ကိုကိုက သွက်ပါဘိ။ သူတို့ချင်း ငြိသွားမှဖြင့် ဒုက္ခ၊ မဟာဒုက္ခ၊ ကျားဆိုတာ ပါးစပ်ထဲ ရောက်လာတဲ့ အမဲကို ထွေးအန်ပစ်ရိုး ထုံးစံမရှိ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းပြီ။

ညက အိပ်မပျော်လို့ ဒေါ်သီဂီနွယ် အိပ်ရာထ နောက်ကျလေ၏။ ဦးဘလှအောင်ကတော့ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရန် စောစောထသည်။ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၊ ရေချိုး၊ ကြက်ဥကြော်၊ ပေါင်မုန့်နှင့် ဟောလစ်ပူပူနွေးနွေးကို မှီဝဲပြီးချိန်ကျမှပင် ဒေါ်သီဂီနွယ် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။

ဟောတော့ ကြည့်ကြပါဦး။ လင်တော်မောင် ဦးဘလှအောင် နှင့် မူမူအေးတို့ ရေချိုးခန်းအဝမှာ စကားလက်ဆုံကျလိုပါလား။

မူမူအေးက ရေချိုးခန်းက ရေချိုးပြီး ထွက်အလာ။ ထဘီ ရင်လျှားနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို မချဲ့ဘဲ ခေါင်းမှာ ပတ်ထားသည်။ ခေါင်းလျှော်သည်ထင်ရဲ့။ သည်ပုံစံဖြင့် သူက ဦးဘလှအောင်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောနေသည်။

“ညက အန်ကယ့်ဆေးသောက်လိုက်တာ မူမူသက်သာသွား တယ်။ ကျေးဇူးပဲ အန်ကယ်”-တဲ့။

ဦးဘလှအောင်က ပြုံးလို့၊ ရွှင်လို့။ ထဘီရင်လျှားနှင့် ကောင် မလေးကို အချိုသာဆုံး မျက်နှာနှင့် ပြန်ပြောနေသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ ဒီလိုပေါ့၊ ကူညီရ တာပေါ့၊ နောက်လည်း အကူအညီလိုရင် ပြောနော်၊ အန်ကယ်တို့က စေတနာထားတတ်ပါတယ်ကွယ်”

ဒါပါပဲ။ သည်မျှပါပဲ။ ဦးဘလှအောင်နှင့် မူမူအေးတို့ စကား ပြောနေတုန်း ဒေါ်သီဂီနွယ် အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်း လာသည်။ ကိုယ့်လင်သားနှင့် သည်အပျိုမလေး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် နေတာ မြင်တော့လည်း ဒေါ်သီဂီနွယ် ရင်ထဲမှာ၊ အသည်းထဲမှာ ပူလောင်သော ဝေဒနာကို ပြင်းပြစွာ ခံစားရပြီ။ အောင်မယ်လေး နော်။ ပြုံးနေလိုက်ကြတာ။ မြူးနေလိုက်ကြတာ။ ပျော်နေလိုက်ကြတာ။

ဒေါ်သီဂီနွယ်အဖို့ သည်မြင်ကွင်းကို မြင်ရတွေ့ရတော့ အစိုးရိမ်ကြီးမိပြီ။ ဒါကြောင့်ပဲ သည်နေ့ညနေမှာ မူမူအေးကို တစ်ဖက် ဆောင်ရှိ သဇင်နွယ်တို့ အခန်းသို့ လာပို့သည်။ အခန်းလွတ် မရှိသေး ခင်မှာ ခေတ္တခဏ သုံးယောက်ပေါင်းနေကြဖို့ ဒေါ်သီဂီနွယ်က တောင်းပန်စကား ဆိုလေသည်။

မူမူအေးတစ်ယောက် အခန်းထဲရောက်လာတာကို အေး

ကြည့်မကတော့ မကြိုက်။ လူများရင် စည်းကမ်းရှိသူလည်းရှိ၊ မရှိသူ လည်းပါသမို့ ထဘီကအစ ဟိုတန်းတင်၊ ဒီခုတင်မှာထား၊ ကြမ်းဖြင့် မှာ ကွင်းလုံးပုံတတ်သည့် လူမျိုးဆို ပြီးပါရော။ အခန်းကျဉ်းလေးထဲ မှာ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းတော့မည်။ ဒါပေမဲ့လည်း...။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ။ အဆောင်ပိုင်ရှင်ကလည်း ထားချင်၊ အခန်းဖော် သဇင်နွယ်ကလည်း ကန့်ကွက်တားဆီး မလုပ် တော့ အေးကြည့်မလည်း အသာငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ အခန်းကျဉ်း ကျဉ်း ခုတင်သုံးလုံးနှင့်မို့ နေကျပ်ကျပ်၊ ထိုင်ကျပ်ကျပ်၊ အိပ်ကျပ်ကျပ် ကျပ်ကြီးသုံးပါးနှင့် အေးကြည့်မတို့ ရင်ဆိုင်တိုးပြီ။

သို့သော် မူမူအေးက လူသဘောကို သိသည်။ လူမနောကို နားလည်သည်။ လူ့အထာကို သဘောပေါက်သည်။ ဒါကြောင့်ပဲ သူက သဇင်နွယ်ကိုရော အေးကြည့်မကိုပါ ရောပေါင်းသည်။ ပူးပေါင်းသည်။ အောက်ကျခံပေါင်းသည်။ စားစရာကလေးတွေ ဝယ်လာ၊ မိန်းမကြိုက် ဆံညှပ်၊ ရင်ထိုး၊ လက်ကိုင်ပဝါကလေးတွေ လက်ဆောင်ပေး၊ ရေမွှေးတွေ လိုက်ဆွတ်နှင့် သူ့အပေါ် ညွတ်လာ အောင် ကြိုးပမ်းသည်။ တစ်ရက်က နှစ်ဇွန်၊ သုံးရက်ကြာတော့ သဇင်နွယ်တို့ အခန်းထဲမှာ မူမူအေးတစ်ယောက် အသားကျသွားပြီ။ နေတတ်သားပြီ။ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်သွားပြီ။

သည်တော့မှပဲ မူမူအေး၏ ဇာတ်လမ်းအစမှနေ၍ မှတ်တမ်း စဉ်ကို အေးကြည့်မတို့ သိရတော့သည်။ မူမူအေးဇာတ်လမ်းက အချစ် နှင့်စပြီး အလွမ်းနှင့်ဆုံးသည့် ဇာတ်လမ်းပါလား။

မူမူအေး မော်လမြိုင် ချောင်းဆုံဘက်က။ ဒါကြောင့်မို့ ထင်ပါရဲ့။ စကားပြောလျှင် အသံနည်းနည်းဝဲနေသည်။ သည်လိုအသံ ဝဲတာကလေးကပဲ ချစ်ဖို့ ကောင်းသေးသည်။ ချစ်စရာကောင်းသည် ကတော့ မူမူအေးရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကြည့်လေ။

အသားကဖြူဖြူ၊ ပါးစုံကလေးက စုစု။ ညှိလှဲတောက်ပြောင်သော မျက်လုံး၊ ကော့စင်း ရှင်းပျံ့နေသော မျက်တောင်၊ နက်မှောင်ရှည်လျားသောဆံပင်၊ ရယ်လိုက်တိုင်း အဖွေးသား ပေါ်နေသည့် ပုလဲသွားကလေးများက မူမူအေး၏ ပင်ကို သဘာဝအလှကို ပြနေကြသည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကတော့ မူမူအေးသည် ဖိုသတ္တဝါတို့ အကြိုက်၊ မော်လမြိုင်သူ လုံးကြီးပေါက်လှဆိုက်မျိုး။ ရင်ထွားထွား။ တင်ကားကား၊ အဖုအထစ်၊ အနုအဆစ်တွေက ပန်းပုဆရာစိတ်ကြိုက် ထုထားသည့် ယမင်းရုပ်အသွင်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ။

ကိုဘာလို့သေးသလဲ။ မူမူအေး၏ ပင်ကိုသဘာဝအလှမှာ ဘာလို့သေးသလဲ။ လိုပါသေးသည်။

ဘဝဆိုတာ လှနေရုံနှင့်မပြီး။ အလှအပတွေ ပြီးပြည့်စုံရန်နှင့် မပြီး။ လိုနေသေးသည်က အချစ်၊ အချစ်၊ အချစ်။

မူမူအေးလည်း လူသားဖို့ အချစ်ကို ငဲ့လင့်သည်။ အချစ်ကို လိုသည်။ အချစ်ကို တောင့်တသည်။ ဒါပေမဲ့...

မူမူအေးချစ်သူက မြန်မာပြည်မှာ မရှိတော့ပါ။ ခုနေခါဆို ဟောင်ကောင်မှာလား၊ အမေရိကားမှာလား ရောက်နေပါလိမ့်မည်။

သူက ကိုကျင်မွှေး။

ကိုကျင်မွှေးဆိုတာက ချောင်းဆုံမြို့မှာ နာမည်ကြီး လူချမ်းသာထဲကပါပဲ။ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ကို ပိုင်ထားသော တရုတ်ကပြား လူချမ်းသာ မိဘများ၏ သားချော၊ သားလှ၊ ပိန်ဖက်ကစက်လှေနှင့်လာသော ဟွန်းဒါမော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို စီးလာလျှင် ကိုကျင်မွှေး၏ဟန်မှာ ဟောင်ကောင်က တရုတ် ရုပ်ရှင်မင်းသားတီလုံးတို့၊ ဒေးဗစ်ချမ်းတို့နှင့် မှားလောက်သည်ဟု မူမူအေး ထင်သည်။

ဇာတ်လမ်းကို အတိုချုံးရသော် ကိုကျင်မွှေးနှင့် မူမူအေးတို့

ချစ်ကြသည်။ မူမူအေး ၁၀ တန်းစာမေးပွဲဖြေအပြီး ကိုကျင်မွှေးနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးကြသည်။ ပထမတော့ ကိုကျင်မွှေးမိဘများက သဘောမတူ။ သို့သော် သားကလေး 'တာစံ'ကို မွေးပြီးသောအခါ ကိုကျင်မွှေးမိဘတွေက ကိုကျင်မွှေးနှင့် မူမူအေးတို့ကို ပြန်သိမ်းသည်။ အိမ်ပြန်ခေါ်သည်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနားနှင့် တင့်တောင့်တင့်တယ် မင်္ဂလာဆောင်ပေးသည်တော့ မဟုတ်။ သို့သော် ယောက္ခမတွေက မူမူအေးကို လိုလေသေးမရှိအောင် ဂရုစိုက်သည်။ ကျွေးသည်။

၂ နှစ်ခန့် ကြာသွား၏။ သားလေးတာစံ စကားတတ်ခါစ မေမေဟု ပီပီသသ ခေါ်တတ်ခါစ၊ ကိုကျင်မွှေးနှင့် မူမူအေးတို့ ချစ်ပင်ပျိုးလို့ ချစ်မိုးတွေ စွေကောင်းတုန်း၊ အချစ်ကမ္ဘာကြီးမှာ ပျော်တုန်း၊ ပျော်ဆဲ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြမ္မာဆိုးဝင်ပြီ။

ကိုကျင်မွှေးတို့ အဖေနှင့်အမေက ရန်ကုန်သို့ အလည်လာကြသည်။ ရန်ကုန်မှာ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်လောက် ကြာသွားသည်။ ဘုရားတွေလည်းဖူးရင်း မိမိတို့အနာဂတ် ခရီးအတွက် စီစဉ်စရာတွေ စီစဉ်၏။ သူတို့အစီအစဉ်က ဘာလဲ။ မြန်မာပြည်မှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာပြီး ဟောင်ကောင်ကျွန်းမှာဖြစ်ဖြစ်၊ အမေရိကန်မှာဖြစ်ဖြစ် အခြေချရန်။

ယောက္ခမတွေ အစီအစဉ်ကိုသိရတော့ မူမူအေးရင်ထဲမှာ မချို၊ မိမိမှာ မျက်စိကောင်းစွာ မမြင်သော အမေအိုကြီးနှင့် ညီမလေးနှစ်ယောက် ရှိနေသည်မဟုတ်လား။ သည်ပုံဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့် နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာနိုင်မှာတဲ့လဲ။ တစ်သက်လုံး ဈေးတောင်းခေါင်းရွက် ကျွေးမွေးပြုစုလာသည့် မုဆိုးမ အမေအိုကြီး၊ မိမိကို အားကိုးနေဆဲဖြစ်သည့် ညီမလေးနှစ်ယောက်တို့ကို သည်အတိုင်း စွန့်ခွာသွားဖို့ဆိုတာ တွေးပင် မတွေးဝံ့။

ကို...မူမူအေးက လိုက်မည်ဆိုပါတော့။ ကိုကျင်မွှေးမိဘတွေက ဟောင်ကောင်ကို ခေါ်သွားမှာတဲ့လား။

သည်မှာလည်း ပြဿနာတစ်ရပ်။ မူမူအေး ယောက္ခမက
 ချွေးမကို ပျားရည်နှင့် ဝမ်းချသည်။ မိမိတို့နှင့် ဟောင်ကောင်သို့
 တစ်ခါတည်း မလိုက်ခဲ့နှင့်ဦး။ ကိုကျင်မွှေး ဟောင်ကောင်မှာ အလုပ်
 အကိုင်ရမှပဲ မူမူအေးကို ခေါ်ယူမည်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သားငယ်လေး
 တာခံကိုတော့ အဘိုးအဘွားတွေ အချစ်ဆုံးမို့ မခွဲနိုင်လို့ ကိုကျင်မွှေး
 အတူ ခေါ်သွားမည်။

ကောင်းကြပါလေရော။ သည်မှာတင် မူမူအေးမှာ ပဋာ
 မြေလူးသည့် ဝေဒနာမျိုး ခံစားရရှာပြီ။ သားလည်းဆုံး၊ လင်လည်း
 ဆုံး အပူလုံးကို မသတ်နိုင်၊ မထိန်းနိုင်၊ မတားနိုင်၊ မဖိနိုင်။ ကြေကွဲ
 ဆွေးမြည့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကျန်ခဲ့သည်။ သားသေ လင်ဆုံး ယူကျုံး
 မရ ဖြစ်ရသည်ဆိုသည့် မပဋာဆိုတာ မူမူအေးလိုပဲ ထင်ပါရဲ့။
 ဒါပေမဲ့ မပဋာဆိုတာက စာထဲမှာ ဖတ်ရုံသာ ရှိသေးသည်။ ခုကြိုရ
 သည့် ဖြစ်ရပ်က မူမူအေးရဲ့ ကိုယ်တွေ့။ ဘဝနှင့် ရင်းနှီးရသော
 နှလုံးသားကို ယစ်ပူဇော်လိုက်ရသော တကယ့်ဖြစ်ရပ်၊ တကယ့်ကိုယ်
 တွေ့ ဇာတ်လမ်းပဲ။ အသည်းနှုတ်နှုတ်နှင့် မူမူအေးတစ်ယောက်
 သည်ဝေဒနာဆိုးကို ဘယ်သို့ ကြံကြံခိုင်ခိုင် ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့မှာတဲ့လဲ။

ကြည့်ပါတော့၊ ကိုကျင်မွှေးနှင့် သားကလေး တာခံတို့
 လေယာဉ်ပျံပေါ် တက်သွားသည့်နေ့က မူမူအေးခမျာ လေယာဉ်ကွင်း
 မှာ အသည်းကွဲပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ သားကိုလည်းလွမ်းရ၊ လင်ကိုလည်း
 တမ်းတရင်းနှင့်။ သူတို့ လာခေါ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်နေ့၊ ဘယ်ရက်
 မှန်းမသိ။ အလိမ္မာနှင့် ကျောသပ်သွားတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ပျားရည်နှင့်
 ဝမ်းချသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အဲသည်လိုဆိုရင် မူမူအေး
 ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဘာစွမ်းနိုင်မှာလဲ။

ဒါတွေကို တွေးမိပြီး မူမူအေးတစ်ယောက် စိတ်နောက်
 ကိုယ်ပါ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရူးချင်သလိုလို၊ သေချင်

သလိုလို ဖြစ်ခဲ့သော သူ့ကိုကြည့်ပြီး မြင်ရသူတိုင်း ရင်ဆို့ရသည်။
 ကြေကွဲရသည်။ ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရသည်အမှန်။ သို့သော်...

မူမူအေး သူ့အဖြစ်ကို သူ့နားလည်သွားသည်။ သူ့ဘဝကို
 သူရိပ်စားမိသည်။ သူ့အခြေအနေကို သူ့သဘောပေါက်သွားသည်။
 ဘာဖြစ်လို့ ကြေကွဲရမှာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းနည်းရမှာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့
 တမ်းတဆွေးမြည့်နေရမှာလဲ။ နေချင်သလို မဖြစ်သည့် လောကကြီး
 မှာ ဖြစ်သလိုပဲ နေတော့မည်။ ကြိုသလိုပဲ စခန်းသွားတော့မည်။
 သည်တော့...။

မူမူအေးသည် လက်နှိပ်စက်ရိုက် သင်သည်။ သိန်းတစ်ရာ
 ဦးတင်လှကျောင်းသွား၊ လက်နှိပ်စက်ရိုက် သင်သည်။ အင်္ဂလိပ်၊
 မြန်မာ လက်နှိပ်စက်ရိုက် နှစ်မျိုးလုံးကို ငွေ ၉၀ ကျပ်ပဲ ပေးရသည်။
 ဘဝကို ကကြီးက ပြန်စမည်။ အဲသည်လိုဆိုတော့ ငွေ ၉၀ ကျပ်ကို
 အရင်းပြု၍ ဘဝကို စသည်ဟု ဆိုလေမလား။ စာထဲပေထဲမှာတော့
 ကြွက်သေတစ်ခု အရင်းပြုလို့ ကုဋေချိပြီး ချမ်းသာသွားသည့် လူ
 တစ်ယောက်အကြောင်း ကြားဖူးခဲ့သည်။ ဖတ်ဖူးခဲ့သည်။ ခုလည်း
 ဘဝကို လက်နှိပ်စက်သင်ခ ငွေကျပ် ၉၀ နှင့် စတင်မည့် မူမူအေး
 တစ်ယောက် ဘယ်ကလောက် ခရီးရောက်မှာလဲ။

ခရီးရောက်ခဲ့သည်။ ခရီးပေါက်ခဲ့သည်။ မူမူအေးတစ်
 ယောက် အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်ရုံးမှတစ်ဆင့် လက်နှိပ်စက်စာရေး
 ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ လခကလေး ကျပ်တစ်ရာငါးဆယ်နှင့် အစိုးရဌာနတစ်ခု
 မှာ မကြာခင် အလုပ်ရခဲ့သည်။ ရုံးစာရေးလေးဆိုတော့ပျော်စရာကြီး
 ပါလား။ လူတွေ အများကြီးနှင့် အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ယောက်ျား
 တွေလည်းရှိ၊ မိန်းမတွေလည်းများ၊ စားကြသောက်ကြ၊ နောက်ကြ
 ပြောင်ကြ၊ ပျော်ကြရွှင်ကြ သည်လိုဘဝမျိုးမှာ မူမူအေး ပျော်ဖို့
 ကြိုးစားရပြီ။

သည်ရုံးမှာ မူမူအေးက သူ့ဘဝ အစအဆုံးကို လုံခြုံစွာ ဖုံးထားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ သထုံဘက်က ကျောင်းလာတက်ရင်း အလုပ်လုပ်နေသည့် အပျိုစင်ကလေး။ အသက်က နှစ်ဆယ်မှာ တစ်နှစ်ပဲ စွန်းသေးသည်။ ရုပ်ရည်က ချောချောမောမော လှလှပပ။ ကိုယ်ဟန်အမူအရာက တစ်တစ်ရစ်ရစ်၊ တောင့်တောင့်တင်းတင်း။ ယောက်ျားသားတို့ မက်မောလောက်သော အဆင်အပြင် ရုပ်သွင် ပြည့်ဝသည်။ သို့နှင့် စာရှေ့ကလေး မူမူအေးအနားမှာ လှပျိုကလေး တွေ၊ အိမ်ထောင်သည်တွေ၊ အဘိုးအိုတွေ၊ စာရေးကြီး၊ စာရေးငယ်၊ စာရေးလတ်မှအစ အရာရှိတွေအထိ ဝိုင်းဝိုင်းကိုလည်။

ဒါပေမဲ့ မူမူအေးက ဒါတွေကို ဝါသနာမပါ။ စိတ်လည်း မဝင်စား၊ အနားကပ်မခံ။ သူ့အဖို့ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ဆိုတာကို ရှေးရှေးတုန်းက ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို့ပဲ နားလည်လိုက်ပြီ။ ကိုကျင်မွှေးကို အသည်းကွဲအောင် ချစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်ထပ် ချစ်စရာ အသည်း မူမူအေးထံမှာ မရှိတော့ပါလား။ သို့နှင့် မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်လာသူ တွေကို မူမူအေး အားနာစွာဖြင့် ငြင်းပယ်ရပြီ။ သည်းခံကြပါ။ ကျွန်မ ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားသေးဘူးရှင်၊ ဘဝ တန်းအောင်ဖို့ စာကျက် ဖို့ လိုသေးလို့။ ဘဝ တန်းအောင်ပြီးရင် စဉ်းစားပါ့မယ်။ အခုတော့ ဆန်ပြုပ်လို့ ဆုတ်ပြန်ကြပါဦး။ သည်လိုပဲ အနူးအညွတ် တောင်းပန် လိုက်ရပြီ။

ဒါဖြင့် မူမူအေးက ဘာလုပ်သလဲ၊ တကယ်ပဲ စာကျက်မှာ လား၊ ဘဝ တန်းဖြေမှာလား၊ တက္ကသိုလ်ပညာကို တက်လှမ်းဖို့ စိတ်ခွဲမာန်ရှိသတဲ့လား။ မေးကြပါဦး၊ မြန်းကြပါဦး။

မဟုတ်ရေးချ မဟုတ်ချေ။ မူမူအေးမှာ ရည်မှန်းချက်၊ ဦးတည်ချက်က ပျက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ သည်သား၊ သည်လင်၊ သည်အိမ်ထောင်ဖြင့် ဘဝကို ပုံချပြီး ခရီးဆက်ဖို့ ကြိုးပမ်းခဲ့တာ

အရာမထင်ခဲ့ဘူးလေ။ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးလေ။ သည်တော့ သူ့အဖို့ ခုနေအခါ လိုနေတာက ငွေ၊ သူ့ရည်မှန်းချက်က ငွေ၊ သူ့အာရုံထဲ မှာ ရှိတာက ငွေ...ငွေ...ငွေ...။

ငွေရအောင် ရှာမည်။ ငွေရအောင် စုမည်။ ငွေရအောင် ကြိုးစားမည်။ ငွေရရင် ကြီးမားခိုင်မာသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်၊ ချမ်းချမ်းသာသာ၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေနိုင်မည်။ မပူမပင် ပျော် ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင်မည်။ ငွေရှင်သူဌေးသွားနှင့် မိသားစုက သူ့လို ဆင်းရဲသမကို လွယ်လွယ်ပဲ စွန့်ပစ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ များ ကံဆုံလို့ ပြန်ကြုံခဲ့သော် မူမူအေးဘဝကို ကျကျနနကြီးပြလို ကြားနိုင်အောင်လုပ်မည်။ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော သူဌေးမတစ်ယောက် အသွင်ဖြင့် ကောင်းကောင်းကြီး သရုပ်ဆောင်ပြလိုက်မည်။

ဒါကြောင့်...

မူမူအေးက တော်ရုံလူကို စိတ်မဝင်စား။ အညံ့စားပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကို အနားမျှ မသိစေရ။ 'ဘဝတူ သုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရုံးအမှုထမ်းတွေ ဆို သူက လှည့်လို့မှ မကြည့်။ သူ့ကြည့်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မန္တလေးက ကျောက်စိမ်းသူဌေး ကိုလှဘူး၊ မိန်းမကျမ်းကျေသော ကိုလှဘူး။ ရန်ကုန်တစ်ခေါက်ဆင်းလျှင် ဟိုတယ်တကာမှာ ငွေသောင်းချီ၍ ဖြန့်နိုင်သော ကိုလှဘူး။

ကိုလှဘူးက ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေးကို အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်လို ကူးနေသူ။ ရန်ကုန်မြို့တော်က သမ္မတဟိုတယ်ဆိုတာ သူ့တည်းအိမ်။ ရန်ကုန်မြို့လယ်က ဖယ်မလီယာနံပါတ်အနက် အငှားတက်စိကားတွေ ကို သူစီးနေကျ။ အဲ...ပြီးတော့ ရန်ကုန်မြို့က အထက်တန်းစား ငွေရှင်ကြေးရှင်တွေ သုံးနေကျ ကြေးကြီးကြီး အပျော်မယားတွေဆို သူနှင့် ကင်းသူမရှိ။

ကိုလှဘူးနှင့် မူမူအေး တွေ့ကြပုံက ရိုးရိုးကလေးပါပဲ။

သမ္မတဟိုတယ်မှာ ကျင်းပသော မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုကို မူမူအေး သွားခဲ့သည်။ အပြန်မှာ သုံးဘီးကားငှားဖို့ မူမူအေး ကြီးစားနေသည်။ ရန်ကုန်မြို့မှာ သုံးဘီးကား ငှားရတာကလည်း တကယ်တော့ မလွယ်။ ဟိုကားမရ၊ ဒီကားမအားသေး၊ နောက်တစ်စင်းက လူပြည့်နေလို့။

သည်အချိန်မှာ သမ္မတဟိုတယ်ပေါ်က ဆင်းလာသော ကိုလှဘူးက မူမူအေးကို တွေ့သည်။ ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကားပါတယ် ပြော၊ မူမူအေးက ပြုံးပြုံးကလေးငြင်း၊ 'ကိစ္စမရှိပါဘူး ရှင့်၊ ရပါတယ်။'

သည်လိုပုံမျိုးတော့ စာနေကျကြောင်ဖား ဖြစ်နေသော ကိုလှဘူးတို့က နားလည်ပြီးသား။ ဒါကြောင့်ပဲ လက်ဆွဲ မ၊တင်ရုံ တမယ် မူမူအေးကို အတင်းပဲ ကားပေါ်တက်ခိုင်းသည်။ မူမူအေးက လည်း တက်ပါသည်။

ကိုလှဘူးက မူမူအေးကို ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်းက မိန်းကလေး ဘော်ဒါဆောင်သို့ လိုက်ပို့ပေးလိုက်၏။ နေရာမေး၊ အခန်းမေး၊ နာမည်မေး၊ အလုပ်အကိုင်ဇမးနှင့် မူမူအေးနှင့် ကိုလှဘူးတို့အသိ ဖြစ်ကြသည်။ မိတ်ဆွေဘဝရောက်ကြပြီး နောက်ပိုင်းဇာတ်လမ်းကိုတော့ ငွေရောင်ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဆက်လက် ရှုစားပါတော့လို့ မပြောတော့ပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုလှဘူးနှင့် မူမူအေးတို့ဇာတ်လမ်း က သမားရိုးကျဇာတ်လမ်း။ သည်လိုပါလေ။ သူတို့ချင်း ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင် ခင်မင်ခဲ့ကြရာက ချစ်သူနှစ်ဦး ပျော်ရွှင်စွာ ညားကြလေ သတည်း။

ကဲ...ဇာတ်လမ်းကို အစက ပြန်ကောက်ကြရအောင်။ သီဂီဆောင်သို့ ရောက်လာသော မူမူအေးမှာ သူ့ချစ်သူ သို့မဟုတ် ချစ်လင် ကိုလှဘူးလည်း နောက်ဆက်တွဲချိတ်၍ ပါလာ

သည်။ ကိုလှဘူးတစ်ယောက် ရန်ကုန်မှာ ရှိနေသည့်အခါ ညနေတိုင်း သီဂီဆောင်သို့ ရောက်သည်။ အခန်းအမှတ် ၃ မှာရှိသော မူမူအေး ကို ခေါ်သည်။ တစ်ညနေလုံး သူတို့အပြင်ထွက်လည်ကြသည်။ သာယာလှပသော ညနေခင်းမှာ ပန်းဆိုးတန်းထိပ်က နန်းသီတာ ဆိပ်ကမ်းတွင် ထိုင်ချင်ထိုင်။ လေဟာပြင်ဈေးတန်းမှာ စားချင်တာ စား။ ပြီးတော့...ပြီးတော့. . .

ကျန်သည့် ညဦးပိုင်းအချိန်ကာလများကို တည်းခိုခန်းတွေ မှာဖြစ်ဖြစ်။ အသိမိတ်ဆွေအိမ်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ပျော်ပျော်ကြီး အသုံးချ ကြသည်။ ချစ်မောင်နှံနှစ်ဦး ညဦးပိုင်း ချစ်ကြ။ ပျော်ကြရသည့် အခိုက်အတံ့မှာ မူမူအေးအဖို့ အတိတ်ကာလကို မေ့သည်။ ကိုကျင်မွှေး ကို မေ့သည်။ သားငယ် တာဝန်ကိုလည်း မေ့သည်။ အို...ကမ္ဘာကြီးကို ပင် မေ့ထားသည်။ ဆွေမျိုးမေ့သည်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်လေမလား။ သို့သော်...

မူမူအေးတစ်ယောက် ကိုလှဘူးနှင့်ပေါင်းပြီး ကမ္ဘာကြီးကို မေ့နေချိန်မှာ သူ့ကို အနှောင့်အယှက်ဝင်ပြီ။ အဖျက်အဆီးဝင်ပြီ။ ဒါမျိုးပေါ့။ မြန်မာဇာတ်ပွဲတွေမှာ မင်းသား၊ မင်းသမီး ရွှေလည်တွဲ၍ နန်းတက်မည့်အချိန်၊ ပုဏ္ဏားဝင်နှောက်ပုံနှင့် တူသေးတော့။

သည်လို ဝင်လာသည့် ပုဏ္ဏားက ဘယ်သူလဲ၊ သိရဲ့လား။ သဇင်နွယ်လေ...။ မသဇင်နွယ်ပေါ့။ ပုဏ္ဏားမ ချောချောက လေး။ သူများချစ်ခြင်းကို ခွင်းဖို့၊ သဇင်နွယ်က လှလှပပဝင်သည်။ ကျကျနနဝင်သည်။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ဝင်လာပါပြီ။ သဇင်နွယ် တစ်ယောက် သည်ဇာတ်လမ်းကို ဝင်လာပုံကလည်း ကြည့်ဦး။

“ဟေ့...မူမူအေး...ယူကို တို့ တစ်ခုမေးမယ်၊ ယူအမှန် အတိုင်း ပြောမှာလား”

တစ်ညနေ ထမင်းစားပြီးကာစ ကုတင်ပေါ်မှာ အသာယာ

လှဲနေတုန်း သင်္ဇင်နွယ်က စကားစသည်။ အေးကြည်မက ရူပဗေဒ ပုစ္ဆာကို ကြီးကြီးစားစား တွက်နေသည်။ မူမူအေးက မောင်မောင် မြင့်လွင်ရေးသည့် ဝတ္ထုသစ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်မလို့ ဟိုလှန်သည်လှန် နှင့် လုပ်နေသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး...မသင်...ဘာမေးမလို့တုံး”

“အို...ယူ အမှန်အတိုင်း ဖြေမယ်ဆိုမှ”

“အေးပါကွယ်...ဖြေပါမယ်”

“ဒါဖြင့်...မေးမယ်၊ ယူ အခု မန္တလေးက ကိုလှဘူးနဲ့ တွဲနေတာ၊ တစ်လ ဘယ်လောက် အထောက်အပံ့ ရသလဲ ကွာ”

“.....”

မူမူအေး ဦးစွာ သည်းသည်။ ငြိမ်သွားသည်။ တိတ်သွားသည်။ ဘယ်နှယ်မေးခွန်းကြီးလဲ ဘာဖြစ်လို့ သူတစ်ပါး အတွင်းရေးကို သိချင်ရတာလဲ။ ဘာလုပ်ဖို့ မေးတာလဲ...လဲ...။

“ဟေ့...မူမူအေး...ဖြေမယ်ဆို...ဖြေလေကွာ...”

မူမူအေးက ခေတ္တငြိမ်နေပြီးမှ...

“မသင်ရဲ့ မေးခွန်းကို တို့ဘယ်လိုဖြေရမလဲ မသိဘူး ကွာ၊ နေပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ သိချင်ရတာလဲ”

“အို...အကြောင်းရှိလို့လား သူငယ်ချင်းရယ်၊ ကိုလှဘူး ပေးတာ နည်းလို့ မဖြေချင်တာလား...ကဲ မဖြေချင်လည်း နေ၊ တို့ ယူကို တစ်ခုပြောမယ်၊ ခုနေ လူတစ်ယောက်က မူမူအေးကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုရင် လက်ခံမလား”

“ဟယ်...မသင်ရယ်၊ ပြောလိုက်တာက ဒဲဒဲကြီးပါလား၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တို့မှာ ကိုလှဘူး ရှိပြီးသားပဲ”

“ရှိကော ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ သူက မန္တလေးက တစ်ခါ

တစ်ခါမှ လာတာပဲ၊ ပြီးတော့ ယူလူက အသားကလည်း မည်း၊ အရပ်ကပု၊ ပါးစပ်ကပြီပြီ၊ ဘယ်လိုကြည့်လို့မှ မလှတဲ့ရုပ်၊ ခု တို့လူက လူချော လူခန့်ဆရာ...အဲဒါ”

“နေပါဦး၊ မသင်ရယ်၊ သူက ဘယ်သူလဲ၊ တို့ကို သူက သဘောကျသတဲ့လား၊ တို့ကို မြင်ဖူးလို့လား”

မူမူအေးဘက်က သည်မျှ ခြေလှမ်းလာပြီဆိုလျှင် သင်္ဇင်နွယ် ကျေနပ်ပြီ။ သည်တော့ အေးကြည်မ မကြားအောင် နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောဖို့ သင်္ဇင်နွယ်က ကြိုးစားပြီ။ မူမူအေးကို သူ့ခုတင်ဆီသို့ လာဖို့ သင်္ဇင်နွယ်က ခေါ်သည်။

“စကားပြောရတာ ဝေးလိုက်တာဟယ်၊ လာ...စင်နွယ် ခုတင်ကိုလာခဲ့၊ တို့ ယူကို ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်”

မူမူအေး ကိုယ်နှိုက်ကလည်း သင်္ဇင်နွယ်ကို စိတ်ဝင်စား သည်။ သင်္ဇင်နွယ်ရဲ့ အနေအထိုင်၊ အဝတ်အစား၊ အသွားအလာက အစ အတုခိုးစရာ၊ အတုမြင် အတတ်သင်စရာတွေ ရှိသည်။ ခုလည်း ကြည့်ပါဦး။ သူထံက စကားထူး၊ စကားဆန်းတွေ ကြားနေရပြီ။ စူးစမ်းကြည့်ဦးမှ၊ လေ့လာကြည့်ဦးမှ၊ ဆန်းစစ်ကြည့်ဦးမှ။ တကယ်လို့ ကိုလှဘူးတစ်ယောက် မန္တလေးက ဆင်းမလာသည့်အခါ ရန်ကုန် မှာ အပျင်းပြေ အဖော်တစ်ယောက်ရှိရင် မကောင်းပေဘူးလား။

ဒါကြောင့်ပဲ မူမူအေးက သင်္ဇင်နွယ်ခုတင်သို့ ကူးသွား သည်။ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူထိုင်ပြီး ပြောစရာ ရှိတာပြော၊ ဆိုစရာရှိတာဆို၊ တိုင်ပင်စရာရှိတာ တိုင်ပင်သည်။

သင်္ဇင်နွယ်က အပြောကောင်းလို့ပဲလား။ မူမူအေး ကိုယ် တိုင်က စိတ်ဝင်စားလို့ပဲလား မသိ။ နောက်ဆုံးမှာ နှစ်ဦးသား သဘောတူညီမှုတစ်ခုကို ရပြီး မူမူအေးက စကားကို အပြတ်မပြော

သေး။ သူ့လူကို အကဲခတ်ကြည့်ဦးမှ။ သဘောထားကောင်းသလား။ ရူပါဖြောင့်ရဲ့လား။ မည်းမည်းဝဝ၊ ပုပုအိုင့်အိုင့်၊ ပုံမလာသည့် ချစ်တီးရုပ်မျိုးများ လက်ခံမိရင် သေပါရော။ သည်တော့ သဇင်နွယ် 'လူ' ကို ကြည့်ပြီးမှ လက်ခံသင့်ရင်လည်း...။

နောက်တစ်နေ့ ရုံးချိန်ကျတော့ မူမူအေးက သဇင်နွယ်တို့ ရုံးသို့ အလည်လိုက်သွားသည်။ သဇင်နွယ်တို့ ရုံးရောက်မှပဲ မူမူအေးက ဖုန်းဖြင့် ခွင့်ယူရသည်။ သည်ကနေ တစ်နေ့လုံး သဇင်တို့ရုံးမှာ အချိန်ဖြန်းရမည်လေ။

ကိုထွန်းဝေက သည်ကနေ့မှပဲ ရုံးတက် နောက်ကျသည်။ အိမ်ကထွက်တာလည်း ၁၀ နာရီလောက်ကျမှ။ ဘဏ်သွားရ၊ သင်္ဘောဆိပ်ဆင်းရနှင့် အလုပ်ကိုရှုပ်လို့။ ခု သူ့ရုံးကိုရောက်လာတော့ နံနက် ၁၁ နာရီခွဲပြီ။ မောလိုက်တာ။ နေကလည်းပူ၊ ခရီးကလည်း များ။ အလုပ်ကလည်း ရှုပ်နေလေတော့။

သို့သော်...

ရုံးသို့ရောက်တော့ ကိုထွန်းဝေတစ်ယောက် အမောပြေသွားပြီ။ သဇင်နွယ်စားပွဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထိုင်လို့ပါလား။ အသက်က ၂၀ လောက်ပဲ ရှိမည်။ သားသားနားနား။ ရှားရှားပါးပါး ရုပ်ရည်မျိုး။ မျက်နှာ၊ ကိုယ်၊ လက်၊ ခြေ...အို တစ်ကိုယ်လုံးကိုပဲ ကိုထွန်းဝေက ငမ်းပစ်သည်။

သဇင်နွယ်ကလည်း တမင်ပဲ အလုပ်ရှုပ်ပြနေသည်။ ဖိုင်တွဲတွေလှန်၊ စာဟောင်းတွေပြန်ဖတ်၊ ဟိုစာရေးသလို၊ သည်စာရေးသလို လုပ်နေသည်။ သဇင်နွယ်က အလုပ်ရှုပ်ပြလေလေ ဦးထွန်းဝေတစ်ယောက် နေထိထိုင်မသာ၊ ထိုင်မထိနေမသာ ဖြစ်လေ။

မူမူအေးက ကိုထွန်းဝေကို မသိမသာ အကဲခတ်သည်။ တက်ထရက် တိုက်ပုံအပြာနု၊ ရွှေကြယ်သီးတပ်၊ တက်ထရွန် အကျီ

လက်ရှည် စတစ်ကော်လာနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားသည်။ သူ့ခါးက အိန္ဒိယ ပလေကပ်လုံချည်က ဆေးရောင်ပြောင်ပြောင် ဝင်းဝင်း ရှိပေသား။ သူ့လက်က ရွှေရောင်နာရီမှာ ရွှေလက်ပတ်ကြီးနှင့်မို့ ခံခဲ့သွားညား ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ သည်ခေတ်မှာ ရွှေလက်ပတ်ကြီးတို့၊ ရွှေကြယ်သီးတို့ဆိုတာ ခေတ်မမီတဲ့ အမျိုးအစားတွေ၊ မဆင်ကြတော့။ မဝတ်ကြတော့ပြီ။ သည်တော့ ကိုထွန်းဝေဆိုသည့် 'ငနဲ'ကြီးမှာ အတော်တော့ အတွေးအခေါ် ဟောင်းနွမ်းမည့် သတ္တဝါပေပဲ။

မူမူအေးက ကိုထွန်းဝေကို အကဲခတ်ရင်း တွေးနေသည်။ တွေးရင်းလည်း အကဲခတ်သည်။ ကိုထွန်းဝေက အကြည့်၊ မူမူအေးက အကြည့် သူတို့နှစ်ဦး အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြသည်။

သို့သော်...

သည်လိုအကြည့်ချင်းဆုံသည်မို့ ရင်ခုန်စရာကိစ္စ မပေါ်ကြပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုထွန်းဝေသည်လည်းကောင်း၊ မူမူအေးသည်လည်းကောင်း၊ သည်နေရာမှာ နှလုံးသားခံစားချက်ဖြင့် ကြည့်ကြသည်မဟုတ်၊ မြင်ကြသည်မဟုတ်။ တွေ့ကြသည်မဟုတ်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အကြည့်၊ အတွေ့၊ အမြင်က ဘာလဲ...။ ရှင်းရှင်းကလေးပဲ။

မူမူအေးကို ကိုထွန်းဝေက 'ရာဂ'အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ကိုထွန်းဝေကို မူမူအေးက 'ငွေ'အကြည့်ဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။

ကိုထွန်းဝေက ဘယ်လိုကြည့်တယ် ထင်သလဲ။ ဖြောင့်လှချည်လား။ တောင့်လှချည်လား။ မှန်လှချည်လား။ သည်မျက်နှာ၊ သည်လည်တိုင်၊ သည်ပခုံး၊ သည်ရင်သား၊ သည်ခါး၊ သည်ပေါင်တံ၊ သည်ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့်ဆိုတော့ မယ် ရွေးပွဲတွေသာ ရှိသေးလျှင်။

နံပါတ်တစ်မှ နံပါတ်တစ်။

ပထမမှ ပထမရမည့် ကောင်မလေး။

သည်အလှပိုင်ရှင်ကလေးနှင့် လူသူကင်းသည့် အခန်းကလေးထဲမှာ စိန်ပြေးတမ်း ကစားလိုက်ရလျှင်...လျှင်...။

သည်ခံကြပါ။

ခွင့်လွှတ်ကြပါ။

အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ် တကယ်ပဲ ဟိုင်းနေပြီဖြစ်သော ကိုထွန်းဝေက သည်အတွေး၊ သည်အမြင်၊ သည်အကြည့်ဖြင့် မူမူအေးကို တွေးကြည့်ခဲ့သည့်အတွက် အပြစ်တော်မတင်ကြပါနှင့်။

သူလည်းလေ လောကီသားပေမို့၊ သူလည်းလေ ဖိုသတ္တဝါပေမို့၊ သူလည်းလေ ယောက်ျားရင့်မကြီးပေမို့။

ဆိုကြသည်မဟုတ်လား။ ယောက်ျားဆိုတာ ဖွဲ့တစ်ဆုပ်ကို နိုင်သေးလျှင် သည်စိတ်၊ သည်ဆန္ဒက ရှိမြဲ နေမြဲပါပဲတဲ့။

ဟုတ်ပေမှာပေါ့၊ ကိုထွန်းဝေဆိုတာ အသက်ကို တကယ်တွက်လျှင် ငါးဆယ်ကျော်ပဲ ရှိသေးသည်။ တချို့ကများ အသက် ၆၀၊ ၇၀ အရွယ်တွေမှာတောင် ကိုယ့်သမီးအရွယ်၊ မြေးအရွယ် ချာတိတ်မကလေးတွေနှင့် ဆော့တုန်း၊ ပျော်တုန်း၊ ရွှင်တုန်း၊ မြူးတုန်း။ ဒါမျိုးဆို သင်္ချိုင်းသို့ ခြေတစ်ဖက်မက၊ နှစ်ဖက်မက လှမ်းနေသည့်အရွယ်တွေ၊ မြေကြီးထဲက ကုန်းထဲပြီး ပြုံးပြုံးကြီးပျော်၊ ပျော်ပျော်ကြီး ပြုံးချင်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

အဲသည်တော့ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် ကိုထွန်းဝေတစ်ယောက် မူမူအေးကို 'ရာဂ'အကြည့်ဖြင့်ကြည့်၊ 'ရာဂ'အတွေးဖြင့်တွေး၊ 'ရာဂ'အမြင်ဖြင့်မြင်သည်ကို ခွင့်လွှတ်ရပေလိမ့်မည်။

မူမူအေးကတော့ ကိုထွန်းဝေကို တကယ်ပဲငွေအကြည့်ဖြင့်ကြည့်သည်။ ငွေပေတ်ဖြင့် တိုင်းသည်။ ငွေချိန်ခွင်ဖြင့် ချိန်သည်။

လူကတော့ လူဖြောင့်၊ ရုပ်ရည်သနားကမား၊ သူ့ကိုယ်မှာ ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစားကလည်း သားနားသည်။ ကြွယ်ဝဟန် ရှိသည်။ ငွေထွက်နိုင်မည့်ပုံ၊ ငွေထုတ်နိုင်မည့်အသွင်၊ ပြီးတော့ ရွှေကြွယ်သီး၊ ရွှေလက်ပတ်ကြီးတွေက သည်လူကြီးရဲ့ ရိုးအပုံကို ပြနေသည်။ အကဲခတ်ရတာ 'ကိုင်'လို့ လွယ်မည်ထင်ရဲ့။

နှိုက်လျှင် ထွက်မည်ထင်ရဲ့။ ခွဲလျှင် ကွဲမည်ထင်ရဲ့။ ချွတ်လျှင် ကျွတ်မည်ထင်ရဲ့။

နာရီဝက်လောက်ကြာမှပဲ မူမူအေးနှင့် ကိုထွန်းဝေတို့ကို သဇင်နွယ်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မိတ်ဆက်ပေးပြီးတော့လည်း အိုကေပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေနေကြသည်မှာ အနားကကြားရသူ သဇင်နွယ်ပင် အမြင်ကပ်လာသည်။

ကိုထွန်းဝေက မူမူအေးကို 'ညီမလေး...ညီမလေး'နှင့် ညီမလေးချင်း ထပ်နေ၏။ မူမူအေးက ကိုထွန်းဝေကို 'အစ်ကိုကြီး' တဲ့။

အစ်ကိုကြီးနှင့် ညီမလေးတို့ စတင်တွေ့သည့် တဒင်္ဂကလေးမှာပင် စကားအပေးအယူ တည့်ကြပြီ။ ကျန်သည့်အကြောင်းအရာများကိုတော့ ငွေရောင်ပိတ်ကားပေါ်မှာပဲ ဆက်ကြည့်ကြပါစို့။

ထိုနေ့ညနေ ရုံးဆင်းချိန်မှာ ကိုထွန်းဝေတစ်ယောက် ရုံးမှာပဲ ကျန်ခဲ့သည်။ မူမူအေးကလည်း ကိုထွန်းဝေနှင့် ရုပ်ရှင်လိုက်ကြည့်မည်ဆိုပြီး နေခဲ့သည်။ သဇင်နွယ်တစ်ယောက်တည်းသာ ရုံးဆင်းခဲ့သည်။

ညနေ ၄ နာရီခွဲ ၅ နာရီကျတော့ ရုံးခန်းတံခါးတွေ အားလုံးပိတ်သွားပြီ။ ရုံးခန်းထဲမှာတော့ ကိုထွန်းဝေနှင့် မူမူအေးတို့ နှစ်ယောက်တည်းဆိုမှ နှစ်ယောက်တည်း။ စိန်ပြေးတမ်း ကစားနေကြသလား။ ရုံးခန်းထဲမှာပဲ ရုပ်ရှင်ပြနေကြသလား။ ကွဲကွဲပြားပြား မသိနိုင်ပြီ။

ဒါတော့ တံခါးအလုပ်ပိတ်ထားသည့် အခန်းထဲမှာ သူတို့ ဘာလုပ်နေကြသလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

သိနိုင်တာကတော့ တစ်ခုတည်းပဲ ရှိသည်။

အဲသည်နေ့ညနေက ည ၈ နာရီ ရေဒီယို သတင်းကြေညာ ချိန်ကျမှ သူတို့စုံတွဲ ရုံးခန်းပေါ်က ဆင်းလာကြသည်။ မူမူအေးက 'ဟော့ပေါ့' သောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ၃၄ လမ်းက တရုတ်ဆိုင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ည ၉ နာရီထိုးမှပဲ မူမူအေးတစ်ယောက် ပန်းဆိုး တန်း သီဂီဆောင်သို့ ပြန်ရောက်ပါသတဲ့။

သီဂီဆောင်သို့ မူမူအေး ပြန်ရောက်လာတော့ တော်တော်ပဲ မှောင်နေပြီ။ မိန်းကလေးဆောင်သို့ သည်အချိန်ကျမှ ပြန်လာသော အဆောင်သူတစ်ဦးကို ပတ်ဝန်းကျင်က အကဲခတ်သည်။

အဆောင်သူကလည်း အသစ်မဟုတ်လား။ သူ့အကြောင်း သိချင်သူတွေက မျက်လုံးပေါင်းများစွာဖြင့် စွေ၍၊ စောင်း၍၊ ငဲ့၍ ငေးကြသည်။ ကြည့်ကြသည်။ မူမူအေးတို့က ဒါမျိုးဖြင့် မမူပေါင်။ ရိုးနေပါပြီ။ ထုံနေပါပြီ။ သည်တော့...။

အခန်းထဲဝင် ခုတင်ပေါ်မှာ ပစ်လွဲချလိုက်သည်။ တစ်နေ့ လုံးမရပ်မနားသွားခဲ့၍ လှုပ်ရှားခဲ့ရတော့မောပေမှာပေါ့။ ပန်းပေမှာပေါ့။ နွမ်းပေမှာပေါ့။

“ဟင်...သူငယ်ချင်း...ပြန်လာပြီ”

သဇင်နွယ်က မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို လှန်ဖတ်နေရင်း လှမ်းမေး သည်။ မူမူအေးက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြပြီး နဖူးပေါ်လက်တင် လို့ မှိန်းနေသည်။ မူမူအေးက သည်လိုပုံဖြစ်လာတော့ မသဇင်နွယ် တို့ အငြိမ်မနေနိုင်။ သူ့ခုတင်မှဆင်းပြီး မူမူအေးထံ ကူးလာသည်။

သဇင်နွယ်က “တို့သူငယ်ချင်း သိပ်ပင်ပန်းလာတယ် ထင် ပါရဲ့။”

မူမူအေးက ဘာမှ ပြန်မပြော။ နဖူးပေါ်က လက်ကို ဖယ် ချလိုက်ပြီး သဇင်နွယ်ကို ပြီးပြသည်။ မချီတရီ အဖြိုး၊ ရှက်ဖြိုး။ သဇင်နွယ်ကပင် “ဒါလောက်ဆို သိပါပြီကွယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သဇင်နွယ်က ဘေးမှာ ချထားသည့် မူမူအေးရဲ့ ဆလင်းဘက်အိတ်ကို ဆွဲယူပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။ မူမူအေး က အတင်းလိုက်ဆွဲ၏။

“ဟော့...ဟော့...သဇင်နွယ်...ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကြည့်မလို့ပေါ့ကွယ်၊ တို့သူငယ်ချင်း ဘယ်လောက်များ ဝက်ထောလာသလဲလို့”

“အို...မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ သဇင်နွယ်၊ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး”

သို့သော် မရတော့ပြီ။ သဇင်နွယ်က ခြေမြန် လက်မြန်ရှိ သည်။ မိန်းမပီပီ စပ်စုချင်တာလည်း ပါသည်မဟုတ်လား။ ဒါမျိုး တော့ အလျှော့ပေးမည်မဟုတ်။ ဒါ့ကြောင့်ပဲ ရအောင်ဖွင့်ကြည့်သည်။ တွေ့ပြီ...။

သဇင်နွယ်က “ဟယ်...ရာတန် နှစ်ချပ်ကြီးများတောင်”

သဇင်နွယ် စကားမဆုံးခင်မှာ မူမူအေးက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ဆလင်းဘက်အိတ်ကို လှယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းရင်းစားပွဲ ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။

မူမူအေး အမူအရာကိုကြည့်ပြီး သဇင်နွယ် ရုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းမှာ ခေါင်းထဲက အကြံ ပေါ်လာသည်။ မူမူအေးကို 'ကိုင်' နိုင်မည့်စကား ပြောဖို့ရှိသည် မဟုတ်လား။

“ဪ...ဒါနဲ့ မူမူအေးရေ၊ ညနေတုန်းက ယူချစ်ချစ်ကြီး လာတယ်”

မူမူအေးက... “ဘယ်သူ”

“ဪ...ယူချစ်ချစ်ကြီးပါကွယ်၊ ဟိုလေ ‘န္တလေး’က”
 “ဟင်...သူလာတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာပြောသွားလဲ...
 ဟင်”

မူမူအေး ဟန်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။ စောစောက
 သဇင်နွယ်အပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်သည့် အမူအရာပျောက်သွားသည်။
 သူဘာပြောသွားသလဲ။ သူဘယ်တော့လာမှာတဲ့လဲ။ မိမိလုပ်နေတာ
 တွေ သူသိသွားလျှင်...လျှင်။

မူမူအေး ရင်ခုန်သွားသည်။ ရင်တုန်သွားသည်။ ကိုလှဘူးနှင့်
 တွဲနေရင်း အပိုဆုပေါက်လေမလားလို့ သဇင်နွယ်ခေါ်ရာ လိုက်မိ
 သည်။ လိုက်သွားသည့်နေ့မှာပဲ သူလာသည်တဲ့။

ဒုက္ခပါလား။

“ပြောပါဦး သဇင်နွယ်၊ တို့ကို ဘာပြောသွားသေးလဲ၊
 သူဘယ်တော့လာမတဲ့လဲ၊ တို့ ဘယ်သွားနေတယ်လို့ ယူ
 ပြောလိုက်သလဲဟင်၊ ပြီးတော့”

“အို...ဖြည်းဖြည်းပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ မော့ပါ့မယ်၊
 နားပြီးမှ ပြောပါ့မယ်”

“ဟင်အင်းကွယ် ပြောစမ်းပါ၊ သူ ဘယ်တော့လာဦးမှာ
 တဲ့လဲ၊ ပြောစမ်းပါ သဇင်နွယ်ရယ်”

“သူ နက်ဖြန် မနက် ၉ နာရီ လာခဲ့မယ်တဲ့၊ ယူကိုမေးလို့
 သူငယ်ချင်း နေမကောင်းတာ၊ လူမမာသွားမေးတယ် ပြော
 လိုက်ပါတယ်ရှင်”

ခုမှပဲ မူမူအေးရင်မှာ နည်းနည်းအေးသွားသည်။ မဟုတ်တာ
 လုပ်သည့်ကိစ္စများ ပြဿနာက ချက်ချင်း ပါလာသည်ပဲ။ ကိုလှဘူး
 ကွယ်ရာမှာ သဇင်နွယ်တို့ရုံး လိုက်သွားသည့်နေ့မှာ သူရောက်လာ
 သတဲ့။

မူမူအေးက ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းအုံး
 ပေါ် မျက်နှာမှောက် အတွေးရေယဉ်ကြောမှာ မျောနေသည်။ သဇင်
 နွယ်ကတော့ မူမူအေး ငြိမ်သွားသည်ကို ကြည့်ပြီး အလိုက်သိစွာပဲ
 ထသွား၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောသံ၊ ဆိုသံ၊ လှုပ်ရှားဟန်များကို
 အားလုံးပဲ အေးကြည်မ တွေ့သည်။ မြင်သည်။ ကြားသည်။
 သည်တော့ နားလည်လိုက်ပြီ။
 သဇင်နွယ်တစ်ယောက် သည်တစ်ကြိမ်မှာ အောင်ပွဲခံသွား
 သည်ကိုး။

မနေ့တစ်နေ့က ရောက်လာသည့် အဆောင်သူအသစ်
 ကလေး မမျှော်လင့်ဘဲ တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားပါပေစော။

ကြည့်လေ။

ဒဏ်ရာပြင်းထန်ပုံ ရသည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်လဲလို့။
 လက်ပစ်ခြေပစ် ခွေလို့။

သိတာပေါ့။ ရည်စားထားဖူးသော၊ လင်ယူဖူးသော ကလေး
မွေးဖူးသော အေးကြည်မက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကောင်းစွာ
သိသည်။ နားလည်သည်။ ကျေညက်သည်။ အစ်ကိုဆန်းလွင်ဆိုသည့်
ရွှေစွန်ညိုကြီးသည် ဘာကိုလိုလို့ ဝဲပါသတဲ့လဲ။

ဝဲမှာပေါ့။

မဒွေးကို လိုချင်လို့ ဝဲမှာပေါ့။

သည်လိုဆိုလျှင် ငယ်စဉ်တုန်းက ကစားကွင်းထဲမှာ ဆိုကြ
သည့် တေးသီချင်းကို ပြန်ဆိုရမည် ထင်ပါရဲ့။

ရွှေစွန်ညို ဘာကိုလိုလို့ ဝဲတယ်...

မဒွေးလိုချင်လို့ ဝဲတယ်...

မဒွေးမပါတို့ချည်းသာ

ပါပါရက်သား နောက်ကထား

မဒွေးအသား၊ ခါးလှတယ်...

ပင်လယ်ရေနဲ့ ဆေးပါ့မယ်...

ပင်လယ်ရေခန်းတော့...

မြစ်ငယ်ရေနဲ့ ဆေးပါ့မယ်...။

ခုလည်း မဒွေးအသားက ခါးလှသည်။

ကြည့်ပါ။

ကိုဆန်းလွင်က လူပျို၊ လူလွတ်၊ ပြောကြမည်ဆိုလျှင်
လူပျို နုနုထွတ်ထွတ်။ ပြီးတော့ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း။
တက္ကသိုလ်က ကျောင်းဆရာ။ အေးကြည်မက တစ်ခုလပ် တစ်လင်
ကွာ။ သမီးတစ်ယောက်အမေ။ သည်လိုဂုဏ်ပုဒ်များဖြင့် မွမ်းထုံသော
အေးကြည်မကို အစ်ကိုဆန်းလွင်က ချစ်ကြောင်းပြောနေပါပြီ။
ရည်းစားစကား ပြောနေပါပြီ။

အေးကြည်မက ဘာလုပ်မှာလဲ။ ဘယ်လိုပြောမှာလဲ။ ဘယ်သို့
ပြောမှာလဲ။

(၁၂)

“အေးကြည်မကို အစ်ကို ချစ်တယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်...အေးကြည်မကို အစ်ကို ချစ်တယ်”

နေရာက... ရန်ကုန်မြို့လယ် မဟာဗန္ဓုလ ပန်းခြံဝင်း
အတွင်းမှာ။

အချိန်က ညနေဆည်းဆာ၊ ၆ နာရီခွဲခန့်။

သည်အချိန်မျိုးဆိုတာက ပန်းခြံအတွင်းမှာ အလွန်ပဲ လူ
စည်ကားနေသည်။ ကလေးတွေ၊ လူကြီးတွေ၊ လူငယ် လူရွယ်တွေ
လေည်းခံရင်း၊ လမ်းလျှောက်ရင်း အပန်းဖြေနေကြသည်။ အနားယူ
နေကြသည်။

အေးကြည်မနှင့် ကိုဆန်းလွင်တို့လည်း ပန်းခြံထဲ ရောက်နေ
ကြသည်။ ခုတလော ကိုဆန်းလွင်တစ်ယောက် အေးကြည်မထံ
ခြေဦးလှည့်နေသည်။ မကြာခဏ ရောက်သည်။ နံနက်ပိုင်း လာလို
လာ၊ ညနေခင်း တွေ့လိုတွေ့နှင့် အချိန်အားရလျှင် ရသလိုပဲ
အေးကြည်မထံ ရောက်လာသည်။

ရွှေစွန်ညို ဘာကိုလိုလို့ ဝဲပါလိမ့်။

အေးကြည်မက ပြုံး၍နေသည်။ ရှေ့မှာ မြင်နေရသည့် မြက်စိမ်းစိမ်း အလယ်က လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးကို ငေး၍ ကြည့်နေ၏။ ကြည်ပြာရောင် မိုးကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်သွားသော လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးက ခုံညားထည်ဝါလှပါဘိ။

“အေးကြည်မ”

ကိုဆန်းလွင်က မျက်မှန်ထဲက ဝိုင်းစက်ရီဝေနေသော သူ့ မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့် အေးကြည်မကို ကြည့်ရင်း ခေါ်သည်။

“ရှင်”

“အစ်ကိုပြောတာ ကြားတယ်နော်”

အေးကြည်မ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါဖြင့် စကားပြောဦးလေ၊ အစ်ကိုကို အဖြေပေးလေ”

အေးကြည်မ ခေါင်းခါသည်။ မျက်နှာထား တည်ငြိမ်စွာ ဖြင့် အေးကြည်မက ခေါင်းခါပြသည်။ ကိုဆန်းလွင်ကို လှည့်မကြည့်။

ကိုဆန်းလွင်က အေးကြည်မ ငေးကြည့်နေသော လွတ်လပ် ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးဆီသို့ ငေးမျှော်နေပြန်သည်။

အေးကြည်မနှင့် ကိုဆန်းလွင်တို့ ထိုင်နေသည့် နေရာမှာ လူရှင်း၏။ ချောင်ကျသည်။ စက္ကူပန်းပင်၊ ချုံနွယ်များက ကာရံထား သည်။

သည်တော့ ပြောစရာစကားကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြော ဆိုနိုင်ကြသည်။

“ပြောပါဦးကွယ်၊ အေးကြည်မရယ်၊ အစ်ကိုကို စကား ပြောပါဦး”

“ဘာပြောရမှာလဲ အစ်ကို၊ အေးကြည်မ ပြောစရာ စကား မရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ စကားပြောစရာ မရှိရမှာလဲ ညီမရယ်၊

အစ်ကိုပြောတာ အရှင်းကြီးပဲ၊ အစ်ကိုသဘောထားကို အေးကြည်မ သိပြီ၊ အေးကြည်မ သဘောထားကို အစ်ကို သိပါရစေနော်”

အေးကြည်မက လေးတွဲသော သက်ပြင်းချသည်။ ဖြည်း ဖြည်းကလေး မှုတ်ထုတ်လိုက်သည့် သက်ပြင်းချသံကို မကြားရ။ သို့သော် မိုးမောက် တင်းပြည့်နေသော အေးကြည်မရဲ့ ရင်အလွှာ တုန်ခါသွားသည်ကို ကိုဆန်းလွင် မြင်လိုက်ရသည်။

“အေးကြည်မ မေးမယ်နော် အစ်ကို”

အေးကြည်မက စကားစသည်။ အေးကြည်မကို အရိပ် တကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေသော ကိုဆန်းလွင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အေးကြည်မကို အစ်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသဘော လဲ၊ ချစ်ရုံချစ်မှာပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် လက်ထပ်ဖို့အထိ အစ်ကို ရည်ရွယ်တာလား”

မေးသည်။

မေးပြီ။

အေးကြည်မမေးတာ မေးသင့် မေးထိုက်သော မေးခွန်းတစ် ပုဒ်ပဲ မဟုတ်ပါလား။ တကယ်ဆိုရင် အေးကြည်မကို အဆောင်နေ မိန်းကလေးတစ်ဦးဆိုပြီး အထင်သေးလို့ ဆန္ဒဖြည့်ရုံလာကြလျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အေးကြည်မက သည်အတန်းအစား မဟုတ်။ အေးကြည်မမှာ အမေနှင့် အဖေနှင့်။ ဂုဏ်နှင့် သိက္ခာနှင့်။ အိုးနှင့် အိမ်နှင့် ရှိခဲ့ပြီး မဟုတ်လား။ စာမေးပွဲအောင်ချင်လို့၊ စာကျက်ချင်လို့ သာ အေးကြည်မတစ်ယောက် အဆောင်နေမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ပဲ။

အေးကြည်မက ဖျတ်ခနဲ မေးလိုက်သော မေးခွန်းကို ကိုဆန်းလွင်က တည်ငြိမ်စွာ လက်ခံသည်။ အေးကြည်မကို သူက

စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ ဖြည်းဖြည်းညင်သာ ပြောလေသည်။

“အေးကြည်မရယ်၊ အစ်ကိုမေတ္တာကို လေးလေးနက်နက် ခံယူစမ်းပါ။ အေးကြည်မကို အစ်ကို ချစ်တယ်၊ အစ်ကို လက်ထပ်ယူမယ်၊ အေးကြည်မနဲ့ အစ်ကိုတို့ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ပြုစုပျိုးထောင်ကြမယ်၊ ဒီအထိ ရည်ရွယ်ပါတယ်ကွယ်”

အို...ကြားရသည့်စကားတွေက ရင်မှာ ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းပါတီ။ တည်ငြိမ်သန့်စင်စွာ ပြောနေသော သူ့စကားလုံး ကလေးတွေက အေးကြည်မ နားထဲမှာ သာယာသည်။ အေးချမ်း သည်။ နူးညံ့သည်။ ကြည်နူးဖွယ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့...

သည်စကားလုံးလေးတွေ ကြားရလို့ အေးကြည်မ မပျော်ပါ။ အစ်ကိုဆန်းလွင်ရဲ့ သဘောထားအမှန်ကို သိရလို့ ကျေနပ်သည်တော့ အမှန်။ သို့သော် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ရသည်ဟု မဆိုနိုင်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။

“ပြောလေ၊ အေးကြည်မ သိချင်တာ အစ်ကိုပြောပြီးပြီ၊ အေးကြည်မ သဘောကို ပြောပါဦးကွယ်”

ကိုဆန်းလွင်က အေးကြည်မ လက်ကလေးကို အသာအယာ ကိုင်သည်။ အေးကြည်မရဲ့ နူးညံ့သွယ်ပျောင်းသော လက်ချောင်း ကလေးများကို ဆုပ်နယ်နေသေးသည်။ အေးကြည်မ ရုတ်တရက် လက်ကို မရုန်းမိ။ နောက်မှ သတိရပြီး လက်ကို ပြန်ရုတ်ရင်း အေးကြည်မက စကားတုံ့ပြန်ရပြီ။

“အစ်ကိုသဘောထား သိရလို့ အေးကြည်မက ကျေနပ်ပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းသာကြည်နူးမှုတော့ မဖြစ်ဘူးအစ်ကို။

ပြီးတော့ အစ်ကိုပြောသလို အေးကြည်မနဲ့ အစ်ကို လက် ထပ်လို့ မဖြစ်ဘူးကွယ်”

“ဟင်...ဘာပြောတယ်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အေး ကြည်မရယ်”

“နေဦး၊ အေးကြည်မ ပြောမယ် အစ်ကို၊ အေးကြည်မ ဘဝနဲ့ အစ်ကိုဘဝဟာ တခြားစီပါ အစ်ကိုရယ်၊ အေးကြည်မက တစ်ခုလပ် တစ်လင်ကွာ၊ ကလေးအမေ၊ အစ်ကိုက လူပျို၊ ပြီးတော့ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းလည်း ကွာတယ်၊ သိပ်ကွာတယ်”

“အို...အေးကြည်မ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ဒါတွေ ပြောဖို့ မလိုဘူးလေ၊ အေးကြည်မရယ်၊ အစ်ကိုက အေး ကြည်မကို သန့်စင်တဲ့ မေတ္တာနဲ့ ချစ်တယ်၊ အချစ်ဆို တာ အရာအားလုံးကို ဖြိုခွင်းနိုင်တယ်လေ၊ အေးကြည်မ အိမ်ထောင်ကျဖူးတာတွေ၊ ကလေးရှိတာတွေက အစ်ကို အချစ်ကို တားဆီးလို့ မရဘူး၊ အချစ်ဟာ အချစ်ပဲ အေးကြည်မရယ်၊ အစ်ကိုအချစ်ကို နားလည်စမ်းပါကွယ်”

ကိုဆန်းလွင်က သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ ပြောနေသည်။ အေး ကြည်မရဲ့ လက်ကလေးကို အသာအယာ ပြန်ဆွဲယူသည်။ ပြီးတော့ အေးကြည်မရဲ့ လက်ဖဝါးကလေးကို ဆုပ်နယ် ကစားရင်း အေးကြည်မမျက်နှာကို မျှော်လင့်အားထားသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့် နေသည်။

အေးကြည်မက ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ကိုဆန်းလွင် မျက်နှာ ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ထပ်ပြီး ရယ်သည်။ အတန်ကြာမှ မျက်နှာဖုံး သတ်၍ ကိုဆန်းလွင်ကို စကားတုံ့ပြန်သည်။

“အစ်ကိုရယ်၊ အချစ်ဆိုတာ အရာရာကို ဖြိုခွင်းနိုင်တယ်ဆို

တာက အစ်ကိုတို့လို အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဘာမှန်းမသိ
သေးတဲ့ လူပျို၊ အပျိုတွေ ပြောတဲ့စကား၊ အေးကြည်မ
တို့လို အိမ်ထောင်ရေးပင်လယ်ပြင်မှာ ပက်လက်တစ်မျိုး၊
မှောက်ခုံတစ်မျိုး နှစ်မျောခဲ့ဖူးသူတွေအနေနဲ့ အဲဒီအယူ
အဆဟာ ပုံပြင်ဖြစ်သွားပြီ၊ ရယ်စရာ ဖြစ်သွားပြီ”

“ဟင်...ဘာပြောတယ် အေးကြည်မ၊ ဘယ်လို”

“ရှင်းရှင်းလေးပါ အစ်ကို၊ အေးကြည်မလို အိမ်ထောင်
ပျက် မိန်းမတစ်ယောက်ကို အစ်ကိုလက်ထပ်ခဲ့ရင် အစ်ကို
မိဘဆွေမျိုးဘက်က ပဋိပက္ခတွေ၊ ပြဿနာတွေ အများ
ကြီး ကြုံရမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ...”

“အို...အေးကြည်မ၊ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ဘာမှ
ထပ်မပြောနဲ့တော့၊ အဲဒီ ပဋိပက္ခတွေ၊ ပြဿနာတွေ
လုံးဝမရှိစေရဘူး၊ ရှိရင်လည်း အစ်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်
မယ်၊ အစ်ကို အေးကြည်မကို ချစ်တယ်၊ အေးကြည်မနဲ့
တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူနေမယ်၊ အေးကြည်မနဲ့ သား
သမီးတွေ အများကြီးမွေးမယ်၊ ပြီးတော့...”

ဗန္ဓုလပန်းခြံထဲမှာ လူရှင်းစပြုပြီ။ ည ၈ နာရီထိုးလှပြီမို့
စောစောက အပန်းဖြေ လမ်းလျှောက်နေသူတွေ အိမ်ပြန်ကြပြီ။
ပန်းခြံထဲမှာ ဟိုတစ်စု၊ သည်တစ်ဖွဲ့ ကျန်နေခဲ့သည်မှာ ချစ်သူစုံတွဲ
ကလေးများ။

သူတို့ကတော့ ချစ်မဝ၊ ကြည့်မဝ၊ ပြောမဝသည်နယ်၊
ခေါင်းချင်းဆိုင်၊ ကိုယ်ချင်းကပ်၊ ရင်ချင်းအပ်လို့ ချစ်စကားလုံး
ကလေးတွေ အထပ်ထပ်သီဆဲ။

သည်အချိန်မှာ အေးကြည်မက ကိုဆန်းလွင်မျက်နှာကို
ပြန်ကြည့်သည်။

ချစ်စရာကောင်းသည့် အစ်ကို။ တည်ကြည်သည့်မျက်နှာ
ထား။ ခုံညားသည့် ရုပ်သွင်။ ထင်ရှားသည့် နှာတံ၊ မျက်လုံး၊
နှုတ်ခမ်းပါးကလေးနှင့်။ သည်နှုတ်ခမ်းပါးကလေးမှ ပြောချလိုက်သည့်
ချစ်စကားလုံးကလေးတွေက အားရစရာ၊ ကြည်နူးစရာ၊ မြတ်နိုးစရာ
ကောင်းပါဘိ။

“ပြောလေ အေးကြည်မ သဘောထားကို ကွဲကွဲပြားပြား
ပြောလေ”

ကိုဆန်းလွင်က အေးကြည်မ လက်ဖဝါးကလေးကို ဆွဲကိုင်
ဆုပ်ယူ၍ နမ်းလိုက်ရင်း ပြောနေသည်။ အေးကြည်မ ဘာပြန်ပြောရ
မည် မသိ။ သူသိတာက အစ်ကိုဆန်းလွင်ကို ယုံရမှာတဲ့လား။ မိမိ
ကို တကယ်ချစ်၊ တကယ်မြတ်နိုး၊ တကယ်ပေါင်းမည့် သစ္စာရှိ
ယောက်ျားတစ်ယောက် ဟုတ်ရဲ့လား။

“အေးကြည်မ ပြောရမယ်ဆိုရင် တစ်ခုပဲရှိတယ် အစ်ကို၊
အဲဒါကတော့ အစ်ကိုက လူပျို လူလွတ်၊ အေးကြည်မက
အိမ်ထောင်ကျပြီးသူ၊ တစ်ခုလပ်”

“အို...လာပြန်ပြီလား၊ ဒီစကား၊ ဒီပါးစပ်က ထပ်ခါ
ထပ်ခါ ပြောနေတယ်၊ လာခဲ့စမ်း၊ အဲဒီပါးစပ်ကို ပိတ်ထား
မယ်”

ကိုဆန်းလွင်က အေးကြည်မကို အသာအယာ သိုင်းဖက်
လိုက်သည်။ အေးကြည်မမှာ ကိုဆန်းလွင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုက်
သင့် လဲကျသွား၏။ သည်တဒဂံအတွင်းမှာ ကိုဆန်းလွင်က
အေးကြည်မ နှုတ်ခမ်းအစုံကို ငဲ့နမ်းလိုက်သည်။ အေးကြည်မရဲ့
နှုတ်ခမ်းက သူ မကြားချင်သည့် စကားတွေ မကြားရအောင် နှုတ်ပိတ်
ထားလိုက်သည်။

အထိ၊ အတွေ့၊ အပွေ့၊ အနမ်း၊ ယုယခန်းကလေးများဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ရဲ့ ကမ္ဘာ။

သည်ကမ္ဘာက သာယာချမ်းမြေ့လျက် ပန်းပေါင်းစုံတို့ဖြင့် ဝေဆာလှပလျက်။

ညဉ့်ကလည်း မှောင်ပြီ။

ဗန္ဓုလပန်းခြံတွင်းမှာ လူတော်တော်ရှင်းသွားပြီ။ မကြာမီ ပန်းခြံပိတ်တော့မည်။ သည်အချိန်မှာ မိုးကလေး တဖွဲဖွဲ ရွာစပြု လာ၏။

အေးကြည်မက ကိုဆန်းလွင် ရင်ခွင်ထဲမှ လူးလဲထ၏။

“တော်တော့ကွယ် အစ်ကိုရယ်၊ မိုးတွေ ရွာလာပြီ၊ ထိးလည်း မပါလာဘူး၊ ဒုက္ခပဲ”

“ရွာပစေပေါ့ ညီမရယ်၊ မိုးရွာထဲမှာ ဟိုချစ်သူနှစ်ယောက်လမ်းလျှောက် ပြန်မှာပေါ့”

“အောင်မယ် ချစ်သူနှစ်ယောက်တုံး၊ ဘယ်သူက သူ့ကို ချစ်တယ် ပြောလို့လဲ”

“ကြည့်စမ်း အေးကြည်မ အစ်ကိုကို မချစ်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ လာခဲ့၊ လာခဲ့”

ကိုဆန်းလွင်က အေးကြည်မကို လှမ်းဖက်သည်။ အေးကြည်မက ရုန်းထွက်ပြီး ပန်းခြံနားမှ သာသာကလေး၊ ဖွဖွကလေး ပြေးသွားသည်။ ပိတောက်ပင်ရိပ်က ခုံတန်းကလေးမှာ အေးကြည်မ သွားထိုင်နေသည်။ ကိုဆန်းလွင်က ပြေးလိုက်သွားပြီး အေးကြည်မကို နောက်ကနေ လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

“အိုကွယ် အစ်ကိုကလည်း အရမ်းလုပ်တာပဲ၊ အေး

ကြည်မ လဲတော့မယ်”

“ချစ်လို့ပဲကွယ်”

ကိုဆန်းလွင်က အေးကြည်မ နားနားသို့ ကပ်၍ တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။ ပြီးတော့ အေးကြည်မရဲ့ ပါးကလေးကို ညင်ညင်သာသာကလေး နမ်း၏။ ပါးပြီးတော့ နဖူးကို နမ်းသည်။ ဆံပင်ဖွဖွကလေးတွေကို နမ်းသည်။ နားကိုနမ်းသည်။ လည်ပင်းကို နမ်းသည်။ ပြီးတော့...

ချစ်သူနှစ်ဦး အနမ်းပင်လယ်ကြောမှာ နစ်မျောနေဆဲ ရန်ကုန်မိုးက လက်ခုပ်ဩဘာပေးချင်နေသည် ထင်ပါရဲ့။ သဲသဲမဲမဲကြီး ရွာနေပြီး ဖြုန်းဖြုန်း ဒိုင်းဒိုင်း ရွာနေပြီ။

“ဟော အစ်ကိုရယ် မိုးတွေ အရမ်းရွာနေပြီ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မှာလဲ”

“ရွာပစေပေါ့ကွယ်၊ မိုးမတိတ်သေးရင် ဒီသစ်ပင်အောက်မှာပဲ နေကြမယ်လေ”

“ပန်းခြံပိတ်တော့မယ်ရှင်၊ တော်တော်ကြာ နှင်ထုတ်ခံနေရမယ်”

“အေးကွယ် ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါဖြင့် လာပါကွယ်၊ မိုးရွာထဲမှာပဲ လျှောက်ကြမယ်၊ ပျော်တာပေါ့”

ချစ်သူနှစ်ဦးက ပန်းခြံလယ်ကိုဖြတ်ပြီး ဆူးလေဘုရားလမ်းဘက်သို့ ထွက်လာကြသည်။ ဆူးလေစေတီတော်ကြီးကို မိုးပွင့်မှုန်မှုန်တွေကြားမှာ မီးရောင် ထိန်လင်းစွာဖြင့် ပူးမြင်နေရသည်။

ကြည့်ညီဖွယ်ကောင်းပါဘိ။

ကိုဆန်းလွင်က အေးကြည်မ ပခုံးကို သိုင်းဖက်ရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ လျှောက်လာ၏။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မိုးတွေရွဲနေပြီမို့ မြန်မြန်လျှောက်၍လည်းမရ။ ပုဆိုး၊ ထဘီတွေမှာ ရေရွဲပြီး ကပ်နေတော့ လမ်းလျှောက်ရမှာ တဲ့ဆိုင်း၊ တဲ့ဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။

သိန်းလှိုင်သည် အချိန်မှာ လျှပ်စီးတွေလက်ပြီး မိုးကြိုးထစ်သံ တုန်ခါး
တုန်ခါး တုန်ခါး ပေါ်လာ၏။

“အို...အစ်ကို ကြောက်တယ်၊ အေးကြည်မ ကြောက်
တယ်” ဟု ပြောဆိုခဲ့သည်။

အေးကြည်မက ချစ်သူ ကိုဆန်းလွင်ကို တအားဖက်ထား
လိုက်၏။ ကိုဆန်းလွင်က ပြန်ဖက်ရင်း ရယ်နေသည်။

“အို...အေးကြည်မကလည်းကွာ၊ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ၊
မိုးခြိမ်းတာပဲဟာ”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ ကြောက်တယ်၊ အေးကြည်မ
မိုးခြိမ်းတာကို သိပ်ကြောက်တာပဲကွယ်”

ကိုဆန်းလွင်ကို အေးကြည်မကဖက်ပြီး အနီးရှိ စိန်ပန်းပင်
ကြီးကို မှီနေလိုက်သည်။

ရန်ကုန်စိုးမင်းသည် တကယ်ပဲ အငြိုးကြီးစွာဖြင့် ရွာနေပြန်ပါ
သည်။ မိုးရွာသည်က အရေးမကြီး၊ မိုးနှင့်အတူ တစ်ပါတည်း
ပါလာသော လျှပ်စီးနှင့် မိုးခြိမ်းသံတို့က တုန်ခါးတုန်ခါး တုန်ခါး
မြည်နေ၏။

မဟာရာဇာ ဗန္ဓုလပန်းခြံထဲတွင် ရှိနေကြသော မှောင်ရိပ်ခို ချစ်စုံတွဲ
ကလေးများမှာ ဟိုသစ်ပင်မှာ မိုးခိုရမလို သည်ချုံကွယ်မှာ ပုန်းကွယ်
ရမလို။

သည်အချိန်မှာ ကိုဆန်းလွင်နှင့် အေးကြည်မတို့ ပူပူနွေးနွေး
ချစ်စုံတွဲမှာ စိန်ပန်းပင်ကြီး ကျောမှီနေကြသည်။

ရွာစမ်းပါစေတော့မိုး၊ ပြီးပြီးပြန်ပြန် ဝင်းလက်နေသည့်
လျှပ်စစ်အရောင်နှင့် ဝန်းဝန်းခြင်းခြင်း ခြိမ်းခြောက်နေသည့် မိုးကြိုး
သံ၊ ဒါတွေကို သည်ချစ်သူနှစ်ဦးက မမူ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်ချင်း
ကပ်လျက်၊ ပါးချင်းအပ်လျက်၊ လက်မောင်းချင်း ထပ်လျက်။

မခွဲရယ်တဲ့ မခွာနိုင်၊ မခွာရယ်တဲ့မှ မခွဲနိုင်။ အသည်းဆိုင်
နှစ်လွှာပူးလို့ ပျော်မြူးစွာ ချစ်နေကြသည်။

“ဪ...သူတို့မှာတော့ မိုးရွာသည်ကိုမေ့
ကမ္ဘာကြီးကိုမေ့။

သည်တဒဂံ တခဏမှာ အားလုံး အားလုံးကိုမေ့။

(၁၃)

“ဟင် မမ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုလိုပါလား”

“အေးကွယ်၊ ညီမရယ် မိုးမိလာလို့”

“ဟုတ်လား၊ တို့မမ ဘယ်လျှောက်လိမ့်နေမှန်းမှ မသိတာ၊ မိုးမိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ အပြင်သွားတာ၊ ထီးပါမသွားလို့”

“အောင်မယ်၊ ဘာကိစ္စရှိရမှာလဲ၊ ကျောင်းဆရာနဲ့အတူ ထွက်သွားတာ သော်သော်တို့ မြင်သားပဲ”

“အိုကွယ် မိသော်ကလည်း၊ ဟဲဟဲ”

အေးကြည်မ အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်တော့ ည ၈ နာရီ။ မြန်မာ့အသံမှ သတင်းကြေညာပြီ။

တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုပြီး အဆောင်ထဲ ဝင်လာရတော့ အေးကြည်မတစ်ယောက် ရှက်သလိုလို၊ ရွံ့သလိုလို ဖြစ်နေသည်။

အရေးထဲ အဆောင်မီးဖိုဝါမှာ သရက်သီးအခွံခွာနေသော သော်သော်နှင့် တိုးနေ၏။ ဒီကောင်မလေး လျှာရှည်လိုက်တာ။ ဟိုမေး ဒီမေးနှင့် ပေါက်ကရတွေ လာမေး၏။

ဖြေရတာ ခက်သားရယ်၊ အရှက်သားကွယ်။

လူကြီးရှက်တော့ ရယ်သတဲ့။ ဒါကြောင့် အေးကြည်မ တဟဲဟဲလုပ်ပြီး သော်သော်ကို သွားဖြည်းပြခဲ့သည်။

အခန်းထဲသို့ သည်အတိုင်း ဝင်သွားလို့ မရသေး။ ရေချိုးခန်း ခဏဝင်ရသေးသည်။ ပြီးတော့ ထဘီ၊ အင်္ကျီ၊ ဆံပင်တို့မှ ရေတွေညှစ်ချ၊ သပ်ချ။ ကိုယ်က တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

ချမ်းလိုက်တာ။

ပန်းခြံထဲမှာ ချစ်သူနှင့်ဖက်ပြီး သစ်ပင်မိုနေတုန်းက ချမ်းရမှန်း မသိ။ အို...ဒါတော့ ဘယ်ချမ်းမှာလဲလေ။ သူက တအားဖက်ပြီး ကိုယ်ငွေ့နဲ့နွေးအောင် ထွေးထားတာကိုး။

ခုတော့ အေးကြည်မ ချမ်းနေပြီ။ အပေါ်သွားနှင့် အောက်သွား ရိုက်လို့၊ မေးခိုက်ခိုက်တုန်နေရှာပြီ။ သည်ပုံနှင့်ဆိုလျှင် အခက်ရေစိုအဝတ်ကို အမြန်ဆုံးလဲပြီး ရေနွေးပူပူ သောက်ရလျှင် ကောင်းမည်။

သည်တော့ ရေစိုအဝတ်ကို အမြန်ဆုံး လဲပစ်ရမည်။

“ဟယ်...အေးကြည်မ မိုးရွာလာတယ်လား”

အခန်းထဲဝင်သွားသည်နှင့် အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေသော သဇင်နွယ်က လှမ်းမေးသည်။ ထူးဆန်းပေသားပဲ။ မိမိကို ဟိုလူကြီးနှင့် အခန်းတံခါးပိတ်ပေးသည့်နေ့ကစပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ နေခဲ့ကြသည့် သဇင်နွယ်။ ခုတော့ဖြင့် သူကပဲ စတင်လို့ ခေါ်ခေါ်ပြောပြော လုပ်လာပါပကော။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု အေးကြည်မ တွေးမိသည်။ ကြည့်လေ။ သဇင်နွယ်ဆီမှာ ပြောစရာစကား အထူးအဆန်း ရှိပေလိမ့်မည် ထင်သည်။ ဒါကြောင့်ပဲ သဇင်နွယ် ခေါ်ခေါ်ပြောပြော လုပ်တာဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွယ်၊ အေးကြည်မရယ် ရွဲ့ရွဲ့စိုလို့ မချမ်းဘူးလား”

သဇင်နွယ်ကပဲ နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ပြောသည်။

အေးကြည်မက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ အေးကြည်မတို့အသည်းက ဒါလောက်လည်း မမာနိုင်ဘူးလေ။ သူ့ကို ဘယ်လိုပဲ မကျေနပ်ဘူးဆိုပေမယ့် ခုလို မျက်နှာအောက်ချ၊ စခေါ်လာတော့ လျှော့ရပေမှာပေါ့။

“အေးကြည်မ ကော်ဖီပူသောက်နော်၊ ဇင်နွယ် ဖျော်ပေးမယ်...”

အို...ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်။ အေးကြည်မ အံ့ဩရပြီ။

သည်ကနေ စန်းပွင့်လှချည်လား။ ညနေကပဲ ရည်းစားတစ်ယောက် ကောက်ရလိုက်သည်။ ခုလည်း ရန်ဖြစ်လို့ မခေါ်မပြော ဖြစ်နေသည့် အပေါင်းအသင်းက ကော်ဖီဖျော်တိုက်မယ်တဲ့လေ။

“အို...နေပါစေ သဇင်နွယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ဖျော်သောက်ပါ့မယ်”

အေးကြည်မက ရေစိုအဝတ်ကိုလဲနေရင်း ပြောလိုက်သည်။ သို့ပေမဲ့ မရတော့ပြီ။ လောကွတ်ကောင်းနေသည့် သဇင်နွယ် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်နေသည်။ ရေနွေးဓာတ်ဘူးထဲမှာ ရေနွေးအဆင်သင့် ရှိနေတော့ ကော်ဖီပူတစ်ခွက် အမြန်ဆုံး ဖျော်ပြီးသွားပြီ။

“အင့်...အေးကြည်မ ပူပူသောက်လိုက်နော်”

သဇင်နွယ်က ကော်ဖီပန်းကန်ကို အေးကြည်မ ခုတင်ဘေးက စာရေးစားပွဲမှာ လာချပေးသည်။

“အိုကွယ်...သဇင်နွယ်ကလည်း ဒုက္ခရှာလို့ တို့ဘာသာ ဖျော်သောက်မှာပေါ့”

သဇင်နွယ်က ဘာမှဆက်မပြောဘဲ မူမူအေးခုတင်ပေါ်မှာ

ပေါင်ကိုချိတ်ပြီး ထိုင်နေသည်။ ကြက်သွေးရောင် ဘလောက်စ် အင်္ကျီနှင့် တမူးပါတိတ် အပွင့်ကြီး ထဘီကိုဝတ်လျက် သနပ်ခါးရေကျဲ ပွတ်လိမ်းထားသော သဇင်နွယ်၏ မခိုတရိုဟန်က ချစ်စရာကောင်းနေသည်။ နဖူးပေါ်မှာ ဝဲနေသော ဆံပင်တို့က ကွေးကွေးကောက်ကောက်ကလေး သွယ်ကျနေ၏။ ပြုံးလိုက်တိုင်း ချိုင့်ဝင်သွားသော ပါးချိုင့်ကလေးများကလည်း ချစ်စရာပဲ။

အေးကြည်မက သဇင်နွယ်ကိုကြည့်ပြီး တွေးနေ၏။ စိတ်ထားကလေးများ ကောင်းလိုက်ရင် သည်အလှ၊ သည်ကိုယ်ဟန်၊ သည်ရုပ်သွင်နှင့် ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်လဲ။ ခုတော့...

“အေးကြည်မကို ဇင်နွယ် ပြောစရာရှိလို့ကွယ်”

သဇင်နွယ်က ပြုံး၍ စကားစသည်။ ထင်သားပဲ။ အေးကြည်မ စိတ်ထဲက စောစောကပင် ထင်သားပါ။ သဇင်နွယ် တစ်ယောက် တစ်ခုခုတော့ ထူးနေပါသည်လို့။

“အင်း...ပြောပါဦး”

“စောစောက မမသိင်္ဂီလေ၊ ဇင်နွယ်ကို သူ့အခန်းလာဖို့ ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်လား”

“ခေါ်ပြီးတော့ စာတစ်စောင်ပြတယ်လေ၊ စာက ဘာစာမှတ်သလဲ အေးကြည်မ”

“ဘာစာလဲ”

“စာက တိုင်စာလေ၊ မမသိင်္ဂီနွယ်ဆီကို ဝေးဝေးနဲ့ အဆောင်သူ ၆ ယောက်က ဝိုင်းပြီး လက်မှတ်ထိုးတင်တဲ့စာ”

“အေးလေ...ဘာအကြောင်း ရေးတိုင်တာတဲ့လဲ”

“ဟင်း...ဟင်း၊ ပြောရမှာတောင် ပါးစပ်ရှက်လိုက်တာ”

“ပြောစမ်းပါဟယ်...သိချင်လိုက်တာ”

“ပြောရမှာပဲ၊ စာက အခန်း ၃ မှာနေတဲ့ တို့သုံးယောက် ဟာတဲ့ မကောင်းတဲ့အလုပ် လုပ်နေပါသတဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒီသုံးယောက်ကို အဆောင်မှာထားရင် အဆောင်မှာမည် ပျက်လိမ့်မယ်တဲ့၊ အဲဒါ...”

“ဘာ...ဘာပြောတယ် သဇင်နွယ်၊ ဘာမကောင်းတဲ့ အလုပ်လဲ”

အေးကြည်မက ရှင်းအောင် ထုပ်မေးသည်။ သူတကယ်ပဲ မသိ။ ဘာစကားပြောလို့ ဘယ်ရောက်တယ်ဆိုတာ သူတကယ်ပဲ မသိ။

“အို...အေးကြည်မကလည်း နားဝေးလိုက်တာ၊ ဟိုဒင်း ကွယ်၊ သူတို့ပြောချင်တာက တို့သုံးယောက်ကတဲ့၊ ဟို ...အော်ဒါလိုက်တယ်လို့ စွပ်စွဲတာ၊ အဲဒီစာကို တို့ဖတ် ခဲ့ရတယ်”

“ဟင်...ဒီအတိုင်း အမှန်ပဲလား သဇင်နွယ်၊ ဒါ သေချာ တယ်နော်၊ ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ ယုတ်မာလိုက်ကြတာ တွေ”

“အေးဟယ် တကယ်ဆို ဒါလောက်တော့ မပြောသင့်၊ မစွပ်စွဲသင့်ပါဘူးကွယ်”

“မခံဘူး သဇင်နွယ်၊ တို့မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ရှင်းရမယ်၊ အို...ခုပဲ ရှင်းမယ်”

အေးကြည်မ ဒေါသက ငယ်ထိပ်ရောက်သွားသည်။ ဘယ့်နှယ်လဲ။

ရိုးရိုးသားသား ကြီးကြီးစားစား ဘဝကို တည်ဆောက်ဖို့၊

လုံးပမ်းနေသည် မဟုတ်လား။ သည်အချိန်မှာ ဒါမျိုး ပြောဆို စွပ်စွဲလာတာကို အေးကြည်မ သည်းမခံနိုင်။

အေးကြည်မက နေရာမှ ထရပ်သည်။

သဇင်နွယ်က လှမ်းဆွဲသည်။

“အေးကြည်မ နေဦး၊ အရမ်းမလုပ်နဲ့”

“အို...ဘာအရမ်း မလုပ်ရမှာလဲ၊ မဟုတ် မတရား စွပ်စွဲ တာ၊ အေးကြည်မတို့ ဘယ်တုန်းကမှ မခံခဲ့ဖူးဘူး၊ ခု သွားရှင်းမယ်”

အေးကြည်မက ခုတင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသည်။ သဇင်နွယ် က အေးကြည်မ လက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ မရ။ သည်တော့ နောက်မှ လှမ်းပြီး အေးကြည်မခါးကို ဖက်ပြန်သည်။ သဇင်နွယ်မှာ စောစော က သူ့ဖျော်ယုလာသည့် ကော်ဖီပန်းကန်ပေါ် လဲကျသွား၏။

“ဂွမ်...ဂလန်...လန်...ဂွမ်း”

ကော်ဖီပန်းကန်က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ကျပြီး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားသည်။ သည်အချိန်မှာ အေးကြည်မ အခန်းပြင်သို့ ရောက်သွားပြီ။ လှေကားငယ်မှ ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းသွား၏။ သူသွားတာက သူတို့အထပ်ခိုးအောက်တည့်တည့်ရှိ ဝေးဝေးအခန်း။

ဝေးဝေးနှင့် အဖော်တစ်ဦး နေသည့်အခန်းမှာ တံခါးပိတ် ထား၏။

အထဲက ရေဒီယိုမှ သီချင်းသံကြားနေရသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

အေးကြည်မက ဝေးဝေးအခန်းတံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ”

အထဲက ဝေးဝေး၏အသံ။

“အေးကြည်မ”

အခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။

ဝေးဝေးရယ်၊ ထဘီရင်လျားနှင့် သနပ်ခါးအဖွေးသားလိမ့်
လို့ အခန်းဝမှာ လာရပ်သည်။

အေးကြည်မက မီးထတောက်တော့မည့် မျက်လုံးများဖြင့်
ဝေးဝေးကို ကြည့်သည်။ ဝေးဝေးကလည်း မထီတရီဟန်ဖြင့် ပြန်
ကြည့်၏။

မိန်းမနှစ်ယောက် အကြည့်ချင်းပြိုင်၊ ဒေါသချင်းဆိုင်လို့
ခပ်ပိုင်ပိုင်ပဲ ‘စောင်’နေကြသည်။

ခဏကြာမှ ဝေးဝေးက မေးသည်။

“ဘာကိစ္စ”

“ဘာကိစ္စရမှာလဲ၊ ရှင်တို့လုပ်ပုံ ကောင်းရဲ့လား။”

“တို့ ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ဒေါ်အေးကြည်မရယ်”

“ဪ...ပွင့်ပြောမှ သိရမှာလား၊ မမသိဂီနွယ်ဆီကို
ရှင်တို့ စာတင်တဲ့ကိစ္စ”

“ဪ...ဒါလား၊ ဟား ဟား ဟား၊ အဲဒါ အမိက
ဘာလုပ်ချင်ပါသလဲ”

“ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ဟုတ်လား၊ တို့ကို မဟုတ်မတရား
စွပ်စွဲတာမို့ မခံနိုင်ဘူး၊ ရှင်းရမယ်”

“အို...ရှင်းမယ်၊ ဟုတ်လား၊ ရှင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊
ရှင်းရင် လူပုံအလယ်မှာ ယူတို့ အထုပ်ဖြေပြသလို ဖြစ်
သွားမှာပေါ့၊ အဟက် ဟက် ဟက်”

ဝေးဝေးပြောပုံက ပိုင်သည်။ ရှင်းသည်။ ပြတ်သည်။

သူခနဲပြီး ရယ်လိုက်ပုံက တစ်ဖက်သားမခံနိုင်အောင်
အသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင် ဖြစ်သွားသည်။

အဲသည်တော့ အေးကြည်မရင်ထဲက ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲ
ထွက်လာပြီ။

“ဟေ့...ဝေးဝေး၊ လူကို အကြောင်းမဲ့ မစော်ကားနဲ့နော်၊

အေးကြည်မကို ဒီလိုစော်ကားလို့ မခံဘူး သိလား။”

အေးကြည်မက ပြောပြောဆိုဆို ဝေးဝေးဆီ ပြေးသွားသည်။

ပြီးတော့ ခြေမြန်လက်မြန်ပဲ ဝေးဝေးပါးကို လှမ်းရိုက်၏။

“ဖြန်း”

ဝေးဝေး ခေါင်းငုံ့ရှောင်ပါ၏။

သို့သော် မလွတ်သာပြီ။ အေးကြည်မက ကိုယ်ခန္ဓာထွား
သည်။ တုတ်ခိုင်သည်။ သည်တော့ သူရိုက်လိုက်သည့် လက်သံက
ပြင်းထန်လှ၏။

ဝေးဝေး ယိုင်ကျသွားသည်။ အခန်းတံခါး တောင်ဆီသို့

ဝေးဝေး လဲကျသွားသည်။

သည်အချိန်မှာ...

ဝေးဝေးရဲ့ အခန်းနီးချင်းတွေ ဝိုင်းလာကြသည်။

“ဟေ့...ဟေ့...ညည်း ဘာအနိုင်ကျင့်တာလဲ”

ဝေးဝေးအခန်းထဲက ဇင်မာလွင် ထွက်လာသည်။ အေး
ကြည်မထံ ပြေးလာသည်။ တစ်ဖက်ခန်းက မြင့်မြင့်သန်း၊ လှလှခိုင်၊
ကြူကြူရီတို့လည်း ပြေးထွက်လာသည်။ သူတို့ လက်ထဲမှာ
လက်နက်ကိုယ်စီနှင့်၊ ဒန်ဇွန်းကြီး ကိုင်သူကိုင်၊ သနပ်ခါးတုံး ကိုင်သူ
ကိုင်နှင့်။

“ဟေ့...နင် ဘာလူးပါးဝတာလဲ၊ ဘာလို့ ဒီလို စော်ကား
ရတာလဲ”

သူတို့အားလုံးက အေးကြည်မကို ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်တစ်ချက်၊ နှစ်ယောက်နှစ်ချက်

အေးကြည်မကို ဝိုင်းရိုက်ကြသည်။

ကြူကြူရိုက် သူလက်ထဲက သနပ်ခါးတုံးဖြင့် အေးကြည်မ ကျောက်ကို ရိုက်သည်။

လှလှခိုင်က သူကိုင်လာသည့် ဒန်စွန်းကြီးဖြင့် အေးကြည်မ ခေါင်းကို ထုသည်။

မြင့်မြင့်သန်းက အေးကြည်မကို ဝင်လုံးပြီး တွန်းလှဲသည်။ သည်အချိန်မှာပဲ ဝေးဝေးကလည်း အေးကြည်မဆီ ပြေး ဝင်လာသည်။

အေးကြည်မက သည်လူအုပ်ကြားထဲက ပြေးထွက်သည်။ မထွက်လို့က မဖြစ်။

သူတို့က လူအုပ်ကောင်းသည်။ မိမိဘက်မှာက ကိုယ်တစ် ယောက်တည်း။ လဲသွားလျှင် အားလုံးဝိုင်းပြီး ဖနောင့်ဖြင့် ပေါက်ရုံ ဖြင့် အသက်ထွက်ရလိမ့်မည်။

“နင်တို့ ငါ့အနားကို မကပ်ကြနဲ့”
အေးကြည်မက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူတို့လူအုပ်ထဲက ရုန်း ထွက်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ်။ သနပ်ခါးတုံးဖြင့် ထုဖို့ ဝင်လာသော ကြူကြူရိုက် အေးကြည်မ တံတောင်ဖြင့် ဆောင့်ထိုးလိုက်သည်။

ကြူကြူရိုက် အရှိန်ထိုးမိ၍ ယိုင်လဲသွား၏။
ဒန်စွန်းရှင် လှလှခိုင်မှာ နောက်တစ်ချက် မရိုက်နိုင်မိ

အေးကြည်မရဲ့ အကန်ခံရ၍ နောက်သို့ လဲကျသွားသည်။

မြင့်မြင့်သန်းမှာ အေးကြည်မကို ဝင်လုံးစဉ် အားလွန်ပြီး အုတ်နံရံနှင့် ခေါင်းဆောင့်မိ၍ မူးလဲသွားသည်။ ဝေးဝေးမှာ အေးကြည်မကို ပါးပြန်ရိုက်ဖို့ ပြေးဝင်လာသော်လည်း မမီလိုက်။

“ဟေ့...ဘာဖြစ်တာလဲ၊ တော်ကြစမ်း”

အော်ပြီး ပြေးဝင်လာသူက ဒေါသီဂီနွယ်။
အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါသီဂီနွယ်။

ဒေါသီဂီနွယ်ကို သွားခေါ်လာသူက ဘယ်သူလဲ။
ဘယ်သူရှိမှာလဲ။

သတ္တိခဲ သဇင်နွယ်ပါပဲ။
အေးကြည်မက ဝေးဝေးတို့ထဲ စာရင်းရှင်းမယ်လို့ ချီတက်

သွားတော့ သဇင်နွယ်မှာ နောက်ကမလိုက်ရဲ။
ရန်ဖြစ်သည့်အလုပ်ကို သူဝါသနာမပါ။

သည်တော့...
သူတတ်နိုင်တာပဲ သူလုပ်လေသည်။ အဆောင်ပိုင်ရှင်ကို

သတင်းပေးပြီး သွားခေါ်လေသည်။
“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ အဆောင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်

ကြတာလဲ”
ဒေါသီဂီနွယ်က ဒေါသတကြီး အော်ပြီး ဝင်လာသည်။

ဒေါသီဂီနွယ်ကိုတော့လည်း သည်ကောင်မလေးတွေက ကြောက်ကြ

ပေသား။ အဆောင်ပိုင်ရှင် ဝင်လာပြီဆိုတော့ လဲနေသူတွေ နေရာမှ ထရပ်သည်။ တချို့ ထဘီပြင်ဝတ်ရင်း ဘေးသို့ ထွက်ရပ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်သူက စတာလဲ၊ ပြောကြစမ်း”
ဒေါသီဂီနွယ်က ဒေါသဖြင့် အော်နေပြန်သည်။

ဒေါသထွက်လေပြီ။
ဘယ်နှယ်လဲ၊ အဆောင်ထဲမှာ ရန်မဖြစ်ဘူးလို့ စည်းကမ်း

ထုတ်ထားသည် မဟုတ်လား။ ခုတော့ သည်ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်တစ်လက် ဆော်နေ၊ နှက်နေလိုက်ကြတာ၊ အဆောင်

ပိုင်ရှင်ကို ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိလေတယ် မမှတ်ကြဘူးထင်ရဲ့။
“သူက စတာ မမနွယ်၊ အေးကြည်မက ဝေးဝေးကို

ရန်စပြီး ပါးရိုက်တယ်”

“သူတို့ကလည်း အေးကြည်မကို လူအုပ်နဲ့ဝိုင်းပြီး ရိုက်တယ် မမနွယ်”

နှစ်ဖက်စလုံးက အတိုင်အတော ထူကြပြီ။

ကလေးသူငယ်တွေ ကျနေတာပဲ။ ပြောလိုက်ကြတာ ဆိုလိုက်ကြတာ။

တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်က မကောင်းပြော။ အထုပ်ကိုဖြေ၊ အရွပ်ကိုမွေ၊ မဟုတ်တာရော၊ ဟုတ်တာရော သောင်းပြောင်းနှောလို့။

ဒေါ်သိဂီနွယ် စိတ်ညစ်သွားသည်။

အေးကြည်မ လုပ်ပုံကလည်း လွန်သည်။ တစ်ဖက်သား အခန်းကို တံခါးခေါက်ပြီး ရန်လုပ်သတဲ့။ ပြီးတော့ ပါးဆွဲရိုက်သတဲ့။

ဝေးဝေးတို့ကလည်း လွန်သည်။ အေးကြည်မတို့ အုပ်စုနှင့် ပတ်သက်၍ မဟုတ်တန်းတရား စွပ်စွဲပြီး စာရေး၍ တိုင်သည်။ တကယ်ဆို တိတိကျကျ တွေ့တာ၊ မြင်တာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြနိုင်တာလည်း မဟုတ်။

ခုကိစ္စမှာလည်းကြည့်။

အေးကြည်မတို့၊ သဇင်နွယ်တို့ကို မတော်မတရား စီးပွားရှာသည်ဟု တိုင်စာပို့ရုံဖြင့် မပြီး။

အေးကြည်မနှင့် ရင်ဆိုင်ပြီးတော့ပင် စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ပြောကြသေးသည်။ အေးကြည်မမမျှာ သည်လိုနွယ်မှ ထုတ်ဖော်စွပ်စွဲ ပြောဆိုလာတော့လည်း ဘယ်မှာသည်းခံနိုင်တော့မှာလဲ။

သို့နှင့် ခု ရန်ဖြစ်သည့်ကိစ္စကို ဒေါ်သိဂီနွယ် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

ဘယ်သူ့ အပြစ်ပေးရမည်မသိ။

စိတ်ထဲမှာ ဝေခွဲ၍မရ။

ဘာမှ မလုပ်တတ်။

“ကဲ...ကဲ...တော်ကြတော့၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုရန်ဖြစ်ရင် ရန်ဖြစ်တဲ့ လူအားလုံး အဆောင်က ထွက်ရမယ်၊ ဒါပဲ”

ဒေါ်သိဂီနွယ်က စီရင်ချက်ကို တိုတိုပဲဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒါပဲလေ။ နောက်တစ်ကြိမ် ရန်ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် စိတ်ညစ်ခံမနေနိုင်တော့။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အဆောင်က ထွက်ပေတော့။ သွားပေရော။

အမှန်ကတော့ ဝေးဝေးတို့အုပ်စုကို ဒေါ်သိဂီနွယ် ကိုယ်တိုင်ပင် သိပ်ပြီး မကျေနပ်ချင်။

သည်အုပ်စုက တော်တော်ပဲ မိန်းမဆန်သည်။

ကြည့်လေ...

သည်မိန်းမတွေ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာပြီး ငြင်းနေခုံနေကြသည့်သတင်း အထွေထွေကို ဒေါ်သိဂီနွယ် ကြားနေတာ ကြာပြီကော။

အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်သိဂီနွယ်သည် ဦးဘလှအောင်၏ တိတ်တိတ်ပုန်း မယားသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဘလှအောင်၏ မယားများစွာတို့၌ ဒေါ်သိဂီနွယ်သည် စာရင်းဝင်၊ နံပတ်တင် မယားမဟုတ်ကြောင်း၊ ဦးဘလှအောင် အလိုရှိသည့်အခါတွင် ပျော်ဖြေရန် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားသည့် ‘အသနားခံ မိန်းမတစ်ဦး’သာဖြစ်ကြောင်း ဝေးဝေးက ပြောသတဲ့။

သည်သတင်းကို ဝေးဝေးတို့၊ ကြူကြူရီတို့၊ မြင့်မြင့်သန်းတို့ ညအခါ လက်ဖက်ရိုင်းမှာ ပြောခဲ့ကြသည်။

သူတို့ပြောနေသံကို ကြားခဲ့သော အဆောင်သူ အချို့က ဒေါ်သိဂီနွယ်ကို ပြန်ပြောသည်။

ကြားစတုန်းဆို ဒေါ်သိဂီနွယ် အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်

နေ၏။ ခု အေးကြည်မ ဖြစ်သလိုပဲ။ ဝေးဝေးတို့ မိန်းမတစ်သိုက်ကို အရေခွဲခွဲပြီး ဓားဖြင့် နုပ်နုပ်စင်းချင်လောက်အောင် ဒေါသ ထွက်ခဲ့၏။

နောက်...သွေးအေးတော့မှ ဒေါသီဂိန္ဒယလည်း အတွေး ပေါက်သည်။

သူတို့ပြောတာ ဟုတ်သလား။ မဟုတ်ဘူးလား။

သူတို့ အတင်းပြောတဲ့အတိုင်း မဟုတ်ဘူးလားလို့ ငြင်းနိုင် သလား။

သည်မှာတင် ဒေါသီဂိန္ဒယ ဝိုင်ကျသွားသည်။ အဲသည့်ကိစ္စ ကို လူသိရှင်ကြား ရှင်းမည်ဆိုပါတော့။ သူတို့ပြောသလို မဟုတ် ကြောင်း ကိုယ်က သက်သေပြနိုင်လျှင် သည်ကောင်မတွေ အကုန် လုံး အဆောင်ပေါ်က နှင်ချနိုင်မည်။ မောင်းချနိုင်မည်။ ကြွကြပေ ရော့။

သို့သော်...

အမှန်ကိုဆိုရလျှင် မိမိအဖို့ ခင်ပွန်းသည် ဦးဘလှအောင်ရဲ့ အဆင့်နံပါတ် ဘယ်လောက်မှာရှိသော ဇနီးမယားလဲ ကွဲကွဲပြား ပြား မသိ။ စာရင်းဝင် မယားလား၊ နံပါတ်တင် မယားလား။

တကယ်မသိ။

သိနိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်လည်း မဟုတ်။

ဒါကြောင့်ပဲ ဝေးဝေးတို့ အဲသည့်ကိစ္စကို ဆိုကြပြောကြ တုန်းက ဒေါသီဂိန္ဒယ မသိချင်ယောင်၊ မကြားချင်ယောင်နေလိုက် ရသည်။

ခုလည်း သည်မိန်းမတွေပဲ ပြဿနာတင်ပြန်ပြီ။ သည်တစ် ကြိမ်မှာတော့ သူတို့တစ်တွေ လက်ရဲစက်ရဲ အေးကြည်မနှင့် ရင်ဆိုင် တိုးကြသည်။ အေးကြည်မနဲ့ တွေ့ပြုဆိုတော့ ပြဿနာက ဘယ်မှာ

ပြီးလိမ့်မလဲ။ ပါးကွဲ သွားကျိုး မဖြစ်တာပဲ တော်သေးရဲ့။

သည်ရန်ပွဲကို 'တော်ကြစမ်း။ ရပ်ကြစမ်း။ နောက်မဖြစ်စေ နဲ့။ ဖြစ်ကြရင် အဆောင်ကထွက်'လို့ သတိပေးခဲ့ပြီးပြီ။ အဆောင် ပိုင်ရှင်၏ တစ်ချက်လွတ် အာဏာကို သုံးပြီး သတိပေးခဲ့တာပဲလေ။ သည်မိန်းမတစ်စု မိမိဩဇာအာဏာကို အလေးထားပါ့မလား။ ဂရုပြု ပါ့မလား။

တကယ်တော့ သည်ကိစ္စမျိုးမှာ အဆောင်ပိုင်ရှင်တွေက မျက်နှာလွဲနေကြသည်သာ များသည်။

မိန်းမတွေ မဟုတ်လား။ ငယ်လည်း ငယ်ကြသေးသည် မဟုတ်လား။ အသိဉာဏ်၊ အတွေး၊ အမြင်လည်း 'သေး'ကြသည် မဟုတ်လား။ သည်တော့ အလုပ်မရှိ လူစုမိသည့်အခါတိုင်း ဟိုလူ့ အတင်းပြော၊ သည်လူ့အကြောင်းနှိုက်။ ဟုတ်တာရော မဟုတ်တာ တွေပါ ဗာရာဏသီချဲ့ပြီး ဇာတ်လမ်း ဖွဲ့တတ်ကြသည်။

သည်လို ပြောကြဆိုကြတာတွေကို မခံမရပ်နိုင်ကြလို့ အချင်းချင်း စာရင်းရှင်းကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြ၊ ပါးရိုက်၊ နားရိုက်လုပ်ကြ လျှင်လည်း အဆောင်ပိုင်ရှင်တွေက နေသာပ လေညာက။ ဝေးဝေးမှ မျက်နှာလွဲနေတတ်ကြမိ။

သည်လို မျက်နှာလွဲနေမိလို့ပေါ့။ တစ်နေ့တုန်းက ဒေါသီဂိ န္ဒယတစ်ယောက် ကံကောင်းလို့ အချုပ်ခန်းသို့ မမြန်းခဲ့ရရှာ။

သည်အကြောင်းကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို့သာ သဘောထားကြ ပါတော့။ ဖြစ်တာကတော့ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးသည်။

ဟိုတစ်နေ့က...

စပြောမည်ဆိုလျှင် 'လုလု'အခန်းမှ ကန့်လန့်ကာ ဖွင့်ရ လိမ့်မည်။

လုလုဆိုတာ မြစ်ကြီးနားက ကျောင်းလာနေသည့် တရုတ်

ကပြားမလေး။ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည် ဝတ်သည်။ ယောက်ျားပတ်နာရီ အကြီးကြီး ပတ်သည်။ စီးကရက် သောက်သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီးသည်။ အပေါင်းအသင်းကောင်းလျှင် ဘီယာစုပ်သည်။ တစ်ခါ တလေ အရက်သောက်သတဲ့။

လုလုက သိပ္ပံနောက်ဆုံးနှစ်မှာ စာမေးပွဲကျသည်။ နောက် နှစ်မှာ ထပ်ဖြေတော့လည်း အောင်စာရင်းမှာ သူ့နာမည်က မပါလာ။

အိမ်က မိဘတွေမှာ ပစ္စည်းအတော်အသင့် ရှိ၏။ သမီးလေး တစ်ယောက် ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ဖြစ်ပါစေဆိုပြီး တောင်း သလောက် ငွေပိုပေးသည်။ သည်လိုနှင့် စာမေးပွဲကျတာ အဖေ၊ အမေတို့ မသိ။

၂ နှစ်တိတိ စာမေးပွဲကျလို့ ကျောင်းနေခွင့် မရတော့ပြီဆို တာ အဖေ၊ အမေတွေ မသိ။ ငွေကိုတော့ မှန်မှန်ပို့ပေးနေ၏။

လုလုက အလုပ်ရှာရင်း ဒေါ်သဇင်နွယ်၏ အဆောင်မှာ အခန်းငှားနေသည်။ နှစ်ယောက်ခန်းဆိုတော့ တစ်ယောက်လျှင် ၄၅ ကျပ် ပေးရသည်။

လုလုရဲ့ အခန်းဖော်မှာ ဓနဖြူက မြမြဝင်းဆိုသည့် ကျောင်း သူတစ်ဦး။ သူက မဟာဝိဇ္ဇာတန်း တက်နေသည်မို့ စာကို အေးအေး ဆေးဆေးကျက်ဖို့ပဲ ဝါသနာပါသည်။ လုလုနှင့် ဝါသနာမတူ။ စရိုက် ချင်းမတူ။ အကျင့်ချင်းမတူ။

ဒါကြောင့်ပဲ သူတို့နှစ်ဦး ပေါင်း၍မရ။ မကြာခဏ ပဋိပက္ခ ဖြစ်သည်။

လုလုက မကြာခဏ အဆောင်ပြန် နောက်ကျသည်။ သူ အဆောင်ပြန်နောက်ကျလျှင် ပါးစပ်က အနံ့တသင်းသင်းနှင့်။ ဂျင်နဲ့ လား၊ ရမ်အနံ့လား။ ဘာနဲ့မှန်းတော့ ခွဲခွဲခြားခြားမသိ။ အရက်နဲ့ တစ်မျိုးမျိုးပဲဆိုတာတော့ မြမြဝင်း သိသည်။ ဒါပေမဲ့ မသိချင်ယောင်။

မနဲချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အေးအေးပဲ နေလိုက်မြဲ။

တစ်ခါတလေတော့လည်း လုလုတစ်ယောက် အပြင်က ပြန်လာပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ဒူးထောင်ပြီး ချိတ်လို့။ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိ မှိန်းနေတတ်သည်။

အဲသည့်အခါ တစ်ခန်းလုံး စီးကရက်မီးခိုးတွေ ဝေလို့။ အခန်းထဲမှာ အတူရှိနေသော မြမြဝင်းမှာ စီးကရက် မီးခိုး မွန်ပြီး ချောင်းတွေ တဟွတ်ဟွတ်ဆိုး၊ မူးလိုမူး၊ အန်လိုအန်နှင့်။

လုလုကတော့ အခန်းဖော် မြမြဝင်းကို အနည်းငယ်မျှ အားနာဟန်မရှိ။ မြမြဝင်းခမျာ သည်ကလေးမ ရမ်းကားပက်စက်ပုံ ကို အမျိုးမျိုး သည်းခံရသည်။ ပြဿနာလည်း မလုပ်ချင်။ မခံနိုင် သည့် တစ်နေ့မှာ အဆောင်ပြောင်းသွားရုံပဲဆိုပြီး အခြေအနေ စောင့် ကြည့်နေ၏။

ဘာမှ မကြာလိုက်ပါ။ ပြဿနာက ပေါက်ကွဲဖို့ ဖြစ်လာသည်။ အဲသည်နေ့က လုလုအဆောင်ပြန်လာသည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ စာကျက်နေ သော မြမြဝင်းကို 'စောင်'၍ ကြည့်သည်။

ပြီးတော့... လုလုက ရေဒီယိုခလုတ်ကို အကျယ်ကြီး ဖွင့်လိုက်၏။ သိပြီ။

ဒါ...လုလု ရန်စဖို့ ပြင်ဆင်နေတာပဲ။ မြမြဝင်း သိလိုက် ပြီ။ သို့နှင့် မသိယောင်၊ မကြားယောင်ဆောင်ပြီး မြမြဝင်းက စာကုန်း ကျက်နေ၏။

“မြမြဝင်းကို ငါ မေးစရာရှိတယ်” ခဏကြာတော့ လုလုက စပြောသည်။ မြမြဝင်းက စာကျက်နေရင်းမှ လှည့်ကြည့်သည်။

“မြမြဝင်းကို ငါမေးမလို့”

လုလုက ထပ်ပြောသည်။

“နင်...ငါ့ရေနံဆီမီးဖိုကို ငါမသိတုန်း ခိုးချက်သလား”

အို...ဒုက္ခပါပဲလား။ အိုးစွပ်မစား ခွက်စွပ်မစား။ ဘယ်နှယ် သည်မိန်းမက လာစွပ်စွဲနေပါလိမ့်။

“လုလု ဘာလို့မဟုတ်တာတွေ စွပ်စွဲချင်တာလဲ၊ အိပ်ရင် လဲ အိပ်တော့ဟယ်၊ ရန်မစနဲ့”

မြမြဝင်းက စကားနည်းရန်စ လုပ်သည်။ မလုပ်လို့ဖြစ်မှာ တဲ့လား။ လုလုမေးလာပုံက မိမိ၏အကျင့်စာရိတ္တကို စော်ကားနေ သည် မဟုတ်လား။ ဒါကို သူနဲ့ဖက်ပြီး ရန်ဖြစ်ရအောင်ကလည်း အခက်သား။

တစ်ခုတော့ ရှိပါရဲ့။ ပြင်ပမိန်းကလေးဆောင်တွေမှာ သည် လို ရေနံဆီမီးဖိုကို ခိုးပြီး ချက်ကြ၊ ပြုတ်ကြသည့် ပြဿနာဆိုတာ အမြဲရှိသည်။

ရေနံဆီမီးဖိုတွေကို မီးဖိုခန်းထဲမှာ တန်းစီပြီးထားကြသည် မဟုတ်လား။ အချို့ကလည်း ကိုယ့်မီးဖိုကို ထမင်းဟင်းချက်ပြီးလျှင် ပြန်သိမ်းပြီး ခုတင်ခြေရင်းမှာ သိမ်းကြသည်။ တချို့ကတော့ အပျင်းထူသမို့ မီးဖိုကို ပြန်သိမ်းလေ့မရှိ။

အဲသည်လို မရွေးပျင်းတို့၊ ရေနံဆီမီးဖိုမျိုးမှာ မကြာခဏ သူများခိုးချက်ခံရမြဲ။ ရေနံဆီမီးဖိုပိုင်ရှင် အိပ်နေရင်ဖြစ်စေ၊ ကျောင်း သွား၊ အလုပ်သွားလျှင်ဖြစ်စေ၊ လစ်ရင် လစ်သလို တခြားတစ်ဦးက ယူပြီးချက်တတ်၏။ ခုလို ရေနံဆီဈေးကြီးသည့်အခါ ကိုယ့်ရေနံဆီ မကုန်အောင် သည်လိုပဲ လုပ်တတ်သည်။ ပညာဘယ်လောက်တတ် တတ်၊ အတန်းဘယ်မျှ အောင်ပါစေ ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်ချင်သည့်သူ ကတော့ လုပ်စမြဲ။

ခုလည်းကြည့်။

လုလုက သူ့ရေနံဆီမီးဖိုကို သူမရှိတုန်း ခိုးချက်ကြသည်တဲ့။ ဘယ်လောက်တောင် ခိုးချက်ကြသလဲမသိ။ လုလုထမင်းချက်မည်လုပ် တော့ ရေနံဆီ တစ်စက်မျှမရှိတော့။

သည်ကိစ္စမှာ တရားခံအဖြစ် မြမြဝင်းကို စွပ်စွဲလို့ နေပါ ကော။

“လုလုရယ်...နင်မူးရင် အိပ်နေဟယ်၊ လူကို ပေါက် ကရတွေ လာမပြောနဲ့၊ တော်စမ်း၊ တိတ်စမ်း”

“မတော်နိုင်ဘူးလေ မြမြဝင်း၊ ငါ့ရေနံဆီမီးဖိုကို ငါအပြင် သွားနေတုန်း နင်ခိုးချက်တယ်လို့ မြင့်တဲ့လူက ငါ့ကို ပြောတယ်၊ ရေနံဆီလည်း အကုန်သိပ်မြန်နေတယ်”

မြမြဝင်းမှာ အခက်တွေ့နေ၏။

သည်မိန်းမနှင့် ရေနံဆီမီးဖို ခိုးချက်သည်ကိစ္စ၊ ရှင်းရလင်းရ မှာပင် ရှက်စရာကောင်းသည်။

လူကြားလို့မှမတော်သည့် အကြောင်းချင်းရာ မဟုတ်လား။ ဘယ်သူက မဟုတ်မတရား ချောက်တွန်းလို့ အတင်းအဓမ္မ လာပြော နေသည်မသိ။

“တော်ပါတော့ လုလုရယ်၊ နင်ပြောတဲ့ဟာ ငါမရှင်းပါရ စေနဲ့၊ လူကြားရင် ရှက်စရာကောင်းလွန်းလို့ပါ၊ ကဲ... အိပ်ပါတော့ဟယ်၊ ငါ့နှယ် စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

အချိန်က ည ၁၀ နာရီခွဲပြီ။

မြမြဝင်းမှာ စာကျက်ချင်သေးသမို့ လုလုကို အသံတိုးတိုး ဖြင့် တောင်းပန်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ လုလုက မငြိမ်။ မတိတ်။ မအိပ်။

စိတ်မကျေနပ်သေးသည့်ဟန်ဖြင့် ပြဿနာတစ်စကို ထပ် ဖော်၏။

“ပြီးတော့...မြမြဝင်း၊ နင့်ကို ငါမေးရဦးမယ်၊ ငါနဲ့ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ဝင်းနဲ့ ဖြစ်နေတယ်လို့ နင့်က ကိုကိုလေးကို သွားပြောတယ်ဆို”

ဟော...လုပ်ပြန်ပြီ။ ဘယ်ဘက်ကမှ မသက်သာပါလား။ နင်မဟုတ်ရင် နင့်အဘိုးဆိုပြီး သိုးငယ်ကို ကိုက်သတ်မည့် ဝံပုလွေ ပါပဲ။

လုလုတစ်ယောက် ထင်တိုင်းကျနေပြီ။
“ငါနဲ့ ဒေါက်တာမောင်မောင်ဝင်းနဲ့ မောင်နှမလိုခင်တာပါ ဟာ၊ ဒါကို ကိုကိုလေးသိအောင် နင်ဝင်ပြီး မဟုတ်တာ တွေ မပြောသင့်ပါဘူး။”

လုလုက ထပ်ကွန့်ပြန်သည်။ အမှန်က ဒေါက်တာ မောင်မောင်ဝင်းမှာ အသက် ၄၀ ခန့်ရှိသော ဆရာဝန်တစ်ဦး။ သူနှင့် လုလုတို့ သိကျွမ်းကြသည်မှာ တစ်လပင်မပြည့်သေး။ လုလုတစ်ယောက် ဒေါက်တာမောင်မောင်ဝင်း၏ ဖယ်မလီယာကားထဲမှာ ညနေ တိုင်း ပါလာသည်။

လုလုမှာ ဆိပ်ကမ်းအုပ်ချုပ်ရေးရုံးက အထက်တန်းစာရေး ကိုကိုလေးနှင့် ချစ်ကြိုက်နေသည်။ ကိုကိုလေးက ညနေတိုင်း လုလု ထံသို့ လာမြဲ။

ယခု လုလုတစ်ယောက် ဒေါက်တာမောင်မောင်ဝင်း ကားထဲ မှာ ပါပါသွားတော့ ကိုကိုလေးလာတိုင်း မတွေ့ရရှာ။ သည်တော့ ပြဿနာဖြစ်လာပြီ။

လုလုဘယ်သွားသလဲ ကိုကိုလေးက နောက်မှ လိုက်ကြည့် သည်။ လိုက်ရှာ။ လိုက်ထောက်လှမ်း၏။

ရှာတော့ လမ်းစကို သိပြီ။ လမ်းကြောင်းကို မိပြီ။ အဲသည်လို ကိုကိုလေးတစ်ယောက် လုလုရဲ့ဖြစ်ကြောင်း

ကုန်စင် သိသွားတာ မြမြဝင်းပြောလို့။ မြမြဝင်း လက်ထောက်ချ လို့တဲ့။ လုလုက တရားခံရှာနေပြန်ပြီကော။

“ဟေ့...လုလု အိပ်တော့ဟယ်၊ မဟုတ်တာ လာမပြောနဲ့၊ နင့်ဟာနင် နှစ်ယောက်မကလို့ တတ်နိုင်ရင် ဆယ်ယောက် ပဲထားထား၊ ငါ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ တော်ပြီဟယ်၊ စိတ်ညစ် တယ်၊ အိပ်မယ်”

မြမြဝင်းက ပြောပြောဆိုဆို စာအုပ်ကို ပိတ်သည်။ ခြင်ထောင်ချပြီး အိပ်မည်ပြင်သည်။

“မြမြဝင်း နင်အိပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ငါကျေနပ် အောင် နင်ရှင်းရမယ်”

“တော်စမ်း လုလု၊ နင်သွားချင်တဲ့လူနဲ့သွား၊ တွဲချင်လူနဲ့ တွဲ၊ ငါ့အပူမဟုတ်ဘူး၊ ရမ်းမနေနဲ့”

မြမြဝင်းက ဒေါသဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။
“မတော်ဘူးဟယ်၊ မတော်တော့ နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ၊ ကဲ...”

လုလုလည်း ဒေါသနှင့်ပဲ။

သည်တော့ ပြောပြောဆိုဆို လက်ကိုင်အိတ်ထဲက မောင်းချ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။

ထောက်ခနဲ ဓားက ပွင့်လာသည်။ အသွားမှာ အရောင် ထွက်လျက် ချွန်မြသော မောင်းချဓားတစ်လက်။

“ဒေါက်...”

လုလုက ဓားဦးကို မြမြဝင်းစားပွဲပေါ်သို့ စိုက်ချလိုက်သည်။ ပန်းပွင့်ကလေးတွေ စီရီရီနှင့် ပလတ်စတစ်စားပွဲခင်းမှာ ဓားသွား ကြောင့် ပေါက်ထွက်သွားသည်။ အလှကလေးတွေ ပျက်သွားပြီ။

“ဟေ့...လုလု၊ နင်မရမ်းကားနဲ့နော်၊ ငါ့စားပွဲခင်း ပေါက် သွားပြီ”

“ပြောလေ၊ ငါ့အကြောင်းတွေ ကိုကိုလေးကို သွားပြော တာ နင်မဟုတ်လား၊ မြမြဝင်း ကိုကိုလေးကို သွားပြော ရအောင် နင် ကိုကိုလေးကို ကြိုက်နေလို့လား ဟုတ်လား”

သည်မှာတင် ယမ်းထုပ်ကို မီးတို့သည့်နှယ် ပေါက်ကွဲဖို့ ဖြစ်လာပြီ။

“တော်စမ်း၊ တိတ်စမ်း၊ ခွေးကောင်မ၊ နင် မယုတ်မာနဲ့၊ တိတ်ဆိုတိတ်”

ခြင်ထောင်ချ၍ စားပွဲပေါ်မှ အိပ်တော့မည် လုပ်နေသော မြမြဝင်းက ဒေါသတကြီးဖြင့် လုလုကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

လုလုက စားပွဲပေါ်မှ မောင်းချစားကို ဆွဲနုတ်လိုက်၏။ စားတစ်ချောင်းနှင့် မိန်းမနှစ်ယောက် ခုတင်ပေါ်မှာ နပန်းလုံးနေဆဲ။ သည်အချိန်မှာ အခန်းနီးချင်း မိန်းကလေးတွေ ပြေးဝင် လာ၏။

သူတို့ဝိုင်းဆွဲ၍ ရန်ပွဲပြီးသွား၏။ သို့သော် လုလုလက်ဖဝါး မှာ သူ့စားနှင့်သူထိပြီး ဒဏ်ရာကြီးရလို့။ သွေးတွေ တရကြမ်း ပန်းထွက်နေလေသည်။

အဲသည့်ရန်ပွဲမှာ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ပြီးမှ ကိစ္စငြိမ်းခဲ့၏။ သည်ဖြစ်ရပ်မှာ လုလုက လွန်သည်ကို အများသိကြသည်။ သည်လောက် ရန်ပွားပြီး သည့်နှယ် အခြေအနေဆိုးမည် မထင်လို့ပဲ အခန်းနီးချင်း မိန်းမဖော်တွေက အသာကြည့်နေခဲ့ကြ သည်။

ခုတော့...

ဘာမဟုတ်သည့် ကိစ္စကလေးနှင့် ရန်ပွဲကြီးဖြစ်။ သွေးထွက်

သံယိုဖြစ်။ ဆွဲကြ၊ ရုန်းကြ၊ တွန်းကြ၊ ထိုးကြ သွေးဆေးရှာကြ။ တင်ချာပုလင်းယူကြ။ ပတ်တီးထုတ်ပေးသူပေး၊ ဂရုစိုက်ကြ ကြံရပါ ပကော။

သည်ရန်ပွဲကို အစပျိုးနေကတည်းက ဒေါ်သိက္ခိနှယ် ကြား သည်။ သိသည်။ လုလုတစ်ယောက် အရက်နဲ့ကလေး တသင်းသင်း နှင့် လှေကားက တက်သွားတာကို သိက္ခိနှယ်ကိုယ်တိုင် တွေ့လိုက်၏။ အခန်းမှာ မြမြဝင်းနှင့် စာရင်းရှင်းနေတာလည်း ကြားခဲ့သည်။ သည်မျှ မဖြစ်တန်ရာထင်လို့ လျစ်လျူရှု၊ ဥပေက္ခာပြုနေခဲ့တာပဲ။

ခုတော့...

မြမြဝင်းနှင့် လုလုပြဿနာ သည်မျှနှင့် မပြီးသေးချေ။ လုလုလက်က ဓားဒဏ်ရာကို အဆောင်မှာပဲ ဆေးထည့် ပေးကြရသည်။ သွေးဆေးရှာ၊ တင်ချာပုလင်းယူ၊ ပတ်တီးထုတ်ပေး သူပေး၊ ဂရုစိုက်ကြပါ၏။

နံနက်မိုးသောက်က လုလုတစ်ယောက် အမူးပြေတော့ သူ့ အမှားကိုသိပြီး မြမြဝင်းကို တောင်းပန်သည်။ ဒေါ်သိက္ခိနှယ်ကို တောင်းပန်သည်။ ခုလို မျက်နှာအောက်ချလို့ တောင်းမန်နေပြန်တော့ လည်း လုလုမျက်နှာက မခုတ်တတ်သည့်ကြောင့်၊ မဟောင်တတ် သည့်ခွေးငယ်လို သနားစရာပဲ ကောင်းသေးတော့။

သို့သော်...

နောက် ၂ ရက်ခန့်အကြာ...

မြစ်ကြီးနားမှ လုလု၏မိဘများ ရန်ကုန် ရောက်လာ၏။ အဆောင်ကိုရောက်လာ၍ လုလုလက်က ပတ်တီးစည်းထား တာတွေတော့ မေးကြသည်။ မြန်းကြသည်။

“သမီး လက်ကအနာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

လုလုကလည်း အရက်မူးသည့်ကိစ္စမှအပ အမှန်အတိုင်း

ပြောမိသည်။ အခန်းဖော်နှင့် ရန်ဖြစ်လို့ ဓားဒဏ်ရာ ရလာလို့။
 သည်မှာတင် လုလုမိဘများက ဒေါပွကြပြီ။ အကြီးအကျယ်
 မကျေမနပ်ဖြစ်ကြပြီ။ သည်ကိစ္စကို ရဲစခန်းတိုင်မည်။ သူတို့သမီး
 လုလုကို ဓားနှင့်ထိုးတဲ့မိန်းမ အဖမ်းခံရမှ ကျေနပ်မည်။ သည်အမှုကို
 ဆိုင်ရာသို့ မတိုင်ဘဲထားတဲ့ အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်သီဂီနွယ်ကိုလည်း
 အမှုထိန်းချန်မှုနှင့် တရားစွဲမည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့တိုင်မည်တဲ့။
 ကောင်းကြပါရောလား ကွယ်တို့။
 ပြဿနာမီးပွားက သည်မှစသည်။ ဒေါ်သီဂီနွယ်ကလည်း
 ပထမမှာ လုလုမိဘတွေ ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ပါ၏။
 သို့သော်...
 အဘိုးကြီးလင်မယားက မည်သို့မျှ မကျေနပ်နိုင်။ အပြစ်ရှိသူ
 တရားခံကို ထိုက်သင့်သည့်ပြစ်ဒဏ် ခံစေရမတဲ့။
 နောက်ဆုံးတော့ သည်အမှုမှာ ရပ်ကွက်၊ ကောင်စီလူကြီး
 များထံ ရောက်သွား၏။ ကောင်စီလူကြီးများ ဘာလုပ်မလဲ။ ရှေ့သို့
 ရောက်လာသော တိုင်ကြားချက်ကို လျစ်လျူရှုမဖြစ်။ သို့နှင့် သည်
 ကိစ္စကို လူမှုရေးကော်မတီက စစ်ဆေး အရေးယူဆောင်ရွက်ဖို့ တာဝန်
 ကျလာသည်။
 သည်တုန်းက သီဂီဆောင်က အမှုကိစ္စသုံးရပ်၊ ရပ်ကွက်၊
 လူမှုရေးကော်မတီသို့ ရောက်ခဲ့သည်။
 တစ်မှုက သဇင်နွယ်တို့ ဇာခန်းသုံးက မိန်းမသုံးယောက်
 မသင့်တော်သော စီးပွားရှာမှုပြုကြောင်း တိုင်ကြားချက်။
 နောက်တစ်မှုက အေးကြည်မနှင့် ဝေးဝေးတို့ ပါးရိုက်၊
 နားကိုက်ဖြစ်ခဲ့လို့ အပြန်အလှန်တိုင်ကြားချက်။
 တတိယအမှုကတော့ မြမြဝင်းနှင့် လုလုတို့ ဓားလုရင်း
 ရန်ဖြစ်သည့်ကိစ္စ။ သည်တုန်းက လုလုဒဏ်ရာရခဲ့တော့ ဒေါ်သီဂီနွယ်

က အမှုကို ထိန်းချန်ထားသည်ဆိုမှု။
 မိန်းမတွေပေါ့။
 အမှုကိစ္စက များပေသား။ ပါးစပ်ပေါက်က များများ။
 ပြဿနာက ထွားထွား။ ဖြစ်လိုက်သည့်အမှုတွေမှာ တင်းတောင်းနှင့်
 ထည့်ရမှာလားမသိ။
 သူတို့ အားအားရှိလို့ ရန်ဖြစ်ကြတိုင်း မသင့်တသင့်ဖြစ်နေ
 ကြမှဖြင့် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ၊ သူမနေရာ၊ ငါမနေရာ။ သူတို့အမှုကိစ္စ
 တွေ ဖြေရှင်းရင်းပဲ အချိန်ကုန်ရတော့မှာလား။
 သည်လိုနှင့် မဖြစ်နိုင်သေး။
 အဖြေကို ရှာရလိမ့်မည်။
 ရှာရမည်။ ရှာမှပဲ ဖြစ်မည်။
 ကဲ...ဘာလုပ်ကြမလဲ။

ဟင်...ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်၊ လက်စသတ်တော့ မေရီ ပါလား။

ကြည့်ကြစမ်းပါဦး။

မိုက်ဖုံးအင်္ကျီကြီး ဝတ်လို့။

မေရီမေ့ မပေါ့မပါးနှင့် လေးထပ်တိုက်ထိပ်ဖျားကို တက် လာသည်။ မျက်နှာက ခပ်တင်းတင်း၊ ခပ်မာမာ၊ ခပ်ထန်ထန်။

“သင်နွယ်ဆိုတာလား”

မေရီက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ မေးသည်။ သင်နွယ်က ဣန္ဒြေ ဆင့်ပြီး ခပ်တည်တည် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သင်နွယ်က “ဟုတ်တယ်လေ...ဘာကိစ္စလဲ”

မေရီက “ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ...သိတယ်မဟုတ်လား”

သင်နွယ်က မထိတရီပြုံး၍ “သိတယ်၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောလေ”

မေရီ “ဪ...သိရင်ပြီးတာပဲ၊ ပြောချင်တာကတော့ သူများလင် မခိုးချင်ပါနဲ့၊ ခိုးချင်ရင်လည်း အိမ်ထောင်ပြိုကွဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်မလို့ပါ”

အို...ခက်ပါပြီ။ စောစောစီးစီး ဒုက္ခကြီးကြီးနှင့် မသင်နွယ် တို့ ကြုံရပါပြီကော။ လင်းအောင်ရဲ့ မယားကြီး မမေရီက လူတွေ မကြား ကြားအောင် အသံကိုမြှင့်လို့ ရန်တွေ့နေပြီ။

“ရှင်...ဒါတွေကို ဒီမှာလာပြောနေစရာ မလိုဘူး၊ ခပြန် ပါ”

“မပြန်ဘူးဟေ့၊ ငါ့လင်ကိုလည်း ခိုးသေး၊ ငါ့ထမင်းကို လည်း စား၊ ပြီးတော့ ထမင်းဘူးထဲမှာ ငါ့ကို စော်ကား တဲ့စာလည်း ရေးလိုက်သေးတယ်၊ သင်နွယ် နင်တော် တော် လွန်ပါရောလား၊ ဒီလောက်စုတ်ပဲ့ရသလား”

(၁၄)

“သင်နွယ် ဧည့်သည်”

လှေကားထိပ်ဆီမှ အသံကြားရသည်။

ထူးပါပေရဲ့၊ ဆန်းပါပေရဲ့။ အချိန်က နံနက် ၈ နာရီပင် မထိုးသေး။

သင်နွယ်တစ်ယောက် မနေ့ညက လင်းအောင်နှင့် အလည် လွန်ခဲ့သည်မို့ ယနေ့နံနက် အိပ်ရာထ နောက်ကျရသည်။

သင်နွယ်မှာ အိပ်ရာထဲ၌ ဘယ်လိုမှ၊ ညာလိုမှ။

မနေ့ညက အရသာကလေးတွေကိုတွေးပြီး စည်းစိမ်ယစ်နေ သည်။ သည်အချိန်မှာ ဧည့်သည်ခေါ်သံကြားရတော့ စိတ်ထဲမှာ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ကိုလင်းအောင် ထမင်းဘူးလာပို့တာလည်း မဖြစ်နိုင်။ သူလာတာက နံနက် ၉ နာရီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဧည့်သည်ဆိုတော့ တွေ့ရမှာပေါ့။

သင်နွယ်က အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထသည်။ ရေချိုးခန်းဝင်၊ အပေါ့အပါးသွားပြီး မြန်မြန်ကလေး ပြေးထွက်လာသည်။ မျက်နှာ သစ်သည်။ မျက်နှာသုတ်ပြီး အခန်းဝသို့ လျှောက်လာတော့...။

မမေရီက ပြောပြောဆိုဆို ငိုချလိုက်သည်။ မေရီဆိုတာ ဖြူဖြူချောချော၊ သွယ်သွယ်ကလေး။ အရပ်ကတော့ ပုသည်။ သို့မေယ့် သူ့မျက်နှာက ကြွေရုပ်ကလေးလို လှသည်။ ချစ်စရာကလေးပါ။ သည်လို ရုပ်ချောချော လှလှကလေးကို ဘေးချိတ်ပြီး လင်းအောင်တစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့များ သဇင်နွယ်ကို စွဲလမ်းနေပါလိမ့်။

ခုလည်း မေရီလာရတာ ပြဿနာရှင်းဖို့ ဖြစ်သည်။ မေရီက သူ့ချစ်လင် လင်းအောင်စားဖို့ နေ့စဉ် ထမင်းဘူး ထည့်ပေး၏။ အသားဟင်းတစ်ခွက်၊ အကြော်တစ်ခွက်၊ ငါးပိကြော်၊ ငါးပိထောင်း အမြဲပါ၏။

အဲသည့် ထမင်းဘူးကို လင်းအောင်က ဘယ်တော့မှမမေ့။ သူ့ချစ်သူ သဇင်နွယ်စားဖို့ နံနက် ၉ နာရီမှာ အမြဲလာပေးသွားသည်။ သူကတော့ ရုံးစားသောက်ဆိုင်မှာ နေ့စဉ် ထမင်းကြော် တစ်ကျပ်ခွဲဖိုးဖြင့် နံနက်စားပြီးရသည်။

သဇင်နွယ်ကို လင်းအောင်ပြောနေကျ စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။

“ဒါလင့်ကို တို့စားမယ့် ထမင်းဘူးပေးတာ၊ သိပ်ချစ်လို့ နော်၊ ပြီးတော့ ဒါလင့်ကို တို့က ဘာမှဝယ်ပေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီထမင်းဘူးပဲ ပေးနိုင်တာ၊ ထမင်းဘူးက ဟင်းကောင်းကောင်းနဲ့ဆိုတော့ တစ်လတစ်ရာလောက် တန်ပါ တယ်ကွယ်၊ ဟဲ့၊ ဟဲ့”

တကယ်ပြောချင်တာလား။ နောက်ချင်ပြောင်ချင်တာလား။ သဇင်နွယ်မသိ။

မကြာခဏပဲ လင်းအောင်က သည်လို ပြောတတ်သည်။ ခုတော့ သည်ထမင်းဘူးက စကားပြောပြီ။

ထမင်းဘူးက ထမင်းဘူးပိုင်ရှင်ကို အဆောင်သို့ ပို့လိုက်ပြီ။ သည်လို ဖြစ်လာအောင်လုပ်သူ တရားခံကတော့ သဇင်နွယ်ကိုယ်တိုင်ပါပဲ။

မနေ့ညတုန်းက သဇင်နွယ်နှင့် လင်းအောင်တို့ စထရင်းဟိုတယ်မှာ သံဘူးဘီယာသွားသောက်ကြသည်။ သဇင်နွယ် ဘီယာမသောက်ဖူးဘူးဆိုသဖြင့် လင်းအောင်က ခေါ်သွားသည်။ သဇင်နွယ်မှာ ဘီယာကလေး တကျိုက်နှစ်ကျိုက်မျှ သောက်ပြီး မူးချင်လာသည်။ ရီဝေဝေ ဖြစ်လာသည်။ ဘီယာဆိုတာ မူးလောက်သည့် အရက်ထဲမှာမပါ။ ဗျစ်ရည်အဆင့်သာရှိ၏။ ဒါပေမဲ့ အူရိုင်းသဇင်နွယ်မှာ သည်မျှသာ သောက်ပေမယ့် မူးနေရှာပြီ။

ဘီယာကလေး မူးရုံဖြင့် သဇင်နွယ် ဖောက်ချင်၏။ သူက လင်းအောင်ရဲ့ ထမင်းဘူးကို မဆေးကြောဘဲ ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ဒါကတော့ သဇင်နွယ်တို့ လုပ်နေကျပါပဲ။ လင်းအောင်ဆီက ထမင်းဘူးကို စားပြီးလျှင် ဘယ်တော့မှ ဆေးကြောမပေး။ ပရွက်ဆိတ်တွေ အုံခဲနေသော ထမင်းဘူးသိုးသိုးကို သည်အတိုင်း ပြန်ပေးလိုက်၏။ လင်းအောင်ရဲ့ အိမ်သူသက်ထား မေရီမှာတော့ ထမင်းဘူးကို သူ့လင် လင်းအောင်စားသည် ထင်သည်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆေးရှာသည်။

ခုတော့ သည်ထမင်းဘူးထဲက ထမင်းနှင့် ဟင်းကို စားပြီး ဘီယာမူးသည့် အရှိန်ကလေးဖြင့် သဇင်နွယ်တို့ ယုတ်မာပြီ။ သဇင်နွယ်က ထမင်းဘူးထဲမှာ စာကလေးတစ်စောင် ထည့်ပေးလိုက်သည်။ လင်းအောင် မမြင်ရအောင် သူကောင်တာသို့ ငွေရှင်းသွားတုန်း စာရွက်ကိုထည့်သည်။

စာက...

မမေရီ

ထမင်းဘူးကို နေ့တိုင်းပဲ တို့စားတယ်။ ဟင်းကောင်းကောင်း ချက်ပါ။ ထမင်းဘူးကိုလည်း ပြောင်စင်အောင် တိုက်ပါ။ များစွာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ချစ်တဲ့
သဇင်နွယ်

ကဲ...မလွန်လွန်းပေဘူးလား။ သည်မျှတော့ သဇင်နွယ်တို့ မစော်ကားသင့်ဘူးလေ။

လင်းအောင်ရဲ့ မိန်းမ မေရီမမျှာ အဲသည်နေ့ညနေက ထမင်းဘူးကို ဆေးဖို့အဖွင့် စာတိုကလေးကို တွေ့၏။

စိတ်ဆိုးလိုက်တာ လွန်ပါရော။ ဒေါပွလိုက်တာလွန်ပါရော။ အသားတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်သည်။ မျက်လုံးတွေ ပြာကုန်သည်။ သတိလစ်မလို့ မူးခနဲ၊ မိုက်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။

စော်ကားလိုက်သည့် မိန်းမ။ ငါချက်ကျွေးနေတာကိုလည်း တိတ်တိတ် ခိုးစားနေသေး။ ငါ့လင်လည်း ခိုးသေး။ ငါ့ကိုလည်း စော်ကားမော်ကား လုပ်သေးသည်။

သဇင်နွယ်နှင့် လင်းအောင်တို့ သည်လို သည်လို ဇာတ်လမ်း ခင်းနေသည်ကို မေရီတစ်ယောက် မသိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

သိတာပေါ့။

လင်းအောင်ကိုလည်း ပြော၍မရ။ သူ့ကိုလည်း မကွာနိုင်တော့။ သည်အတိုင်းပဲ မသိချင်၊ မမြင်ချင်၊ မကြားချင်ယောင်ဆောင် ရသည်။

ခုတော့ ထမင်းဘူးကို နေ့တိုင်း အချောင် 'အုပ်' နေသည့် သဇင်နွယ်က ခြေလွန်လက်လွန် စာရေးပြီး ထည့်သည်။ ပြဿနာ ကြီးစွာပေါ်ရပြီ။

သဇင်နွယ်နှင့် မေရီတို့ အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြသည်ကို တစ်ဆောင်လုံး ကြားသည်။ ဆန်းသည်တော့ မဟုတ်။ မိန်းကလေး ဘော်ဒါဆောင်တွေမှာ ဒါမျိုးတွေက တစ်ခါတလေ ကြုံရမြဲ ဖြစ်သည်ကိုး။

သို့သော်...

မေရီကို တွေ့ရတော့ သဇင်နွယ် ရင်ထဲမှာ မကောင်း။ သူ့အမှားကို သူသိလိုက်ပြီ။ လက်လွန်သွားသော အမှား။ ပြန်နှုတ်လို့ မရသောအမှား။ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျူးလွန်မိသော အမှား။

သည်အမှားကြောင့် ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာကြီးနှင့် မိန်းမ တစ်ယောက် မျက်ရည်ကျရပြီ မဟုတ်လား။

သဇင်နွယ်က သည်လိုစဉ်းစားနေဆဲမှာ မေရီက ချာခနဲ နောက်သို့ လှည့်သည်။ ဘာမျှမပြောဘဲနှင့် ပြန်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်အပြည့်နှင့် မဟုတ်လေ။ စိတ်ကလည်းမကောင်း၊ ဒေါသကလည်း ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။ မေရီမမျှာ လှေကားထစ်ကို ကောင်းစွာ မနင်းမိတော့ဘဲ ချော်လဲကျသွားသည်။

“အို...ဘုရားသခင်...ကယ်တော်မူပါ”

မေရီလိမ့်ကျသွားပုံကို ကြည့်၍ သဇင်နွယ်က ဘုရားတမိပြုပြီးတော့ မေရီထံ ပြေးဆင်းသွားသည်။

“လာကြပါဦး...ဒီမှာ၊ လှေကားက လိမ့်ကျလို့”

သဇင်နွယ် နှုတ်က အော်လိုက်သေးသည်။

မေရီမမျှာ လှေကားသုံးထစ်ကျော်အောင် ဒလိမ့်ခေါက်ခွေး လိမ့်ကျသွားတော့ တော်တော်ကလေးနာသည်။

ပြီးတော့...

သတိလစ်နေပြီ။

မလှုပ်။

လုံးဝမလှုပ်။ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် မိန်းကလေးခမျာ လှေကားထစ်မှာ ငြိမ်၍ လဲကျလျက်။

သဇင်နွယ်အော်သံကြားတော့ အဆောင်သူတွေရော ဒေါသီဂီ နွယ်ပါ ပြေးထွက်လာသည်။ သူတို့လည်း မေရီကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြ၏။ အဆောင်သူတချို့က သဇင်နွယ်မျက်နှာကို မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်ကြသည်။

ရွတ်ချသည့်အကြည့်၊ အထင်သေးသည့် အကြည့်၊ ကဲ့ရဲ့သည့် အကြည့်များဆိုတာ သဇင်နွယ် သိလိုက်၏။

သူ့မျက်လုံးများကို သဇင်နွယ် ရင်မဆိုင်ဝံ့။ ခေါင်းငုံ့ပစ် လိုက်ရသည်။ ဘဝနွယ် ဆိုးလိုက်တာ။ အသည်းနာဖို့ ကောင်းလိုက် တာပါလားနော်။ လူတွေဝိုင်းပြီး အထင်သေးတာ ခံနေရပါပကော။

သုံးဘီးကားတစ်စင်း ငှားပြီး မေရီကို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ဌာနသို့ ပို့၏။ အရေးပေါ်ဌာနကတစ်ဆင့် သားဖွားနှင့် မီးယပ်ရောဂါ အထူးကုဆေးရုံကြီး တင်ပို့၏။

“မေရီ ဝမ်းဗိုက်ထဲက ငါးလသားကလေး အသက်မရှိ တော့ပြီ။ ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျသွားပြီ။ ကလေးအသေကို ထုတ်ယူရမည်”

ကြားရသည့်သတင်းက ရင်ထဲမှာ မချိစရာ။

ဒပ်ဖရင့်ဆေးရုံအထိ လိုက်ပို့ခဲ့သော အဆောင်သူအချို့ထံမှ သဇင်နွယ် ကြားသိရသည့် သတင်း။ နားထဲမှာ သံပူရည်ဖြင့် လောင်း လိုက်သလို မီးစကြီးဖြင့် ထိုးလိုက်သလို ခံစားရပါ၏။ သဇင်နွယ် ခံစားရလေ၏။

သည်နေ့ သဇင်နွယ် ရုံးမတက်။ ခွင့်တစ်ရက်ယူသည်။ နေ့လယ်မှာ လင်းအောင်က သဇင်နွယ်အဆောင်သို့ လာ တွေ့၏။

သဇင်နွယ်က ထွက်မတွေ့။ နေမကောင်းဘူး ပြောခိုင်းပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ပေကတ်အိပ်နေသည်။

ညကျတော့လည်း လင်းအောင် ရောက်လာပြန်၏။

သဇင်နွယ်က လုံးဝမတွေ့။

သဇင်နွယ်ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေသည်။ ဝုံးကွဲနေသည်။ မှန်တိုင်းထန်နေသည်။

သည်ဝေဒနာကို ပျောက်ကင်းအောင် ဘယ်သူမှ ကုသပေး နိုင်မည် မထင်။ မနက်တုန်းက မိမိရှေ့မှာ ပုံလျက်သားလဲကျသွားသူ မေရီ။ သတိလစ်လဲကျနေရှာသည့် မေရီရုပ်ပုံက သဇင်နွယ်မျက်စိထဲ မှ မထွက်။ ဘယ်တော့မှ မထွက်။

ဒါကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ သည်ကနေ နံနက်စာရော ညစာပါ သဇင်နွယ်ဝမ်းထဲ မဝင်ခဲ့။

ဘာလုပ်ရမလဲ။
ဘာလုပ်ရမလဲ။
ဘာလုပ်ရမလဲ။

သဇင်နွယ်ရင်ထဲမှာ သည်မေးခွန်းကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် မေးနေသည်။

အဖြေက မရှိသေး။

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ”

သည်မေးခွန်းကို မေးနေပြီ။ အဖြေမရှိသူ တစ်ယောက်ရှိ သေးသည်။ သူက ဒေါသီဂီနွယ်။

ဒေါသီဂီနွယ် တော်တော်စိတ်ညစ်နေသည်။ ခုတလော အဆောင်မှာ ပြဿနာတွေက ရှုပ်လှချည်။

ဝေးဝေးနှင့် အေးကြည်မ ရန်ပွဲ။ မြဲမြံဝင်းနှင့် လှလှရန်ပွဲ။ အားအားရှိတိုင်း သင်းတို့တစ်တွေ ရန်ဖြစ်တာက အရေးမဟုတ်။ နောက်မှနေ၍ အဆောင်ပိုင်ရှင်က ပြဿနာလိုက်ရှင်းရတာ၊ စိတ်ညစ် လှသည်။

သည်ကြားထဲမှာ ဝေးဝေးနှင့် အေးကြည်မကိစ္စ အဆောင် ပိုင်ရှင် ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပုံကို ဝေးဝေးတို့အုပ်စုက မကျေနပ်။ တစ်ပါး သူ၏ အခန်းတံခါးလာခေါက်ပြီး ပါးဝင်ရိုက်သည့် အေးကြည်မကို ချက်ချင်းပဲ အဆောင်က ထုတ်ပစ်စေချင်ကြသည်။

ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ်က သည်လို အရေးမယူနိုင်။ ပါးရိုက်လို့ နားကိုက်ကြသည့် ကိစ္စမဟုတ်လား။ ကြားထဲက သည်လိုဝင်ပြီး အပြစ်ပေးလျှင် မသင့်။

ပြီးတော့...

သည်ကိစ္စကို ဝေးဝေးတို့က မကျေနပ်လို့ပဲ။ ရပ်ကွက်လူမှု ရေးကော်မတီထံ ရောက်နေသည်လေ။ မြဲမြံဝင်းနှင့် လှလှကိစ္စလည်း ရပ်သိ ရွာသိဖြစ်ပြီး လူမှုရေးကော်မီထံ ရောက်နေပြီလေ။

အဲသည်လို အမှုပေါက်တွေ များလွန်းသမို့ သည်လို မိန်းကလေးဘော်ဒါဆောင် ဖွင့်ရတာ ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ် စိတ်ညစ်လှပြီ။ အဆောင်ကိုတောင် ပိတ်ပစ်ရကောင်းမလားမသိ။ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရ မှန်းပင် ဝေခွဲ၍မရ။

အရေးထဲမှာ ခင်ပွန်းသည် ဦးဘလှအောင်ကလည်း မရောက်တာ ကြာပြီ။ ရှမ်းပြည်နယ်ခန့်ထွက်နေသည်။ သူလာလျှင် တော့လည်း သည်ပြဿနာတွေ သူထိုးအပ်လိုက်မည်။ ခေါင်းစုပ် မခံချင်။ စိတ်ညစ်မခံချင်။ သောက မပွားချင်။ သည်ကောင်မလေး တွေ ထိန်းပြီးရသည့် အဆောင်ခနှင့် ထမင်းစားရသည့်ဘဝကို ငြီးငွေ့လှပြီ။

မနေ့က ပြဿနာကိုပဲ ကြည့်လေ။

အပြောကြီးခဲ့သည့် သင်္ဇင်နွယ်။ လင်းအောင် မယားကြီးက ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် သင်္ဇင်နွယ်ထံ လိုက်လာတော့ မြင်ရသည်မှာ မလှ မပ။ ကြားရသည်မှာ မလှမပ။

ပြီးတော့ လှေကားထိပ်က မေရီတစ်ယောက် လိမ့်ကျသွား ပြီး ဆေးရုံပို့ခဲ့ရသည့်ကိစ္စမှာ ရင်ထိတ်သည်းစွာ ပြစ်စရာ။ မေရီမမျှာ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျသည်အထိ အဖြစ်ဆိုးခဲ့တာကို မမြင်ရက်၊ မရှုရက် စရာ။

ဦးဘလှအောင်မရှိတုန်း သည်လိုပြဿနာပျောင်းများစွာကို ဖြေရှင်းနေရတာ စိတ်ညစ်လှပြီ။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ချွေးစင်ပေါ်မှာ ဟိုလိုမို့ သည်လိုမို့ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ကောက်လှန်မည်ပြုဆဲ...

“မမသိင်္ဂီ၊ သော်သော်က တွေ့ချင်လို့တဲ့”

အိမ်ဖော် ကောင်မလေးက လာပြောသည်။

ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ် ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

လာပြန်ပြီလား ပြဿနာတစ်ခု။

စိတ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲမှာ ဘာကိစ္စမှ မကြားချင်။

ဒါပေမဲ့ မကြားချင်၍မရ။ မသိချင်၍မရ။ ပြဿနာရှိလျှင် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

“အေးအေး...ဝင်ခဲ့လို့ပြော”

ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ်...ပြောလိုက်လို့ မကြာမီပင် အခန်းထဲသို့ သော်သော် ဝင်လာသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ မိသော်သော် ဘာကိစ္စ”

သော်သော် မျက်နှာပျက်နေသည်။ ငိုထားသည့်ဟန်၊ မျက်ခွံ တွေမို့၊ မျက်လုံးတွေနီ၊ မျက်သားတွေ ရဲနေ၏။

“ပြောလေ သော်သော် ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

“ဇင်မာဝေရယ် မမနွယ်၊ သော်သော့ခုတင်မှာ လာအိပ်
ပြီး ခေါင်းအုံးအောက်ကစာကို ယုသွားတယ်။ ခုထိ ပြန်
မပေးဘူး”

“ဘာ...ဇင်မာဝေ ဟုတ်လား၊ ဒီကောင်မကလေး ဒီလို
မလုပ်တတ်ပါဘူး”

“လုပ်တယ် မမနွယ်၊ စာကို ခိုးဖတ်ပြီး သော်သော့ကို
ကွယ်ရာမှာ ဝိုင်းဟားနေကြသတဲ့၊ စာကို ပြန်ပေးပါဆို
တာလည်း ပြန်ပေးကြဘူး၊ အဲဒါ”

“ဪ...စိတ်ညစ်ပါလားနော်၊ ငါတော့ ဒီကောင်မတွေ
နဲ့ မနေချင်တော့ပါဘူး၊ အဆောင်ကို ပိတ်ပစ်တာပဲ
ကောင်းလိမ့်မယ်၊ ဟေ့...ဇင်မာဝေကို သွားခေါ်စမ်း”

ဒေါ်သီရိနွယ်က လှမ်းအော်ပြော၍ အိမ်ဖော်မလေး ပြေး
ထွက်သွားသည်။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါရဲ့။

မ၊တစ်ရာသမီးတွေ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ့်
အခန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး မနေ။ သူများ ခုတင်မှာ သူများအခန်း
မှာ၊ သူများအိပ်ရာမှာ စည်းကမ်းမဲ့လာအိပ်၊ ဟိုပစ္စည်းဆွဲယူ၊ ဒီပစ္စည်း
ဆွဲကိုင်နှင့် ပြဿနာလုပ်ခဲ့သေးသည်။

ခုလည်း ကြည့်ပါဦး။

ဇင်မာဝေဆိုတာက ပုတီးကုံးမြို့ကလေးက မဟာဝိဇ္ဇာတန်း
လာတက်နေသည့် ကျောင်းသူတစ်ယောက်။ တစ်ဖက်က ရန်ကုန်မြို့
လယ်မှာ အိမ်တွေလိုက်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာ ကျွဲရှင်ပေးသည်။ ကျောင်းသူ
၅ ယောက်၊ ၁၀ ယောက် စုမိလျှင် စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်း၊ တစ်လ
၁၅၀ ကျပ် ပေးရသည်။ စားပွဲဝိုင်း သုံးလေးဝိုင်း ရထားတော့
တစ်လ ၅၀၀ ကျပ်ခန့် ဝင်ငွေရသည့် ဇင်မာဝေ။ မဟာဝိဇ္ဇာတက်

ရင်း ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းနေသည့် ဇင်မာဝေ။

မိန်းမဆိုတာ ပညာဘယ်လောက်တတ်တတ်၊ အဆင့်ဘယ်
လောက်မြင့်မြင့် မိန်းမသည် မိန်းမပဲ မဟုတ်လား။ မိန်းမညာ၊
မိန်းမဗီ၊ မိန်းမအတွေးတွေကို ဖျောက်ဖို့ အခက်သားပဲ။

ခုလည်း ကြည့်လေ။

ပညာတွေ တန်းကုန်အောင် သင်နေတဲ့ ဇင်မာဝေ။
မဟာဝိဇ္ဇာတန်း တက်နေတဲ့ ဇင်မာဝေ။

ရန်ကုန်မြို့တစ်ခွင်မှာ အင်္ဂလိပ်စာကျွဲရှင် လိုက်သင်ပေးနေ
တဲ့ ဇင်မာဝေ။

သည်ကောင်မလေးက သူ့ညီမလေးအရွယ် သော်သော့
ခုတင်မှာ သော်သော်မရှိတုန်း ဝင်အိပ်သတဲ့။

ပြီးတော့...

ခေါင်းအုံးစွပ်ကြားမှာထားတဲ့ သော်သော့စာကို ခိုးဖတ်
သတဲ့။ စာဖတ်ပြီးတော့ သော်သော့ကွယ်ရာမှာ ဟားကြသေးသည်။
တော်တော်လည်း စုတ်ပဲ့သော အလုပ်ကို ပညာတတ်မဖုရားတို့
လုပ်ကြသတဲ့။

ယုံကြရဲ့လား။

မယုံမရှိနှင့်။ ခု ကိုယ်တွေ့ကြုံရပြီလေ။

စာက သော်သော်ရဲ့ ရည်းစားစာ။

ရုပ်ရှင်မင်းသားပေါက်စနတစ်ယောက်နှင့် သော်သော်တို့
ရည်းစားဖြစ်နေသည်။ အဲသည့် မင်းသားနှင့် သော်သော်တို့ စနေနေ
တိုင်း ချိန်းတွေ့ကြသည်။ အခါတစ်ရာမက နမ်းကြတာ၊ နမ်းလို့
မဝကြောင်း မင်းသားချောက စာထဲမှာ ချွဲထားသည်။

အဲသည့်စာကို ဇင်မာဝေတို့က ခိုးဖတ်ပြီး ကွယ်ရာမှာ
ဟားကြသည် စာကိုလည်း ပြန်မပေး။

ပြဿနာက ဒါပဲ။

မကြာမီ ဇင်မာဝေ ရောက်လာသည်။ ဒေါ်သီဂီနွယ်ရှေ့ကို ဝင်တော့ ကိုယ်ကို ခပ်ရိုရိုနှင့်။ ကြောက်ရွံ့ဟန်။ ဇင်မာဝေမှာ အရပ်ခပ်ပုပု။ ရုပ်ရည်က ရွက်ကြမ်းရေကျိုပါပဲ။ အသားညိုသည်။ ပါးစပ်အနည်းငယ်ပြဲတော့ အရပ်ဆိုးသည်ထင်ရ၏။

အရပ်ဆိုးသည်ထင်ရလို့ သူ့ကို အထင်မသေးနှင့်။ သူ့မှာ လည်း ရည်းစားရှိတာပဲ။ ချစ်သူရှိတာပဲ။ ကြိုက်သူရှိတာပါပဲ။

“ဇင်မာဝေ...သော်သော်စာကို ခိုးဖတ်တယ်ဆို။

ဒေါ်သီဂီနွယ်က မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် မေး၏။

“ဘာစာလဲ မမနွယ်၊ ဇင်မာ မသိပါလား။”

ဇင်မာဝေက ပညာသားပါပါဖြင့် သရုပ်ဆောင်၏။ တကယ်ပဲ သူမသိသည့်ဟန်။ မျက်လုံးကလေးကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် လုပ်ပြနေသည်။

“ဘာမသိတာလဲ ဇင်မာဝေ၊ နင်ပဲ တို့ခုတင်မှာ လာအိပ်ပြီး

ခေါင်းအုံးထဲက စာကို ယူသွားတာ မော်မော် မြင်တယ်။

နင်နဲ့ ကြူကြူတို့ မီးဖိုထဲမှာ စာကိုဖတ်ပြီး ဟားတိုက်

နေတာ ကြားတဲ့လူတွေ အများကြီး၊ တို့ သက်သေပြ

ရမလား။”

သော်သော်က သက်သေ အခိုင်အမာထူသည်။ ဇင်မာဝေ မငြင်းနိုင်အောင် ထောက်ပြသည်။

“ကဲ...ဇင်မာဝေ ပြောပါဦး၊ သော်သော်က အခိုင်အမာ

ပြောနေပြီ၊ သူ့စာယူရင်လည်း ပြန်ပေးလိုက်ကွယ်၊ သူ့ကို

လည်း ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်လိုက်”

ဒေါ်သီဂီနွယ် အသာအယာပဲ ပြောနေသည်။

“မသိဘူး မမနွယ်၊ ဇင်မာ မသိဘူး၊ သော်သော်စာကို

လည်း ဇင်မာ မယူဘူး”

ဇင်မာဝေကလည်း အခိုင်အမာ ငြင်းနေသည်။

“ကဲ...သော်သော်...သက်သေပြစရာရှိရင် ခေါ်ပြ၊ တစ်ခု တော့ရှိတယ် ဇင်မာဝေ၊ ခု စောစောက မမနွယ်ပြောတဲ့ အတိုင်း စာကိုပြန်ပေးပြီး သော်သော်ကို တောင်းပန်လိုက် ရင် ကိစ္စက ဒါနဲ့ပဲပြီးမယ်၊ သက်သေတွေခေါ် စစ်ဆေးပြီး မှ မငြင်းနိုင်ဘဲ ပေါ်လာရင် ဇင်မာဝေ အဆောင်က ထွက်ပေးရမယ်”

ဒေါ်သီဂီနွယ်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ခပ်မာမာပြောပြီ။

သည်လိုပြောတော့ ဇင်မာဝေ ငိုငိုသွားသည်။ ငြိမ်သွားသည်။

အပြစ်တွေလျှင် အဆောင်က ဆင်းရမယ်ဆိုတော့ သူ စဉ်းစားပြီး လွယ်လွယ်နှင့် ငြင်းလို့မရပါလား။

ဇင်မာဝေ ခေါင်းငုံ့နေ၏။ ငြိမ်နေ၏။ ဆိတ်ဆိတ်နေသော် ဝန်ခံသည်ဟုဆိုမြဲ မဟုတ်ပါလား။

ဇင်မာဝေ ဝန်ခံနေပြီ။

“ကဲ...ဇင်မာဝေ သော်သော်စာကို ပြန်ပေးလိုက်၊ သူ့စာ ယူဖတ်မိတာကို တောင်းပန်လိုက်၊ ဟုတ်လား”

ဒေါ်သီဂီနွယ်က ဇင်မာဝေ ငိုငိုနေတုန်းမှာ ဆုံးဖြတ်ချက် ပေးလိုက်သည်။ ဇင်မာဝေက ရှက်လို့ထင်ပါရဲ့။ မျက်ရည်ကျရင်း ခေါင်းမဖော်ဘဲ နေသည်။

ခေါင်းတော့ ညှိတ်ပြသည်။

“သော်သော်...ယူစာကို တို့ယူဖတ်မိတာ တောင်းပန်ပါ တယ်ကွယ်၊ စာပြန်ပေးမယ်၊ လာ လိုက်နဲ့”

ခဏကြာတော့ ဇင်မာဝေက သော်သော်ကို တောင်းပန် သည်။ ပြီးတော့ ဇင်မာဝေက သော်သော်လက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်သွား သည်။

သော်သော်နှင့် ဇင်မာဝေတို့နှစ်ဦး လက်တွဲပြီး ထွက်သွား
တာကို ဒေါ်သီဂီနွယ် နောက်မှ ငေးကြည့်နေ၏။
ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ်သို့ ကိုယ်ကို ပစ်လွှဲချလိုက်၏။ နှုတ်မှ
လည်း တော်ကြီးသွားနေသော ဦးဘလှအောင်ကို တမ်းတရင်း တိုးတိုး
ကလေး ညည်းလိုက်သည်။

“ကိုကိုရယ်...တောင်ကြီးက မြန်မြန်ပြန်လာပါတော့”

“ကိုကိုလာမယ်ဆိုလို့ ကာဖီရေတွေကျိုလို့”

ဟုတ်ပါသည်။

ဒေါ်သီဂီနွယ်တစ်ယောက် ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်
ထောင်နှင့် နပမ်းလုံးနေဆဲ။ ချစ်သော ကိုကိုကို မျှော်မိသည်။
ကြိုမိသည်။ ကိုကိုက လူတော်ကြီး။ သည်ကိစ္စလောက်ဆို တခဏ
ကလေးနှင့် အပြတ်ရှင်းနိုင်လိမ့်မည်။ သူက ဘာပြဿနာမှ
မကြောက်။ သူ့ဦးနှောက်နှင့်ဆိုလျှင် ဒီလောက် ပြဿနာကို မိနစ်ပိုင်း
အတွင်း ရှင်းနိုင်မှာ။

ဒေါ်သီဂီနွယ်က အဲသည်လိုပဲ တွေးပြီး ချစ်သောကိုကို
ဦးဘလှအောင်ကို မျှော်ရသည်။

မျှော်နေသော ဦးဘလှအောင် ရောက်လာပါပြီ။

သုံးလေးရက်အတွင်းမှာ ခရီးထွက်ရာက ပြန်လာသည်။

ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဒေါ်သီဂီနွယ်က ဖြစ်သမျှ အလုံးစုံ
ကို နတ်သံနှောလို့ ပြောသည်။

“သည်လိုပဲ ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုမရှိတုန်းမှာ ကောင်မတွေ
တော်တော် သောင်းကျန်းကြတာ၊ နွယ်တော့ သိပ်စိတ်ညစ်

တာပဲ၊ ငိုချင်တယ်၊ အဟင့်...ဟင့်”

ဒေါ်သီဂီနွယ်က အိပ်ခန်းထဲမှာ ခုတင်ဘောင်ကို ခေါင်းတင်
ရင်း မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့်။

သူ့ခမျာ ချစ်လင် ရွှေတောင်ကြီးကို အားအကိုးကြီး ကိုးခဲ့
သည် မဟုတ်လား။ ခုလည်း ဦးဘလှအောင် ပြန်လာတော့ မျက်ရည်
လေးတစမ်းစမ်းနှင့် အရမ်းပဲ ချွဲနေပြီ။

ဦးဘလှအောင်က ပြဿနာကို စိတ်ရှည်စွာ ကိုင်တွယ်
ဆုံးဖြတ်သည်။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း ကြည့်ဦး။ သည်ကောင်မ
လေးတွေ ပြဿနာကို ရှုပ်သည်။ သင်းတို့နှင့် မပတ်သက်ချင်။
စိတ်မညစ်ချင်တော့ပြီ။

သိဂီဆောင်ကို လုံးဝပိတ်လိုက်မည်။

ချစ်ဇနီး သိဂီနွယ်အတွက် တခြားလုပ်ငန်းတစ်ရပ်
ထူထောင်ပေးမည်။

ကောင်းကြပါရောလား။

အဆောင်သူအချို့ အနေမတတ်၊ အထိုင်မတတ်၊ အပြော
မတတ်မို့ ခုတော့ အားလုံး တကွတပြားစီ ဖြစ်ကုန်တော့မည်။

ငွေရှင်၊ ကြေးရှင်၊ အဆောက်အအုံပိုင်ရှင်မှာတော့ ဘာဖြစ်
မလဲ။ ဒီလုပ်ငန်းမလုပ်ရလျှင် တခြားလုပ်ငန်း လုပ်ရုံပါပဲ။

သူ့အတွက် အလုံးအရပ်မလျော့။ စိုးရိမ်စရာမရှိ။ စည်းစိမ်
ချမ်းသာအပြည့် မဟုတ်လား။

တကယ် အခက်တွေ့ကြမှာက အဆောင်သူကလေးတွေ။

သူတို့ခမျာ ခုလိုအချိန်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တခြားအဆောင်တွေကို
ဝင်မှာလဲ။ အဆောင်ပိတ်မည်ဆိုတာ နို့တစ် နှစ်လ ကြိုတင်ပေးမည်
တဲ့။ နောက် နှစ်လအကြာမှာ အဆောင်တစ်ဆောင်ဆောင် အခန်းရ
လျှင်ရ။ မရလျှင်တော့ သူတို့လေးတွေ သောင်ပြင်လွှတ်သည့်ခွေးလို
ကယ်မည့်သူ ဝေးပါပြီ။

မိန်းကလေး ဘော်ဒါဆောင်တွေဆိုတာက တက္ကသိုလ်
ကျောင်းပိတ်ချိန်ဆိုလျှင် အခန်းလွတ်ပေါသည်။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကလေးတွေ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ
မိဘအိမ်သို့ ပြန်ကြပြီ။ သည်အချိန်မှာ ဘော်ဒါဆောင်အခန်းများ
အားတတ်သည်။ အဲသည်လို တက္ကသိုလ်တွေ ပိတ်ချိန်မရောက်ခင်
သည်ကောင်မကလေးတွေ ဘယ်ဆွေမျိုးအိမ်မှာကပ်၊ ဘယ်အသိအိမ်
မှာခိုလို့ နေရမှာလဲ။ လဲ...လဲ...လဲ။

ဘယ်သို့ပဲဖြစ်ဖြစ်။

ဦးဘလှအောင်ကတော့ ပြတ်ပြတ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပြီ။ တရားဝင်
နို့တစ်စာတွေကို အခန်းတိုင်းသို့ လိုက်ပေး၏။

“သိဂီဆောင်ကို နိုဝင်ဘာလ (၁)ရက်နေ့မှစ၍ လုံးဝ
ပိတ်လိုက်မည်။ အဆောင်နေ အမျိုးသမီးများ အောက်တို
ဘာ ၃၁ ရက်ကို နောက်ဆုံးထား၍ အဆောင်မှ ထွက်ခွာ
ရမည်”

သည်နို့တစ်စာမိတ္တူကို ရပ်ကွက် လူမှုရေးကော်မတီသို့လည်း
ပေးပို့၏။

လူမှုရေးကော်မတီအနေဖြင့် အံ့ဩသွား၏။

ဘယ့်နှယ်လဲ။

ပြဿနာဖြစ်နေသော သည်အဆောင်နေ မိန်းကလေးတွေ
ကိစ္စ၊ ဤနည်းဖြင့် ပြီးရတော့မှာလား။

လူမှုရေးကော်မတီက သည်မိန်းကလေးတွေရဲ့ ကိစ္စကို
လူမှုရေးရှုထောင့်မှကြည့်။ လူမှုရေးအမြင်ဖြင့် ဝေဖန်၊ လူမှုရေး
အကြောင်း အခြေခံ၍ ဆုံးဖြတ်ဖို့ လုပ်နေသည်။

ဦးဘလှအောင်ဆိုသည်ပုဂ္ဂိုလ် ဝင်လာသည်နှင့် သည်
ပြဿနာတွေ အလွယ်နှင့် ပြီးမှာတဲ့လား။

သည်ကြားထဲမှာ အဆောင်သူအချို့က လူမှုရေးကော်မတီသို့
သီးခြားတိုင်စာ ပို့ထားသေးသည်။ အဆောင်မှာ သီးခြားဧည့်ခန်း
မရှိ။ နားနေခန်းဆိုတာ ဝေးရော။ ပြီးတော့ အဆောင်ပိုင်ရှင်က
မိန်းကလေးတွေအပေါ် မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံသည်တဲ့။

အဲသည်လို အသေးအဖွဲ့ဆိုလည်း ဟုတ်။ အကြီးအမားဆို
လည်း ဟုတ်ပေသော အကြောင်းကလေးတွေလည်း ရှိသေးသည်
လေ။

သည်အချိန်မှာ အဆောင်သူ ဝေးဝေးက ခေါင်းဆောင်၍
အဆောင်နေ မိန်းကလေး (၁၀)ဦးခန့်က လူမှုရေးကော်မတီသို့
စာတင်လိုက်၏။

“ကျွန်မတို့ သိဂီဆောင်ကို မပိတ်ရအောင် လူမှုရေး
ကော်မတီက စီစဉ်ပေးပါ။ အဆောင်နေ မိန်းကလေးများ
နေရေးထိုင်ရေး အာမခံချက်ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါ။
စီစဉ်ပေးပါ”

သည်မိန်းကလေးတွေ တင်လိုက်သောစာကို ရပ်ကွက်
လူမှုရေးကော်မတီက အရေးတယူ စဉ်းစားသည်။

လူမှုရေးကော်မတီဥက္ကဋ္ဌက စစ်မှုထမ်းဟောင်း ဦးမြဒင်။
သည်လူကြီးက စကားကို ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

စိတ်ကောင်းရှိသည်။

ဖြောင့်မှန်သည်။

ဦးဘလှအောင်တို့၊ ဒေါ်သီဂီနွယ်တို့ ကိုယ်တိုင်ကပင်
လေးစားခင်မင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဦးမြဒင်က ဦးဘလှအောင်နှင့် တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းသည်။
အဆောင်သူ မိန်းကလေးတို့ဘက်ကို ပြန်ပို့ကြည့်ဖို့။ သည်ကောင်မ
လေးတွေဘက်က လိုအပ်သောစည်းကမ်းနှင့် တာဝန်သိမှုကို ရအောင်

လူမှုရေးကော်မတီက ဆောင်ရွက်ပေးမည်။ သူတို့ဘဝ ကစဉ်ကလျား မဖြစ်ရအောင် ဦးဘလှအောင်တို့ အဆောင်ပိုင်ရှင်တို့က စီစဉ်ပါ။ ကူညီပါ။ ရွက်ဆောင်ပါ။

နောက်ဆုံးတော့ ဟိုဘက်သည်ဘက် ပြောစရာတွေ ပြောဖို့၊ တောင်းစရာတွေ တောင်းဖို့၊ ပေးစရာတွေ ပေးဖို့၊ ညှိနှိုင်းအစည်းအဝေးတစ်ရပ် ကျင်းပလေသည်။

အစည်းအဝေးကို လူမှုရေးကော်မတီ ရုံးခန်းမှာပဲ ကျင်းပ၏။ ဝေးဝေးနှင့် အပေါင်းအသင်းတစ်စု အားလုံးပေါင်း အဆောင်သူ သုံးဆယ်ခန့် နုံ့နုံ့ညီညီ တက်ရောက်ကြသည်။

အစည်းအဝေးကို ခေါင်းဆောင်သော လူမှုရေး ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမြခင်က ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောသည်။

“တို့တို့နဲ့ လိုရင်းပဲ ပြောမယ်ဗျာ၊ ဒီအစည်းအဝေးခေါ်ရတာက သီရိဆောင်မှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဘဝလုံခြုံမှုအတွက်ပဲ။ ဦးဘလှအောင်တို့က ပြောနေတယ်။ မိန်းကလေးတွေ အဆောင်စည်းကမ်း မလိုက်နာလို့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီပြဿနာတွေ မကြုံချင်၊ မတွေ့ချင်တော့လို့ အဆောင်ပိတ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ အဆောင်သူ မိန်းကလေးတွေကတော့ အဆောင်ကို မပိတ်ပါနဲ့၊ ကြိုက်တဲ့ စည်းကမ်းဥပဒေကို ရေးဆွဲပါ။ အဆောင်သူတွေ သက်သာချောင်ချိရေးကိုလည်း ကူညီပါလို့ တင်ပြတယ်။ အဲဒီကိစ္စ အပြီးအပြတ် ဆွေးနွေးကြရအောင်”

ဦးမြခင် ပြောပြီးတော့ ဝေးဝေးက နေရာမှထသည်။ ဝေးဝေးမှာ ဘလောက်စံအင်္ကျီ အပြာကွက်ကလေးနှင့်၊ တက်ထရွန်ထဘီ အပြာရင့်ကို ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြား၊ ဆံပင်နောက်စည်းနှင့် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် သွက်သွက်လက်လက်

ရှိလှသည်။ တကယ့် ၁၆ နှစ်အရွယ် ကောင်မကလေးတစ်ဦးလို့ မြူးကြွနေသည်။

“ဦးဘလှအောင်တို့ဘက်က ကျွန်မတို့ အဆောင်သူတွေ စည်းကမ်းမရှိဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် အဆောင်ပိတ်မယ်ဆိုတာ မသင့်တော်ပါဘူး။ စည်းကမ်းဥပဒေတွေ ဘာတွေဆိုတာလည်း အစကတည်းက လျော့ရိလျော့ရဲ လုပ်ထားခဲ့တာပဲ။ တကယ် စည်းကမ်းဥပဒေလုပ်ချင်ရင် ကျွန်မတို့နဲ့ တိုင်ပင်ရေးဆွဲပါ။ ညှိနှိုင်းပါ။ ကျွန်မတို့ လက်ခံနိုင်တဲ့ စည်းကမ်းကို ကျွန်မတို့ လိုက်နာဖို့ အသင့်ပါ။ တစ်ဖက်ကလည်း ရပိုင်ခွင့်တွေ ပေးပါ။ ကျွန်မတို့ အတွက် ဧည့်သည်လာရင် ဧည့်ခံဖို့ ဧည့်ခန်းကလေး တောင် မရှိပါဘူး။ ကျွန်မတို့မှာ သမဝါယမဆိုင်က ပစ္စည်းဝယ်ခွင့်မရှိပါဘူး။ အဆောင်ထဲမှာ မိုးယိုတာကအစ ပြင်ပေးခြင်း မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် လိုတာတွေပဲ ပေးပါ။ လိုက်နာသင့်တာတွေလည်း ညှိနှိုင်းရေးဆွဲပါ။ အဆောင်ကို မပိတ်ပါနဲ့။”

“ခုန မဝေးဝေးပြောသွားတာ ကျွန်မ ထောက်ခံပါတယ်။ လူလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို စည်းကမ်းဥပဒေတွေနဲ့ ဝိုင်းပတ်တည်ဆောက်ထားတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း စည်းကမ်းဥပဒေကို လိုက်နာချင်ပါတယ်။ ခက်တာက စည်းကမ်းက ဘာလဲ၊ ဥပဒေက ဘာလဲ၊ တရားဝင် ဘာမှမသိရဘူး။ လိုအပ်တဲ့ စည်းကမ်းဥပဒေကို ကျွန်မတို့နဲ့ ညှိနှိုင်းရေးဆွဲပါ။ အားလုံးသဘောတူ ရေးဆွဲတဲ့ သည်စည်းကမ်းဥပဒေတွေကို မလိုက်နာသူရှိရင် အဆောင်က ထုတ်ပစ်ပါ။ သဘောတူပါတယ်။ လှပုံအလယ်မှာပဲ ကျွန်မ

ပြောချင်တာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ ခုနက စကားပြောသွားတဲ့ မဝေးဝေးနဲ့ ကျွန်မဟာ တစ်နေ့ညက ရန်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မက သူ့အပေါ် လက်ရောက်ထိပါခဲ့မိပါတယ်။ အဲဒီ ပြစ်မှုအတွက် လူကြီးတွေရှေ့မှာ မဝေးဝေးကို ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ မဝေးဝေး ခွင့်လွှတ်ပါ”

အို...အံ့ဩစရာကြီးပါလား။

တစ်နေ့ညကပဲ မဝေးဝေးကို ပါးရိုက် ရန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့

အေးကြည်မ။

ခုတော့...

လူပုံလယ်မှာ အေးကြည်မက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တောင်းပန်စကား

ဆိုနေပြီ။

ဘယ်လိုလဲ။

အေးကြည်မ မာန်ချပုံက မြန်လှချည်လား။

အစည်းအဝေးသို့ တက်လာသော မိန်းကလေးတွေ အားလုံး

ပဲ အံ့အားသင့်ကုန်ကြသည်။

တစ်ချိန်က တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အရေခွဲခွာ၊ အသားဖွဲစားချင် လောက်အောင် မုန်းတီးခဲ့သူနှစ်ဦး၏ ပြန်လည်တွေ့ဆုံခန်းက မြင်ရသူ တိုင်း ဘဝင်ခွေစရာ။ ကြည်မွေ့ဖွယ်ရာ။

သည်တဒင်္ဂမှာ ဒေါ်သီဂီနွယ်က နေရာမှထ၏။

“ခုနက ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးမြဒင် ပြောသွားတာတွေကို ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်။ တကယ်တော့ အဆောင်သူတွေ အကျင့် စာရိတ္တ ထိခိုက်ကြ၊ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြ၊ ပဋိပက္ခ ဖြစ်ကြ၊ ပြဿနာဖြစ်ကြနဲ့၊ ဒါတွေကို နေ့စဉ် မြင်တွေ့နေ ရလို့ စိတ်ညစ်တာနဲ့ အဆောင်ပိတ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ တာပါ”

“ခုတော့...ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ရပါတော့မယ်၊ လောကမှာ လူသာပဓာနဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ကြည့်လေ ... တစ်နေ့က အကြီးအကျယ် ရန်ပွဲဆင်နွဲခဲ့တဲ့ ဝေးဝေးနဲ့ အေးကြည်မတို့ဟာ ခုတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အမြင်မှန် ရလို့ တောင်းပန်ကြေးအေးနေကြပြီ၊ အဆောင်သူတွေ သူတို့လို သဘောထားနိုင်ကြရင် ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာရ မှာပါ။ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ၊ လူငယ်တွေဖြစ်တဲ့ ဝေးဝေးတို့၊ အေးကြည်မတို့ကမှ ပြုပြင်နိုင်ကြရင် ကျွန်မ တို့ ဘာဖြစ်လို့ သီဂီဆောင်ကို မဖွင့်နိုင်ရမှာလဲ၊ ဖွင့်မယ်၊ ပြန်ဖွင့်မယ်”

ဝေးဝေးကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩမိသည်။ အေးကြည်မဆိုတဲ့ မိန်းမနယ် ခုလို လူပုံလယ်မှာ မာန်ကိုချလို့ တောင်းပန်စကား ဆိုနေပါလား။ ပြောင်းလွဲပုံ မြန်လှချည်လား။

အေးကြည်မက ပြောပြောဆိုဆို ဝေးဝေး ထိုင်နေသော ရှေ့တန်းကို လျှောက်သွားသည်။

ပြီးတော့ ဝေးဝေးလက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ထပ်မံလို့ တောင်း ပန်နေပါ၏။

“မဝေးဝေး ကိုယ်မှားခဲ့တယ်ကွာ၊ တို့ပြစ်မှုအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကြိုက်သလိုအပြစ်ပေးပါ...နော်”

ဝေးဝေးက ဝမ်းသာကြည်နူးစွာဖြင့် နေရာမှ ထရပ်သည်။

အေးကြည်မ ပခုံးကို ဝေးဝေးက ဖက်ထား၏။ ပြီးတော့

မျက်ရည်ရွှဲနှင့် ဝေးဝေးက ပြောနေသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းရယ်၊ အပြစ်တစ်ခုလို့ မယူဆပါဘူး၊ တကယ်တော့ တို့တစ်တွေဟာ ညီအစ်မ တွေပဲ၊ သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးပဲ၊ ခုကိစ္စမှာ တို့ဘက်ကလဲ

စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ ရေးပြီး မှားမှားယွင်းယွင်း စွပ်စွဲ
ခဲ့မိတာကိုး၊ တို့အပြစ်အတွက်လည်း ခွင့်လွှတ်နော်”

အေးကြည်မက ဆိုနစ်သော ဝမ်းသာမှုဖြင့် စကားပြန်၍
မပြောနိုင်။ အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
သာယာလိုက်ပါတဲ့ မြင်ကွင်း။
မင်္ဂလာရှိလိုက်ပါတဲ့ ရှုခင်း။
သည်တဒင်္ဂါမှာ...
ဒေါ်သီဂီနွယ်က စကားကို နိဂုံးချုပ်ပြီး နေရာတွင် ထိုင်
လိုက်၏။

လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ဝေါခနဲ ထွက်လာသည်။ သီဂီ
ဆောင်နေ မိန်းကလေးများ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ထားခြင်း မရှိဘဲ ပေါ်
ထွက်လာသည့် လက်ခုပ်သံများ။

ဝမ်းသာသော လက်ခုပ်သံများ။

ဂုဏ်ပြုသော လက်ခုပ်သံများ။

နောက်ဆုံးတော့ အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်သီဂီနွယ်၊ ရပ်ကွက်
လူမှုရေးကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးမြဒင်နှင့်အဖွဲ့ဝင်များ အဆောင်သူတို့၏
ကိုယ်စားလှယ်ငါးဦး စုပေါင်း၍ သီဂီဆောင်နေ အဆောင်သူ မိန်း
ကလေးများ လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းချက်များကို ရေးဆွဲကြသည်။

အဆောင်သူတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်များမှာ ဝေးဝေး၊ အေး
ကြည်မ၊ ကြူကြူရီ၊ မော်မော်နှင့် မြမြဝင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့ စုပေါင်း ရေးဆွဲကြသည့် စည်းကမ်းဥပဒေများက
တကယ်ပဲ နည်းယူလောက်သည်။ တိကျသည်။ အလိုအပ်ဆုံးသော
အချက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ကြည့်ပါတော့။

အဆောင်သူများ၏ ဘဝလုံခြုံမှုကို ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ရန်
အဆောင်သာယာရေး ကော်မတီကို အဆောင်သူ ၆ ဦး ပါဝင်စေပြီး

ဖွဲ့စည်းပေးမည်။ ယင်းကော်မတီသည် အဆောင်သူတို့၏ ကျန်းမာ
ရေး၊ လူမှုရေးမှအစ တစ်ဆောင်လုံးကို ဦးစီးထိန်းသိမ်း ကူညီသွား
မည်။

အဆောင်သူ မိန်းကလေးတစ်ဦး အဆောင်သို့ ဝင်ခွင့်ပြုရန်
မိဘ သို့မဟုတ် အုပ်ထိန်းသူ သို့မဟုတ် နောက်ဆုံးနေခဲ့သော
ရပ်ကွက်ကောင်စီဝင်တစ်ဦးက အဆောင်သူ၏ အကျင့်စာရိတ္တအတွက်
ထောက်ခံချက်ပေးရမည်။

အဆောင်သူတစ်ဦးသည် အဆောင်သာယာရေး ကော်မတီ
သို့ ခွင့်မပန်ဘဲ အပြင်သို့ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ မထွက်ခွာရ။

ညစဉ် ည ၈ နာရီ နောက်ဆုံးထား၍ အဆောင်သို့ ပြန်
လာရမည်။

အဆောင်တွင်း၌ ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ အော်ဟစ်ဆဲဆိုခြင်း၊ ရေဒီယို
ကက်ဆက် အသံကျယ်စွာဖွင့်ခြင်း၊ အသံကျယ်စွာ သွားလာလှုပ်ရှား
လုပ်ဆောင်ခြင်းမပြုရ စသော အရေးပါသည့်အချက်များကို စည်းကမ်း
ဥပဒေအဖြစ် ရေးဆွဲကြသည်။

ရပ်ကွက်လူမှုရေး ကော်မတီကလည်း အဆောင်သူ တစ်ဦးစီ
အတွက် သမဝါယမအသင်းတွင် ပါဝင်ခွင့်ပြုရေးနှင့် ကုန်ဝယ်စာအုပ်
ရရှိရေး ဆောင်ရွက်ပေးမည်။

အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်သီဂီနွယ်ကတော့ အဆောင်နေ မိန်း
ကလေးများ၏ ဘဝသက်သာ ချောင်ချိရေးအတွက် မိခင်နေရာ၊
အစ်မကြီးနေရာမှ အမြဲဆုံးမသွားရန် တာဝန်ယူရသည်။

အဆောင်တွင် လိုအပ်နေသော ဧည့်ခန်း၊ နားနေခန်းနှင့်
အရေးပေါ် ဆေးကုသမှုအတွက် ကြက်ခြေနီ သူနာပြုဆေးသေတ္တာ
ထားရှိရေး စသည်တို့ကိုပါ ဆောင်ရွက်ပေးမည်။

“ကဲ...ဘာလိုသေးသလဲ”

မလိုတော့ပါ။

ရေးဆွဲလိုက်သည့် စည်းကမ်းချက်တွေက အဆောင်နေ
အမျိုးသမီးများအတွက် ကျေနပ်ဖွယ်၊ လက်ခံဖွယ် ဖြစ်သည်။

ရရှိမည့် ရပိုင်ခွင့်တွေအတွက်လည်း မိန်းကလေးတွေ
အားလုံး ဝမ်းသာကြရမည် ဖြစ်သည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။

ဝေးဝေးတို့၊ အေးကြည်မတို့၊ သဇင်နွယ်တို့ အပါအဝင်
သည်ကောင်မလေးတွေ ဘဝသစ်တစ်ခုသို့ ပြောင်းသွားကြပြီ။

သူတို့ လပေါင်းများစွာ နေခဲ့သော သီဂီဆောင်မှာ ခုမှပဲ
စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် နေကြရတော့မည်။

ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းပါ၏။ ဝမ်းသာဖွယ်ကောင်းပါ၏။

သို့သော်...

အဲသည်လို ကျေနပ်ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်နေကြမည့် သူတွေထဲ
မှာ 'သဇင်နွယ်' မပါ။

သဇင်နွယ်အဖို့ သီဂီဆောင်မှာ ပျော်ရွှင်စွာ ဆက်လက်မနေ
နိုင်တော့ပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ။

(၁၅)

တနင်္ဂနွေနေ့။

သည်နေ့မှာ သဇင်နွယ်နှင့် လင်းအောင်တို့ ချစ်မောင်နှံက
ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းရုံးခန်းသို့ ရောက်နေကြသည်။

အချိန်ကို ကြည့်ပါဦး။

နံနက် ၈ နာရီပဲ ရှိသေးသည်။

သည်အချိန်မှာ သူများတကာတွေ အားရက်မို့ အိမ်မှာ
မိမ်ယူပြီး အိပ်နေကြဆဲ။

ဒါမှမဟုတ် ဘုရားကျောင်းကန်သွားပြီး ပုတီးစိပ်၊ ဘုရား
ရှိခိုး အမျိုးမျိုးသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုနေသည့်အချိန်။

သည်လိုအချိန်ကောင်းမှာမှ သဇင်နွယ်နှင့် လင်းအောင်တို့
နှစ်ယောက် လူသူကင်းသော ရုံးခန်းကလေးတစ်ခုထဲမှာ...

ဟုတ်ပါရဲ့။

သည်ကနေ့...

တနင်္ဂနွေနေ့လေ။ သဇင်နွယ်ရော လင်းအောင်ပါ အလုပ်
အားသည် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်ပဲ သူတို့ သည်နေ့ အနားယူ
နေကြသည်။

အပန်းဖြေနေကြသည်။

ကြည့်ပါ။

သဇင်နွယ်က သည်ကနေ့ အလှဆုံး ဝတ်လာသည်။

ဖော့ရှန်ထဘီ၊ ရွှေဝါရောင် အပေါ်အောက်ဝမ်းဆွက် တစ်
ရောင်တည်း။ ဆံပင်ကို အလှဆုံး ထုံးနှောင်ထားသည်။ အလှဆုံးပြင်
ဆင်ထားသည့် မျက်နှာမှာ အပြုံးပန်းတွေ ဝေဝေဆာလို့။

သူ့အသွင်၊ သူ့အဆင်ကိုကြည့်၍ အကဲခတ်နိုင်ကြသည်။

သည်ကနေ့အဖို့ သဇင်နွယ်တစ်ယောက် ပျော်ပျော်ကြီးပြုံး၍
ပြုံးပြုံးကြီး ပျော်နေသည်ဟု။

သဇင်နွယ်က အဆောင်မှ စားသောက်ဖွယ် အပြည့်အစုံ
ယူလာသည်။ ပေါင်မုန့်အသားညှပ်နှင့် ကော်ဖီက နေ့လယ်စာစားဖို့။
နံနက်စာအတွက် ထမင်းဘူးထဲမှာ နှစ်ယောက်စာအပြည့်အသိပ် ထည့်
လာ၏။ ဆီရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ကြက်သားဟင်းလည်း ပါ၏။
သူတို့မောင်နှံ အချစ်ကြမ်းလို့ နှမ်းနေသည့်အချိန်မှာ လန်းဆန်းသွား
အောင် ဖြည့်တင်းရမည့် အာဟာရ အပြည့်အစုံပါ။

သဇင်နွယ်နှင့် လင်းအောင်တို့ သည်လို မောင်နှံတွဲလို့
ရုံးခန်းထဲမှာ မချစ်ကြရတာ ကြာပြီ။ တော်တော်ကလေး ကြာခဲ့ပြီ။
လင်းအောင်ရဲ့ ချစ်ဇနီး မေရီတစ်ယောက် သဇင်နွယ်တို့အဆောင်ကို
လာပြီး ဆူပူခဲ့သည့်နေ့ကစလို့ ဆိုပါစို့။

အဲသည်နေ့က ဖြစ်ရပ်ကြောင့် သဇင်နွယ် သိပ်ပြီး စိတ်
ထိခိုက်ရသည်။ ရှေ့တွင် လဲကျသွားသော မေရီကိုကြည့်လို့ တရား
သံဝေဂ ယူမိသည်။ မေရီ လဲကျသွားလို့ ဝမ်းဗိုက်ထဲက ကလေးငယ်
ပျက်ကျခဲ့သည်မို့ ပိုလို့ပဲ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမိသည်။

တစ်တရားခံက ငါ။

နှစ်တရားခံကလည်း ငါ။

သုံးတရားခံကလည်း ငါ...ငါပါ။

အဲသည်လို အတွေးရောက်ခဲ့သည်။ အမြင်ပေါက်သည်။
ဒါကြောင့် သဇင်နွယ်ထံ လင်းအောင်လာတွေ့တာကို လုံးဝအတွေး
မခံ။ လင်းအောင်နှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်။

အဆောင်သို့ လင်းအောင်လာတိုင်း မရှိဘူးဟု ပြောခိုင်းခဲ့
သည်။

ခုတော့...

ခုတော့လည်း သဇင်နွယ်နှင့် လင်းအောင်တို့ ဘူမိနက်သန်
နေရာမှန်ကို တစ်ကျော့ပြန် ရောက်နေပါရောလား။

ဘယ်လိုပါလိမ့်။

ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

မည်သို့အကြောင်းရှိပါလိမ့်။

အဖြေကို မသိချင်ပါနှင့်ဦး။ သည်ပဟောဠိရဲ့ အဖြေသိဖို့
နောက်မှပဲ ညှိကြရအောင်။ ခုလောလောဆယ်တော့ သဇင်နွယ်၏
သရုပ်ဆောင်လှုပ်ရှားမှုကို ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဆက်လက်ရှုစားကြပါဦး။

သဇင်နွယ်နှင့် လင်းအောင်တို့ ရုံးခန်းထဲရောက်သည်နှင့်
သူတို့ အပန်းဖြေဖို့ နေရာကလေးကို ပြင်ဆင်ကြသည်။

ရုံးခန်းတစ်ခန်း မဟုတ်လား။ ချစ်မောင်နှံ အပန်းဖြေ အနမ်း
ဝေဖို့ အိပ်ရာ၊ ခုတင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံး ဘယ်မှာရှိလေမလဲ။
ဒါကြောင့်...

စားပွဲနှစ်လုံးကို ရှင်းလိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်မှ မင်အိုး၊ ကလောင်တံ၊ ခဲတံ၊ စာဖိုင်တွေ၊

ဘေးက ဘီရိုပေါ် တင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ စားပွဲနှစ်လုံးကို ထိပ်တိုက် ဆက်ယူလိုက်သည်။

မြင့်မားခိုင်ခံ့သော ခုတင်တစ်လုံးအဖြစ် သည်စားပွဲနှစ်လုံးက သရုပ်
ဆောင် ကူညီကြမည်။

စားပွဲနှစ်လုံးဆက်ပြီးတော့ အဆင်သင့်ရှိနေသော သင်ဖြူတစ်ချပ် ခင်းလိုက်သည်။

သင်ဖြူက အသစ်စက်စက်ပဲ ရှိသေးသည်။ ဟိုတစ်ချိန်က မူမူအေးနှင့် သဇင်နွယ်တို့ ၃၈ လမ်းဈေးက သွားဝယ်ခဲ့သော သင်ဖြူဖြစ်သည်။

မှတ်မိပါသေးရဲ့။ သင်ဖြူတစ်ချပ် ၁၆ ကျပ် ပေးရသည်ကို သဇင်နွယ်နှင့် မူမူအေးတို့ တစ်ယောက် ၈ ကျပ်စီ စိုက်ပေးခဲ့ကြသည်။ မူမူအေးကလည်း သည်ရုံးခန်းမှာ ကိုထွန်းစေနှင့် အပန်းဖြေသည့်အခါ သည်သင်ဖြူကို အသုံးပြုမည် မဟုတ်လား။

စားပွဲပေါ်မှာ သင်ဖြူခင်းပြီးတော့ ခေါင်းအုံး လိုသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ အဆင်သင့်ပါပဲ။ ယိုးဒယားကလာသော လေမှုတ်ခေါင်းအုံးက အဆင်သင့်ပါ။ လင်းအောင်က အားကောင်းကောင်းနှင့် လေမှုတ်ပေး၏။ မကြာမီ လေမှုတ်ခေါင်းအုံးကလေးနှစ်လုံးမှာ အသုံးပြုဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ။

ကဲ...တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့။ လူသူမရှိသော ရုံးခန်းအတွင်းမှာ ချစ်သူနှစ်ဦး ရောက်နေကြပြီ။ စားသောက်ဖွယ် အပြည့်အစုံနှင့်။ သည်ကနေ့ တစ်နေ့တာ အတွက် ချစ်မောင်နှံနှစ်ဦး အချစ်ရည်လူးလို့ ပျော်ပျော်ကြီးမြူးမြူးမြူးကြီး ပျော်ကြရတော့မည်လေ။

ဒါပေမဲ့... မပျော်နိုင်သူက သဇင်နွယ်။ သည်ကနေ့ ချစ်သူလင်းအောင်နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ အပန်းဖြေဖို့ လာခဲ့ပြီးမှ မပျော်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

စားပွဲပေါ်မှာ လှဲရင်း ချစ်သူကို ဖက်ထားရင်း၊ ချစ်သူရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းကိုနှစ်ထားရင်းက သဇင်နွယ်တစ်ယောက် ငိုနေသည်။

ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုနေသည်။
ဖြေသိမ့်မရအောင် ငိုနေသည်။

“အို...ဒါလင် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒီနေ့ ပျော်ပျော်ကြီးနေကြဖို့ လာခဲ့ကြတာပဲကွယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ငိုနေတာလဲ”
လင်းအောင်က မသိ။

အခြေအနေကို မသိ။
ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို မသိ။

လင်းအောင်သိတာက ချစ်သူနှစ်ယောက် အရင်လိုပဲ ချစ်ပွဲဝင်ကြမည်။ ချစ်သူဘဝ အရသာကို ပြည့်ဝစွာ ခံစားရင်း။ သည်ကနေ့ တစ်နေ့တာကို ကုန်လွန်စေကြမည်။ ဒါပဲ...။

ခုတော့...
သဇင်နွယ်က သည်လိုမဟုတ်။ ခေါင်းအုံးကိုမှီ၊ ချစ်သူကို

ဖက်လို့ သွက်သွက်ကြီးငိုနေသည်။
လင်းအောင်က ဘာဖြစ်လို့လဲ မေး၍လည်းမရ။

မဖြေ။
ငိုနေသော သဇင်နွယ်က အဖြစ်မှန်ကို မပြော။

ခဏကြာမှ သဇင်နွယ် စိတ်ကို ထိန်းလိုက်သည်။ အငိုရပ်သွားသည်။ သည်ကနေ့ သည်နေရာကို လာခဲ့တာ ငိုဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ။ ပျော်ဖို့ရွှင်ဖို့ ချစ်သူဘဝ အရသာကို ပျော်ပျော်ကြီး ခံစားဖို့ မဟုတ်လား။

စိတ်ကို ပြောင်းလိုက်တော့လည်း သဇင်နွယ်တစ်ယောက် ပြုံး၍ရလာ၏။ လင်းအောင် မျက်နှာကိုကြည့်၊ ချစ်သူမေးကလေးကို ကိုင်ပြီး သဇင်နွယ်က မေးနေသည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲလား ဒါဒါ...”
သဇင်နွယ်က လင်းအောင်ကို ‘ဒါဒါ’ဟု ခေါ်သည်။

သည်လိုခေါ်တာက 'ဒါလင်'ဆိုသော စကားလုံးကို အတိုပြုပြီး ချစ်စနိုးခေါ်တာလေ။ သဇင်နွယ်က ချစ်ရည်ပျိုးလို ချစ်မိုးတွေ ရွာတော့မည်ဆိုလျှင် သည်လို 'ဒါဒါ'စကားလုံး သုံးကျေ။

“သိပ်ချစ်တာပေါ့ ဒါလင်၊ အချစ်ကလေးရယ်”

လင်းအောင်က သဇင်နွယ်ရဲ့ နဖူးကလေးကို အသာအယာ နမ်းရင်း ပြောလိုက်သည်။ နဖူး၊ ပါးပြင်၊ လည်ပင်း၊ ဆံစ၊ လက်မောင်း အကုန်လုံးပဲ လင်းအောင်က လိုက်နမ်းနေသည်။ ပြီး တော့မှ...

သဇင်နွယ်ရဲ့ ပန်းနုရောင် ပြေးနေသော နီထွေးထွေး နှုတ် ခမ်းအစုံကို လင်းအောင်က တယုတယ နမ်းနေသည်။ မတွေ့မမြင်၊ မချစ်မခင်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော နှုတ်ခမ်းကလေးများမှာ ခုလို ကြုံကြရတော့ အငမ်းမရ၊ နမ်း၍မဝ။

အတွေ့သံသရာမှာ တဝဲဝဲ လည်နေရှာသော ချစ်သူနှစ်ဦး၊ ခုလို ပူးပူးကပ်ကပ် ကိုယ်ချင်းထပ်၊ ရင်ချင်းအပ်၊ နှလုံးသားချင်း စပ်မိကြသောအခါ...။

ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာကောင်းသော ကမ္ဘာတစ်ခု၌ ချစ်အိပ်မက် တွေ မက်နေကြသည်။

ချစ်လိပ်ပြာကလေးများနှင့် ကစားနေကြပြီ။ အချစ်ပန်းပွင့် ကလေးများကို ခူးနေကြသည်။

အချစ်ရေစင်ကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ သောက်၍ မဝနိုင် ကြပြီ။

တစ်ခဏမျှ ကြာသွားသည်။

(၁၆)

အင်္ဂါနေ့ ညနေ ၅ နာရီခွဲခန့်။
ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှာ ခရီးသည်တွေ ပျားပန်းခပ်ရုပ်ထွေး နေကြသည်။

အထက်တန်းတဲ့ ဝင်ပေါက်ဘက်မှာ မိန်းမပျိုကလေးတစ်စု ရပ်နေကြသည်။

သူတို့ကတော့...
ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ်ရယ်၊ သော်သော်၊ မော်မော်၊ မူမူအေး၊
အေးကြည်မနှင့် ဝေးဝေး။

ဟုတ်ပါရဲ့။
သိင်္ဂီဆောင်က အဆောင်ပိုင်ရှင်နှင့် မိန်းမပျိုကလေး တစ်သိုက်။

သူတို့ရှေ့မှာ မျက်ရည်စတွေနှင့် ရပ်နေသူက သဇင်နွယ် ရယ်လေ။

သိင်္ဂီဆောင် ရုပ်ရှင်ကားကြီးရဲ့ အဓိက သရုပ်ဆောင် မင်း သမီး သဇင်နွယ်ပါပဲ။

သဇင်နွယ်က ယခု မန္တလေးသို့ ခရီးထွက်မည်။
ရုံးက ခွင့်ရက်ရှည်ယူခဲ့သည်။
၆ လ တိတိ။

လင်းအောင်က နောက်တစ်လအကြာမှာ ဩစတြေးလျနိုင်ငံသို့ ပညာသင်သွားရမည်လေ။

တစ်နှစ်ခွဲကြာမည့် ပညာသင်တစ်ဦးအဖြစ် လင်းအောင်ကို သူတို့ရုံးက ရွေးထားသည်။ လင်းအောင် နိုင်ငံခြား မသွားမီ သဇင်နွယ်က လင်းအောင်နှင့် ဝေးရာကို ရှောင်နေမည်။ ပုန်းနေမည်။ ပြေးနေမည်။

သည်ဘဝမှာ မည်သို့မျှ ပေါင်းစပ်၍မရသော ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် သဇင်နွယ်က အသည်းကို တံတားခင်းပြီး အဝေးကြီးသို့ ခရီးထွက်တော့မည်။

သည်လို လင်းအောင်နှင့် ဝေးရာသို့ သွားမှာမို့ တနင်္ဂနွေနေ့က ချစ်သူနှင့် တဝကြီး အပန်းဖြေရင်း အားရပါးရ ချစ်ခဲ့ကြသည်။

အချစ်၏အဆုံးစွန်သော ဝိမာန်ကလေးတစ်ဆောင်မှာ ပျော်ရွှင်စွာ ချစ်ခဲ့ကြသည်။

ညနေ မိုးစုပ်စုပ် ချုပ်တော့မှပဲ ချစ်သူနှစ်ဦး ဝိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း ရုံးခန်းက ဆင်းခဲ့ကြသည်လေ။

ခုတော့လည်း သဇင်နွယ်က မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် သူငယ်ချင်းတွေကို နှုတ်ဆက်နေ၏။

“သဇင်နွယ်...ဟိုရောက်ရင် တို့ဆီ စာရေးနော်”

အေးကြည်မက ပြောနေ၏။

သဇင်နွယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

နှုတ်က အသံမထွက်။

ချစ်သူကိုရော၊ သူငယ်ချင်းတွေကိုရော ခွဲခွာခဲ့ရတော့မည်မို့

သူနှုတ်က ဘာစကားမှမထွက်၊ ဆို့နှစ်နေသည်။

အမှန်တော့ သဇင်နွယ်အနေဖြင့် လင်းအောင်ကို အချစ်ကြီး

ချစ်ခဲ့သည်။ အစွဲကြီး စွဲခဲ့သည်။ မမြင်ရ မနေနိုင်အောင် ချစ်ခဲ့သည့် အချစ်မျိုးဖြင့် မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့သည်။

လင်းအောင်က လခနည်းသည်။ သဇင်နွယ်ကို လင်းအောင်က ငွေ၊ ပစ္စည်းတို့ဖြင့် ပြုစုပေးနိုင်ခြင်းမရှိ။ သို့ပါလျက် သဇင်နွယ်က လင်းအောင်ကို ချစ်မြဲ၊ ခင်မြဲ၊ မြတ်နိုးမြဲ။ လင်းအောင် မစားရက်၊ မသောက်ရက်ပဲ နေ့စဉ် ကျွေးခဲ့သည့် ထမင်းဘူးတစ်ဘူးဖြင့် ကျေနပ်နေခဲ့သည် မဟုတ်လား။

သို့သော်...ခုတော့ သည်ချစ်သူကို မစွန့်မနေ စွန့်ရလေတော့မည်။ မခွာမဖြစ်၊ ခွာရလေတော့မည်။ မစွန့်လို့ မခွာလို့မဖြစ်။ လှေကားထစ်မှ လိမ့်ကျပြီး ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျခဲ့သည့် မေရီကို မိမိမျက်စိနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

မိမိ ဘယ်သွားမည်ဆိုသည်ကို အေးကြည်မကိုလည်း သဇင်နွယ်က အသိမပေး။ သော်သော်၊ မော်မော်တို့ကိုလည်း မပြောပြ။ ဒေါ်သိင်္ဂီနွယ်ကိုလည်း တိုးတိုးကလေးမျှ မပြောခဲ့။ မန္တလေး ရထားဖြင့် ညနေ ၅ နာရီတွင် ခရီးထွက်မည်ဟု သာမန်သာ အသိပေးသည်။ သည်မိန်းမတစ်ယောက်က သဇင်နွယ်၏ အဆေးခွာ ခရီးအတွက် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဘူတာသို့ လိုက်ပို့သည်။

မကြာမီ ကိုဆန်းလွင် ရောက်လာ၏။ လက်ထဲမှာ ပုလဲကိတ်မုန့်တစ်ဘူး ကိုင်လာသည်။ ကိုဆန်းလွင်က ကိတ်မုန့်ဘူးကို အေးကြည်မထံ ကမ်းပေးသည်။ အေးကြည်မက သဇင်နွယ်ဆီ တစ်ဆင့်ကမ်းပေးရင်း ပြော၏။

“ရှေ့...သူငယ်ချင်းအတွက် တို့ရဲ့လက်ဆောင်”

“အို...အေးကြည်မရယ်၊ ဒုက္ခရှာလို့ဟယ်၊ ကိုဆန်းလွင်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဝယ်ခဲ့တာလဲ”

“မသဇင်နွယ် လမ်းခရီးမှာ ကိတ်မုန့်စားရင်း ကျွန်တော်

တို့ကို သတိရနေအောင်လို့ပါဗျာ”

“အို...သတိရနေမှာပါနော်၊ အေးကြည်မက ဇင်နွယ် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါနော်၊ ဇင်နွယ် မမေ့နိုင်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့... ကိုဆန်းလွင်တို့ ဘယ်တော့လောက်”

“အေးကြည်မ ၁၀ တန်း အောင်စာရင်းထွက်ပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်လေ၊ သူ ၁၀ တန်း အောင်ရင် ရီဂျင်နယ်ကောလိပ် ဆက်ပို့မယ်”

ဟုတ်ပါသည်။ ကိုဆန်းလွင်နှင့် အေးကြည်မတို့ အချစ်ခရီး က ပြောခဲ့ဖူးနေသည်။ အေးကြည်မ ယခု ၁၀ တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးပြီ မဟုတ်လား။ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်း ထွက်သည့် ဇူလိုင် လလောက်တွင် လက်ထပ်ကြဖို့ စီစဉ်ပြီးကြပြီ။ အေးကြည်မ လင် ကောင်းသားကောင်း ရသွားပြီမို့ သဇင်နွယ် ဝမ်းသာ ကျေနပ်ရပေ သည်။

“အေးကြည်မတော့ စွံပြီ၊ မူမူအေးကောဟဲ့”

သဇင်နွယ်က မူမူအေးဘက်လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။
အေးကြည်မက ဝင်ပြော၏။

“အို...သဇင်နွယ်က မသိသေးဘဲကိုး။ မူမူအေး အမျိုးသား က တိုင်ဝမ်က ငွေပိုးပေးတယ်လေ၊ သူ့ဆီ လိုက်လာဖို့ လည်း အစစ စီစဉ်ပြီးပြီ၊ မူမူအေးတစ်ယောက် ဒါကြောင့် ပျော်နေတာပေါ့၊ သူ့လင်နဲ့ ပြန်တွေ့ရတော့မှာမို့ ကြည့်ပါ လား၊ မျက်နှာကိုက...”

မူမူအေးက ရယ်ပြုံးနေသည်။ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အေး ကြည်မကို လှမ်းရိုက်သည်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ မူမူအေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝလည်း အဆင်ပြေသွားပြီ။ သူ့လင်သူသားနောက် သို့ ပျော်ရွှင်စွာ လိုက်ရတော့မည်။ အစက မူမူအေးနှင့် သဘောမတူခဲ့

သော သူ့ယောက္ခမကြီးလည်း ကွယ်လွန်သွားပြီမို့ သူ့ဘဝက ခေတ် စကားနှင့်ဆိုလျှင် ‘ပိစံ’ တကယ့်ကို ‘ပိစံ’။

“ဟေ့...သဇင်နွယ်...ဟိုမှာ ကိုလင်းအောင် ထင်တယ်”
ညနေ ၅ နာရီ။

မန္တလေး ရထားတွဲထိုးပြီ။ သဇင်နွယ်က မီးရထားပေါ်တက် ခါနီး အေးကြည်မက ဝင်နောက်သဖြင့် သဇင်နွယ် လန့်သွား၏။ ချစ်သူကို လုံးဝအသိမပေးဘဲ သွားမည့်ခရီး မဟုတ်လား။ သည်အချိန် မှာ လင်းအောင်ကို လုံးဝမတွေ့ချင်။

“ဘယ်မှာလဲ...အေးကြည်မ တကယ်လား”

အေးကြည်မ ရယ်မော၍ “အလကားပါ သဇင်နွယ်ရယ်၊ ကဲ...ကဲ...မီးရထား တွဲထိုးပြီ၊ နေရာယူပေတော့၊ ပစ္စည်းတွေ သယ် ရအောင်”

မကြာမီ သဇင်နွယ်လည်း မီးရထားအထက်တန်းတွဲပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ လိုက်ဖို့သူတွေက သံဆန်ခါအပြင်ဘက်က ငေးကြည့်နေကြ၏။

၅ နာရီ မိနစ် ၃၀။

ဒေါင်ဒင်...ဒေါင်ဒင်...

မီးရထားထွက်တော့မည်။ သံဆန်ခါတံခါးကိုပင် ပိတ်လိုက် ပြီ။ သည်အချိန်မှာ ရန်ကုန်ဘူတာကြီး အထက်တန်း ဝင်ပေါက်သို့ လူတစ်ယောက် ပြေးလာ၏။ သူက လင်းအောင်။

ဟုတ်ပါရဲ့။ သဇင်နွယ်ရဲ့ ချစ်သူ လင်းအောင်။

သဇင်နွယ်က အင်္ဂါနေ့မှာ တူမတစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင် သို့ သွားစရာရှိသည်ဆိုပြီး လင်းအောင်ကို မလာဖို့ မှာထားသည်။ လင်းအောင်က မသင်္ကာလို့ သီဂီဆောင်သို့ သွားမေးသည်။ အဆောင် မှာ အေးကြည်မတို့လည်း မရှိ။ အဆောင်သူတစ်ဦးက သဇင်နွယ်

မန္တလေးရထားဖြင့် ခရီးထွက်သွားပြီဆို၍ ဘူတာကြီးသို့ လိုက်ခဲ့သော အခါ...

မီးရထားကြီးက ဘီးလိမ့်စပြုပြီ။ လင်းအောင်က သံဆန်ခါ အနီးသို့ ပြေးကပ်လာ၏။ အထက်တန်းတွဲမှာ လက်ပြနေသော သဇင်နွယ်ကို လင်းအောင်တွေ့ပြီ။ ချစ်သူကို တွေ့ပြီ။

“သဇင်နွယ်...”

လင်းအောင်က အသံကုန်ဟစ်၍ ခေါ်လိုက်၏။ သဇင်နွယ်က လှမ်းကြည့်တော့ လင်းအောင်ကိုမြင်ပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းပြ၏။ သဇင်နွယ်ရင်ထဲမှာ သံဆန်ခါတန်းဘေးက ပြေးလိုက်ရင်း အော်ခေါ်နေသည်။

“သဇင်နွယ်...သဇင်နွယ်...သဇင်နွယ်...” တဲ့။

မြင်ရသည့်အခင်းက ရင်နာစရာ၊ ကြေကွဲစရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းပါဘိ။

ဪ...ယောက်ျားတွေကို ခြေထောက်နှင့် ခက်ကစား ပြမယ်ဆိုသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ခုတော့ ရန်ကုန်မြို့နှင့် ဝေးရာဆီသို့ ပို့ဝေးသောနေရာသို့...။ ။